

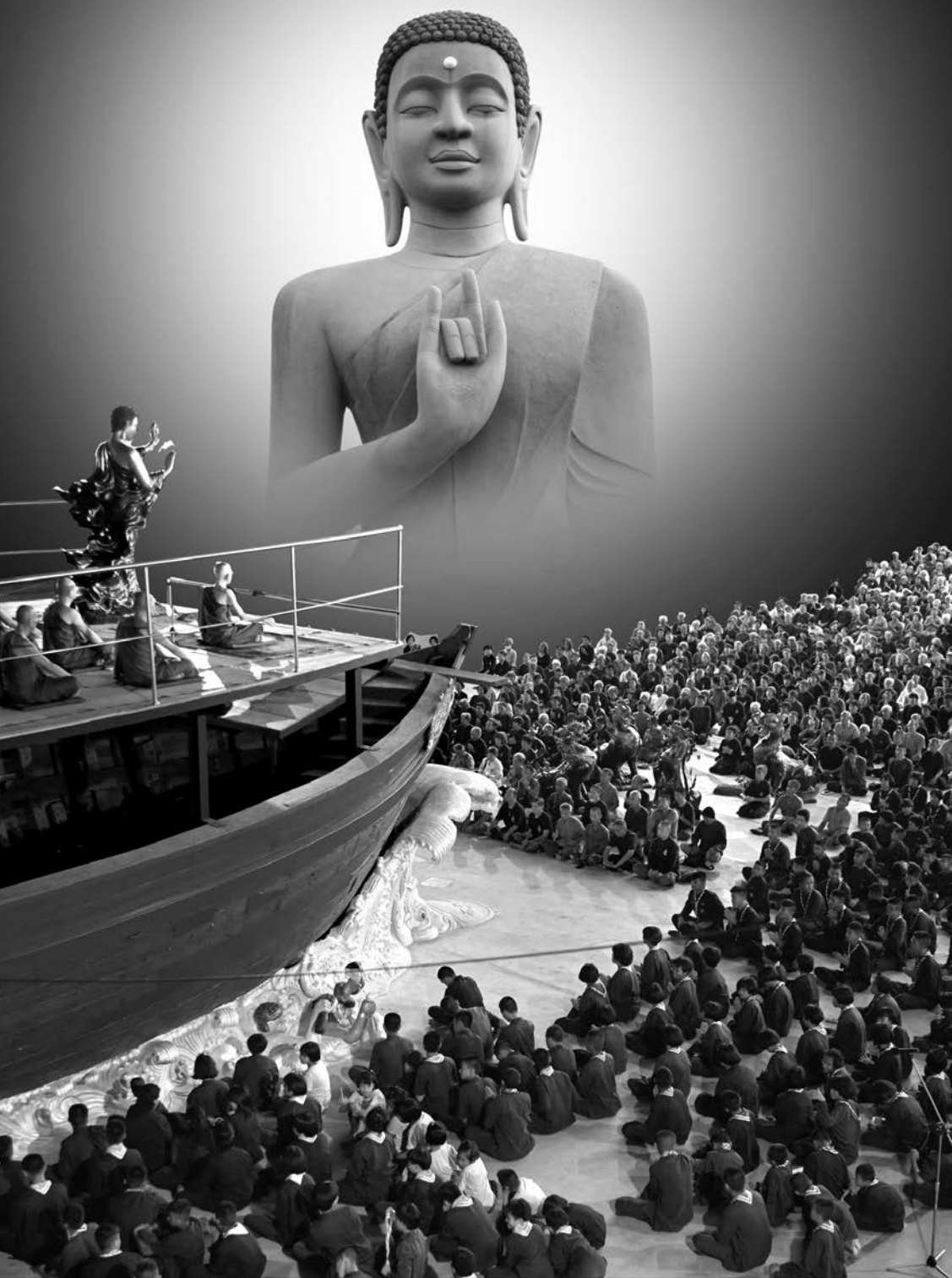
“คนจน”

ที่มี

แบบ

ฉบับแก้ไขอีก

คำนำ

อาตมาเขียนหนังสือเล่มนี้ ด้วยความ“เชื่อว่า” คนส่วนใหญ่คงจะยังไม่ค่อยเข้าใจ หรือซาบซึ้งใจอะไรนักหรอก ขออภัยจริงๆ ถ้าอาตมาจะประมาณว่า ก็คงจะอ่านกัน แล้วก็นั่นแหละ พออ่านได้ พอรู้เรื่อง ว่า มีแนวคิดแปลกไปจากมนุษย์สามัญทั่วไปทั้งหลาย (เว้นแต่ว่า บางคนที่มีภูมิทัศน์ส่วนตนฝังวิบากมาแล้วแต่ปางบรรพ์ หรือมี“โลกุตระธรรม”แท้ในใจจริง ก็ย่อมเกิด“ความซาบซึ้ง”ขึ้นมาได้กับความจริงนี้ เพราะมันคือ“ความจริงแห่งความจริง”ที่ไม่สามัญทั่วไปของปุถุชนในโลก อาจจะมีบ้าง เป็นบ้าง แต่ก็น่าจะยังไม่มากมายอะไร)

และยังจะให้“เชื่อตาม”อย่างซาบซึ้งใจนั้น ก็คงจะยังไม่เกิดอาการอย่างนั้นในใจใครกันนักหรอก

แต่อาตมาก็เขียนด้วยความ“เชื่อมั่น” ของตนเองอย่างยิ่งว่า นี่คือ “ความจริงอันยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษย์และสังคมที่เจริญจริงแท้” แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และแบบเดียวกันกับที่ในหลวง ร. ๙ ของคนไทยมีในพระปัญญาธิคุณของพระองค์ และได้ทรงพระจริยวัตรด้วยพระอุตสาหะปลุกฝังลงในแดนไทยที่พสกไทยทั้งหลายเกิดทุนสุดเกล้าสุดเศียรตลอดพระชนม์ชีพ ๗๐ พรรษา ซึ่งเกิดขึ้นจริงและหยั่งลงในประเทศไทยแล้ว ตามที่เห็น และเป็นอยู่ และกำลังจะขจรไปทั่วโลก

คำตรัสที่ว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ดี “บริหารประเทศ

แบบคนจน”ก็ดี หรือ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”ก็ดี ความเป็นไปได้ที่คนไทยทำได้จริง กลุ่มสังคม“คนจน”ที่เป็นไทย ก็เกิดขึ้นแล้วในประเทศไทยวันนี้

แม้จะมีความลำบากใจ หรือมีเชิงชังอยู่บ้าง ก็น่าจะลองลดอคติจากใจสักชั่วขณะ ลองพิจารณา“ชาวอโศก”หรือที่คนทั่วไปมักเรียกว่า“ชาวสันติอโศก”ดูบ้าง

เพื่อจะมี“ความจริง”ให้ท่านได้พบเห็น แม้ไม่มากนักน้อยก็ได้เนะ

หวังด้วยความเกรงใจอย่างยิ่งว่า คงจะมีคนผู้พอรับฟังที่อาตมาพูดนี้ได้บ้าง และอาจจะมีผู้มาลองคบหาสมาคมกับชาวอโศกดูบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูงส่งที่เดียวสำหรับเราชาวอโศก

ขอยืนยันว่า เราจริงใจตามภูมิของเราอย่างหมดใจจริง ๆ

สารบัญ

- (๑) “แบบคนจน”...ที่มาของเรื่อง ๑๙
- (๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทแรงให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว! ..๒๑
- (๓) สำเร็จได้เพราะ.. “ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”..๒๒
- (๔) ไทยยอดเยี่ยมยวดได้เพราะ....? ๒๒
- (๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย “พอมมี พอกิน” ๒๓
- (๖) ต้องทำ“แบบคนจน”! ๒๔
- (๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”
 “Our loss is our gain”.....๒๕
- (๘) สังคมสามัคคีมั่นคง เป็นปีกแผ่นได้ด้วยการ..“ให้!”...๒๗
- (๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ ๒๘
- (๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส ๒๙
- (๑๑) “คนจน”ที่อุดมสมบูรณ์-สุขสำราญเบิกบานใจ ฯลฯ ...๓๐
- (๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา” ๓๑
- (๑๓) “คนจนอาริยะ”คือ คนจนที่มี“ปัญญา”ซึ่งมิใช่เงิน ๓๓
- (๑๔) “คนจนอาริยะ”คือ “คนจนที่มีแบบ”ตามทฤษฎีพุทธ ๓๔
- (๑๕) ชาวพุทธรวมพลังต่อยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ ...๓๖
- (๑๖) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด ...๓๙
- (๑๗) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด ๔๐
- (๑๘) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีของตัวของตน ๔๑

- (๑๙) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก ...๔๓
- (๒๐) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปาส” ๔๕
- (๒๑) “ทิฏฐิวิปาส”จึงมี“สัญญาวิปาส”แล้ว“จิตวิปาส” ๔๖
- (๒๒) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมาตมสัจจะ”กันยังไม่ได้ ๔๗
- (๒๓) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ” ๔๘
- (๒๔) ไม่มี“สุข-ทุกข์”นี้แหละคือ“จุด”ที่ศาสนาพุทธค้นพบ ...๕๐
- (๒๕) สรุป “มัชฌิมาปฏิปทา”คือ ไฉน? อย่างไรกันแน่? ๕๑
- (๒๖) “จิต”ที่“สุข-ทุกข์”ไม่มีเป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม ๕๓
- (๒๗) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้ ๕๕
- (๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมิวนิสต์ ..๕๗
- (๒๙) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด? ๕๘
- (๓๐) ประธิปไตย คือ อะไรกันแท้ ๆ ชัด ๆ...? ๕๙
- (๓๑) สาธารณโภคีถ้าไม่อิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน ๖๒
- (๓๒) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน ๖๓
- (๓๓) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ ๖๕
- (๓๔) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป ๖๗
- (๓๕) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา ..๖๘
- (๓๖) “ฉลาดเจโก”จะอยู่ใน“สังคมสาธารณโภคี”ยากมาก ๖๙
- (๓๗) “เจโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า ๗๐
- (๓๘) “ปัญญา”คือ อัญญาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่ ๗๑
- (๓๙) โลกุตตรธรรม ๓๗ คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ทั้งขบวน ..๗๓
- (๔๐) “ปัญญา”สัมมาทิฏฐิเป็น“ความฉลาด”ชั้นโลกุตระ ๗๔
- (๔๑) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น ๗๕
- (๔๒) “การปรุ้งแต่ง”คือการสร้างรูปสร้างนามที่สำคัญยิ่ง ...๗๖

- (๔๓) “ปัญญา”ที่รู้จักจริง“ธรรมนิยาม ๕”มีในพุทธเท่านั้น ๗๗
- (๔๔) “ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ของคนต่างดาว ๗๘
- (๔๕) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เจโก” ๗๙
- (๔๖) “คนดาวดวงใหม่”เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ ๘๑
- (๔๗) “สุวากุขาโต”นั่น คือ อย่างไร? ๘๒
- (๔๘) ศาสน์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้ ๘๕
- (๔๙) ผู้มี“ปัญญา”แท้จึงเป็น“คนจน”สุขสำราญเบิกบานใจ ๘๖
- (๕๐) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ ๘๗
- (๕๑) การแก้ปัญหาศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน” ๘๗
- (๕๒) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง ...๘๘
- (๕๓) บทสรุปของชีวิตก็ดูอย่างที่เราพุทธเจ้าทรง“เป็น” ๘๙
- (๕๔) “การแก้ปัญหาศรษฐกิจ”ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน ๙๑
- (๕๕) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”แตกต่าง“คนจน”ที่มี“เจโก” ๙๒
- (๕๖) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั่นเป็น“อัญญะ”แท้ๆ ๙๓
- (๕๗) “คนจน”ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้ต้องมี“ปัญญา” ๙๔
- (๕๘) ผู้เสียสละที่เป็น“คนจน”แท้จะถึงขั้น“สาธารณโภคี” ๙๕
- (๕๙) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาคาญจน”สำเร็จ ๙๗
- (๖๐) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชาของพุทธ ๙๘
- (๖๑) “คนรวย”คือคน“ไร้ปัญญา” มีแต่“เจโก”จัดจ้าน ๑๐๐
- (๖๒) “คนรวย”มีแต่“เจโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู” ๑๐๑
- (๖๓) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”คือโลกุตระนั่นจะมี“โลกวิทู”...๑๐๒
- (๖๔) “คนจน”ที่มี“ปัญญา” จึงมี“โลกุตระ”ได้จริงแท้ ๑๐๓
- (๖๕) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ๆ...๑๐๔
- (๖๖) คนใด สังคมใดมี“ปัญญา”ดังว่านี้ สังคมนั้นเจริญแท้ ...๑๐๖

- (๖๗) วรรณะ ๙ คืออะไร? คนมีวรรณะ ๙ คืออย่างไร? ...๑๐๗
- (๖๘) “วรรณะ ๙”มีอะไรบ้าง? ชื่อว่า“เจริญ”อย่างไร? ..๑๐๙
- (๖๙) “วรรณะ ๙”ทุกวันนี้ถูกย้ายและ มีแต่“อวรรณะ ๖”..๑๑๐
- (๗๐) ภิกษุทุกวันนี้จึงเป็นคน“อวรรณะ ๖”กันสุดสนิท ๑๑๑
- (๗๑) ทุกวันนี้จึงมีคน“อวรรณะ ๖”กันไปตามยถากรรม ...๑๑๓
- (๗๒) “ยถากรรม”ทำให้คนจมจมซบเซาซึ่งลงไปในโลกีย์ ..๑๑๔
- (๗๓) ต้องแก้“ยถากรรม”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ ๑๑๕
- (๗๔) “คนวรรณะ ๙”ที่มีอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ใครยอมรับ?..๑๑๖
- (๗๕) “วรรณะ ๙”ยืนยัน“เนื้อแท้พุทธ”แม้จะมีส่วนน้อย ..๑๑๘
- (๗๖) คนที่มี“เงโก”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จแน่ ...๑๑๙
- (๗๗) “ข้อด้อย”ของอาตมาที่ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ ..๑๒๑
- (๗๘) ทำไม..อาตมาจึงไม่แก้ไข“ข้อด้อย”ตนเอง? ๑๒๕
- (๗๙) ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแม้ยุคนี้ก็พิสูจน์ได้จริงอยู่ ..๑๒๖
- (๘๐) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยศีล ..๑๒๗
- (๘๑) “สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”เกิดตาม“ศีล”เป็นข้อกำหนด ..๑๒๙
- (๘๒) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้ด้วย ..๑๓๐
- (๘๓) เป็น“ธรรมะ”ที่คน“เป็นไปได้จริง”สัมผัสจริงได้ด้วย ..๑๓๑
- (๘๔) ต้องขออภัยจริงๆ ที่ต้อง“พูดความจริง”ตามที่จริง ..๑๓๒
- (๘๕) “สวดมนต์”ที่ผิดวินัยเป็นการทำลายศาสนาจริงๆ ...๑๓๕
- (๘๖) “มนต์”หรือ“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เพลง ...๑๓๖
- (๘๗) “คำกล่าว”คือ“คำสอน” ไม่มี“ทำนอง”เด็ดขาดแน่ๆ ..๑๓๗
- (๘๘) คำว่า “ศีลปะ”ทุกวันนี้ ทั้งเลอะเทอะทั้งเละเทอะสุดๆ ..๑๓๙
- (๘๙) “ศีลปะ”ต้องเข้าถึง“จิตวิญญาณ”และเป็น“ธรรม”....๑๔๑
- (๙๐) “ศีลปะ”ทุกวันนี้ไร้คำนิยามกันแล้ว หาสาระไม่ได้ ๑๔๒

- (๙๑) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ มีแต่“ความฟุ้งซ่าน-วิมานเพ้อเจ้อ” ๑๔๔
- (๙๒) ลัทธิหรือศาสนา“เทวนิยม”ไม่รู้“ศิลปะ”ที่แท้จริง ..๑๔๖
- (๙๓) “การสวดมนต์”ที่เป็นโทษเป็นภัยนั้นอย่างไร? ๑๔๗
- (๙๔) “การสวดมนต์”มีในคนทุกชาติ ดึกดำบรรพ์มาก ๑๕๑
- (๙๕) “สรภัญญะ”เป็นแค่“คำพูด” ไม่เป็นอะไรอื่นเลย ๑๕๓
- (๙๖) “พูด”มี“สระ”กำกับสั้น-ยาว มีใช้“เพลง” ไม่มีทำนอง ..๑๕๔
- (๙๗) ที่ผิดเพี้ยนกันยิ่งก็คือ “สรภัญญะ”ที่ผิดวินัยนี้แล ...๑๕๕
- (๙๘) การเบียดเบียนทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยน..บาป! ๑๕๘
- (๙๙) ผิดเพี้ยน..บาป! คมๆนะว่า “ห้าม”หรือ“อนุญาต”...๑๖๑
- (๑๐๐) “นัยสำคัญ”สุดลึกของคำว่า“นิพพาน”คือ“อเทว”....๑๖๓
- (๑๐๑) “โลกียะ”แท้ๆ ไม่มีขอบเขตจำกัด, นิรันดร, ไม่มีที่สุด ..๑๖๕
- (๑๐๒) “อเทว”สุดลึก แต่มีข้อกำหนดชัดเจนไปตามลำดับ ..๑๖๖
- (๑๐๓) “โทษ”จาก“การสวดมนต์”ยังมีนัยะต่างๆอีกมาก ...๑๖๘
- (๑๐๔) “เทวนิยม”ยังต้องอาศัยการสวดมนต์เพราะอะไร? ..๑๗๑
- (๑๐๕) การสวดมนต์ที่มี“ปรากฏการณ์”เป็นเครื่องตัดสิน ..๑๗๒
- (๑๐๖) “พราหมณ์”กับ“พุทธ”จึงสลับกันรุ่งโรจน์แต่ละยุคสมัย..๑๗๔
- (๑๐๗) “ความฉลาด”ของคนมีอยู่ ๒ นัยแตกต่างกันสำคัญยิ่ง..๑๗๖
- (๑๐๘) “ความรู้-ความฉลาด”นี้ชี้“ศาสนา ๒ แบบ”ได้ทีเดียว...๑๗๗
- (๑๐๙) “โพธิสัตว์ภูมิหรือพุทธภูมิ”แตกต่างจาก“อารยภูมิ”...๑๗๙
- (๑๑๐) “โพธิสัตว์ภูมิหรือพุทธภูมิ”คือ“นักประชาธิปไตย”แท้..๑๘๑
- (๑๑๑) “ความเสื่อม”ที่ทำลายศาสนาเพราะ“กรรม”คนทำ ..๑๘๕
- (๑๑๒) “จิตนิยม”มี“เหตุ-นิทาน(story)-สมุทัย-ปัจจัย”....๑๘๗
- (๑๑๓) “อารยสังคม”เรียนรู้“กรรมเป็นของของตน”และ“กาล”...๑๘๘
- (๑๑๔) ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด“กรรมผิดก็ได้นรก”ทุกคน ๑๙๐

- (๑๑๕) “ธรรมบท”เป็นเครื่องมือ“สวดหากิน”อย่างนั้นหรือ? ..๑๑๒
- (๑๑๖) ผู้สัพพัญญู ทรงรู้เหตุที่จะพาเสื่อม จึงป้องกันไว้ ...๑๑๔
- (๑๑๗) “สวตมมัต”ผิวดินย่นนั้นทำศาสนาเสื่อม ก็ต้องบาป ..๑๑๖
- (๑๑๘) ล้วนเกิดจาก“อุปาทาน ๔” ซึ่งทำให้ศาสนาเสื่อม ..๑๑๗
- (๑๑๙) อาตมาพิสูจน์ตนยุคที่“ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ใดในโลกรับรอง”..๑๑๙
- (๑๒๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงมีตามสัจจะ ๒๐๒
- (๑๒๑) เกิดสังคมที่มี“ความรู้”มี“ความจริง”เจริญชัดเจน...๒๐๓
- (๑๒๒) ผู้รู้ยุคนี้ใช้“ความรู้”รู้“โลกุตรชน”ที่เป็น“คนจริง”....๒๐๕
- (๑๒๓) นัยสำคัญของ“เทวนิยม” กับ“อเทวนิยม” ๒๐๖
- (๑๒๔) “อเทวนิยม”หลุดพ้น“อัตตานิรันดร”ได้ด้วยปัญญา ...๒๐๘
- (๑๒๕) ลัทธิ“หลับตา”คือ“เทวนิยม” หมดสิทธิมี“ปัญญา”.....๒๐๙
- (๑๒๖) “เทวนิยม”เป็น“ความลึกลับ” รู้“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้ ..๒๑๒
- (๑๒๗) “อเทวนิยม”พ้นความลึกลับ เพราะเกิด“ปัญญา”.....๒๑๓
- (๑๒๘) “ความจริง”ก็อยู่กับ“พระเจ้า” ที่“ลึกลับ”โน่น! ๒๑๕
- (๑๒๙) “ความจริง”พุทธไม่“ลึกลับ” เพราะพ้น“เทวนิยม”..๒๑๖
- (๑๓๐) พุทธ“ไม่ลึกลับ”ทั้งนิรันดรทั้งอัตตาทั้งมีอิสระสุด ๒๑๘
- (๑๓๑) ในศาสนาพุทธทุกคนหมดสิ้น“นิรันดร”สัมบูรณ์ได้ ๒๒๐
- (๑๓๒) พุทธเป็นศาสนาที่ทุกคนมีสิทธิ์“อิสระ”สัมบูรณ์ได้ ๒๒๑
- (๑๓๓) พุทธจึงเป็นศาสนาที่ทุกคน“หลุดพ้น”ได้สัมบูรณ์แท้..๒๒๒
- (๑๓๔) ทาส“อุปาทาน ๔”นี้แล คือ ทาส“พระเจ้า”แท้ๆ ๒๒๔
- (๑๓๕) ศาสนาพุทธรู้ยิ่ง“ธรรมะ ๒” หรือ“ธรรมะ ๑”นี้เอง..๒๒๕
- (๑๓๖) “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ บุคคลเช่นใด? ๒๒๖
- (๑๓๗) นัยที่ไม่ได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” ๒๒๙
- (๑๓๘) “ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“ความจริง”คือ “ปัญญา”.....๒๓๐

- (๑๓๙) “ความจริง”ตาม“นิยาม”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๒๓๓
- (๑๔๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงคำนึงถึง“ความมี”..๒๓๔
- (๑๔๑) “สมบัติ”ที่อาตมามั่นใจว่าเป็นประโยชน์ยิ่งในโลก..๒๓๕
- (๑๔๒) “กาย”ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นให้จัดการจึงคือ“จิต”....๒๓๘
- (๑๔๓) จึงต้องเรียนรู้การแยก“กาย”แยก“จิต”ไปแต่ขั้นต้น ...๒๓๙
- (๑๔๔) “คุณสมบัติ”ที่ถึงขั้น“คุณวิเศษ”นั้นเป็น“อจินไตย”..๒๔๑
- (๑๔๕) “สรีรมหามายา”เป็น“คุณวิเศษ”ขั้น“อจินไตย” ๒๔๓
- (๑๔๖) ผู้มีภูมิรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕”จึงจะพอรู้“สรีรมหามายา”..๒๔๕
- (๑๔๗) ผู้ทำ“สรีรมหามายา”ได้คือผู้ทำ“ความเกิด”ขึ้นอจินไตย...๒๔๖
- (๑๔๘) คำว่า“ฌาน(เพ่ง)”นี้แหละ ที่แตกต่างกันอยู่หลากหลาย..๒๔๘
- (๑๔๙) “ฌาน”แบบพุทธนั้น“สงบ”พิเศษที่มี“อภิธรรม” ๒๔๙
- (๑๕๐) “ฌาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่“อจินไตย”สุดๆ ...๒๕๑
- (๑๕๑) “ฌาน”แบบพุทธ พิเศษ ไม่มีใครเหมือน เป็นไหน? ๒๕๒
- (๑๕๒) “ฌาน”แบบพุทธ มิใช่“วิสัย”ของปุถุชน เป็นอจินไตย ...๒๕๔
- (๑๕๓) “ฌาน”แบบพุทธ มี“ทางเดียว”เท่านั้น ที่เป็นอาริยะได้ ...๒๕๖
- (๑๕๔) “ฌาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่เป็น“อเหตุ ธัมมา”....๒๕๗
- (๑๕๕) การทำ“ฌาน”ที่แท้คือ “เผาแต่กิเลสออกไปจากจิต”..๒๕๙
- (๑๕๖) “สรีรมหามายา”นี้เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง...๒๖๒
- (๑๕๗) “สรีรมหามายา”นี้เป็น“การเกิดอยู่ของอุเบกขา”.....๒๖๔
- (๑๕๘) “มฤตยูตธาตุ”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”...๒๖๕
- (๑๕๙) “มฤตยูตธาตุ”นี้จะช่วยให้มี“คุณวิเศษ”อื่นๆอีกมาก..๒๖๗
- (๑๖๐) “เจตสิก ๓”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”.....๒๖๘
- (๑๖๑) “หลับตา”ก็หมดสิทธิ์เกิด“คุณวิเศษ”ใดๆในจิต ๒๖๙
- (๑๖๒) “หลับตา”หรือหนี“ผัสสะออกไป”คือความเสื่อม ...๒๗๑

- (๑๖๓) แล้วเอา“ความเสื่อม”ที่ครบทั้งปวงมาแพร่ในบ้าน ..๒๗๓
- (๑๖๔) ในยุคพระพุทธเจ้า“ความเสื่อม”ดังกล่าวนี้ไม่มี ๒๗๖
- (๑๖๕) “ความเสื่อม”มันเสื่อมกันตรงไหน? อย่างไร? ๒๗๘
- (๑๖๖) “ไม่มีนรกสวรรค์”คือ นิพพานขั้นพื้นฐาน และที่สุด...๒๘๐
- (๑๖๗) “ว่าง”จาก“จิตว่างแบบอนัตตพาลหรือมิจฉาทิฏฐิ”...๒๘๒
- (๑๖๘) “เสื่อม”จนเหลือแต่“การสวดร้อง”เป็นงานหลัก ...๒๘๓
- (๑๖๙) “เสื่อม”หนักจนไม่มีประตูละอู่จัก“เทวดา”ได้เลย...๒๘๕
- (๑๗๐) พุทธที่สัมมาทิฏฐิรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร-พรหม”...๒๘๗
- (๑๗๑) จึง“เสื่อม”หนักแม้จาก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธ...๒๘๙
- (๑๗๒) “เสื่อม”หนักเพราะไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”..๒๙๒
- (๑๗๓) “เสื่อม”หนักถึงขั้นไม่รู้ว่“ทุกข์”เกิดที่“เวทนา”.....๒๙๔
- (๑๗๔) “เสื่อม”หนักกระทั่งไม่รู้ว่“โลกุตตรธรรม”คือไฉน?..๒๙๕
- (๑๗๕) “จิตที่เป็นพลังงานถึงขั้นนิมิต”คืออาวุธของ“บุญ”..๒๙๘
- (๑๗๖) “โลกุตตรธรรม”มีให้ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม ๒๙๙
- (๑๗๗) “โลกุตตรธรรม”รู้จริง“ทุกข์-สุข”เท่ากับรู้“พระเจ้า”.....๓๐๑
- (๑๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“พระเจ้า”แท้จริง ๓๐๒
- (๑๗๙) จริง ๆ นั้น“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ ๒” คือ“เหตุ”แท้ๆ..๓๐๓
- (๑๘๐) “พระเจ้า”ยังเป็น“รห” จึงต้องทำ“อรห”ให้ได้จริง...๓๐๕
- (๑๘๑) “พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิ ก็คนละอย่างกับมิจฉาทิฏฐิ ๓๐๗
- (๑๘๒) “เหตุ”หรือ“อเหตุ”เป็นทั้งภาษาและทั้งสภาวะธรรม...๓๐๘
- (๑๘๓) ทุกวันนี้“โลกุตตรธรรม”ได้เสื่อมสิ้นไปแล้วจริง ๆ ๓๑๐
- (๑๘๔) ชาวพุทธทุกวันนี้จึงเสื่อมหนักจนกุไม่กลับกันแล้ว...๓๑๒
- (๑๘๕) มันต้องเกิดถึงขั้นเป็นได้ด้วยตนเองคือ“ปัจเจกตั้ง”...๓๑๓
- (๑๘๖) ผู้“หลุดพ้น(วิมุตติ)” คือ ผู้มี“อิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่..๓๑๕

- (๑๘๗) “เทวนิยม”คือผู้ไม่มี“อ”ไม่ทำ“อ” จึงไม่มี“นิพพาน”...๓๑๗
- (๑๘๘) ผู้มี“อ”คือ ผู้ทำ“อ”ที่สัมมาทิฏฐิ จึงมี“นิพพาน”.....๓๑๘
- (๑๘๙) ผู้มี“อ”จากกิเลสนี้“เทวนิยม”ไม่มี จึงมีแต่นิรันดร ...๓๒๐
- (๑๙๐) ทำ“ฉาน” คือ การทำจิตให้มีพลังงาน“ไฟ”เผากิเลส..๓๒๑
- (๑๙๑) “สติปัฏฐาน ๔”นี้ปฏิบัติ“ธรรม ๒”สู่“อ”แท้ๆตรงๆ..๓๒๒
- (๑๙๒) “เทวนิยม”ยังไม่ใช่“อเทวนิยม”เพราะมีจิตทิฏฐิ ๓๒๔
- (๑๙๓) “ความรู้อื่น”จึงจะเป็น“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้า ๓๒๕
- (๑๙๔) “ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ชื่อว่าปัญญา ...๓๒๖
- (๑๙๕) “ธรรมะ ๓ เสา”นี้สร้าง“ปัญญา”อย่างมีระบบวิธี..๓๒๘
- (๑๙๖) “สัมประสิทธิ์”นี้มี“มฤตยัตถะ”ตัวสำคัญยิ่งใหญ่....๓๓๐
- (๑๙๗) “ปัญญา”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยการเป็นคนจน ๓๓๑
- (๑๙๘) ทำ“ปัญญา”ได้ก่อนแล้วจะแก้“ปัญหา”สำเร็จแน่...๓๓๒
- (๑๙๙) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือใคร? ๓๓๓
- (๒๐๐) “ความจน”ที่ประเสริฐ ก็จะเป็น“คนจน”แสนวิเศษ ๓๓๕
- (๒๐๑) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก ...๓๓๖
- (๒๐๒) “ความรวย”จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป...๓๓๘
- (๒๐๓) ผู้มี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”..๓๓๙
- (๒๐๔) “เศรษฐกิจ”สุดวิเศษ คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธ...๓๔๑
- (๒๐๕) “สาธารณโภคี”จึงต้องก้าวด้วย“สัมมาอาริยมรรค”..๓๔๓
- (๒๐๖) “เศรษฐกิจ”ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ“สาธารณโภคี” ๓๔๕
- (๒๐๗) การบริหารจะเกิดลัทธิต่างๆ ระบอบนานาขึ้นในโลก..๓๔๖
- (๒๐๘) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา..๓๔๗
- (๒๐๙) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั๊ย? ...๓๔๙
- (๒๑๐) มีแค่“เจโก”มิใช่“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้..๓๕๐

- (๒๑๑) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี“สาธารณโกศ”ขึ้นมาจึงดูประหลาด ๓๕๒
- (๒๑๒) ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ” ๓๕๓
- (๒๑๓) ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ ๓๕๔
- (๒๑๔) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบเป็นสัจจะเสมอ...๓๕๗
- (๒๑๕) “สาธารณโกศ”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น..๓๕๘
- (๒๑๖) ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร์”...๓๕๙
- (๒๑๗) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อตฺตา”ครบหมด..๓๖๐
- (๒๑๘) “อตฺตาใหญ่ยิ่งๆ”นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด ๓๖๒
- (๒๑๙) “ปรมาตมัน”เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น..๓๖๓
- (๒๒๐) “อิสระเสรีภาพ”พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกัับ“อตฺตา”..๓๖๕
- (๒๒๑) ผู้เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ของพุทธที่เก่งพิเศษสุด ...๓๖๖
- (๒๒๒) “อตฺตาหรืออาตมัน”ของพุทธเราเองเป็นเจ้าของ ...๓๖๘
- (๒๒๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อตฺตา”ครบหมด..๓๖๙
- (๒๒๔) “อตฺตา”เป็น“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็คือ“ตน”....๓๗๑
- (๒๒๕) พุทธช่วยตนเองก่อน จึงไม่รอ“พระเจ้า”ช่วย ๓๗๓
- (๒๒๖) พุทธอยู่กับ“ความจริง”ที่สัมผัสได้ รู้แจ้ง ไม่ลืกลับ ๓๗๕
- (๒๒๗) อตฺตาที่เป็น“ปรมาตมัน”ที่สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ได้ ...๓๗๖
- (๒๒๘) พุทธมีการศึกษาที่เป็นลำดับ..หยาบ-กลาง-ละเอียด ...๓๗๗
- (๒๒๙) “โอฟาริกอตฺตา”คือ ปรมาตมันหยาบใหญ่ขั้นต้น..๓๗๙
- (๒๓๐) อตฺตาที่เป็น“พระเจ้า”จึงสัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้..๓๘๐
- (๒๓๑) “ตัวตน”หรือ“อตฺตา”นั้น คือ“ตัวเอง”ช่วยตัวเอง....๓๘๑
- (๒๓๒) “กายพระเจ้า”นั้น คืออย่างไร? เป็นไหน? ๓๘๒
- (๒๓๓) “ความอิสระ” ที่แสนเพ้อเจ้อ อยู่โดดเดี่ยว เดียวโด่ ๓๘๓
- (๒๓๔) “ปัญญา”ที่รู้ยิ่งว่า“อิสระ” คืออย่างไร? เป็นไหน?...๓๘๕

- (๒๓๕) คนรู้อย่างได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”.....๓๘๖
- (๒๓๖) สภาวะกับบัญญัติจะทำให้ความฉลาด“ปัญญา”....๓๘๗
- (๒๓๗) ความรู้ชั้น“ปัญญา”จึงทำให้รู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”...๓๘๘
- (๒๓๘) สัตว์โลก“เกิด-ตาย”วนเวียนนับชาติไม่ได้จริง ๆ ...๓๘๙
- (๒๓๙) สัตว์โลกที่ไปอยู่กับพระเจ้า “เกิด-ตาย”ชาติเดียว ...๓๙๐
- (๒๔๐) เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดียวนี้แหละที่โอกาสหมด ...๓๙๑
- (๒๔๑) ภาษาที่เรียกผู้บรรลุโลกุตระ ๓ คำ ที่ใช้ชี้สัจธรรม ...๓๙๒
- (๒๔๒) “อาริยะ”ต้องมีสภาวะธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จึงจริง ...๓๙๓
- (๒๔๓) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ“อาริยะ” ๓๙๔
- (๒๔๔) แบบ“อาริยะ”มีนัยที่ผิดแผกจาก“อาริยะ”สำคัญยิ่ง...๓๙๕
- (๒๔๕) “อาริยะ”สำคัญอย่างไร? ต้องศึกษาให้ถ่องแท้จริง ๆ ...๔๐๐
- (๒๔๖) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ“อาริยะ” ๔๐๑
- (๒๔๗) “ความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่”มิใช่จะรู้กันง่าย ...๔๐๒
- (๒๔๘) “ปรมาตม”และ“ปรมาตต”มิใช่จะรู้กันง่าย แต่รู้ได้แท้ ...๔๐๓
- (๒๔๙) “โลกุตระ”นั้นพุทธรู้ได้ด้วยการไม่เป็น“ธรรมะ ๒” ๔๐๔
- (๒๕๐) คนรู้อย่างได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”...๔๐๕
- (๒๕๑) ความเป็น“อิสระ”ที่มีนัยสำคัญอันถ่องแท้ชัดเจน...๔๐๖
- (๒๕๒) จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่“หลุดพ้น”ถ่องแท้แน่แท้ ...๔๐๗
- (๒๕๓) “พระเจ้า”จึงเป็นผู้“โดดเดี่ยว”สุด ๆ ไม่ใช่“อิสระ”..๔๐๘
- (๒๕๔) “อิสระ”ไม่ใช่“ความขาด”สิ้นเด็ดไปจากสรรพสิ่ง ๔๐๙
- (๒๕๕) “พระเจ้า”หรือ“ปรมาตม”มนุษย์ต้องสัมผัสได้ ๔๑๐
- (๒๕๖) พระเจ้ากับพระบุตรของเทวนิยมก็ถูก“ตัดตอน”.....๔๑๑
- (๒๕๗) พระเจ้ากับมนุษย์ของเทวนิยมจึงถูก“ตัดตอน”.....๔๑๒
- (๒๕๘) “ความจริงสำคัญยิ่งสุด”ก็อยู่ที่“สัมผัส”นี้เอง ...๔๑๓

- (๒๕๙) “ความจริง”ทั้งหมดจึงสัมผัสศรบนปรากฏทุก“ภพ” ...๔๒๓
- (๒๖๐) “ความจริงสูงสุด”จึงสามารถ“มี”ในตัวคนจริงได้ ๔๒๔
- (๒๖๑) นัยะที่แตกต่างยิ่งของ“ปรมัตตะ”กับ“ปรมัตถะ”.....๔๒๖
- (๒๖๒) ทำไม“ปรมัตตะ”หรือ“ปรมาตมัน”เปิดเผยไม่ได้? ...๔๒๗
- (๒๖๓) “ความรู้ในความจริง”เกิดไม่ได้ ปรมัตถ์จึงไม่เต็ม..๔๒๙
- (๒๖๔) “ความอิสระ”ที่เท่าเทียมกันในความเป็น“มนุษย์” ๔๓๐
- (๒๖๕) “ความเกิดอีกวนเวียน”มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันยิ่ง ๔๓๑
- (๒๖๖) ไม่ว่า“เกิด-ตาย-อมตะ”นั้นพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ๔๓๒
- (๒๖๗) “สัจจะ”ที่เป็น“สอง”และที่เป็น“หนึ่ง”สูงสุด ๔๓๓
- (๒๖๘) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อิตตา”เด็ดขาด ...๔๓๕
- (๒๖๙) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อิตตา”และ“โลก”...๔๓๖
- (๒๗๐) ความอิสระ”ขึ้นอยู่กับการศึกษา“อิตตาและโลก”.....๔๓๙
- (๒๗๑) สาธารณโณคิกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้ ...๔๔๐
- (๒๗๒) ความเป็น“๓ เสา”นี้ยิ่งใหญ่ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ...๔๔๑
- (๒๗๓) ความเป็น“๓ เสา”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”...๔๔๒
- (๒๗๔) ความเป็น“๓ เสา”ในที่นี้ คืออะไร? ๔๔๓
- (๒๗๕) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง...๔๔๔
- (๒๗๖) “สูญ”คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร? ๔๔๖
- (๒๗๗) สาธารณโณคิที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ ...๔๔๙
- (๒๗๘) สาธารณโณคิที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร”ที่ดี ๔๕๐
- (๒๗๙) หมู่บ้าน“สาธารณโณคิ” คือ ครอบครัวเดียวกัน ๔๕๑
- (๒๘๐) “สาธารณโณคิ”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”.....๔๕๒
- (๒๘๑) คน“สาธารณโณคิ”จริงๆ รู้จริงว่า“จน”ดีกว่า“รวย”..๔๕๓
- (๒๘๒) “สาธารณโณคิ”เป็นเศรษฐศาสตร์การเมืองสัมบูรณ์ ...๔๕๓

- (๒๘๓) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก ๔๕๖
- (๒๘๔) “สาธารณโภคี”นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค ...๔๕๗
- (๒๘๕) “สาธารณโภคี”นี้ พัน“มิจฉาชีพ”ได้สูงสุดๆของคน ..๔๕๙
- (๒๘๖) “มิจฉาชีพ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ๆ ...๔๖๐
- (๒๘๗) “สัมมาอาชีพ”สูงสุดๆแท้จริงของคนจึงคือ“คนจน”..๔๖๑
- (๒๘๘) มิจฉาชีพ ๕ ชั้น จากชั้น ๑ ชั่วแย่สุด ถึงชั้น ๕ ก็สิ้นสุดชั่ว..๔๖๓
- (๒๘๙) มิจฉาชีพ ๕ ชั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง..๔๖๔
- (๒๙๐) ความมี“อัตตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีพ”เลี้ยงตน ๔๖๖
- (๒๙๑) ผู้ที่ไม่ต้องทำ“อาชีพ”เลี้ยงตน คือ ใคร? ๔๖๗
- (๒๙๒) “อาชีพ”รับใช้มวลประชาชน คือ อาชีพยิ่งใหญ่ที่สุด..๔๖๙
- (๒๙๓) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น“หาค่าบ่มีได้”....๔๗๐
- (๒๙๔) ผู้ที่มี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”ที่“หาค่าบ่มีได้”ของไทย ๔๗๑
- (๒๙๕) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ดีราคา”แรงงาน..๔๗๓
- (๒๙๖) “ดีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด ๔๗๔
- (๒๙๗) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง...๔๗๕
- (๒๙๘) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”..๔๗๗
- (๒๙๙) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้...๔๗๘
- (๓๐๐) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยให้...๔๗๙
- (๓๐๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ” ๔๘๐
- (๓๐๒) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น“ตน”สุดลึก ๔๘๑
- (๓๐๓) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตกตา”ของมนุษย์ ...๔๘๒
- (๓๐๔) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง..๔๘๓
- (๓๐๕) ผู้มี“สัญญาตญาณ”ที่เป็น“ตกตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่....๔๘๕
- (๓๐๖) “อาชีพ”สูงสุดของความเป็น“คน”คือ “รับใช้” ๔๘๘

- (๓๐๗) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ ๒”อีกมาก ...๔๙๐
- (๓๐๘) ความเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ชั้นโลกุตระ ๔๙๑
- (๓๐๙) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ลืกลับใน“บุญ”.....๔๙๒
- (๓๑๐) “อรหันต์”คือผู้ไม่ลืกลับใน“การเกิด-การตาย”.....๔๙๓
- (๓๑๑) เนื้อแท้ของ“ภูมิธรรม”ชั้น“ฌานวิสัย” คืออย่างไร?...๔๙๔
- (๓๑๒) วิสัยของฌาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันไฉน ...๔๙๕
- (๓๑๓) ความเป็น“ฌาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”..๔๙๖
- (๓๑๔) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”...๔๙๗
- (๓๑๕) “ฌานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้ ๔๙๘
- (๓๑๖) ศึกษา“สุข”ให้สัมมาทิฐิ จึงจะกล่าวปฏิบัติ“ฌาน”....๔๙๙
- (๓๑๗) ต้องรู้“ทุกขอาริยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”....๕๐๐
- (๓๑๘) “ฌาน”ที่รู้“เวทนา ๑๐๘”จึงจะ“ดับทุกขเวทนา”ได้แท้..๕๐๑
- (๓๑๙) “ฌานหลับตา”ไม่มี“ปฏิจสุมุปปาท”ให้ศึกษาเลย ๕๐๔
- (๓๒๐) ผู้ที่ไม่มี“ปฏิจสุมุปปาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”.....๕๐๕
- (๓๒๑) พุทธเรียนรู้“อิตตา ๓” กำจัด“อิตตา”ด้วย“ปัญญา”....๕๐๖
- (๓๒๒) “ปัญญา”รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า“อุตตริมนุสสรธรรม”...๕๐๗
- (๓๒๓) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ..๕๐๘
- (๓๒๔) “นิพพาน”นั่นคือจบ “เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้ ๕๑๐
- (๓๒๕) “ผู้มีนิพพาน”มี“สูญ”แท้ แต่ยังมี“อิตตาอาศัย”อยู่.....๕๑๑

“คนจน” ที่มี แบบ

(๑) • แบบคนจน • ...ที่มาของเรื่อง

คำว่า“แบบคนจน”นี้ อาตมานำมาจากพระราชดำรัสในหลวง ร. ๙ ที่ชาวไทย แม้แต่ชาวต่างประเทศต่างยอมรับว่า สูดยอดแห่ง“ศาสตร์พระราชา” อันเป็นหลักเศรษฐกิจศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

พระราชดำรัสของในหลวง ร. ๙ ซึ่งทรงชี้บ่งความชัดเจนยิ่งขึ้นของปรัชญา“เศรษฐกิจพอเพียง”แท้ ๆ

ที่ตรัสเจาะลงไป ว่า “เศรษฐกิจพอเพียง”นั้น ก็คือการบริหารประเทศ“แบบคนจน”เมื่อวันที่ ๔ ธ.ค.๒๕๓๔ คลิปนี้“ทีวีช่องบุญนิยม”เปิดให้ดูกันอยู่ทุกวัน นั่นเอง

และยังมีการตรัสต่อไปอีกว่า “การขาดทุนของเรา

คือ การทำไรของเรา” ก็ยิ่งขยายชัดกว่าชัดขึ้นไปอีก
ซึ่งมีความวิเศษลึกซึ้งแท้จริงยิ่งยวด ในเรื่องของ
การบริหารประเทศ“แบบคนจน” และการมาเป็น“คนจน”

(๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทแรงให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว!

พระราชทานพระราชดำรัสหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ครั้งแรก “...การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือความพอมี พอกิน พอใช้ของประชาชนเป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและอุปกรณ์ที่ประหยัด แต่ถูกต้องตามหลักวิชา

เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญและฐานะทางเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นโดยลำดับ ต่อไป

หากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ ยกฐานะทางเศรษฐกิจขึ้นได้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดยไม่ให้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์กับสภาวะของประเทศ และของประชาชนโดยสอดคล้องด้วย จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่าง ๆ ได้ ซึ่งอาจกลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวในที่สุด...”

(“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ”ในงานพระราชทานปริญญาบัตร ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๑๗)

(๓) สำเร็จได้เพราะ..“ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”

และในวันถัดมา “..ในการพัฒนาประเทศนั้น จำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการสร้างพื้นฐาน คือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อน ด้วยวิธีการที่ประหยัดระมัดระวัง แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว จึงค่อยสร้างความเจริญขั้นที่สูงขึ้นไปตามลำดับ ...การถือหลักที่จะส่งเสริมความเจริญ ให้ค่อยเป็นไปตามลำดับด้วยความรอบคอบระมัดระวังและประหยัดนั้น ก็เพื่อป้องกันความผิดพลาดล้มเหลว และเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้แน่นอนบริบูรณ์...”(วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ในการพระราชทานปริญญาบัตร ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระบรมราโชวาทว่าด้วยแนวทางการพัฒนา อย่างพอเพียง)

(๔) ไทยอดยิ่งยวดได้เพราะ....?

หลังจากนั้นทรงมีพระราชดำรัส “เน้นย้ำ” เรื่องความพอมี พอกิน พอใช้ อีกครั้ง “...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้าสมัย ว่าเมืองไทยเชย ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งที่ดีสมัยใหม่ แต่เราอยู่ พอมี พอกิน และขอให้ทุกคน มีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทย พออยู่ พอกิน

มีความสงบ และทำงานตั้งจิตอธิษฐาน ตั้งปณิธาน ในทางนี้ที่ จะให้เมืองไทยอยู่แบบพออยู่ พอกิน ไม่ใช่ว่าจะรุ่งเรืองอย่างยอด แต่ว่ามีความพออยู่พอกิน มีความสงบ เปรียบเทียบกับประเทศ อื่นๆ ถ้าเรารักษาความพออยู่ พอกินนี้ได้ เราก็จะยอดยิ่งยวดได้...” (พระราชทานให้คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าเฝ้าเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๗)

(๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย“พอมี พอกิน”

...ประเทศไทยเราอาจไม่เป็นประเทศที่รุ่งเรืองที่สุดในโลก หรือรวยที่สุดในโลก หรือฟูฟ่าที่สุดในโลก แต่ก็ขอให้เมืองไทยเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มีความสงบได้ เพราะว่าในโลกนี้หายากแล้ว เราทำเป็นประเทศที่สงบ ประเทศที่มีคนที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันจริงๆ เราจะเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้...

...แล้วรู้สึกว่าเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้จะดีกว่าผู้อื่น จะดีกว่าคนที่รวยที่สุดในโลก จะดีกว่าคนที่เก่งในทางอะไรก็ตามที่สุดในโลก ถ้าเรามีความสงบ

แล้วมีความสุข ความมั่นคงที่สุดในโลกนั้น รู้สึกจะไม่มีใครสู้เราได้...

(ที่มา : พระบรมราชาบาทและพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หนังสือคำพ่อสอน ในโครงการตามรอยเบื้องพระยุคลบาทด้วยความรักและความดี ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดีถวายในหลวง น้อมเกล้าถวายในหลวง)

(๖) ต้องทำ“แบบคนจน”!

มีชาวต่างประเทศคนหนึ่งมาพบ. (นาย พาร์ก จุล อุณ รัฐมนตรีการกีฬาและเยาวชน แห่งสาธารณรัฐเกาหลี มาเฝ้าที่ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๔) เขาบอกว่าประธานาธิบดีของเขา ผู้เป็นเพื่อนเขามอบหมายให้มาขอโอวาท.

เราเลยบอกว่า ถ้าจะแนะนำก็แนะนำได้ ต้องทำ “แบบคนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควรพออยู่ได้. แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็ประเทศก้าวหน้าอย่างมาก. เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง. ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว.

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่า “แบบคนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัญสำนึกนี้แหละ คือเมตตา กัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป. คนที่ทำงานตาม

วิชาการ จะต้องดูตำรา. เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอะไร. ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา. ปิดตำราแล้วไม่รู้ว่าทำอะไร. ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง.

แต่ถ้าเราใช้ตำรา“แบบ คนจน”ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า“เรื่อย ๆ”.

(พระราชดำรัส ที่ทรงเรียบเรียงและปรับปรุงขึ้นจากที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันพุธ ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

(๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”

“Our loss is our gain”.

“Our Loss Is Our Gain” ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา หรือว่า เราขาดทุน เราก็ได้กำไร เวลาพูดไปแล้ว เขาก็บอกว่า “ขอช้า ขอช้าอีกที” ก็พูดช้าอีกที เขาก็นิ่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่าต้องการ การอธิบาย เราก็ อธิบายว่า

ถ้าเราทำอะไรที่เป็นการกระทำแล้วก็เราเสีย แต่ในที่สุดก็ ไรที่เราเสียนั้นมันเป็น“การได้”..

พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานไว้เมื่อ

วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔

(“เสีย”ในที่นี้ย่อมไม่ใช่เสียหาย แต่มุ่งหมายถึงการกระทำที่เราได้เสียสละ ซึ่งนัยของการที่เราได้เสียสละออกไป นั้นแหละมันเป็น “การได้” คือได้ทำความดีที่สุดแล้วใน มนุษย์ใดที่ทำการให้ ยิ่งการเสียสละหรือการให้ใด ๆ ออกไปแก่ผู้อื่น โดยไม่หวังหรืออยากได้อะไรตอบแทนเลย นั่นคือสุดยอดมนุษย์ผู้ประเสริฐ)

(๘) สังคมสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่นได้ด้วยการ“ให้”

“...ข้าพเจ้าเองก็มีความปิติเต็มตันใจ ที่ได้เห็นน้ำใจของทุกคนเช่นนี้ เพราะเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงคุณธรรมข้อหนึ่ง ที่ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทย ก็คือ การให้การ“ให้”นี้ ไม่ว่าจะเป็น“ให้”สิ่งใดแก่ผู้ใด โดยสถานใดก็ตาม ล้วนเป็น“การกระทำที่พึงประสงค์”อย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญ ระหว่างบุคคลกับบุคคล และทำให้สังคมมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น ด้วยสามัคคีธรรม นอกจากนั้น การให้ ยังเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขอีกด้วย

กล่าวคือ ผู้ให้ก็มีความสุข มีความอิ่มเอิบใจ ผู้รับก็มีความสุข มีกำลังใจ สังคมส่วนรวม ตลอดถึงประเทศชาติ ก็มีความสุข มีความร่มเย็น

ในปีใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะเห็นชาวไทย มีความสุขถ้วนหน้ากัน ด้วยการให้ คือ ให้ความ

รัก ความเมตตา กัน ให้น้ำใจไมตรีกัน ให้อภัยไม่ถือโทษ
โกรธเคืองกัน ให้การสงเคราะห์ อนุเคราะห์กัน โดยมุ่งดี
มุ่งเจริญต่อกัน ด้วยความบริสุทธิ์ และจริงใจ...”

(พระราชดำรัสพระราชนานแก่ประชาชนชาวไทย ในโอกาสวัน
ขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๕)

(๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ...

- ชัดเจนยิ่งมัย พระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ว่า
- (ก.) ล้มเหลวเพราะ..ทุ้มเทาให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นเร็ว ๆ ๆ!
 - (ข.) สำเร็จได้เพราะ..ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ
 - (ค.) ไทยยอดยิ่งยวดได้ เพราะ....?

เพราะ (ค.๓) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย“พอมิ
พอกิน”

เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก

ชัดเจนนะ!

ทีนี้ อาตมาก็ขออนุญาตอย่างสูงยิ่ง ด้วยความสุจริต
ใจ เพื่อสาธยายขยายความเก็บละเอียดของพระเจ้าอยู่หัว
มารวมไว้ให้เห็นกระจ่างดีขึ้นไปอีกว่า ...เพราะ

เป็น“คนจนที่‘รู้จักพอ’ คือ มี‘ใจพอ’ในภาวะที่พอ
เหมาะ ที่พอควร ไม่โลภโมโทสัน”

เป็น“คนจนที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อสังคม”

เป็น“คนจนที่ไม่สะสมทรัพย์สิน ทั้งไม่สะสมกิเลส”
 เป็น“คนจนที่ยอดขยัน ปราศจากความเพียร”
 จึงเป็น“คนจนที่มีเศรษฐกิจของสังคมอุดมสมบูรณ์”
 เพราะ (ค.๔) ต้องทำแบบ “คนจน”!
 เพราะ (ค.๕) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”.

“Our loss is our gain”

เพราะ (ค.๖) สังคม มีความสามัคคี มั่นคง เป็นปึก
 แผ่น ได้ด้วยการ..“ให้!” จิต“รวบโลกการให้-ไว้โลกเอา”
 “ให้”นี้แหละยิ่งใหญ่ที่สุดของคน ถ้าจิตใจของใคร
 มีแต่ความยินดีใน“การให้”มากกว่า“การเอา”หรือ“การได้
 มาให้ตน” ความเจริญยิ่งใหญ่จะเกิดทั้งในตนและทั้งใน
 สังคม และในโลกทีเดียว

เพราะจะเกิดสังคม“คนจน”อย่างเป็นจริงขึ้นมาให้
 แก่โลก เป็น“ปรากฏการณ์”พิเศษให้โลกเห็นความวิเศษ

(๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส

ปกตินั้นคนทั้งหลายต่างก็กลัว“ความจน”กันทั้งนั้น
 แต่ผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่สืบทอดมาทักขิ และปฏิบัติ
 ดีแล้วตามคำสอนพระศาสดา จะไม่กลัว“ความจน”เลย
 เพราะจะเกิดเป็น“คนจนสุขสำราญเบิกบานใจ”
 อันเป็น“คนจนแบบอาริยะ”

เป็น“คนจนที่มีปัญญา(ฉลาดโลกุตระมีใช้อัจฉริยะแค่ใจ)”

เป็น“คนจนที่ไม่เบียดเบียนใคร”

เป็น“คนจนที่มีความมกน้อย อยากจน กล้าจน”

เป็น“คนจน”ที่มีความรู้-มีสมรรถนะ และขยันสร้าง
สรร ขวนขวายอยู่เสมอ ไม่เอาแต่เล่น เอาแต่นั่งสงบ เอา
แต่พักผ่อน จึงมีอยู่มีกิน มีเหลือเผื่อแผ่แจกจ่ายผู้อื่นได้

เพราะมี“ความสงบ”ที่“สัมมาทิฐิ”ตามแบบพุทธ

ไม่ใช่มี“ความสงบ”ที่“มิจฉาทิฐิ” ที่ไม่ใช่พุทธ

(๑๑) “คนจน”ที่อุดมสมบูรณ์-สุขสำราญเบิกบานใจ ฯลฯ

“คนจน”ยังไ้? ที่จนอย่างอุดมสมบูรณ์-สุขสำราญ
เบิกบานใจ ฯลฯ ..นี่แหละที่ต้องไขความกันอย่างสำคัญ

“คนจนที่อุดมสมบูรณ์มีความสุขสำราญเบิกบานใจ”
ไปตลอดกาลนาน ไม่ขาดตอน ไม่มีความรู้สึกโศกมาคั่นใน
กาละเลย ก็เพราะคนผู้นั้นได้ปฏิบัติตน“เป็นคนจน”ตาม
ทฤษฎีพระพุทธเจ้าสำเร็จแล้วจริง อย่างสัมมาทิฐิ ถูกต้อง
ตรงคำสอนแท้ จึงเป็น“คนจนอุดมสมบูรณ์”ที่ไม่ต้องแย่งรวย

และไม่ต้องแย่งกันมาใช้จ่าย“บำเรอกาม”กันหนัก
หนา หนักหนาสาหัสกันได้อย่างแท้จริง

ซึ่งตรงกันกับ“ศาสตร์พระราชา ร. ๙”แห่งราชวงศ์
จักรีของไทย ที่คนไทยทั้งประเทศกำลัง“ตื่นรู้” และเกิด

ปรากฏการณ์“ตื่นตัว-เต็มตื่น”อย่างที่เราเห็น ตามที่เป็นอยู่ และจะไม่หายไปจากใจ จากความซาบซึ้ง ที่“รับรู้ความพิเศษ ในคุณวิเศษแห่งโลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้านี้ไปอีกแล้ว

จึงมี“คนจน”ในสังคมอยู่ตลอดไม่ขาด“ความจน”เลย และ“จน”อย่างเต็มใจ สุขสำราญเบิกบานใจ สุขพิเศษอีกด้วย

ในประเทศไทยเมืองพุทธจึงมี“คนจน”ที่สุขสำราญ เบิกบานใจ เพราะ“เต็มใจจน” และเป็นคน“ตั้งใจจน”นี้กัน จริง อย่างน้อยก็มี“ชาวอโศก”ที่เป็นจริงกันอยู่ พากเพียรกัน อยู่อย่างสม่ำเสมอปฏิ ปรากฏอยู่ในโลกปัจจุบันนี้

(๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา”

การเป็น“คนจน”ที่ไม่ได้กลัว“ความจน”เลย เพราะ ยินดีจะเต็มใจจน ตั้งใจจน และจนอย่างมีความสุขสำราญ

ยินดีเป็น“คนจน”เพราะมี“ปัญญา”ที่เข้าใจยิ่งจริงใน “ความจน”ว่าจะ“จน”อย่างไรดีจึงจะประเสริฐกว่า“ความรวย”

จึงเป็นผู้ชัดเจนชัดจริงในใจว่า ทำไมต้อง“มาจน”

จนอย่างมีความสุขสำราญเบิกบานใจนั้นจริงอย่างไร?

อย่างไรจึงเป็น“คนจน”ผู้มีค่า มีประโยชน์ต่อสังคม

เพราะ“คนจน”ชนิดนี้มีหลักปฏิบัติอันประเสริฐแท้

คือ เป็นคนมีคุณสมบัติ“อัปปิຈະ(มักน้อย = กล้าจน)”

มี“สันตุฎฐิ(สันโดษ=ใจพอ)” รัก“ปวิเวก(รักความสงบ)” และ“อปจະ

(เป็นผู้ไม่สะสม)” ข้ามิหนำ“วิริยารัมภะ(ยอดขยัน)”อีกด้วย เป็นต้น
 จึงเป็นคนมี“ปัญญา”เข้าใจ“ความจริง”ที่วิเศษแท้จริง
 ของ“คนจนอาริยะ” หรือ“ศิวิไลซ์(civilize)ชนิดที่มีความฉลาด
 แบบปัญญา” อันเป็นแบบ“โลกุตระ(supra mundane)” อัน
 เหนือชั้นกว่า“ความฉลาดที่ศิวิไลซ์แบบเชโก” อันยังเป็น
 แบบ“โลกียะ(mundane)”ตามสามัญพฤษณ

(๑๓) “คนจนอาริยะ”คือ คนจนที่มี“ปัญญา”ซึ่งมิใช่เชโก

คนผู้มีความฉลาดที่ชื่อว่า“เชโก” คือ ผู้ยังไม่ฉลาด
 ชั้น“ปัญญา” มีกรอบจำกัดของความเข้าใจ คือมีความฉลาด
 อยู่ในกรอบโลกีย์เท่านั้น จึงยังไม่เข้าใจการเป็น“คนจน”นั้นดี
 ไฉน? ประเสริฐอย่างไร? เหนือชั้นกว่า“คนรวย”นัยะใด? โดย
 เฉพาะมี“คุณวิเศษ(อตุตฺตมนุสสรรม)”ประเสริฐกว่า“คนรวย”จริงรึ

คนผู้เต็มใจเป็น“คนจน”และตั้งใจปฏิบัติตนให้จนนั้น
 คือผู้ซาบซึ้งดีในการมีวรรณะ ๙ จึงมีปกติกถาวัตถุ ๑๐ ปฏิบัติ
 สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ปฏิบัติโพชฌงค์ ๗ ปฏิบัติโพธิปักขิย
 ธรรม ๓๗ ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ฯลฯ

ซึ่งแยกย่อยในรายละเอียดตามจริต ตามความถนัด
 และมี“มิติ”แปลกแยกกันไปอีกทุกแห่งทุกมุมก็ต้องมี“ปัญญา”

จนกระทั่งเกิดผลเป็นสาราณียธรรม ๖ เพราะใน
 จิตของผู้ปฏิบัติเกิดจิตเจริญคุณสมบัติ“พุทธพจน์ ๗”ได้แท้

กันจริงๆ ล้วนเป็น“ความรู้”ชั้น“ปัญญา”ที่เป็นแบบพุทธ

พุทธพจน์ ๗ ได้แก่ สาราณียะ, ปิยกรณะ, ครุกรณะ, สังคหะ, อวิวาทะ, สามัคคียะ, เอกีภาวะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๔๒-๒๔๓ “สาราณียสูตร”) ซึ่งเป็น“คุณธรรม”ของคนแต่ละคน ของสังคมที่ปฏิบัติตามพระอนุสาสน์ ก็จะเกิดคุณงามความดี(ความดีที่นิยมกัน)-คุณค่า(ความดีที่นับขั้้นนับชั้นสูงขึ้น)-คุณลักษณะ(ลักษณะดี)-คุณจรรยา(ความประพฤติดี)-คุณประโยชน์(ประโยชน์ดี)-คุณวุฒิ(ความรู้ความสามารถตามตำแหน่งหน้าที่)-คุณอุทมะ(ผู้มีเกียรติคุณสูงส่ง)-คุณธรรม(มีธรรมะที่เจริญขึ้นในด้านดีซึ่งดีทั้งด้านสมมุติและด้านปรมาตม์)-คุณนิธิ(ผู้มีคลังแห่งความดี)-คุณพิเศษ(ความดีที่แตกต่างออกไป)-คุณภาพ(ระดับความดีหรือเลวของสิ่งนั้นของนั้น)-คุณสมบัติ(ความดีของเราที่สะสมขึ้นมีในตัวเรา)-คุณาัมัย(มั่งคั่งความดี)-คุณวาสี(คุณธรรมที่เป็นคุณงามความดีมีมากในตนประหนึ่ง‘ดาวฤกษ์’ที่มีรังสีแผ่‘อรุณ’เป็นเหมือนแสงแต่แท้ๆ เป็น‘นามธรรม’ที่มีคุณค่าฟุ้งกระจายรุ่งเรืองจะแจ่มสว่างไสวออกไปให้ผู้อื่นรับรู้-เห็นด้วยได้)-ฉัพพัตถนรังสี(รัศมี ๖ ประการที่ออกไปจาก‘ทวาร ๖’ของคน คนผู้นั้นมี‘ฉัพพัตถนรังสี’แผ่ออกไปให้ผู้อื่นรับด้วยได้ทั้ง ๖ ประการ)-เป็นคุณวิเศษ(ความสามารถที่เป็นโลกุตระธรรม)ชั้น“พุทธนิม”

(๑๔) “คนจนอารียะ”คือ “คนจนที่มีแบบ”ตามทฎิฐิพุทธ

แม้แต่ในทาง“กาม”ที่เป็น“ความอยากได้มาให้ตน”

ยัง“มี”อยู่ทางภายนอกไม่ว่าจะเป็นการสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ
 สัตว์, สิ่งของ (สิ่งของนี้ไม่ว่า อุดุนิยาม-พีชนิยามหรือรวมกันก็ใช้ทั้งนั้น)
 หรือสัมผัสทางตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ก็“เสพรส”ที่มีรสบำเรอ
 จิตใจ(ซึ่งเป็นนามธรรมชั้น“จิตนิยาม”ก็เป็น“กาม”ตัวแท้)อันยึดอันติดอยู่
 ก็ยังเรียกว่า “คุณ”เลย คือ “กามคุณ”ไง! จะเรียกว่า“คุณ”
 แค่นั้น“พุทธ”ก็ต้องมี“ปัญญา”กำจัดออกไปจาก“จิต”เป็น
 “โลกุตระภูมิ”จนสิ้นเกลี้ยง“คุณของกาม”ให้ได้ด้วย“ปัญญา”

เพราะมันเป็น“โทษ” มันไม่ใช่“คุณ”แต่อย่างใดเลย

“กาม”ต้องหมด“คุณ”หมด“ค่า”หมด“ความอยากมา
 ให้ตน” ทั้งที่มาเป็น“ของตน” ทั้งที่มี“การเสพรสจากที่สัมผัส
 ภายนอก”ทั้งหลาย

เมื่อเป็นผู้ไม่มี“กามคุณ ๕”ด้วย“ปัญญา”ที่แท้จริง
 การบำเรอตนก็ลดละจางคลายลงจริง ก็ไม่จำเป็นต้องใช้จ่าย
 ทั้งทรัพย์สิน ทั้งแรงงานพลึงกายพลึงใจไปใน“กาม”

ก็เป็นคนไม่ต้องสิ้นเปลืองเพื่อ“กาม” ความทุกข์ร้อน
 ที่จะมี“กาม”มาบีบคั้นเราก็ตดลงจริง ถึงขั้นสิ้น“กาม”ก็สิ้น
 ทุกข์ยากลำบากเพราะ“กาม”

สังคมที่มีคน“สิ้นทุกข์ยากลำบากเพราะกาม”ยิ่ง
 มากยิ่งขึ้นๆในสังคม ก็ยิ่งช่วย“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ได้
 อย่างวิเศษสุด

(๑๕) ชาวพุทธรวมพลังต่อยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ

คนที่ลดละ“กามคุณ ๕”ได้แท้จริง จะปลงภาระในชีวิตไปได้มากมาย การเป็นอยู่ของชีวิตทำมาหากินก็ไม่ต้อง“โลภ”มาเพื่อใช้จ่ายเป็น“ทาสตนเอง”เพราะเหตุแห่ง“กาม” เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”(ธรรมะ ๒ ที่เป็น“สัจจะ”) ทั้งที่เป็น“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมาตตสัจจะ”

เป็นผู้“หลุดพ้นกามสุขัลลิกะ(กามที่เป็นสุขแท้)”ได้แท้ แม้จะเป็น“คนจน” ไม่มีทรัพย์สินเงินทองก็ไม่มีภาระต้องเดือดร้อนได้จริงแท้ขึ้นหนึ่ง จึงเป็น“ผู้ไม่มีทุกข์แท้เพราะกาม” เข้าข่าย“อนาคามีภูมิ” เพราะจิตใจไม่มี“กามคุณ ๕”

ผู้ไม่ต้องบำเรอ“กามคุณ ๕”ทั้งในเรื่องของ“เพศเมถุนธรรม” ทั้งในเรื่องของ“รูป, เสียง, กลิ่น, รส, โผฏฐัพพะ”แม้มีชีวิตเป็น“คนจน”ก็ไม่เดือดร้อนด้นรณ“พ้นทุกข์อาริยสัจ”แท้

แต่ต้องได้เรียนรู้และปฏิบัติกำจัด“กิเลสกาม”ออกจาก“จิตใจ”ชนิดที่ได้มี“การทำใจในใจอย่างถ่องแท้-ลงไปถึงที่เกิดของตัวกิเลส”คือ“โยนิโสมนสิการ”อย่าง“สัมมาทิฐิ”

สำหรับสังคมคนที่ปฏิบัติลดละ“กามคุณ ๕”กันได้แท้จริง จึงจะแก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”เรื่องนี้ได้อย่าง“เที่ยงแท้(นิจจัง) มั่นคงยั่งยืน(ธวัง) ไม่เปลี่ยนแปลง(อวิปริณามธัมมัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่มีอะไรหักล้างความยั่งยืนนี้ได้(อสังหัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)”

ดังนั้น การเป็น“คนจน”ที่ไม่กระสันยื้อแย่ง“ลาภยศ
สรรเสริญสุขโลภี” จึงเป็นการช่วยสังคมไม่ต้องเดือดร้อน
ในคำว่า“เศรษฐกิจ”ในกรณีนี้ คือเรื่อง“แย่งลาภยศสรร
เสริญสุขที่เกิดจากรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะและบำเรอ
อวดตา”ที่แน่แท้ ถาวรมันคงยั่งยืนตลอดกาลได้จริงแน่นอน

การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจด้วยการลดกิเลส“กาม”จึง
เป็นการแก้ปัญหาที่“ต้นเหตุ”แท้ที่สุด ถาวรยั่งยืนตลอดกาล
ได้อย่างแท้จริงเป็นสัจจะ

สังคมคนที่ไม่มี“กาม”หรือมี“กามคุณ”น้อยตามแบบ
พุทธจึงสามารถมีชีวิต ดำรงชีวิตไปไม่ก่อเกิดปัญหาอันมีเหตุ
มาจาก“กาม”ได้อย่างสำคัญยิ่งยวด แม้จะเป็น“คนจน”ก็ตาม

จึงทำให้เกิดสังคมที่ต่างก็มีลาภโดยสุจริตเป็นธรรม
(ลาภธัมมิกา) แล้วนำมารวมกัน กินใช้อาศัยบริโภคร่วมกัน
ในการดำเนินชีวิต เป็น“สาธารณโภคี”รวมทุกคนทั้งสังคม
ชุมชนทั้งกว้างทั้งลึกเป็นเครือข่าย(ยิ่งกว่าเครือข่าย Pyramidal web)

อันเป็นเศรษฐกิจชั้นเยี่ยมยอดเจริญสูงยิ่งได้ดีกว่า
เศรษฐกิจแบบใด ๆ เท่าที่มนุษยชาติสามารถทำได้ในโลก!

สังคมคนหมู่ใด ประเทศใด ที่เป็นสังคมเศรษฐกิจ
ชั้น“สาธารณโภคี” สังคมนั้นจึงเป็นตัวอย่างให้สังคมมนุษย์
เผด็จการทุนนิยม แม้แต่ประชาธิปไตย และให้คอมมิวนิสต์
เรียนรู้ และต้องศึกษาอย่างลึกล้าสำคัญยิ่งยวด

(๑๖) “สาธารณโภคี” คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด

เฉพาะอย่างยิ่งประชาธิปไตย หรือคอมมิวนิสต์ก็ตาม แม้แต่เผด็จการ ถ้ามีสังคมชุมชนหมู่บ้านใดอยู่กันอย่าง “สาธารณโภคี” ได้จริง สังคมชุมชนนั้นเป็นสุดยอดแห่งประชาธิปไตย ยอดสุดแห่งคอมมิวนิสต์ ยอดสุดแม้เผด็จการ สาธารณโภคี แปลว่า คนสังคมนั้นหรือคนครอบครัว นั้นมีการใช้สอยกินอยู่ในทรัพย์สินร่วมกันเป็นสาธารณะ หรือเป็นส่วนกลาง

ดังนั้น สังคมที่มีระบบ “สาธารณโภคี” จึงเป็นกลุ่มของญาติพี่น้องครอบครัวเดียวกันที่ทำงานแล้วทรัพย์สินกินอยู่เป็นส่วนกลางร่วมกัน

ยิ่งไม่ใช่ญาติสายโลหิตร่วมกัน แต่เป็นคนมากมาย หลายหลากครอบครัวผู้คนต่างครอบครัว ต่างมาร่วมสร้างสรรแล้วกินใช้ในทรัพย์สินส่วนกลางร่วมกัน ไม่ยึดเป็นของส่วนตัวส่วนตน นั่นก็ยิ่งเป็น “สาธารณโภคี” ที่อุดมสมบูรณ์ กว้างเกือยใหญ่ไพศาลออกไปเอื้อมเอื้อผู้อื่นได้ยิ่ง ๆ ขึ้น

ซึ่ง “เศรษฐกิจ” ของสังคมสาธารณโภคีที่เป็น “สาธารณโภคี” นี้ เป็นสังคมหรือประเทศที่เศรษฐกิจที่ดีสูงสุดในความเป็นสังคมเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่โลกควรจะได้จะเป็น

เพราะไม่มีระบบสังคมแบบไหนตรงตามเป้าสำคัญสูงสุดดีเท่า “สาธารณโภคี” อีกแล้ว “สาธารณโภคี” ทำให้การ

เป็นอยู่หรือระบบการปกครองมี“ผลดี”แก่สังคมมนุษย์ดีสุด

เนื่องจาก“สาธารณโภคี”นั้นเป็นสังคมที่คนแต่ละคนในสังคมชุมชนนี้ทำงานฟรี คนที่อยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้แล้ว แรงงานก็ดี ผลผลิตก็ดี ทุกคนยกให้ส่วนกลางหมด จึงเท่ากับคนในสังคมนี้เสียภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐ %

การบริหารปกครองประเทศนั้นต้องการได้ภาษีจากประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่มียาได้มากนั้นแหละ มาให้แก่ส่วนกลาง(สาธารณะ)หรือให้แก่รัฐ ที่เป็นจุดหมายสำคัญหลักของระบบเศรษฐกิจการเมืองทุกระบบในโลก

แล้วเชื่อมั่นกันว่า ผู้บริหารจะได้จัดการทรัพย์สินส่วนกลางนั้นอย่างบริสุทธิ์และสะอาดหรือเฉลี่ยออกไปให้สู่คนทั้งสังคมทั้งประเทศได้มีอยู่มีกินทั่วถึงกันตามความเหมาะสมเป็นอยู่สงบสุข ไม่เดือดร้อน ไม่ก่อความวุ่นวาย

(๑๗) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด

ซึ่งนัยสำคัญยิ่ง ๆ ของความเป็น“สาธารณโภคี”นั้นผู้จะเข้าไปอยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้ต้องพอใจยินดี เต็มใจเป็นคนส่วนกลาง ยกแรงงาน ยกรายได้ ยกผลผลิตที่ต่างคนต่างอุตสาหกรรมพากเพียรขวนขวายลงมือลงแรงทำหรือช่วยกันทำขึ้นในสังคม ได้เท่าไรก็ให้ส่วนกลางทั้งหมด เราก็กินใช้ร่วมกับสังคมอยู่อย่างมีความสุข

ไม่เอามาเป็นของส่วนตน โดยทุกคนมีอิสระเสรีเต็มที่ แต่สมัครใจเอง ไม่ได้ถูกบังคับกดขี่เหมือนระบบคอมมิวนิสต์ แม้ระบบประชาธิปไตยเลย โดยเฉพาะเผด็จการยิ่งไม่ใหญ่

ทุกคนยินดีพอใจระบบนี้ เป็น“ความอิสระ”ของทุกคนที่สมัครใจจะเข้ามาอยู่ในระบบ“สาธารณโภคี”นี้เอง

คนที่ไม่มี“ปัญญา”จะ“ไม่ยินดี”มาเป็น“คนจน”

คนที่มี“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะยินดีมาเป็น“คนจน”

ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จะเกิดได้ก็ต้องมี“คน”หมู่หนึ่ง ประชากรจำนวนหนึ่งที่มีความยินดีในระบบดังกล่าวนี้ รวมตัวกันขึ้นมา แล้วก็ทำอย่างนี้กันได้อย่างเป็นจริงยั่งยืน

เพราะสังคม“สาธารณโภคี”นั้น คนที่จะเอาชีวิตมาอยู่แบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นเรื่องของความเข้าใจอย่างดี และด้วยความสมัครใจของคนที่จะเข้ามาอยู่ในสังคมแบบนี้เอง เป็น“ความอิสระ”เต็มที่ของตนเองทั้งนั้นทุกคน แม้ตนจะยังมีกิเลสอยู่ แต่มี“ปัญญา”เข้าใจและเชื่อมั่นของตนจริงๆ

จึงเต็มใจตั้งใจมาเป็น“คนจน”เอง “อิสระ”แท้ ๆ

(๑๘) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีเจ้าของตัวของตน

นั่นคือ “สาธารณโภคี”นี้ตนเต็มใจเป็น“คนจน”เอง ด้วย“ปัญญา” ซึ่งเป็นความรู้ชั้นโลกุตระ ยินดีที่จะลงแรงมาก ทำงานหนักเท่าๆ ปานใดๆ ก็ไม่เอาค่าแรง ไม่ยึดถือว่า

ผลผลิตนั้นเป็นของตนคนเดียว ไม่แบ่งเอาอะไรเป็นของตน เป็นคนไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตน แต่ขยันหยอดยิง (อุปมาแต่วิริยารัมภะ) ยินดีพอใจกับการมีน้อย(อุปมาแต่) สงบกายสบายใจ(ปวิเวกะ) เพราะเป็นคน“ไม่มีสวรค์(อสังสัคคะ)”

“นรก”จึงเกิดในคนผู้นี้ไม่ได้ เป็นคนไม่มีนรกสวรค์ เพราะคนผู้นี้“ไม่สะสมภพ-ชาติ”(อุปมา)จึงไม่มี“ภพ-นรก-ภพสวรค์”ขึ้นในจิตใจ ที่เจริญ“ปัญญา”แล้วจึง

เพราะไม่ต้องการเป็น“คนรวย”(อุปมา) จึงสมัครใจเป็น“คนมีน้อย”(อุปมา) เต็มใจตั้งใจเป็นคน“กล้าจน,เอาเป็นของตนน้อย ๆ ไม่มีของตนมาก”(อุปมา)ด้วยปัญญาตน

มีน้อยก็พอเพียง พอใจ ใจพอ(สันตมฺหิ)เต็มปัญญา

ไม่ริษยาใครที่เขามีมาก ใจสงบ(ปวิเวกะ)ครบปัญญา

เป็นคนหมดสวรค์ จึงหมดนรกไปด้วย(อสังสัคคะ)

ผู้หมดสวรค์หมดนรกสำเร็จเป็นจริงนี้แล ที่เป็น“คนผู้ไม่มีตัวไม่มีตนหมดของตัวของตน”แท้ หมดทุกข์หมดสุข

“จิต”มีคุณสมบัติ“เฉย ๆ-กลาง ๆ”คือ จิตมีอยู่ แต่มี“ความรู้สึกกลาง ๆ เฉย ๆ คือ อุเบกขาเวทนา”(ยังไม่สูญ)

ซึ่ง“เวทนา”ไม่สุข-ไม่ทุกข์ ; ไม่มีสวรค์-ไม่มีนรก

เพราะจิตไม่ยึดเอาอะไรเป็น“ของตัวของตน”แล้ว

ลักษณะนี้แลคือ ผู้มี“นิพพานธรรม(ทรงไว้ซึ่งนิพพาน)”

นับเป็นผู้หลุดพ้น ผู้“ไม่มีของตัวของตน” เพราะเป็นผู้บรรลุ“อนัตตาธรรม”ได้จริง

ผู้“หมดทุกข์-หมดสุข”นี้แหละ ถ้าหากมี“อารมณ์”นี้
อยู่ได้เที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป ไม่แปรเปลี่ยนไป ไม่มีอะไร
หักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ก็คือ อรหัตต์ คือผู้ที่มี“นิพพาน”

จิตใจของคนผู้ที่มี“อาการ”เช่นว่านี้ คือ “อาการ
นิพพาน” นิพพานจึงไม่ใช่เรื่องลึกลับ ที่พูดกันไม่รู้เรื่อง

(๑๙) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก

“ความรู้สึกละกกลางๆ เฉยๆ ที่ว่า อุเบกขา”นี้แหละ
เป็น“ฐาน”ที่นิพพานจะปรากฏ ในศาสนาพุทธ ซึ่งเป็น“ความรู้
สึกหรืออารมณ์” แต่ไม่ใช่“ความเป็นกลาง”ของ“ทางปฏิบัติ”
หรือของ“วิธีปฏิบัติ” ดังที่ไปแปลความ“มัชฌิมาปฏิปทา”
โดยรวมว่า คือ“ทางสายกลาง”

คำว่า “เป็นกลาง”หรือ“ความเป็นกลาง”นี้ ไม่ใช่ไป
มุ่งหมายเอาที่“ทาง”หรือ“วิธีปฏิบัติ”เด็ดขาด

“ทาง”คือ “มรรค”(ปฏิบัติ) แต่“กลางหรือเป็นกลาง”
คือ “ผล”(มัชฌิมา)นะ! มันคนละสภาวะ มันคนละสถานะ
พินิจให้คมๆ แม่นๆ กำหนดกันดีๆ ให้ถูกมิติ ถูกสภาวะเกิด

“ความเป็นกลาง”ในที่นี้ตามปรมวลัตถัสจะเจาะจง
ลงไปมุ่งเอา“เวทนา(ความรู้สึกละกกลางๆ)”ต่างหาก“เป็นกลาง”

ไม่ใช่แค่“ทาง”เท่านั้น ไม่ใช่หมายแค่“ปฏิบัติ”เลย
ยิ่งไปแปลกันว่า “ทางสายกลาง”ก็ยิ่งผิดกันไปใหญ่

“มัชฌิมา”แท้จริงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้านั้น คือ“จิต-เจตสิก”ที่เจาะลึกละเอียดลงไปอีกได้แก่“เวทนา” เป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์”แท้ๆต่างหากที่“เป็นกลาง”

อารมณ์กลางๆ เฉยๆ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ มันว่างจาก อารมณ์ที่มันชอบหรือมันชัง มันไม่ผลึกหรือมันไม่ดูด มันไม่ไป“ข้าง(อันตา)”ไหนเลย คือ มันไม่มี“ข้าง” ไม่มี“อันตา(คือ ไม่มีข้าง, ส่วน, ปลาย, ฝ่าย, ด้าน, ไต้ง, เหลื่อม)”ไปฝ่ายใดเลย ความรู้สึก ต่างหาก ที่มันอยู่“กลางๆ” ไม่มีนรก-ไม่มีสวรรค์ ไม่มีเรา-ไม่มีเขา ..ซึ่งไม่ใช่ไปหมายเอา“วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”

และ“ทาง(วิธี ใครจะเรียกว่า“สาย”ก็ไม่ว่า)”หรือ“วิธีปฏิบัติ” ที่ภาษาบาลีว่า“ปฏิปทา”นั้น ก็ให้สำคัญมันหมายความว่า “ทฤษฎี”ต่างหากที่ต้อง“สัมมาทฤษฎี”ให้ดี นั่นคือทำ“ความเห็นให้ถูกต้องตรงกับวิธีที่พระพุทธเจ้าทรงสอน” ไม่ใช่ไปหลงมอมอยู่“ที่”กลางๆ” หรือ“ความเป็นกลาง”หรือ“ทางสาย กลาง” หรือมัวแต่ไปเดินเป็น“สาย”ให้อยู่“กลางทาง”ให้ได้

“เวทนาหรือจิต”ต่างหากที่ต้องทำให้“เป็นกลาง” ให้เป็น“มัชฌิมา” คือให้เป็น“อุเบกขาหรือไม่ทุกข์ไม่สุข”นั่นเอง หมายเอา“ความรู้สึก”แท้ๆที่ให้“เป็นกลาง”

ไม่ใช่ทำ“วิธีปฏิบัติ”ให้“เป็นกลาง”

และไม่ใช่ให้ทำ“เวทนา”ไปเป็น“ความตรงทาง”

“วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”นั้นต่างหากที่ท่านให้ทำ “ความตรงทาง” ต้องทำ“ทางปฏิบัติ”ให้“ตรง”ให้“ถูกทาง”

คือ“สัมมา” มิใช่ไปทำ“วิธีปฏิบัติ”ให้“เป็นกลาง”คือ“มัชฌิมา”

“ปฏิบัติ”คือ“วิธีปฏิบัติ” พระบรมศาสดาทรงให้“ทำ
 ทิฏฐิ”คือ“ความเข้าใจ”หรือความเห็นให้ถูกต้อง คือต้อง
 “สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งมันไม่ใช่“ความเป็นกลางของความรู้สึกหรือ
 อารมณ์” ที่บาลีว่า“เวทนา”เลย อย่าสับสนไขว้เขวเป็นอันขาด

(๒๐) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปลาส”

แยก“ความรู้สึก,อารมณ์”ที่บาลีว่า“เวทนา”นั้นมัน
 แตกต่างกับคำว่า“ความเข้าใจ”ที่บาลีว่า“ทิฏฐิ”ให้ชัด ๆ

ยังเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)” กับ “วิธีปฏิบัติ
 (ปฏิบัติ)” มันยังแตกต่างแยกไปคนละชิ้นคนละอันกันเลย

“ปฏิบัติ”นั่นคือ“ทางปฏิบัติ หรือวิธีทางประพฤติ
 เป็น“เหตุ” ที่พาไปสู่“ผล”ได้สำเร็จจึงมี“ความรู้สึกเป็นกลาง”
 ซึ่งบาลีว่า“มัชฌิมา” อันหนึ่ง“เหตุ” แต่อีกอันนั้นมัน“ผล”

“ผล”ที่มี“ความเป็นกลาง” มิใช่หมายเอาแค่“ปฏิบัติ”

แต่“ปฏิบัติ”หรือ“ทางปฏิบัติ”นั้นมันเรื่องของ“การ
 ทำ” ซึ่งต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ก่อน “ปฏิบัติ”เป็น“เหตุ”ยังไม่ใช่“ผล”

“มัชฌิมา”ต่างหากเป็น“ผล”คือเกิดอาการ“ความรู้สึก
 เป็นกลาง” ที่เกิดจาก“เหตุ”อันตนปฏิบัติ กำหนดกันให้ชัด ๆ

“ทิฏฐิ”ต้อง“สัมมา(ถูกต้อง)”ก่อน แล้วจึงจะ“ปฏิบัติ”ให้
 ถูกตาม“ทิฏฐิ”นั้น “ผล”ที่เกิด“ความเป็นกลาง”จึงจะมีจริงได้

แม้แต่มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้ ๆ มาก่อนแล้ว แต่ถ้าแม้
“ปฏิบัติ”ไม่“สัมมา”คือ ไม่ถูกต้องตรงตามความเข้าใจ กลับ
“ปฏิบัติ”ผิดไป ไม่ถูกต้องตรงตามที่เข้าใจ มันก็“มีจลาปฏิบัติ”
เพราะประพจน์ไม่ตรง ก็ไม่มี“ผล”ถูกต้องสำเร็จเป็น“จริง”ได้

(๒๑) “ทิฏฐิวิปลาส”จึงมี“สัจญวิปลาส”แล้ว“จิตวิปลาส”

“ทิฏฐิ”จึงมาก่อน แล้วปฏิบัติตาม“สัมมาทิฏฐิ”นั้นจน
กระทั่ง“จิต”ต่างหากที่สำเร็จ“เป็นกลาง(มัชฌิมา)” ซึ่งจะไม่ใช่ไป
หมายเอา“ปฏิปทา(วิธีปฏิบัติหรือทางหรือวิธี)”โน้นที่เป็น“กลาง”

เข้าไปแปลว่า“ทางสายกลาง” ให้เขวไปว่า “ทางหรือ
วิธีปฏิบัติ”ที่เป็น“กลาง”เสียเอง มันก็เลยหลงเข้าใจผิดกัน
ไปว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”หมายเอาแต่“ทางเดิน”หรือ“วิธี
ปฏิบัติ”เท่านั้นที่เป็น“กลาง” ไม่มีอะไรเกี่ยวกับ“จิต,เวทนา”

แล้วไปอธิบายกันว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” คือ “ทางสาย
กลาง” คนก็กำหนดหมายเอาแค่“ทาง”เท่านั้น ที่เป็น“กลาง”
ก็เลยไม่ไปถึง“จิต”หรือ“เวทนา”กันสักที

หลงเพี้ยนไปอธิบายกันอยู่แต่กับ“ทาง”ว่าเป็น“กลาง”
ก็ยึดกันได้แค่“ทาง”เท่านั้น งมงยวนวนอยู่กับ“ทาง”กับ
“สายแห่งทาง”กันอยู่แค่นั้น ไม่ถึง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

เช่น อธิบายว่า “การปฏิบัติต้องเป็นกลาง” เหมือน
ดัง“พิน ๓ สาย” ต้องขึงให้ตึงทั้ง ๓ สาย จึงจะได้เสียงที่ถูก

ต้อง รู้ว่า สายไหนเสียงต่ำ สายไหนเสียงกลาง สายไหนสูง
 นั้นมัน“การเปรียบเทียบ”ไม่ใช่“การมุ่งหาความจริง”
 ซึ่ง“ปรมาตตัสัจจะ”ไม่ใช่มีแต่“สมมุติสัจจะ” มันต้องมีทั้ง๒
 ถ้า“สัจจะ”ไม่ครบ มันก็จะได้“ความวิปلاส”ไปเป็น
 ลำดับ นั่นคือ ได้“ทิวฐิวิปลาส”ก่อน แล้วก็ไปกำหนดหมาย
 เป็น“สัตตญาวิปลาส”ตามมา สุดท้ายก็กลายเป็นคน“จิต
 วิปลาส” เป็นผู้ที่มี“วิปลาส๓”ครบความเป็น“ธาตุจิต”เลย

(๒๒) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมาตตัสัจจะ”กันยังไม่ได้

ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าต้องศึกษา“สัจจะ” ๒ อย่าง
 เป็นสำคัญ ตั้งแต่“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมาตตัสัจจะ” หรือ
 “รูปธรรม”กับ“นามธรรม”

เช่น รูป,เสียง,กลิ่น,รส,กายภายนอก เป็น“รูปธรรม”
 ส่วน“จิต-เจตสิก”นั้น เป็น“นามธรรม”

ถ้า“ทิวฐิ”ผิด กำหนด“รูป”กับ“นาม”ผิด มันก็หลง
 เพี้ยนไปยึดเอา“สมมุติสัจจะ”กันที่“เสียง” อยู่กับ“รูปธรรม”
 หรือ“วัตถุธรรม”คือ“เสียง”แท้ๆแต่หลงผิดเป็น“นาม” งมหลง
 อยู่ตรงนั้น ไม่ได้ลึกเข้ามาหาความเป็น“จิต-เจตสิก”เลย ยิ่ง
 เป็น“เวทนา”ก็ยิ่งต้องมี“ปัญญา”ละเอียดลึกเข้าไปอีกอย่าง
 สำคัญมาก เมื่อหลงผิดกันทั้งมจมอยู่แต่กับ“ทางเขาวงกต”
 วนอยู่แต่ใน“ความเป็นทาง” ออกจาก“ทาง”ไม่ได้เลย

เพราะ“ทิวฐิวิปลาส” ความเข้าใจผิดเพี้ยน การ

กำหนดหมายจึงผิดเพี้ยนตาม“สัญญาวิปลาส” ที่สุด“จิตก็วิปลาส”ไปตาม“ทิวฐิ” ตาม“สัญญา”ที่ปฏิบัติผิดเพี้ยน

ต้อง“พ้นวิปลาส ๓”นี้ให้ได้ ไม่เช่นนั้นจะยิ่ง“วิปลาส ๔”กันไปใหญ่ ซึ่ง“วิปลาส ๔”มันก็เสียหายทำชีวิตเลอะเทอะและทะเลแยะ ได้แก่ ๑. วิปลาสในภาวะไม่เที่ยง(อนิจจัง)ว่าเที่ยง(นิจจัง) ๒. วิปลาสในภาวะที่เป็นทุกข์(ทุกขัง)ว่าเป็นสุข(สุขัง) ๓. วิปลาสในภาวะที่ไม่เป็นตัวตน(อนัตตา)ว่าเป็นตัวตน(อัตตา) ๔. วิปลาสในภาวะที่ไม่น่าได้ไม่น่ามีไม่น่าเป็น(อสุภ)ว่า น่าได้น่ามีน่าเป็น(สุภ) หรือ“ไม่งาม(อสุภ)”ว่า“งาม(สุภ)”[พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙]

นั่นคือ ต้องปฏิบัติให้“จิตไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์” จิตเป็น“อุเบกขา” ด้วย“ปัญญา”อันยิ่งของตนเอง

แม้ผู้ใดจะทำจิตได้ถึงขั้น“ไม่มีอาการสุข-อาการทุกข์” ก็จะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า“จิตอย่างนี้”เป็นของเราอีกที

ถ้ายัง“ยึด”จิตเฉย ๆ กลาง ๆ อยู่ก็ไม่สิ้น“ภพ”จบ“ชาติ”

“ความยึด”นี้แหละคือ “สุดยอดแห่ง“อาการจิต”ที่ต้องศึกษาใน“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงจะ“ปล่อยวางสภาวะ”นั้น ๆ ได้จริง สำเร็จจบไม่มี“ภพ-ชาติ”

คือไม่มีภพ-ชาติของนรก-ของสวรรค์, “ไม่ทุกข์-ไม่สุข”

(๒๓) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ”

เพราะ“ภพ”ก็ดี “ชาติ”ก็ดี ปุ่ชุนทั้งหลายที่“อวิชชา”

ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”นั่นเอง

สวรรคก็เป็น“ภพ” นรกก็เป็น“ภพ” ที่ผู้“อวิชชา”ทำกรรมใดที่ยัง“อวิชชา” จึงเป็น“การกระทำ(กรรม)”ที่มีความเป็น“ชาติ”เป็น“นรก” เป็น“สวรรค” ถ้าไม่เป็น“นรก(ทุกข์)” ไม่เป็น“สวรรค(สุข)”ก็คือ“ไม่ทุกข์-ไม่สุข(อทุกขมสุขหรืออุเบกขา)”

ซึ่ง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นี้แหละเป็นได้ตามธรรมชาติของชีวิตสามัญของปุถุชน เรียกว่า“เคนหิตอุเบกขาเวทนา”อยู่นะ เพราะสามัญทั่วไปของปุถุชน“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นั่นคือ“ความรู้สึกละก้างปลา”ที่มีเป็นธรรมดาของปุถุชนสามัญ เป็น“สมมุติธรรม”ชาวโลกียะ เป็นการ“พักยก”ของอารมณ์

หรือแม้จะศึกษาปฏิบัติแต่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่ ก็ยัง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”คือ“ความรู้สึกละก้างปลา”ที่เป็น“โลกิย์”อยู่ ยังไม่ใช่“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่เป็นอาริยะ

ยังไม่ถึงขั้นเป็น“ปรมัตตธรรม”ของชาว“โลกุตระ”เลย มันต้องเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนอบรมกันมี“ทฤษฎี”หรือ“ทิฏฐิ”สำคัญของพระพุทธเจ้ากันจริง ๆ ให้“สัมมาทิฏฐิ” ต้องรู้จักรู้แจ้งละเอียดลึกไปถึง“ธรรมนิยาม ๕”ด้วย“ปัญญา”กันทีเดียว จึงจะรู้จักจริง จึงจะถึงขั้น“ปรมัตตสัจจะ” พ้น“สมมุติสัจจะ”ได้

ยืนยันทั้งสภาวะและภาษาที่แต่ละคนสื่อตรงกันไม่ขัดแย้งกัน มันจะมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”กับมีทั้ง“ปรมัตตสัจจะ”ยืนยันตรงกัน เป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียว”ได้แท้ด้วย“ธรรมะ ๒”

ยิ่งยืนยันมากมายหลากหลายเท่าใดก็ยิ่งเป็นของแท้
 ดังนั้น ถ้าผู้ใดไม่มี“ภูมิแห่งความรู้”ที่สามารถพูดกัน
 ถึงสภาวะของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-
 ธรรมนิยาม”ครบ ๕ กันได้อย่างสามารถรู้เรื่องซึ่งบ่งสภาวะ
 รองรับ เข้าใจตรงกันได้ ก็ไม่สามารถจะผ่าน“อจินไตย”นี้แท้

(๒๔) ไม่มี“สุข-ทุกข์”นี้แหละคือ“จุด”ที่ศาสนาพุทธค้นพบ

ยิ่งมีเวลาดำเนินชีวิตคบคุ่นอยู่ร่วมกันสัมผัสสัมพันธ์
 กันนาน ยิ่งนานก็ยิ่งสามารถยืนยันมี“พฤติกรรม”ที่รู้กันได้แท้
 ซึ่งเป็นภาวะที่ต้องศึกษาเรียนรู้อบรมฝึกฝนกันจน
 กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ด้วย“ปัญญา
 ธาตุ”ร่วมกัน ที่ผู้มี“ปฏิบัติ”มี“วิธีปฏิบัติ”หรือมี“ทางปฏิบัติ”
 ไปสู่“ความเป็นกลาง” คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ปฏิบัติแล้ว
 เกิด“ความเป็นกลาง”ของจิตในจิต โดยเฉพาะใน“เวทนา”ตน
 เองกันจริง ๆ ล้วนมี“อาการ-นิमित-อุเทศ”อันสามารถอ่าน
 “อาการ-นิमित”ของแต่ละคนตรงกันชนิดไม่มี“ลึงคะ”จริง ๆ

จึงจะมี“สภาวะ”ยืนยัน“ความรู้สึกรู้”หรือ“เวทนา”ของ
 “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่ทุกคนสามารถถ่ายทอดเรียน
 รู้“ความรู้สึกรู้”ของกันและกันไปมาได้

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความไม่เอียงไปข้างใด ไม่ว่า
 ไปข้าง“สวรรค์”หรือข้าง“นรก”อันเป็น“อาการของจิตนิยาม”

ที่มันเป็น“ความรู้สึก(เวทนาเจตสิก)”ที่พุทธศีกษารู้ได้แท้
ถึง“ความเป็นกลาง”ที่ไม่มีตัวตนของสรวรรค์-นรกแล้ว
ซึ่งสามัญที่ควรเป็นก็จะยืนอยู่บนฐานของความเบิก
บานร่าเริงหรือ“รื่นเริงในธรรม”เป็น“พรณาปิติ” แม้มากสูงสุด
ก็“อภิปปโมทติ(เบิกบานยิ่ง)” ไม่ถึง“อุพเพงคาปิติ”เหมือนคน
โลกีย์เขาเป็นกัน ยิ่งทุกวันนี้มันหลงในความจัดจ้านรุนแรง
กันจนไม่มีขีดจำกัด ใครกรีดออกมาให้สุด ๆ ได้ยิ่งเด่นโคตร ๆ

ในโลกของ“ธรรม”ก็“มี”บ้าง สื่อความเบิกบานสดชื่น
นี่คือ สมัยนี้ ก็มีอนุโลมไปตามค่าเฉลี่ยของยุคสมัย
จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความไม่มัวคลั่งควา“สรวรรค์”
ไม่หลงเมามีสดุดาติง“นรก”กระทั่ง“โง่งนไม่โง่งนพ้นต้น”บ้าง
“ความเป็นกลาง”ตามบาลีที่ว่า“มัชฌิมา” ซึ่งต้องมี
“ธาตุรู้ขั้นปัญญา”อันเป็น“โลกุตระ”ที่เรียนรู้จาก“สัจจะ”
ของ“ธรรมนิยาม ๕”กันแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แจ่มแจ้ง
ชัดเจนกันได้ สื่อกันด้วยภาษาสื่อ“รู้ตรงกัน”แท้จริงว่า ไม่มี
“สุข-ทุกข์”ในตนคือไม่มี“สรวรรค์-นรก”ของตัวของตนยืนพื้น

(๒๕) สรุป “มัชฌิมาปฏิบัติ”คือ ใดน? อย่างไรกันแน่?

สรุป คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน“ธัมมจักกัปปวัฏฏน
สูตร”นั้น “มัชฌิมา”คือ “ความเป็นกลางของจิต”

คือ ไม่มี“สุข”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”ใน“โลกแห่งกามคุณ ๕”

และไม่มี“ทุกข์”ที่เป็น“ความลำบากของอัตตา(อรรถกิลมณะ)”แล้ว เพราะอย่างน้อยก็ทำให้ความเป็น“อรรถกิลมณะ”คือ“ความเป็นของตน”ได้อย่างมีสภาวะ“ไม่มีในจิตตน”แท้
 “จิตเป็นกลาง” ไม่เอียงไปข้างไปฝ่าย(อันตา)ใดจริง ๆ
 ส่วนคำว่า“ปฏิปทา”นั่นคือ“วิถีทาง” คือ“วิธีปฏิบัติ”
 “มัชฌิมาปฏิปทา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสจึงไม่ใช่“ทางสายกลาง”ดังที่แปลกัน และเข้าใจกันอย่างผิด ๆ เพี้ยนนั้นเลย

“ทาง”ที่“สัมมาทิฐิ” นั่นคือ “วิธีปฏิบัติ”ที่สัมมาทิฐิ
 จึงจะทำให้ผู้ปฏิบัติบรรลุ“ความมีจิตเป็นกลาง”ได้สำเร็จ

ไม่ใช่ไปแปลว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”ว่า“ทางสายกลาง”
 ความหมายของ“ทางสายกลาง”นั้น มันหมายถึง
 ได้“แค่ทางหรือแค่วิธีปฏิบัติ”เท่านั้น ที่เป็น“ทางเดินหรือวิธีปฏิบัติกลาง ๆ” มันยังไม่ได้ลึกเข้าไปถึง“สภาวะของจิตใจที่มีความเป็นกลาง”แต่อย่างใดเลย

“ความเป็นกลางของจิตใจ”คือ “ความไม่ทุกข์-ไม่สุข”

“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นี้แหละแท้ ๆ คือ“ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)”ที่เป็น“สภาวะของจิต” ซึ่งชาวพุทธจะต้องมี“ทางหรือวิธีปฏิบัติ(ปฏิปทา) อย่าง“สัมมาทิฐิ”จึงจะสามารถทำ “ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)”ได้อย่างเป็นจริงแท้ขึ้นมาในจิตใจ

(๒๖) “จิต”ที่“สุข-ทุกข์”ไม่มีเป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม

คนชนิดนี้จึงไม่มีของตัวของตน ไม่รวยนั่น เป็น “คนจน”โดยแท้ ที่เต็มใจจน คือไม่มั่งมีด้วยทรัพย์ส่วนตน แล้ว ทำงานให้แก่สังคม“ส่วนกลาง”ทั้งหมด เมื่อมี“ส่วนกลาง”ตนก็สบายใจกินใช้อาศัยของส่วนกลางเป็นหลักประกัน

“ส่วนตัว”ทุกคนก็มีชีวิตเป็น“คนจน”ไปได้ตลอดเวลา แล้วต่างเป็นอยู่ร่วมกันสร้างสรรค์เกิดทรัพย์สินก็ช่วยกันบริหารร่วมกัน เป็นของ“ส่วนกลาง” ไม่ต้องดิ้นรน เป็น“คนรวย” ความเป็นจริงแห่งความเป็น“คนจน”ที่เป็นไปได้ ก็ด้วย“เหตุผล”และ“หลักฐาน”ความเป็นไปได้จริงฉะนี้เอง

ทุกคนจึงช่วยกันสร้างสรรค์(สรรค์คือเลือกเฟ้น จึงสร้างอย่างมีการเลือกสรรด้วยปัญญาเฟ้นแต่สิ่งที่ดีมีประโยชน์แท้ ไม่เป็นพิษไม่อมเมา) และสร้างสรรค์(สรรค์คือสร้าง เมื่อมีปัญหาเลือกเฟ้นดีแล้วจึง“สร้าง”เต็มที่ จึงสร้างฯลฯ) สร้างสรรค์ให้เป็นผลิตผลทรัพย์สินขึ้นมา เป็น“ส่วนกลาง”โดยธรรม มีผลผลิตกินใช้อย่างพอเพียง แถมมีเหลือมีเกิน จึงเผื่อแผ่ไปสู่ผู้อื่นได้ด้วยการ“ขาดทุน”

เพราะแม้จะ“ขาดทุน”ตนและหมู่กลุ่มก็ไม่เดือดร้อน เพราะมีเหลือมีเกินจริง จึง“ทำการขาดทุน”ไปให้ผู้อื่นแล้ว ทั้งคนในสังคมทั้งหมู่กลุ่มก็ไม่ขาดแคลน ไม่ลำบากลำบากอะไรเลย เพียงแต่ว่าจะขาดทุนให้ผู้อื่นไปเท่าไร มากหรือน้อย หรือจะแจกฟรีก็ได้จริง อย่าขาดทุนจนเกินตัวเกินที่ตนมีอยู่ก็แล้วกัน จึงสบายใจกับ ไม่ต้องมีการยึดเป็นของตน

“สาธารณโภคี”จะไม่สะสม “ความรวย”
จะสะสมผลผลิต หรือสิ่งที่ได้ที่เป็นที่มี
ออกสู่สังคมอย่างมีหลักเกณฑ์

(ตลาดอารียะ เป็นงานประจำปีของชาวโคก
ที่ขายสินค้าต่ำกว่าราคารัฐ
ยืนยันความเป็นสาธารณโภคี ที่เกิดขึ้นแล้วได้จริง)

(๒๗) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้

และสังคมทั้งสังคม ที่เป็น“สาธารณโภคี”จะไม่สะสม “ความรวย” จะสะสมผลิตผลผลิต หรือสิ่งที่ได้ที่เป็นที่มีออกสู่สังคมอย่างมีหลักเกณฑ์ ไม่เอาเปรียบผู้อื่นหรือไม่เอาเปรียบสังคมอื่นประเทศอื่นเด็ดขาด

เพราะคนในสังคมนี้มี“ปัญญา”แล้ว ชัดเจนแล้วว่า ความขี้เกียจเป็นอบายภูมิจริง ๆ ความขี้เกียจคือคนเห็นแก่ตัวจัด จึงไม่มีคนขี้เกียจ ต่างช่วยกันขยันผลิตสร้าง“สรร”ให้ มีกินมีอยู่อย่างพอเพียง คนในสังคมนี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านเป็น อย่างดี ไม่สุรุ่ยสุร่าย ไม่ผลาญพรำทำลาย จึงมีส่วนเหลือส่วนเกินจริง ๆ จากที่เรากินเราใช้อย่างพอเพียง จึงเอาส่วนเกินนั้นให้ผู้อื่น เผื่อแผ่ผู้อื่นได้ อย่างไม่เดือดร้อนตนเอง

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีระบบ“เศรษฐกิจศาสตร์”ที่ ให้ความสงบสุขสุดยอดแก่มนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐกิจ ศาสตร์ที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษใด ๆ กระทบกระเทือนสังคมใด

เป็นสังคมที่สุขสงบอบอุ่น หรือเย็นใจสบายจิตที่สุด เพราะทุกคนขยันสร้าง“สรรค์”จริง เต็มใจทำงานไม่เกียจกัน

ที่สำคัญยิ่งคือ เป็นสังคมที่ไม่มีหนี้สิน เลิกระบบ ดอกเบี้ยเด็ดขาด อาจจะ“ยืมกัน-เกื้อกูลกัน”ในหมู่กลุ่มตนเอง หรือจากส่วนกลางที่อาจขาดช่วงขาดตอนเป็นครั้งคราว

โรงปุ๋ยพลังชีวิต ของชุมชนราชธานีโอศก จ.อุบลราชธานี ผลิต
ปุ๋ยอินทรีย์ ทรายออกงาม จำหน่ายในราคาบุญนิยม คือ ต่ำกว่า
ราคาท้องตลาดมาก และในหลายวาระขายในราคาต่ำกว่าทุน

ไม่หากินในเรื่อง“การเงิน”เป็นอันขาด เพราะธุรกิจแห่งทุกข์
แห่งความเลวร้าย ที่มนุษย์ในโลกได้พิสูจน์กันชัดเจนแล้ว
ดังนั้น “สาธารณโภคี”จึงหยุดเด็ดขาดในเรื่องจะ
“หากินทางธุรกิจการเงิน”

“การเงินของสาธารณโภคี”จึงมีแต่การ“เกื้อ”(คือมี
การให้กันยืมได้)มิใช่“กู้”(“เกื้อ”กูลกันให้ยืมโดยไม่มีดอกเบี้ย มิใช่“กู้”ขูดรีด
กัน แต่ให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยเลย) เรียกว่าเงิน“หนุน”(อุดหนุนจนเจือ
กัน ไม่มีความคิดเอาเปรียบกัน) มิใช่เงิน“หนี้”(ที่ยังมีเชิงเอาเปรียบกัน)

สังคม“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่ไม่ทุกข์เพราะ
เรื่องหนี้สิน เนื่องจากเข้าใจชัดเจนยิ่งตามที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนว่า “การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก”อย่างซาบซึ้งใจจริง ๆ
จึงหยุดบ้าตาม“ระบบสินเชื่อ”ของทุนนิยมกันแท้

(๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมิวนิสต์

แม้สังคมประเทศในยุคทุนนิยมที่สุดแสนสามัญ
ปัจจุบันนี้ หรือยุคคอมมิวนิสต์กล้ำโง่ขนาดไหน สังคม
ชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ก็ยังสามารถ
“เกิด”ขึ้นท่ามกลางสังคมคอมมิวนิสต์กล้ำโง่หรือในสังคม
ยุคทุนนิยมสามัญได้สำเร็จ เช่น สังคมชาวอโศก เป็นต้น
เพราะเป็นชุมชนที่มี“ลาภธัมมิกา(ลาภที่ได้มาโดยธรรม)”
แล้วนำมารวมกันเป็นส่วนกลาง กินใช้อาศัยบริโภคร่วมกัน

ในการดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี” ซึ่งมีชีวิตไปด้วยกัน
กับของส่วนกลางได้จริง ๆ ไม่มีใครพยายามแย่ง หรือแยก
เอาอะไรไปเป็นของส่วนตัว ทุกคนมีปัจจัยสำคัญสำหรับชีวิต
แต่ละคนอันพอเหมาะพอเพียง ด้วย“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเศรษฐกิจขั้นเยี่ยมยอดของ
สังคมมนุษยชาติที่สูงสุดกว่าระบบเศรษฐกิจศาสตร์ใด ๆ

ซึ่งสามารถเป็นได้ชนิดที่เป็นอกาลิโก คือไม่จำกัด
กาละยุคสมัย ว่าเป็นได้แต่ในยุคพระพุทธเจ้าเท่านั้น ยุคนี้
ก็ยังเป็นได้ แม้คนยุคนี้จะเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้จัดจ้านสาหัส
ปานใดหากปฏิบัติตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าก็สามารถเป็น
ไปได้ ชนิดที่พิสูจน์“อกาลิโก”กันได้จริง ดังที่ชาวอโศก
กำลังพิสูจน์ให้เห็นอยู่เป็นปัจจุบันยุคนี้

และเป็น“เอหิภัสสิโก”ด้วย คือสามารถทำลาย ให้
มาชมความจริงที่เกิดได้-เป็นได้นี้กันแท้ ๆ ในยุคนี้มีแล้ว
สังคมชุมชนหมู่บ้าน“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ ไม่ใช่ได้แต่พูด

(๒๙) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด?

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นหมู่สงฆ์เท่านั้นที่ทำได้ ดำเนิน
ชีวิต“สาธารณโภคี”เป็นอยู่กันมีวัฒนธรรม การมีลามกโดย
ธรรม(ลามกธัมมิกา)คือ ลามกที่ได้มาโดยสุจริตเรามีสิทธิ์ใน
ลามกนั้นเต็ม หรือสิ่งที่เราทำมาหาได้สุจริต หรือเราทำอะไร

เป็นผลผลิตอะไรขึ้นมาแล้วเราอย่ามามีสิทธิในผลผลิตนั้น
แต่นำมารวมกันเป็นของส่วนกลางแล้วอาศัยกันใช้ร่วมกัน
ในการดำเนินชีวิต เป็น“สาธารณโภคี”

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นเป็นได้แค่เฉพาะในหมู่ภิกษุ
หรือหมู่ภิกษุสงฆ์เท่านั้น เพราะคนในยุคนั้นยังมีข้อจำกัด
ของสังคมยุคนั้นหลายเหตุอยู่ “สาธารณโภคี”ในชุมชน
ฆราวาสจึงยังเป็นไม่ได้ ทำได้แต่ในหมู่“สงฆ์ภิกษุ”เท่านั้น

ซึ่งเป็นได้ก็เพราะบารมีพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ที่ทรงมี
“อิทธิพล”ยิ่งใหญ่ ด้วย“พระบารมี”ล้นเหลือที่สามารถ
กำหนด“พุทธธรรมบัญญัติหรือธรรมนิยม”เป็นของพระองค์
เองได้ เช่น “ศีลธรรมบัญญัติ(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)” หลัก
ธรรมวินัย(หลักธรรมะต่าง ๆ และวินัยต่าง ๆ)ซึ่งปฏิบัติกันแล้วมี
ผลเป็นคนดีจริง ๆ เกิดหมู่กลุ่ม(สังฆะ)คนดีที่มี“คุณธรรมชั้น
คุณวิเศษ“ทวนกระแสสังคมยุคนั้น(ปฏิสังขตัง)”อย่างปฏิเสธ
ความจริงที่เกิดจริงเป็นจริงไม่ได้ ยืนยันในยุคนั้น

ทั้ง ๆ ที่ยุคนั้นยังเป็น“สมบูรณาญาสิทธิราช” เป็น
“ยุคทาส”กันอยู่ทั่วโลก มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ประกาศ
ประชาธิปไตยในยุคนั้น

(๓๐) ประชาธิปไตย คือ อะไรกันแท้ ๆ ชัด ๆ..?

ประชาธิปไตย คืออะไร?

ประชาธิปไตย คือ ปลดแอกความเป็นทาส ปลด
 แอกความเป็นศักดินาวรรณะ ปลดแอกความเป็นทุนนิยม
 ปลดแอกความเป็น“อำนาจบาตรใหญ่ต่าง ๆ นานา(โลกาธิปไตย,
 อัตตาธิปไตย)” ซึ่ง“อำนาจบาตรใหญ่ต่าง ๆ นานา”นี้รวมอยู่
 ใน“โลกาธิปไตยกับอัตตาธิปไตย” ๒ อำนาจใหญ่นี้เองที่
 มันเป็น“ความสามารถใช้กดขี่(power,force,authority ฯลฯ)”
 คนและกลุ่มหมู่ประชาชนได้อย่างเก่งมากในระบบสังคมใน
 วัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้ยั้งแล้วเอามา
 ประกาศแก่มนุษย์โลกให้รู้ตามให้ศึกษา“โลกกับอัตตา”

พระพุทธเจ้าทรงปลดแอกอย่างจริง ๆ แท้ ๆ ทั้งความ
 เป็นทุนนิยมได้แท้จริงให้“อิสระเสรีภาพ”แก่ทุกคนเท่าเทียม
 กัน ที่สำคัญสุดยอดคือ สามารถมี“ทฤษฎีพิเศษ”ที่กำจัด
 ความเป็น“อัตตา”ได้อย่างแท้จริงเด็ดขาด ทฤษฎีนี้พิสูจน์ได้
 มาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ที่ชาวอโศกขอยืนยันว่า เป็นไปได้
 จริง มิใช่เสแสร้งเด็ดขาด ซึ่งลึกซึ้งขึ้น“ปรมาตถธรรม”ทีเดียว

ประชาธิปไตย จึงต้องมี“๓ เส้า”จึงจะเป็นประชาธิปไตย
 ที่ดีแท้ “๓ เส้า”สำคัญ คือ “กษัตริย์-ประชาชน-ความรู้
 ทางจิตวิญญาณที่เป็นโลกุตระ” หรือ“อิสระเสรีภาพ-ความ
 ไม่มีอัตตา-ความรู้ทางจิตวิญญาณที่เป็นโลกุตระ”

สรุป คือ คนหรือประชาชนในยุคนี้ทั้งหลายยังไม่มี
 สิทธิเสรีภาพกันเลย ยังเป็นยุคสมบูรณาญาสิทธิราช ยัง
 เป็นยุคทาสแท้จริง มนุษย์ยังไม่รู้จักความเป็น“สิทธิ”

เพราะคนทั่วไปทั้งหลายก็ยังไม่มีความรู้เรื่องสิทธิเสรีภาพใดๆเลย ผู้เป็นทาสคือ คนที่“สิทธิ”ของตนอยู่ที่นายทาส

“นายทาส”ยุคนี้มีนะ! อย่างนี้ถือว่าไม่ใช่“ยุคทาส”เป็นอันขาด และเป็น“ทาส”เป็น“นายทาส”กันชนิดที่ยิ่งใหญ่มากๆ ลึกล้ำซับซ้อนมากๆ เชิงชั้นเหลือประมาณ ยากที่คนจะสามารถรู้เท่าทันความเป็น“ทาส”ในยุคนี้ได้ง่าย ๆ

สังคมคนยุคพระพุทธเจ้าจึงยังไม่มี“สังคม”ใดที่คนสามารถมีอิสระเสรีภาพ(Independence)กันสมบูรณ์ ยังไม่มีคุณลักษณะแห่งความเป็นพี่น้องในสังคมหรืออาณัติธรรม(Fraternity)แท้ ยังไม่มีสุขสงบสันติภาพ(Peace)ที่แน่ว เพราะเป็นยุคทาสทั่วทั้งโลกกันอยู่ ไม่มีสมรรถนะ(efficiency)ที่ใช้แรงตนเองทำเอง เพราะทำเองไม่เป็น มีแต่กินแรงทาส ไม่มีแรงงานตนเองให้ยินดี ต้องพึ่งแรงงานของทาสเท่านั้น ไม่มีบูรณภาพ(Integrity) ไม่มีสุนทรียภาพ(Aesthetics) ไม่มีสูญญภาพ(Voidness)สมบูรณ์แท้จริงกันหรอก

(๓๑) สาธารณโลกีถ้าไม่อิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน

ความไม่มีสิทธิ ก็คือ ยัง“มีอำนาจในตนเองไม่พอ”
ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในทรัพย์สินข้าวของสมบัติวัตถุ
สิทธิในการกระทำ สิทธิในการพูด สิทธิในการคิด
สิทธิตามกฎหมาย สิทธิในการแสดงออกต่าง ๆ

สิทธิตามวัฒนธรรม สิทธิของมนุษย์ชน ฯลฯ

ดังนั้น ถ้าสังคมใดยุคใดคนยังไม่รู้เรื่องของสิทธิ คนยังไม่มีสิทธิในเรื่องต่างๆ ยังไม่มีอิสระเสรีภาพ ยังเป็นสังคมทาสและเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราชอยู่ สังคมนั้นจะไม่สามารถเป็น“สาธารณโภคี”ได้อย่างสงบสุขสมบูรณ์แท้

สังคมคนทาสทาสทั้งหลายทั่วไปในยุคพระพุทธเจ้าจึงยังเป็น“สาธารณโภคี”ได้ยากยิ่งมากจริง ๆ จึงยังทำไม่ได้

“สาธารณโภคี”นี้จะเกิดด้วยการบังคับไม่ได้ ต้องเกิดด้วย“อิสระเสรีภาพ”จริง ๆ ผู้จะเป็นได้แต่ต้องมี“ปัญญา”มีแค่“เฉโก”เป็นไม่ได้ แม้จะใช้การบังคับ ก็อาจจะเกิด“สาธารณโภคี”ได้ แต่ไม่ยั่งยืนยาวนานหรอก

เพราะแม้จะยาวนานปานใด ๆ ก็อยู่ที่สัดส่วนขององค์ประกอบแห่ง“ความจริง” ที่เป็นโลกุตระธรรมในมนุษย์กลุ่มนั้น ๆ แต่ที่สุดก็หาพ้น“ไตรลักษณ์”ได้ไม่!

สังคมยุคพระพุทธเจ้าจึงยังทำให้เกิด“สาธารณโภคี”มีขึ้นในชุมชนทาสไม่ได้ เป็นได้ในหมู่ภิกษุสงฆ์แค่นั้น เพราะมีข้อจำกัดต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว

(๓๒) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน

การดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ต้องเป็น“ความสมัครใจ”ของคน จึงจะอยู่ในสังคมนั้นอย่างไม่ทุกข์ทรมาน

สงบ และสุขเย็นหรืออบอุ่นที่สุด นี่คือ จุดตัดสินใจ

หากใครมี“การกดดัน”มากกว่า จึงชี้บ่งว่าระบบนั้นก็
ไม่ดีกว่า ใครทำได้ดีกว่าก็จะสมควรยิ่งกว่าแท้จริงยิ่งกว่ากัน

ถ้าสังคม“สาธารณโภคี”ได้ใช้อำนาจบังคับ-กดดัน
มากกว่าก็จะเป็นสังคมแห่ง“ทุกข์” ถือว่า ยังไม่เต็มสิทธิ หรือ
มีอิสระน้อยกว่า ย่อมด้อยกว่า ไปไม่รอดกว่า ต่ำกว่า

ดูได้จากสังคมคอมมิวนิสต์ ซึ่งมี“การบังคับ”ในหลาย
กรณียิ่งกว่าประชาธิปไตย หรือยิ่งกว่าเผด็จการบางคน

จึงชัดเจนว่า ไม่มีอิสระเสรีมากเท่า“สาธารณโภคี”

เพราะ“การบังคับ”นี่เองที่ทำให้คอมมิวนิสต์ต้องล่ม
สลายไปจากโลกเกือบหมดแล้ว แม้จะอยู่ได้ในทุกวันนี้ก็ต้อง
เป็นคอมมิวนิสต์ ลัทธิแก้กันไปแล้ว เอนเอียงมาข้างให้อิสระ

ส่วนเผด็จการนั้นเป็นที่รู้กันทั่วไปและยอมรับกันแล้ว
ว่า เลวกว่าเพื่อน จะต้องไม่ใช่ แต่กิเลสมันก็แฝงใช้กันอยู่

ก็ตัดสินใจได้ด้วย“ความเป็นอิสระ” นี่มิติหนึ่ง

และ“สาธารณโภคี”มีคุณลักษณะ communal อัน
เป็นลักษณะพิเศษถึงขั้นคุณวิเศษ(อุดมมนุสสรธรรม)สำคัญยิ่ง
(เป็นสัจธรรมลึกลงไปในจิต มีความเกี่ยวเกาะแสนสนิทสัมพันธ์แห่งเชื้อมความ
เป็นญาติสายเลือดและความเป็นชาติในประเทศ หรือมี DNA ที่สืบสานชัดเจน
แสนสนิทกว่า)”ซึ่งลึกซึ้งแหลมคมยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์ที่โลกช่วง
หนึ่งพยายามปลุกปั่นให้เกิดขึ้นมาในยุคหนึ่งเสียอีก

นี่ก็อีกมิติหนึ่ง ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นเครื่องตัดสินได้

เพราะ“สาธารณโภคี”นี้ทุกคนในสังคม กล้ามักน้อย-กล้าจน-กล้าไม่สะสม ยิ่งกว่า ๓ ระบบนั้น(เผด็จการ,คอมมิวนิสต์ และประชาธิปไตยทุนนิยม) จึงเต็มใจเสียภาษีให้แก่ส่วนกลาง เข้าใกล้ ๑๐๐ % หรือเสีย ๑๐๐ % ได้จริงยิ่งยวดกว่าทั้ง ๓ ระบบนั้นอย่างแท้จริง ทั้งจริงใจและทั้งจริงฉลาดชั้นปัญญา

(๓๓) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ

คอมมิวนิสต์นี้เน้นที่“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง” ยิ่งกว่า เน้นที่จิตใจที่เป็น“อิสระเสรีภาพของคน”

คอมมิวนิสต์จึงเอียงข้าง“วัตถุนิยม”ยิ่งกว่า“จิตนิยม” ประชาธิปไตยนั้นเน้นที่“อิสระเสรีภาพของคน”แต่ละคนยิ่งกว่าเรื่อง“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง” จึงเอียงมาข้าง“จิตนิยม”ยิ่งกว่า“วัตถุนิยม”

คนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงล้วนมี“อิสระเสรีภาพ”เต็ม ๑๐๐ % สูงสุดได้ นี่แหละคือจุดสำคัญที่เป็นประชาธิปไตยสูงสุด ๑๐๐ % แท้ๆยิ่งกว่าระบบคอมมิวนิสต์

ส่วนคนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”นั้นล้วนเต็มใจ“เสียภาษี” ๑๐๐ % มากสุดได้ยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์ จึงเป็นคอมมิวนิสต์สูงสุด ๑๐๐ % และแท้ๆยิ่งกว่าระบบประชาธิปไตย และระบบคอมมิวนิสต์อย่างวิเศษด้วยซ้ำ

สรุปตรงนี้ ก็คือ ไม่ว่าจะเรื่อง“อิสระเสรีภาพ” หรือ

เรื่อง“วัตถุดิบทองทรัพย์สิน” สาธารณโภคีทำความสำเร็จ
ได้ จึงเป็นได้ยิ่ง ๆ กว่า ทั้ง ๒-๓ ระบบนั้นแท้จริง

สาธารณโภคีจึงมีทั้ง ๒ จุดเด่นกว่าของทั้ง ๓ ระบบ

(เผด็จการ-คอมมิวนิสต์-ประชาธิปไตยทุนนิยม)

ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเกิดได้แม้ในประเทศ
ประชาธิปไตยที่เน้นระบบอิสระเสรีภาพเต็ม ๑๐๐ % เพราะ
ระบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นระบบที่นิยมอิสระเสรีภาพเช่น
เดียวกันกับ“ประชาธิปไตย” ๑๐๐ % อยู่ที่คุณจะเป็นได้มั๊ย?

และเด่นกว่าประเทศคอมมิวนิสต์ที่เน้นระบบมีทรัพย์
สินส่วนกลางเต็ม ๑๐๐ % เพราะระบบสาธารณโภคีเป็น
ระบบที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษกันแล้ว ไม่หลงแย้ง“ทรัพย์สิน
เงินทองข้าวของส่วนกลาง”ยิ่งกว่าชาวคอมมิวนิสต์เป็นกัน

“สาธารณโภคี”จิตมีกิเลสน้อยกว่า มีอิสระเสรียิ่งกว่า

(๓๔) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป

“สาธารณโภคี”นั้นอิสระยิ่งกว่าเผด็จการ”นั้นแน่แท้
ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเป็นระบบที่ดีพิเศษยิ่ง ทั้ง
การมีอิสระเสรียิ่งกว่าระบบประชาธิปไตยเสียอีก และทั้ง
เป็นระบบที่มีความเป็น“คอมมูนอล(communal)”ที่เน้น“ส่วน
กลางร่วมกัน”ได้ยิ่งกว่าระบบคอมมิวนิสต์ด้วยซ้ำไป

จิตใจของผู้จะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงมีทั้งอิสระ

ยิ่งยอด และมีทั้งความเต็มใจเสียสละให้ส่วนกลางก็ยิ่งยอด

จุดดีจุดเด่นของ ๒ ระบบการปกครองในโลก คือ มี“อิสระ”ก็ดี มี“ใจสาธารณะ”ก็ดี คนจะทำได้เป็นได้ก็ต้อง เป็นคนที่มีจิตใจเจริญสูงพิเศษกว่าคนธรรมดาสามัญแน่นอน

เพราะผู้สมัครใจจะอยู่ในสังคมสาธารณโภคี ถ้าผู้นั้นกิเลสยังมากอยู่ ก็อยู่ไม่ได้ แม้จะอยู่ก็อยู่อย่างมีทุกข์ หรืออยู่ได้ไม่ยาวนานแน่นอน ไม่เป็นสุขสำราญเบิกบานใจ เต็ม ๑๐๐ % แน่ยิ่งกว่าแน่

แต่ถ้าเป็นคนมี“ปัญญา”แท้ก็จะยอมตายอยู่ในสังคม สาธารณโภคีนั้นแหละ แม้ว่าจะมีกิเลสมากก็จะกัดฟันสู้

(๓๕) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีความพิเศษหรือสังคม ที่คนอยู่ได้ต้องมีคุณธรรมจริงมากมายหลายมิติจึงจะอยู่ได้ เพราะไม่ใช่สังคมธรรมดาสามัญที่ปุถุชนจะอยู่ได้ง่ายๆ

คนมีกิเลสมากก็อยู่ไม่ได้ คนไม่มี“ปัญญา”ก็อยู่ไม่ได้ แม้คนฉลาดมากแต่แบบโลกียะคือ“เชโก”ก็อยู่ไม่ได้

คนมี“ปัญญา”คือคนมีความฉลาดแบบ“โลกุตระ”

คนที่มีคุณธรรมจริงคือคนมี“ปัญญา”ซึ่งเป็นภาษา บาลี อันเป็น“ความฉลาดแบบโลกุตระ” จึงแตกต่างจาก “ความฉลาดแบบโลกียะ”ที่ภาษาบาลีเรียกว่า“เชโก”

ความฉลาด“เฉโก”เป็นความฉลาดที่เต็มไปด้วยเล่ห์
เหลี่ยมลึกร้ายซับซ้อน โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัวเอง(อริชชา) หรือ
แม้รู้ก็ยังใช้เล่ห์เพื่อความเอาเปรียบถึงขั้นโกงทุจริตหนัก

แต่คนไม่ยอมใช้คำว่า“เฉโก”เรียกความฉลาดของตน
ทั้งๆที่เขามีแค่“ความฉลาดเฉโก”คือ ฉลาดแบบโลภก็เท่านั้น
เพราะฉลาดเฉโกจึงหลอกคนอื่นว่าตนเอง“มีปัญญา”

ความฉลาด“เฉโก”เป็นความฉลาดที่ไม่ซื่อสัตย์

มีวิธีที่จะเกิด“ความฉลาดซื่อสัตย์”ซึ่งเรียกด้วยภาษา
บาลีว่า“ปัญญา” คือฉลาดไม่ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม และฉลาด
ที่ยอมเสียเปรียบ ฉลาดที่เต็มใจเสียสละ เพราะมีปัญญาแท้

ผู้มี“ปัญญา”แท้รู้ว่า “เสีย”คือผู้ต้อง“สละ” ผู้ต้อง
“ให้”แก่ผู้อื่น ผู้ต้อง“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น เป็นความประเสริฐ

ดังนั้น“ปัญญา”ที่รู้ดีว่า “การเสีย”คือ“การได้” หรือ
“การสละ”คือ“การได้ การให้แก่ผู้อื่นคือความดีงามจริง ๆ
“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”แท้ๆ จึงเต็มใจ“เสีย” เต็มใจ
“สละ” เต็มใจ“ให้”แก่ผู้อื่น เต็มใจ“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น อย่าง
สมบูรณ์ด้วย“ฉลาดปัญญา”ของคนผู้นั้นๆ

(๓๖) “ฉลาดเฉโก”จะอยู่ใน“สังคมสาธารณโภคี”ยากมาก

ผู้ยังมีแค่“ฉลาดเฉโก”จะไม่เห็นดีเห็นงามตามที่ว่า
นี้ จะเข้าใจ“ความจริง”ที่ว่านี้ไม่ได้ เขาจะมี“อริชชา”อยู่เต็ม

ความโง่ แม้จะพอเข้าใจได้ก็จะไม่ยอมทำอย่างเต็มใจเลย หรือแม้แค่สมัครใจจะทำเป็นครั้งคราว เขาก็ต้องพยายาม ฝัดฝินใจอย่างเหลือเกิน จึงไม่นิยม ไม่ชื่นชม ไม่รุมเยศแน่

เพราะเหตุนี้สังคม“สาธารณโภคี”จึงมีแต่สมาชิกที่เป็นคนมี“ปัญญา” คือ คนมีความฉลาดโลกุตระที่พอใจอยู่

“ปัญญา”ไม่ใช่คนทั่วไปจะมีปัญญา”กันได้ง่ายๆ

คนผู้มี“ปัญญา”คือ“อารยชน”ที่เริ่มนับจาก“โสดาบัน บุคคล”ขึ้นไปจนเป็นอรหันต์ และต่อไปจึงจะเป็น“โพธิสัตว์แท้”ที่ต่อ“พุทธภูมิ”ไปสู่ความเป็น“พระพุทธเจ้า”กันจริง ๆ

“ปุถุชน”มีความฉลาดมากปานใด ๆ ชาวโลกโลเกียเขานับเป็นปราชญ์เอกของโลกก็ได้ แต่ไม่ใช่คนผู้มี“ปัญญา”เลย

ผู้ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”จริงจะแยกความแตกต่างนี้ไม่ได้

เห็นมัย ว่าคนจะมี“ปัญญา”จึงยากแสนยากมาก เพราะเปลี่ยน“อวิชชาธาตุ”ในจิตใจคนได้ยากยิ่งจริง ๆ

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงหาคนที่มิ“ปัญญา”แทบไม่ได้เลย มีแต่“เงโก”กันทั้งนั้น และฉลาดยึดมั่นถือมั่นหลงตนยิ่งด้วย

(๓๗) “เงโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า

ผู้เริ่มมีรฐิแห่ง“ปัญญา”เกิดในจิตใจใหม่นี้ จึงคือ ผู้ที่มี“ความฉลาดแบบอื่น(อณูณะ)” ที่แตกต่างจาก“อวิชชาธาตุ”ของคนสามัญในโลกที่เป็น“โลเกีย” ชนิดที่เป็น“คนละโลก-

หันหลังชนกัน” จึงมองเห็นทิศจะมุ่งไปตรงกันข้ามเลยทีเดียว
การพุดกันของคนที่อยู่กัน“คนละโลก”จึงยากที่จะ
เข้าใจกันได้ เพราะมันเหมือนกับคนต่างดาวมาเจอกัน คน
ที่มาจาก“คนละโลก”คุยกัน

อาตมาบรรยายธรรมะอยู่ทุกวันนี้ จึงซาบซึ้งในประ
เด็นนี้ยิ่ง ๆ จริง ๆ เพราะอาตมาบรรยายธรรมะที่เป็นโลกุตระ
คนในโลกยุคปัจจุบันนี้เป็นมนุษย์โลกียะ ที่เป็นโลก
ของมนุษย์สามัญปุถุชน คือโลกที่เป็นดวงดาวที่เป็นโลกีย
มี“ความคิดรวบยอด(concept)”แบบโลกีย จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
แต่“ค่านิยม(values)ก็ดี รสนิยม(taste)ก็ดี” หรือ“ธรรมนิยาม ๓”
คือไตรลักษณ์โลกีย(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป = สามัญลักษณ์
ของโลกีย)ก็ดี ที่เป็นสามัญของคนชาวโลกียธรรมดาเท่านั้น

คนผู้ที่เป็นมนุษย์โลกียะหรือปุถุชนจึงเข้าใจหรือเห็น
“ไตรลักษณ์”แต่เพียง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ที่“วน”อยู่
แต่ใน“โลก”ที่เป็นโลกียะ คือมนุษย์ในโลกที่เป็น“ดาวดวง
เดิม”ออกจาก“โลกนี้(อสังโลก)”ไม่ได้ “ความรู้”ก็วนอยู่ในโลก
“เดิม ๆ”ก็คือ“โลกีย” ไม่มี“ธาตุรู้”ตัวใหม่ที่จะรู้โลก“อื่น(อณู)”

(๓๘) “ปัญญา”คือ อัญญธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่

แต่อีกคนหนึ่งเป็นมนุษย์โลกุตระ ที่เป็นคนโลก
ต่างดาว เป็นโลกของมนุษย์“โลกอื่น(ปรโลก)” คือโลกที่

เป็น“ดวงดาวโลกุตรชน”ซึ่งมี“ความคิดรวบยอด(concept)”ที่ดี
 “ค่านิยม(values)”ที่ดี “รสนิยม(taste)”ที่ดี แม้“ธรรมนิยาม ๓” คือ
 ไตรลักษณ์ที่ดี(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป)เป็นโลกต่างดาว
 ซึ่งมีปัจจัยดลลักษณะของโลกุตระ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
 ไตรลักษณ์อันสลับซับซ้อนลึกซึ้ง(ปฏินิสสัคคะ)อีกแบบยิ่งกว่า
 คนโลกีย์ธรรมดา

นั่นคือ คนผู้นั้นสามารถใช้“ธรรมะ ๒”คือ ถึงขั้นมี
 “ปัญญาธาตุ”ที่เป็น“นาม”ของตนเอง เมื่อสัมผัส“กาย”ตนเอง
 ก็สามารถอ่าน“อาการ”อ่าน“นิमित”ของ“จิตในกายตน”ออกถึง
 ความเป็น“สามัญญลักษณะ”หรือ“ไตรลักษณ์”ได้เกินกว่าสามัญ
 บุคคลที่เห็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ในกรอบโลกีย์เดิม

แต่ผู้มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับ
 ไป”ของ“วิญญาณธาตุ”ได้เป็นโลกุตระ ซึ่งมากกว่าการเห็น
 ความจริงว่า เป็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของบุคคล

เพราะ“ปัญญา”ที่มีความสามารถหยั่งรู้จิตของตน
 และแยกแยะ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม
 ในธรรม”ของตนได้ด้วย“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่เป็น“สัมมา
 ทิฐิ”นี้เกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัม
 โพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มรรค ๘ ทุกองค์”(พตปฎ.เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

จึง“ออกจากโลกเดิม”ได้เพราะมี“ปัญญา”สามารถทำ
 “เวทนาในเวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา(มโนพิจารณา ๑๘)ได้

(๓๙) โลกุตตรธรรม ๓๗ คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ทั้งขบวน

เช่น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ไตรลักษณ์”หรือสามัญญลักษณ์ ถึงขั้น“โลกุตระ” นั่นคือ สามารถแยกแยะ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” เป็นต้นว่า “กาย๒-เวทนา๑๐๘-จิต ๘๙-ธรรม๒” ได้อย่างแต่ละต้องสัมผัสสภาวะจริง ชนิดที่ทำได้เป็นจริง

จากความเป็น“รูป ๒๘” ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ได้ด้วยการศึกษาและปฏิบัติตาม“นาม ๕-เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปัจจุสมุปบาท” และทำสำเร็จได้บริบูรณ์สัมบูรณ์

นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”ขั้น“วิชา”ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ” ไปครบ“วิชา ๘” สามารถรู้และทำสภาวะธรรมที่เป็น“ปัจจุสมุปบาท”ได้ตั้งแต่ความเป็น“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ” เมื่อมี“สัมผัส”จึงมี“เวทนา”ขึ้นมาให้ศึกษาเรียนรู้ ขอยืนยันว่า ต้องมี“สัมผัส ๖”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

จึง“รู้ทุกข์-รู้สุข”ที่มันเป็น“อาการ”ใน“เวทนา”แท้ๆกัน ต้องเรียนรู้“ทุกข์ขาริยสัจ” เรียนรู้“สุขเกิด(สุขลักษณะ)”ฉะนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ได้ง่ๆว่า “ไม่มีเวทนา”ไม่มี“ฐาน” ที่จะให้เรียนรู้ปฏิบัติได้ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๘

และตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าในสูตรต่าง ๆ มากมาย ผู้จะมี“เวทนา”ได้ก็ต้องเกิดจาก“ผัสสะ”เป็นปัจจัย

“หลับตา”ปฏิบัติไม่มีประตุรู้ จึงหมดสิทธิ์บรรลุธรรม

(๔๐) “ปัญญา”สัมมาทิฐิเป็น“ความฉลาด”ชั้นโลกุตระ

หากไม่มี“ผัสสะ ๖”หรือไม่มี“สัมผัส ๖”ให้เรียนรู้ เช่น หลับตาเข้าไปเรียนรู้อยู่แต่“ภายในภวังค์”ที่มีแต่“จิตในจิต”เท่านั้น ซึ่งไม่มี“กายในกาย-เวทนาในเวทนา”ให้ศึกษา“ธรรมในธรรม”ทั้งหลายได้ครบทั้งภายนอก-ภายใน ไม่มีสมมุติธรรม-ปรมาตตธรรม ครบครัน การศึกษาก็ไม่บริบูรณ์ การบรรลุธรรมทั้งหลายก็เป็นไปไม่ได้ ..เห็นชัดมั๊ย?

ต้องมี“ผัสสะ”จึงจะสามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้จริงถึงขั้นรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงว่า “สังขาร”ทั้งหลายก็ดี “ธรรม”ทั้งหลายก็ดี ย่อมมี “อาริยสัจ”ที่เป็น“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ในสังขารในธรรมนั้นๆ

“ปัญญา”รู้“ทุกข์-สุข” แล้วกำจัด“ทุกข์-สุข”ให้หมดสิ้น ไปจาก“สังขาร”ที่เรายังอาศัยอยู่ เราจึงอยู่กับ“สังขาร”สบาย เพราะ“โสภปริทเวะทุกขโทมนัสอุปายาส”ไม่มีใน“สังขาร”อีก

นั่นคือ มี“สัจธรรม”ให้เราเรียนรู้ศึกษาได้ครบครันทั่วหมดตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสาย ชนิดที่อนุโลม-ปฏิโลมได้ ถ้วนรอบ รอบแล้วรอบเล่า จะกี่รอบก็ทบทวนได้จนแน่ใจ เป็นที่สุดว่า บรรลุธรรมสูงสุดแล้ว จบกิจแล้ว บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้ว อย่างที่ตนมั่นใจของตนจริง ๆ ครบ“เวทนา ๑๐๘”เต็ม

ถ้วนด้วยการทบทวนแล้วทบทวนอีก สะสม“อเนกชาภิสังขาร”แล้ว ๆ อีก ๆ กระทั่ง“อดีต๓๖-ปัจจุบัน๓๖-อนาคต๓๖” ควบแน่นเป็น“นิจจัง-ธวััง-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”กันทีเดียว

(๔๑) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น

๑.สังขาร คือสังขตธรรมทั้งปวง ไม่เที่ยง(สัพเพ สังขารา อนิจจา) ๒.สังขารคือสังขตธรรมทั้งปวง เป็นทุกข์(สัพเพ สังขารา ทุกขา) ๓.ธรรมคือสังขตธรรมและอสังขตธรรม หรือสังขาร และวิสังขารทั้งปวง ไม่ใช่ตน(สัพเพ ธัมมา อนัตตา)

ผู้มีแค่“ความรู้สามัญปุถุชน”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงเริ่มตั้งแต่ความเป็น“สังขาร”ได้เลยว่า มันคืออะไร?

ยิ่ง“ความไม่เที่ยง”ของสังขารก็ดี ของธรรมก็ดี ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เลย

“กายที่เป็นภายนอกของสังขาร”นั้นอาจจะสามารถพอรู้ได้เห็นได้ ว่า มันมี“ความไม่เที่ยง”ด้วยตา ด้วยทวารภายนอก อาศัยผ่านกาล ผ่านเวลาที่มันล่องไป ๆ “สังขารภายนอก”มันก็จะปรากฏ“ความไม่เที่ยง”เสื่อมไปให้เห็นได้

แต่“จิตสังขาร-วจีสังขาร”ที่เป็น“สังขารภายใน”นี้สิ มันต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะสามารถ“รู้สังขาร”นี้ได้

มีแค่“เนกะหรือเนโก”นั้น ไม่สามารถหยั่งรู้ความเป็น

จริงของ“รูป-นาม”ด้วย“อาการ-เพศ-นิमित-อุเทศ”ได้แน่
 ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 สภาวะธรรม“ความไม่เที่ยงในสังขารภายในจิตของตน”ได้

(๔๒) “การปรุงแต่ง”คือการสร้างรูปสร้างนามที่สำคัญยิ่ง

เช่น เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นรูปกับนามปรุง
 แต่งกันอยู่”ในตน เรียกว่า“กายสังขาร”ก็ดี “จิตสังขาร”ก็ดี
 วจิตสังขาร”ก็ดี ว่า เป็นไฉน? อย่าง“สัมมาทิฐิ”จริง ๆ

จะชัดเจนแจ่มแจ้งกับความ“ปรุงแต่ง(สังขาร)”กันอยู่
 ของธาตุ ทั้งรูปธาตุ ทั้งนามธาตุ แล้วจึงเห็นแจ้งเห็นจริงว่า
 “มันปรุงกันอยู่” และมันก็“เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม”ให้เรา
 เราเห็นจริง ๆ ไม่ใช่ตรรกะไม่ใช่จินตนาการ แต่เห็น“อาการ”
 จาก“รูปธาตุ”จาก“นามธาตุ”นั้น ๆ ว่ามันแปรเปลี่ยนไปจาก
 เดิม ด้วย“ปัญญา”คือ“ธาตุรู้อันวิเศษ”ของเราได้เห็นกันจริง ๆ

และสามารถหยั่งรู้ภาวะที่มัน“ไม่เที่ยง” ซึ่งเป็น
 “อนิจจัง(ความไม่เที่ยง)”ของจิต-เจตสิก โดยเฉพาะของ“กิเลส
 (ภาวะเก้=ภาวะที่เป็นของไม่จริง-ไม่เที่ยง-ไม่แท้ที่หลอกคนอวิชชาอยู่ในจิต
 ตัวเอง)”ก็สัมผัสเห็นความไม่เที่ยงของอกุศลจิตในตนได้จริง

หรือ“กิเลส”เป็น“เหตุแห่งทุกข์”ก็สัมผัสสภาวะว่ามัน
 เป็นเหตุเป็นปัจจัยได้ ที่มี“ปัญญา”สัมผัสรู้กันจริง ๆ

แม้แต่“กิเลส”ไม่มีตัวตนที่แท้จริงเลย มันเป็นแค่

“พลังงานเกินจิต” แต่มันเป็น“พลังงาน”จริง ๆ นะ! พลังงานที่คนสามารถเพ่งทำพลังรวบรวมให้เกิดพลังงานนี้ขึ้นด้วยแรง“อุปาทาน”แท้ ๆ ยึดมั่นถือมั่นมันเอง โดยการ“รวบรวมธาตุจิต”ของตนให้เป็น“พลังงาน” จนกระทั่งมีอำนาจของ“พลังงาน”ที่หลอม“รวมตัว”ขึ้นนี้เป็น“ตัวตน(อัตตา)”ซึ่งก็คือ nucleus ได้สำเร็จด้วยความสามารถแท้ ๆ มันก็หลอกตนเองได้จริง ซึ่งมันมี“ภาวะ”นั้น ๆ ปรากฏให้เห็นจริงเลยนะ!

นี่แหละเกิด“นิรมาณกาย”หรือ“มโนมยอัตตา”ขึ้นในจิต ผู้เรียนรู้ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้ ๆ จริง ๆ จึงรู้ฤทธิ์เดชและหน้าตาของ“อุปาทานจิต”ที่มันสามารถให้เป็นไปได้ถึงปานฉะนี้ทีเดียว

“อุปาทานจิต”มันสร้าง“ผีหลอก”ได้แท้ ด้วย“พลังงานยึดมั่นถือมั่น”จริง ๆ ด้วยอาการอย่างนี้แหละ

ธาตุรู้ที่เป็นพลังงาน“ปัญญา”ของตน เท่านั้นที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้ รอบถ้วน ชัดเจนยิ่ง

ตนจึงแจ้งชัดทั้ง“ความหลอก”หรือ“ความเท็จ” ทั้ง“การยึดว่าเป็นจริง”ได้ชัดยิ่ง

(๔๓) “ปัญญา”ที่รู้จริง“ธรรมนิยาม ๕” มีในพุทธเท่านั้น

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงจะสามารถแยกแยะ“ความจริง-ความหลอก”ออกได้ หรือแยกแยะ“สมมุติธรรม-ปรมัตถ

ธรรม”ออกจากกันได้

แม้แต่แยกความแตกต่างของเป็น“ธรรม”ทั้งหลายที่
พระพุทธเจ้าทรงแยกเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้อีกด้วย

“ธรรมนิยาม ๕” (นวัคคัตถุศาสตร์ = คำสอนของพระพุทธ
ศาสดา ๙ หลักใหญ่) แท้ ๆ ที่ล้วนเป็นโลกุตระ มิใช่โลกียะ

“ธรรมนิยาม ๕”ได้แก่ อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,
กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไปของสรรพ
สิ่ง-ที่เป็นทั้งสรรพสิ่งโลกียะ-ทั้งสรรพสิ่งโลกุตระ) อันประกอบด้วยรูป
ธรรมและนามธรรมที่เป็นอารยธรรมขั้นโลกุตระ = ปัจจัตต
ลักษณะของโลกุตระธรรม(ไม่ใช่แค่เป็นปัจจัตตแบบโลกียะเท่านั้น) และ
มี“อธิปไตย”ในธรรมนิยาม ๕ (ธรรมาธิปไตย)เป็นอารยธรรม
บริบูรณ์สัมบูรณ์ ก็ล้วนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ปัญญา”

อันเป็น“ความฉลาดแบบใหม่”ที่ไม่เหมือนแบบเก่า
จริง ๆ และมีลักษณะทวนกระแสโลกเก่า คือโลกีย์เอาด้วย

เป็น“คนโลกใหม่” เป็น“คนโลกต่างดาว” ที่มีความ
ฉลาดแบบใหม่ ซึ่งฉลาดแบบคนต่างดาว แบบ“โลกุตระ”

จึงเป็นคนที่สามารถมีภูมิรู้“เหนือโลก”คือ “ปัญญา”
เป็น“อุตตระ”จริง ๆ ที่พุดกับคนโลกเก่าก็ได้ คนโลกใหม่ที่ดี

(๔๔) “ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ของคนต่างดาว

คนโลก“อื่น”(อัญญะ)นี้จึงเป็นคนต่างดาว เป็นคน
ดาวดวงใหม่แท้จริง ที่มีความสามารถ“หลุดพ้นจากโลกลูก

เก่า”ของตนออกมาสู่“โลกอื่น” ที่ไม่ใช่“โลกโลเกีย”ที่ตนอยู่
จำเจด้วย“ทุกข์-สุข” ยึดมั่น“ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกัน
อยู่ หวงแหนเป็นของตนอยู่ โดยเฉพาะ“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ในความเป็นอัตตาต” จึงไม่รู้จักรบสักที ไม่สำเร็จได้จริง

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เป็นคนดาว
ดวงใหม่ที่บรรลุปุทธธรรมสัมมาทิฐิจริง ซึ่งเป็นโลกุตระที่
มี“ความแตกต่าง”จากโลกียะเป็นคนละโลก หรือเป็นคนละ
ดวงดาวแท้ ๆ

เมื่อคนดาวดวงใหม่ สามารถเดินทางออกจาก“โลก”
ลูกเก่าของตนได้ ก็เท่ากับเป็นคนที่“พ้นโลกเก่า”มาได้ ครั้น
แสดงตนบอกตนต่อคนโลกเก่า ว่า ตนหยุดหลงโง่งมจมอยู่
กับ“ทุกข์-สุข” เลิกที่จะยึด“ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกันอยู่
หวงแหนเป็นของตนอยู่ ไม่รู้จักรบสักที ได้แล้วจริง ๆ

“คนโลกเก่า”คือ คนโลเกีย รู้แบบดาวดวงเก่า หมุน
เวียนวนไปตามทิศทางเดิม จึงฉลาดตามความหมุนวนอยู่
เหมือนกันหมดตามความวนของโลกเก่า วนอยู่ตามเข็มนาฬิกา
ของสนามแม่เหล็กโลเกีย อย่างเดิม ๆ นั่นเอง

เป็นผู้ออกนอกโลกไม่ได้ ออกจากดาวดวงเก่าไม่ได้

(๔๕) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เอโก”

แต่ดาวดวงใหม่นี้ หมุนวนทวนกระแสกับดาวดวงเก่า

จึงมีความรู้สึก(เวทนา)ที่ดี การกำหนดหมาย(สัญญา)ที่ดี ปฐัก
 แต่งกันอยู่(สังขาร)ที่ดี ความรู้ทั้งมวล(วิญญาน)ที่ดี จึงเป็นแบบ
 ของดาวดวงใหม่ ที่เรียกว่าปัญญา ซึ่งเป็น“ความรู้”ของคน
 โลกใหม่มีใช้“ความรู้เชิงโก”ที่เป็น“ความรู้”ของคนโลกเก่าแล้ว

จิตใจคนมี“ปัญญา”จึงเป็นคนหน้าใหม่ที่มี“ความรู้-
 ความเห็น”แปลกใหม่ทวนกระแสโลกโลภีหรือทวนกระแส
 คนดาวดวงเก่า ซึ่งไม่เหมือนกับ“ความรู้-ความเห็น”ของคน
 ดาวดวงเก่า เพราะมันแปลกใหม่-แยกแตกต่างกันไปใหม่แล้ว

“ความคิดรวบยอด(concept)”ที่ดี “ค่านิยม(values)”ที่ดี
 “รสนิยม(taste)”ที่ดี “ธรรมนิยาม ๕ (Supra normal of the
 Teacher’s nine[นวัคคัสตฤศาสตร์] - factored dispensation 5)ที่ดี จึง
 ล้วนทวนกระแสดาวดวงเก่าแน่ๆ เป็น“ธรรมชาติชนิดใหม่
 ที่เหนือธรรมชาติโลภี”แท้ๆ

ดังนั้น “อัญญะ(อื่น)”ก็คือ “ธาตุใหม่”ของจิตใจ ที่
 เมื่อ“ธาตุ”ชนิดใหม่นี้ พัฒนาขึ้นจึงเป็น“วิชาธาตุ”

“วิชาธาตุ”ที่เจริญมากขึ้นจากที่เริ่ม“จากอัญญธาตุ”
 เมื่อพัฒนาเป็นพหุพจน์มากขึ้นก็คือ “อัญญา” ซึ่ง“ตรงกัน
 ข้ามกับ‘อวิชาธาตุ’หรืออัญญาณ”ไปตามลำดับ

จะเรียกด้วยภาษาว่า “ธรรมชาติ”ก็มี“ธรรมะ”ที่เป็น
 “ชาติของคนต่างดาว” ซึ่งมี“เชื้อชาติคนละเชื้อชาติ” และมี
 DNAของคนละโลก หรือคนละดวงดาวกันจริงๆ กับ“เชื้อชาติ
 คนโลภีเก่า” เพราะมี DNA คนโลกใหม่หรือคนโลกุตระที่

ไม่ใช่ DNA ของคนในดาวดวงเก่ากันแล้ว

DNA คนละ DNA เป็นคนมีเชื้อจากดาวคนละดวง

(๔๖) “คนดาวดวงใหม่”เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ

สิ่งที่สัมผัสได้แม้ภายนอก จะยืนยันสอดคล้องกับภายใน ซึ่งต้องคบคั่น และพิสูจน์ยืนยันกันหลากหลายมิติได้จริง ๆ นั่นก็ต้องครบทั้งภายนอก-ภายใน ครบทั้งสมมุติสัจจะ-ทั้งปรมัตถสัจจะ เป็น“ธรรมะ๒”เสมอ

โลกยุคนี้โชคดีมากที่ยังมีพระวณะของพระพุทธเจ้า คือ พระไตรปิฎกฉบับนี้ ใครเก่งเกินกว่าพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไม่เชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไปเชื่ออะไรอื่น เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ ก็เป็นสิทธิของเขา เขาก็เชื่ออะไรอื่นของเขาไป ก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยเขาไป แต่เราเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้

เราก็พูดกันกับกลุ่มคนที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้ อยู่ เเท่านี้ ก็เหลือหลายแล้ว ซึ่งอาตมาว่าเท่านี้ก็ไม่น้อยหรอกในโลกแม้ปัจจุบันนี้ที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้กัน เอามาปฏิบัติให้บรรลุตามนั้นให้ได้เถิด จะรู้ความจริงเอง

ซึ่งแนบยิ่งกว่าแน่ว่า คนที่มี“ภูมิโลกุตระ”ในโลกยุคนี้ ขณะนี้นั้นมีน้อยอยู่ แต่ก็มิในประเทศไทยนี้แหละมากที่สุด

เราก็ตรวจสอบตามพระไตรปิฎก ทั้งมรรค-ทั้งผล กับ“ธาตุรู้(วิญญาณ)”ของเราทั้งหลาย ที่มีครบตามคำสอน

ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็น“นวังคสัตตฤคสาสตร์(คำสอนของพระพุทธ
ศาสดา ๙ หรือพุทธคุณ ๙)” เป็น“สุวากุขาโต ๖ (พระธรรมที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้ว บันทึกมาถึงวันนี้ พิสูจน์ได้ตามหลัก ๖ ประการนั้น)”

(๔๗) “สุวากุขาโต”นั้น คือ อย่างไร?

“สุวากุขาโต หรือสุวากุขาตธรรม” ๖ ประการ ที่
พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ทั้งหลายนั้น ล้วนดีแล้วทั้งนั้น ไม่มี
ผิดไปจากคำตรัสให้เราตรวจสอบตามหลัก ๖ ประการนั้นได้

๑.สุวากุขาโต ภคฺวตา ธัมโม ก็คือ เป็นธรรมของ
พระพุทธเจ้า ที่ตรัสยืนยันไว้อย่างดีแล้ว ๖ ประการ ใครอย่า
เข้าใจเพี้ยนผิดออกไปจากพระวณะของท่านก็แล้วกัน

๒.สันทิฏฐิโก ก็คือ ผู้ปฏิบัติที่เอาตัวเองมาปฏิบัติเอง
เลย นี่เรียกว่า สันทิฏฐิโก ก็จะทำให้เกิดผลในตนเองได้จริง จึงจะ
มี“ความรู้ของตนเอง”เป็น“ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพวัญญา”ของ
ตน “มีความรู้ขึ้นในจิตตนเอง” เป็นปัจจุบันนั้น ๆ ทันตาเห็น

ผู้ไม่เอาตนเองปฏิบัติ ก็แน่นอน..ย่อมไม่มีผล

[สันทิฏฐิโก หมายความว่า ตัวตนทั้งร่างทั้งใจองคัพพทั้งหมด ทั้ง
ภายนอก-ภายใน ซึ่งแตกต่างจากข้อที่ ๑ (ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพวัญญา) เพราะข้อ
๑ นั้นหมายถึงจิตใจเท่านั้น เฉพาะจิตใจที่เกิดผลกันภายในแต่“สันทิฏฐิโก”ข้อ
๒ นี้หมายถึง ทั้งตัวตนทั้งร่างกายทั้งจิตใจ และผลทั้งหมดทั้งสมมุติสัจจะและ
ปรมัตถสัจจะ อันมีสัมผัสทั้งภายนอกและภายในสัมพันธ์กันในปัจจุบันนั้น ๆ
ทั้งโลกภายนอกและอิตตาภายใน ทั้งสมมุติสัจจะและปรมัตถสัจจะหมดถ้วน]

๓.อากาลิโก ก็คือ ไม่จำกัดกาละ ไม่ว่ายุคใดสมัยใดหากมีหลักฐานคำสอนพระพุทธเจ้าของจริงอยู่ ก็นำมาปฏิบัติพิสูจน์จะเป็นจริงเกิดจริงได้ทุกกาละ ขอให้สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติเกิด แต่ถ้ากาละใดไม่มีหลักฐานคำสอนพระพุทธเจ้าเลย หรือมีอยู่แต่มีจกาทิฐิกันเอง ก็แน่นอน ย่อมปฏิบัติอย่างไรก็ไม่มี“ผล”จริง แม้เขาจะยืนยันว่ามีผล ก็ไม่ได้ แต่นั่น“มีจกาทิฐิ” ไม่ใช่“สัมมาผล”เกิดแน่ยิ่งกว่าแน่ ซึ่งชาวพุทธยุคนี้ก็มีให้เห็นอยู่ เขาก็หลงว่าของเขานี้แหละจริง

๔.เอหิปปัสสิโก ก็คือ มีผู้ปฏิบัติเกิดตาม“มรรคผล”นี้จริง ตามคำสอนนี้จริง ยืนยันได้ เชิญให้มาสัมผัสพิสูจน์ได้ว่าเป็น“โลกุตระผล”ตามพระวาระของพระศาสดาที่เรายึดถือในพระไตรปิฎกฉบับนี้ ถ้าไม่ถือสาจะว่า ทำให้มาพิสูจน์ก็ได้

ส่วนผู้ไม่เชื่อถือพระไตรปิฎกฉบับนี้ ก็แน่นอนย่อมไม่เห็นว่าเป็นจริง ก็ธรรมดาที่เขาต้องเป็นอย่างนั้น ก็ไม่มีปัญหา

๕.โอบนยิโก ก็คือ สิ่งนี้ ความรู้นี้ ความประพฤตินี้ ความจริงนี้ ความเป็นอย่างนี้ เป็นสิ่งเลิศ เป็นของสูงยิ่ง จึงเป็นสิ่งที่น่าเอื้อมเอามาให้ตน ควรโน้มเอามาใส่ใจตนให้ได้

๖.ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ก็คือ ผู้ปฏิบัตินั้นปฏิบัติแล้วผลธรรมก็เกิดในตน ผลธรรมนั้นในตนนี้แหละที่ตนเองมีญาณหยั่งรู้ความจริงของธรรมนี้ที่วิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน ผู้อื่นใดไม่ได้สัมผัสผลธรรมนี้ด้วยหรอก

(๔๘) ศาสตร์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้เป็นศาสตร์ยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะมีความเป็นเศรษฐศาสตร์ที่รวมคุณธรรมของ“เผด็จการ-คอมมิวนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย”ไว้ครบ แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”ก็นำมารวมไว้ในความเป็น“โลกุตระภูมิ”ได้แต่อย่างวิเศษสุด เพราะธรรมะของพุทธศาสนาช่วยให้ประชาชนมีความเข้าใจชีวิตชาติศาสน์กษัตริย์อย่างลึกล้ำ

ความมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระภูมิ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ความเป็น“อัตตา” โดยเฉพาะมี“ธรรมะ”ชั้น“โลกุตระ” วุฒิแห่ง“ปัญญา”จึงควบคุม“อธิปไตย”ไปกับ“โลก”ด้วย“สติ”ที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”ชั้น“อาริยะ(Supramundane)”อันมี“ปัญญา”เป็น“เมตตา”แท้ๆ“อภิบาล”สังคมมาตลอด

ชีวิตที่อยู่กับสังคม“ประชาธิปไตย”จึงเต็มไปด้วย“เมตตา”คุ้มครองดูแล“โลก” อธิปไตยจึงเป็น“โลกุตระธรรม”นี้คือ สังคม-ประเทศชาติ-โลกที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”แท้จริง

ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีภูมิรู้ชนิดนี้ในความเป็นคนและความเป็นสังคมมนุษยชาติโดยตรงแท้ๆ จึงทำได้

ความเป็นเศรษฐกิจ-เป็นการเมือง-เป็นสังคม จึงเกิดด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งไม่ตกเป็นทาส“โลกธรรม”แน่แท้ และมี“ปัญญา”เข้าใจจริงๆว่า ทำไมชีวิตตนจึงควรอยู่กับสังคมชนิดที่ต้องเป็น“คนจน”ถึงจะดีแท้

(๔๔) ผู้มี“ปัญญา”แท้จึงเป็น“คนจน”สุขสำราญเบิกบานใจ

ผู้มี“ปัญญา”ไม่มี“ปัญหา”นี้ ชัดเจนแจ้งใจในความจน
จึงมีชีวิตเป็น“คนจน”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ
เพราะมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”แท้จริงฉะนี้เอง

โดยเฉพาะคนไทย“มีตะกอนเชื้อโลกุตระ”ตกผลึก
อยู่ใน“อนุสัยของจิต”มาแต่โบราณอยู่จริง ๆ เพราะไทยนั้น
มีพุทธเป็นศาสนาประจำชาติมาแต่ต้นเกิดชาติไทยมาเลย
ตลอด แม้ปริมาณจะลดลง แต่แก่นความจริงยังมีคุณภาพ
ควบแน่นอยู่ใน“อนุสัย”ลึก ๆ ด้านปริมาณจะลด แต่ DNA
โลกุตระธรรมก็ยังเหลือเนื้อแท้เป็นเชื้อแท้คงอยู่ในอนุสัย

“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงมีเชื้อจริง ที่ถูกปลุก
ให้“ตื่น”ขึ้นมา เป็น“ปรากฏการณ์ Phenomenon แห่งระเบิด
รัก”ที่นำมาห้ศจรรย์ทันทีในประเทศไทย เมื่อปลายปี ๒๕๕๙

ก็เพราะมีเหตุ-ปัจจัยที่ครบถ้วนสัดส่วนแท้ จึงเกิดจริง
เป็นจริง“ปรากฏการณ์”นั้น ๆ ขึ้นมาอย่างไม่มีการนัดหมาย

ฉะนี้คือ “อจินไตย”ที่เกิน“โลกจินตา”ของสามัญปกติ
ที่เกิด“ปาริหาริย์ของการบริหารแบบคนจน”แท้ ๆ จริง ๆ ของ
พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ แห่งวงศ์จักรีของประเทศไทย

ซึ่ง“ทุกอย่างย่อมมาแต่เหตุ” ถ้าไม่มี“เหตุ”แท้ ย่อม
เกิดปรากฏการณ์อันนำมาห้ศจรรย์จริงนั้น ๆ ไม่ได้

จริงมั๊ย..?!..?!..!!??

(๕๐) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่

ดังนั้น“วิญญูญาณแห่งอิสระเสรี”ของคนไทยจึงมีอยู่
เข้มข้น ไม่เหือดหายไปได้ง่ายๆ จนมีคำพังเพยว่าคนไทย
ติดมากระทั่งทุกวันนี้คือ “ทำได้ตามใจคือไทยแท้”นั่นปะไร!

การสมัครใจหรือเต็มใจเป็น“คนจนอย่างมีปัญญา”
จึงมิใช่ถูกบังคับเลยในเลือดและวิญญูญาณมนุษย์ แต่เจ้า
ตัวเข้าใจและยินดีพอใจเป็น“คนจน” ชนิดที่เต็มใจแท้ๆ

คนไทยแท้ที่มี“ปัญญา”จึงไม่ใช่คนที่จะกระเหี้ยนกระ
หือหรือยื้อแย่ง“ความรวย”เหมือนคนชาติอื่น สังเกตดูดี ๆ
เถอะ คนไทยจะเป็น “คนจน”ที่สงบอบอุ่นเรียบร้อยเอื้อเฟื้อ
เกื้อกูลเผื่อแผ่กันอย่างมีน้ำใจ และมีกันเป็นสามัญอยู่ทั่วไป
แต่ก็เต็มใจแจกจ่ายเจือจานกันอยู่เป็นวัฒนธรรมไทยปกติ

เพราะจิตใจมี“พื้นจิตของพุทธโลกุตระ”แท้ๆอยู่จริง

ความเป็น“คนจน”ชาวพุทธแบบนี้จึงไม่เหมือนหมู่อื่น
ลัทธิอื่น ซึ่งเป็น“คนจน”ที่มีแบบพิเศษเป็นเศรษฐกิจเฉพาะ
ตัว อันเป็น“กระบวนกร”สุดยอดทางเศรษฐกิจเฉพาะ
เป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แบบ“โลกุตระสัจจะ”จริง ๆ จึงเป็น
“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจสำเร็จ เพราะไม่ทุกข์แต่สุข

(๕๑) การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน”

การแก้ปัญหาสังคม หรือแก้ปัญหาประเทศ โดย

เฉพาะเน้นในเรื่อง“ปัญหาเศรษฐกิจ” จึงต้องแก้ด้วย การบริหาร“แบบคนจน” ตามที่ในหลวง ร.๙ ของไทยเราที่มีพระปัญญาธิคุณที่แท้จริงใน“ความจริงหรือความรู้”นี้

ซึ่งต้องทำ“ปัญญาให้แจ้ง”ตามศาสตร์พระพุทธเจ้า เพราะคำว่า“ปัญญา”นี้เอาตามยามาตลอดว่า เป็น“โลกุตระ”ที่พิเศษยิ่งคนละชั่วกับความฉลาดปฤชณจริง ๆ

อย่าลืมว่า คำว่า“ปัญญา”นี้ มิใช่“ฉลาดยอดเยี่ยมแบบโลกีย์หรือฉลาดเฉลียวยอดเยี่ยมแบบเชโก”นะ!

แต่ต้องเป็น“จิตนิยาม”ที่ภูมิขั้น“โลกุตระ”เจริญตามสัจจะของ“วิชาจรณะ ๑๕”กันอย่างสัมมาทิฐิแท้ ๆ

(๕๒) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง

ธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เป็นระบบที่รวมความเป็น“เผด็จการ-คอมมิวนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย” แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”มารวมไว้ในความเป็นโลกุตระภูมิหมดสิ้น

เพราะ“ธรรม”ของพระพุทธเจ้ามี“ความเป็น”ทุกสิ่งอย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกแบบ ทุกระบิล ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้วทุกอย่าง เท่าที่พระพุทธเจ้าจะได้ทรงผ่าน และ“ทรงเป็นเอง”ในความเป็น“มนุษย์”และความเป็นสังคมประเทศชาติ ทั้งเป็นผู้ถูกบริหาร และทั้งเป็นผู้บริหารมาด้วยตนเองนับชาติไม่ถ้วน

ผ่าน“ความรวบ-ความจน”มาทุกขนาดแล้ว ย่อมมี “ปัญญา” ตัดสินได้ว่า ที่สุดแห่งที่สุดของชีวิต“เราควรอยู่ในสภาพใด”ดีที่สุดแก่สังคม ในเมื่อ“จิต”ของท่านเป็นอะไรก็ได้

แต่การเป็น“คนจน”ในสังคม โดยสมัครใจที่จะ“เป็นเอง” ซึ่งที่แท้แล้ว“ตน”จะเป็น“คนรวย”ก็เป็นได้แน่แท้ และเป็นได้อย่างดี เป็นได้อย่างรวบมหาศาลอีกซ้ำ ด้วยความสุจริต มีลาภมากโดยธรรมได้จริง ๆ เพราะเรามีความรู้ มีความสามารถ อีกทั้งขยันอุตสาหะยิ่งด้วย

ทว่า..“ตน”สมัครใจเป็น“คนจน” เพราะมี“อภิปัญญา” รอบถ้วนยิ่ง ว่า ประเสริฐสุดแล้วของความเป็น“คน”

จึงเต็มใจจน ตั้งใจจน ยินดีจน สมัครเป็น“คนจน”อย่าง อิสระเสรีสุด ๆ ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”จริง ๆ

และต้องพากันมาเป็น“คนจน”ให้เป็นสังคมกลุ่มหมู่ ที่เป็น“สาธารณโภคี”ให้ได้ ยิ่งเป็นกันทั้งประเทศสำเร็จจริง ยิ่งจะเป็นคุณค่าอัน“แสนประเสริฐวิเศษมหัศจรรย์สุด ๆ”ในโลกกันทีเดียว

เพราะมันทำให้สังคมมนุษย์อยู่เย็นเป็นสุขกันจริง ๆ

(๕๓) บทสรุปของชีวิตก็ดูอย่างที่พระพุทธเจ้าทรง“เป็น”

พระพุทธเจ้าจึงได้สรุปผลสุดของความเป็นคน ว่า “ประเสริฐ”สุดต้องเป็นคนมีคุณสมบัติตาม“วรรณะ ๙”นั้นแล

นั่นคือ ต้องมีความเป็น“คนจน”ที่ชัดชัดเจนใน“วรรณะ ๙” นั้นชัดๆ อย่างน้อยต้อง“อับปิยะ = มักน้อยหรือชอบในการเป็นคนจน”, ต้อง“สันตฎฐิ = มีใจพอน้อยก็พอ พอให้ได้เสมอแม้มีไม่มากเลยแต่เราก็อยู่ได้ไม่เสียสภาพ ไม่เสียสุขภาพ”, ต้อง“อปยะ = ไม่สะสม” ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น

แม้แต่ในชาติที่อุบัติเป็น“พระพุทธเจ้าสมณโคดม”ก็เห็นชัดอยู่ยืนยันได้ว่า“พระองค์ไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตนเองเลย” มีแต่“กองกลางสงฆ์” และให้สงฆ์บริหารอย่าง“ไม่สะสมด้วย

โดยเฉพาะเงินทองเป็นอสรพิษ จึงให้ฆราวาสทำหน้าที่ไวยาวัจกร ส่วนพระองค์เองเป็นผู้ไม่ถืออภิสัทธิใดๆ เลย เพียงมีชีวิตอาศัยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรปฐิพธา เม ชีวิกา) เป็นหรือตายก็เป็นหน้าที่ผู้อื่นเขาจะเลี้ยงเราไว้ ตามที่จะให้“เป็น” ให้“อยู่” ก็สุดแท้แต่เขาจะอนุเคราะห์เราไว้

ขอให้บริสุทธิจริงเถอะ ธรรมจะรักษาผู้ประพฤติธรรม ส่วนเรื่อง“ตาย”ท่านทรงจัดการเองตามวาระอันควร ตลอดพระชนม์ชีพพระองค์จึงเป็น“คนจน”แท้ๆ ที่มี“อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิโก)ชัดเจนยิ่ง ตามที่พระองค์ทรง“เป็น” ทรง“มีพฤติกรรม”อยู่ ตาม“วรรณะ ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ ๑๐” หรือตามหลักตรวจธรรมวินัย ๘(โคตมสูตร)นั้นแท้ๆ

(๕๔) “การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน

มาพูดถึงเรื่อง“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”อีกที ที่เป็นเรื่องเล็กซึ่งยิ่งยอความจริง ๆ ในสังคมมนุษย์หรือในประเทศ

เอาแค่เรื่อง “รายได้”ของประชากรในสังคมโลกเป็นตัวอย่างสักเรื่อง ผู้บริหารปกครองทุกคนทุกระบอบล้วนต้องการ“เงินทอง”ที่เป็นรายได้ของคนในหมู่ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศของตน เข้ามารวมเป็น“ส่วนกลาง”ให้มากที่สุดเท่าที่จะหา“วิธีการ”มาใช้กับประชากร เพื่อให้ได้จากประชาชนมากที่สุด

และ“วิธีการ”ทั้งหลายนั้นก็ต่างมุ่งจะให้ทุกคนเต็มใจสละ หรือยอมให้แก่“กองกลาง”อย่างยินดีเต็มใจเป็นสำคัญ

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลางมาก ๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมิวนิสต์ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ ยิ่งกว่าระบอบประชาธิปไตย แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างบิบบังคับ ไม่ใช่อิสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึงกลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ร้ายแรง โลกจึงเป็นได้ยาก แม้จะเห็นว่า คอมมิวนิสต์พอมีหลงเหลืออยู่ในโลก ก็เหลืออยู่เพียงจำนวนน้อย เพราะมันริดรอนสิทธิเสรีมนุษย์

(๕๕) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”แตกต่าง“คนจน”ที่มี“เงโก”

ที่ทำกันในโลกทั้งหลายก็คือ ออกกฎหมายมาให้
ประชากร“หักรายได้ของตนหรือชักเอาของตน”เอามา
ให้“กองกลาง” ซึ่งเป็น “ของส่วนรวม”หรือคือ“ของรัฐ”นั่นเอง
มาจากแต่ละคนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมี“วิธีการ”สารพัด
ที่มี“เชิงฉลาดเพื่อให้ได้มาเข้ากองกลาง”เท่าที่ประชาชน
จะ“ยอม”และจำต้องให้ อย่าง“สงบ”อยู่ เป็นสำคัญ แม้จะ
ไม่เต็มใจ ๑๐๐ %

แต่ก็ให้เห็นว่าประเทศมีเหตุผลเพียงพอสมควรอย่าง
ยิ่ง ที่จำเป็นต้องออกกฎหมายมาให้คุณจ่ายให้แก่รัฐอย่างนี้

โดยหาวิธีให้ประชาชนรู้สึก ว่า ไม่ใช่จะริดจะชุดโหด
โหดอะไรหรอก เพราะประเทศมีความจำเป็นจริง ๆ ทำให้
ประชาชนเห็นใจประเทศว่าสมควรอย่างยิ่งแล้ว ที่ประเทศ
ต้องทำ ซึ่งมันก็คือ บังคับกดขี่ เป็นระบบที่ไม่“อิสระ”อยู่ดี

ประชาชนในสังคมยอมเสียเพราะถูกบังคับอยู่ ต้อง
เสียเพราะจำนน จะต้อง“เสีย”เพราะมันเป็นกฎหมายแล้ว
ประชาชนต้องปฏิบัติตาม ไม่เช่นนั้นผิดกฎหมาย

มันก็คือ ยังไม่“อิสระเสรีภาพ”แท้สมบูรณ์อยู่นั่นเอง
หรือแม้จะยอมเป็น“คนจน”ด้วยใจสมัคร เช่น นัก
ปฏิบัติธรรมชาวโลกีย์ทั้งหลาย มาเป็น“คนจน” ก็มีกันมาก

มีตัวอย่างเหมือนอย่างนักบวชศาสนา“เซน”ของ
ศาสดาพระมหาวิระเป็นต้น ก็เป็น“คนจน”ที่จนสุด ๆ

ปฏิบัติกันหนักหนาสาหัสถึงขนาดเป็น“คนจน”หมด
เนื้อหมดตัวสิ้นไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตน ไม่เอาอะไรทั้ง
นั้น แม้ผ้าก็ไม่ยอมนุ่ง มีแต่ตัวล่อนจ้อน มีชีวิตแก้ผ้าโทง ๆ
มี“บาตร”เล็ก ๆ ใบเดียว กับไม้ปัดหนึ่งอัน ไว้ค่อย ๆ ใช้ระวัง
ปัดสัตว์เล็กสัตว์น้อย กลัวสัตว์จะตายเพราะเราไปทับมัน

แต่ยังไม่มี“ปัญญา” ยังเป็นแค่“คนจน”สุด ๆ ที่เจริญ
ยิ่งด้วย“เนโก”เท่านั้น ยังไม่มี“โลกวิทู” ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“อันท
คาหิกทิฏฐิ” หรือแค่ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”

(๕๖) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั้นเป็น“อัญญะ”แท้ ๆ

แต่พุทธนั้นมีความรู้ที่เป็น“อัญญะ(ความรู้อย่าง“อื่น”ที่
ทวนกระแสโลกีย์แท้จริง)”แท้ ๆ เจริญพัฒนาถึงขั้น“ปัญญา”จริง ๆ

จึงยอมเสียให้เพราะมิใช่ถูกบังคับ จึงเสียให้เพราะ
มิใช่จำนน จึง“เสียให้กองกลาง”เพราะมิใช่กฎหมายบังคับ
เป็นต้น หรืออื่น ๆ ซึ่งมันเป็นอิสระเสรีภาพมันใจ ๑๐๐ %

จึงเต็มใจมาเป็นสมาชิกสังคมนี้อย่าง ๑๐๐ % ไม่ใช่ว่า
มาเป็น“สมาชิกของสังคม”นี้อย่างไม่เต็มใจ-อย่างไม่สมัครใจ
แต่มี“ปัญญา”เข้าใจ“ทฤษฎี(ทิฏฐิ)”ชนิดนี้จริง คือ“สาธารณ
โภคี”ของพุทธโลกุตระนี้เองว่า เป็นอย่างนี้ ๆ ๆ ๆ ..ชัด

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลาง
 มากๆ โดยออกแบบใหม่ๆ มาเรื่อย เช่น ระบบคอมมิวนิสต์
 ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มากๆ
 แม้แต่“ประชาธิปไตย”ก็เช่นกัน แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาด
 โลภก็จริง จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างปีบบังคับ ไม่ใช่ข้อีสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึง
 กลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ร้ายแรง โลกจึงเป็น
 ได้ยาก ซึ่งจะเห็นได้ว่า คอมมิวนิสต์ที่มีอยู่ในโลก ก็เหลืออยู่
 เพียงจำนวนน้อย เพราะมันริดรอนสิทธิเสรีมนุษย์ แม้“แบบ
 ประชาธิปไตยโลกีย์”ที่พยายามพัฒนาให้มีอิสระที่สุดก็เถอะ
 จึงไม่เหมือน“ประชาธิปไตยโลกุตระ”ของพุทธแท้ๆ

(๕๗) “คนจน”ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้จริงต้องมี“ปัญญา”

ในศาสนาพุทธ ท่านให้เริ่มตั้งแต่ตัวผู้บริหารเองจะ
 ต้องมี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ก่อน แล้วจึงจะให้“ความรู้”แก่
 ผู้อื่นและพาผู้อื่นมาเป็น“คนจน”ที่ขยันหมั่นเพียร สร้างสรร
 อย่างคนมี“ปัญญา” จึงจะแก้ปัญหาศรษฐกิจของสังคมนั้น
 ประเทศนั้นสำเร็จได้แท้จริง ทั้งยั่งยืน ไม่เวียนวน

สำคัญที่ผู้แก้ปัญหามี“ปัญญา”และ“จน”ก่อน
 ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารก็ยังดำเนินชีวิตเป็นคนรวย-
 คนหรืออยู่ และมีชีวิตแสดงความเสพรสเสวยอารมณ์โลกีย์

สำราญอยู่อย่างเห็นๆได้ชัดว่า ถ้ายังจัดจ้านอยู่ก็แนบแน่นกว่า แน่ ว่าคนผู้นี้ไม่มีทางแก้ปัญหาศรษฐกิจสำเร็จได้อย่าง ยิ่งยืนถาวรหรือออก อย่างเก่งก็แค่“สมบัติผัดกันชม”ชั่วระยะ หนึ่งแล้วก็“วิบัติ”ได้อีกอยู่แน่นอน หากตนยังเป็นคนมุ่ง บำเรอโลกียารมณ์ อย่างไม่มี“ใจพอ”เป็นต้น หรืออย่าง เห็นท่าว่า แม้แค่“ใจพอ(สันโดษ)”คนผู้นี้ก็ยังไม่ได้เลย

คนผู้นี้แค่คำว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ยังไม่รู้จักรู้ แจ้จู้จริงหรือจะยังคลุมเครืออยู่ ดังนั้นย่อม“แก้ปัญหา ศรษฐกิจ”ให้บรรลุผลที่ดีเยี่ยม เป็นได้จริงและยั่งยืนไม่ สำเร็จแน่นอน ต้องฉลาดเป็น“ปัญญา”เข้าชั้นโลกุตระ

จึงจะมุ่งมาจน จะตั้งใจจน และจะเต็มใจจน กระทั่ง เป็น“คนจน”อย่างมี“ปัญญา”สำเร็จแท้อย่างสัมมาทิฐิ

(๕๘) ผู้เสียสละที่เป็น“คนจน”แท้จะถึงขั้น“สาธารณโภคี”

ผู้ไม่มีวันที่จะมี“ใจพอ” เป็นคน“พอเพียง”ไม่ได้ ก็ จะแก้ปัญหาศรษฐกิจให้แก่สังคมประเทศชาติไม่ได้

เพราะจะเป็นผู้“หลงรวย”ที่เบียดเบียนผู้อื่นไม่จบ ไม่มีเสรีจลิน์ จะต้องแย่งชิงหาทาง“รวย”อย่างไม่มีจบสุด ไม่มี วันหยุดวันพอ จะไม่มี“จิตวิญญาณ”ของคน“พอเพียง”

ก่อนอื่นต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ ว่า คนที่เจริญสูงสุด คนดีประเสริฐสุดนั่นคือ “คนจน”ที่มีความรู้ความสามารถ

และขยันหมั่นเพียร สร้างสรร จะไม่กลัวอดกลัวอยาก จะไม่กลัวความยากจน จะขยันทำงานพากเพียรสร้างสรรค์ สิ่งที่ควรสร้าง แล้วเผื่อแผ่ แจกจ่าย เกื้อกูลสะพัดออกเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แบบผู้ที่มีปัญญา จะ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”อยู่ในสังคมจริง ๆ มีคุณค่าประโยชน์แก่คนจำนวนมากอย่างเห็น ๆ เป็นปกติอยู่เป็นธรรมดาของ“คนจนผู้มีน้ำใจ”จริง อุ่มชูช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมช่วยเหลือโลกอยู่จริง(พหุชนิตายะ-พหุชนสุชาเย-โลกานุกัมปายะ)

และคนผู้นี้ก็จะเป็น“คนจน”ที่อยู่ไปกับสังคมที่เป็น“สาธารณโภคี” พากเพียรตนเองไปกับ“สังคมสาธารณโภคี”พัฒนาตนให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปตลอดเพราะมี“ปัญญา”รู้แจ้งจริงว่า “สังคมสาธารณโภคี”นั้นพิเศษและวิเศษกว่าสังคมทั่วไปอย่างไร? ชัดเจนแจ่มแจ้งจริงที่สุด

(๕๙) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาคความจน”สำเร็จ

แม้จะไม่ใช่สังคมสาธารณโภคีก็ตาม ผู้มี“ปัญญา”แท้จริงจะเต็มใจและตั้งใจเป็น“คนจน”หรือเป็นคนมี“ความพอเพียง” ทำอยู่ทำกินทำใช้เลี้ยงตนไปให้เจริญความมีชีวิตตามสมควร ไม่เป็นคนมุ่งเพิ่ม“ความรวย”ให้ตนอีกต่อไปแล้ว แม้สามารถจะรวยได้อีกมาก เพราะมี“ปัญญา”รู้ชัดเจนลึกซึ้งว่า ถ้าตน“สะสมความรวย”ผู้อื่นก็ขาดแคลน สังคมก็

เดือดร้อน ประเทศชาติก็ลำบากยุ่งยากในการบริหารปกครอง

เพราะเงินทองเข้าของ“ส่วนกลาง”ในสังคมถูกเรากอบโกยสะสมกักตุนไว้เป็นของตนมากขึ้นๆ มันก็ทำให้เกิดภาวะสังคมขาดแคลน คนก็ต้องแย่งชิง ถึงขั้นฆ่าแกงกัน เป็นที่น่าสงสารเวทนายิ่ง ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่จริง

นี่คือ“คุณธรรมอันวิเศษ”ของอารยชนแท้ๆจริง ๆ ที่ผู้เป็น“อารยชนที่แท้”จะมีความสำเหนียกสำนึกนี้แท้ ๆ จึงตั้งใจดำรงชีวิตเป็น“คนจน”อย่างยินดีพอใจ เต็มใจ เป็นอยู่อย่างสุขสำราญเบิกบานใจจริง ๆ เพราะมีปัญญาจริง

ชาวอโศกทั้งหลาย ซึ่งมีชุมชนอยู่หลายชุมชนกระจายอยู่ทั่วประเทศทุกภาคในประเทศไทย ต่างก็มี“ปัญญา”เช่นว่านี้ จึงเป็นชุมชนที่ดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็น“คนจน” มีเศรษฐกิจแบบ“สาธารณโภคี”กันทุกชุมชน

จึงพอใจมุ่งมั่นเป็น“คนจน”ที่มีชีวิตอยู่“แบบคนจน”ผู้มี“ปัญญา”จริง ๆ จะมีใจ“คนจน”สามัญทั่วไปที่“ยากจน”

แต่เป็นคน“อยากจน”แบบผู้มี“ปัญญา”แท้ ๆ ที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจในประเด็น “ความจน”หรือ“คนจน”ให้แก่ตนดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมสำเร็จได้แก้ตลอดไป

(๖๐) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชาของพุทธ

“คนจน”ที่เป็นปุถุชนทั้งหลายนั้นล้วน“ไม่อยากจน”

แต่ต้องจำนนเป็น“คนจน”เพราะยังไม่มี“ปัญญา” จึงแตกต่างจาก“คนจน”ผู้มี“ปัญญา” ซึ่งมันก็คนละแบบ คนละตระกูล

ที่ในหลวง ร.๙ ของไทยตรัสว่าต้องบริหารประเทศ “แบบคนจน”และ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”นั้น มีนัยสำคัญเพียงนี้เอง ผู้ทำตนตามนัยสำคัญนี้ได้แท้ จึงคือผู้แก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตน ให้แก่สังคม และสะพัดต่อเนื่องเชื่อมโยงเป็นประโยชน์ยิ่งไปทั่วประเทศ ทั่วโลก สำเร็จชื่อว่าเป็นคนที่ช่วยเศรษฐกิจของสังคมของโลกอยู่อย่างประเสริฐยิ่ง

ซึ่งยังยากที่คนปุถุชนในโลกจะเข้าใจ“เศรษฐกิจแบบคนจน”ของพระพุทธเจ้า แม่นักเศรษฐศาสตร์ที่เก่งตำรามิทฤษฎีวิิชาการขั้นสูงสุดยอดขนาดไหน ก็ยังยากที่จะชัดเจนแจ่มแจ้งเห็นดี“เศรษฐศาสตร์แบบคนจน”นี้ได้ชนิดที่มี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงซาบซึ้งแท้

กระทั่งตนทำตนเป็น“คนจน”จริง และพูดออกมาชวนให้สังคม กล้าพูดกล้าทำตนเป็น“คนจน”กันจริงๆ ด้วย“ปัญญา”ที่เห็นควรกระทำ โดยเฉพาะคนระดับผู้มีหน้าที่บริหารบ้านเมือง

ดังเช่น พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ ของไทย ที่ท่านตรัสดังกล่าวนี้ สู่สาธารณชน อย่างเป็นทางการ

เพราะคนที่ตั้งใจและยินดีเต็มใจมุ่งมั่นมาเป็น“คนจน”ดังว่านี้ คือผู้มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระธรรม ความเป็น

“ปัญญา”เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ที่ผู้มีบารมีจิตเข้าขั้น“ฌานวิสัย”จะรู้จริงเห็นแจ้งความเป็น“คนจน”เช่นว่านี้ ซึ่งผู้ไม่มี“ปัญญา”แท้ จิตยังไม่เป็น“ฌานวิสัย”จะคิดเอา คะเนนิกเอา เอาเอา ก็ไม่สามารถมีสภาวะของ“ปัญญา”ที่จริงนี้ได้ จะพอมี“ทิวฐิ”ได้ อันเป็นระดับ“ตรรกะ” คือ ข้นเข้าใจ ความเป็นเหตุเป็นผลเท่านั้น แต่ไม่ใช่“ปัญญา” ต้องบรรลุธรรมนี้ด้วยตนเอง จึงจะมีปัญญาเป็น“วิชา”แท้จริง หรือแม้จะเข้าใจได้ด้วยตรรกะ หรือรู้ความหมายได้ดี แต่แนยยิ่งกว่าแนว่า จะไม่ซาบซึ่งเท่าผู้มี“ฌานวิสัย”จริง เพราะเป็น“ความรู้”ขั้น“วิชา(พันวิชา)”ซึ่งเป็นยอด “ความรู้”ที่“พันอันตคาหิกทิวฐิ ๑๐”ได้แล้วแท้

(๖๑) “คนรวย”คือคน“ไร้ปัญญา” มีแต่“เงโก”จัดจ้าน

ซึ่ง“คนจน”ชนิดนี้มี“ปัญญา”เข้าใจตน เข้าใจคนอื่น เข้าใจสังคม-ประเทศ เข้าใจโลก ยินดีเป็น“คนจน” จึงเป็นผู้มีประโยชน์ต่อสังคม ต่อประเทศ ต่อโลก เป็นผู้ช่วยสร้างเศรษฐกิจให้แก่สังคมโลกเจริญเป็นปฏิสัมพันธ์ยิ่งๆขึ้น

จะมีใช้คนช่วยจุดเศรษฐกิจสังคมแต่อย่างใดเลย

จึงเป็น“คนจน”ที่มีประโยชน์คุณค่าหาเคารพบูชา เทิดทูนยิ่งกว่า“คนรวย”ที่เอาแต่จะรวย และสะสม“ความรวย”ยิ่งขึ้นๆอยู่ในสังคม ซึ่งมันเป็น“คน”คนละชั่วจริง ๆ

สามัญญปุถุชน จึงเป็น“คนรวย”ที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไร
 จึงเป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมเท่าที่คนรวยผู้นั้นเอาแต่
 รวยไม่มี“ความคิดพอ(สันตุฎฐิ,สันโดษ)” ไม่มี“ความสำนึกที่
 จะพอ(สันตุฎฐิ,สันโดษ)”

โดยเฉพาะจะไม่มีความสำนึกรู้สึกแม้สักน้อยว่า
 ถ้า“เรารวย”แล้วคนอื่นต้องลำบาก การทำตนเป็น“คนรวย”
 จึงไม่ควรเป็น กระทั่งเห็นว่า การเป็นคนรวยนั้นไม่ดีเลย
 ถึงขั้นสำเหนียกตนเองเลยว่า ถ้าเรารวยเราก็เลว

เพราะมีแต่ความฉลาด“เชโก”ที่จัดจ้านยิ่ง ๆ ขึ้น
 ชีวิตก็จะมีแต่“หนี้” มีแต่“วิบากบาป”

(๖๒) “คนรวย”มีแต่“เชโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู”

คนผู้มี“ปัญญา”เช่นที่กล่าวนี้จึงยินดีเป็น“คนจน”
 อยู่ตลอดไปด้วยความชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย“ปัญญา”อยู่ใน
 สังคม แม้ตนจะสามารถรวยก็ไม่ทำตนให้เป็น“คนรวย”
 ตั้งใจเต็มใจเป็น“คนจน”มีคุณค่าประโยชน์ดีกว่า

“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แท้ ๆ จึงคือผู้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
 ความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”จึงสามารถกำจัด“อัตตา”
 ของตนได้สำเร็จจริง และมี“โลกวิทู”เป็นผู้อนุเคราะห์โลก
 (โลกานุกัมปายะ)เป็นคุณค่าประโยชน์ต่อโลกไปตามภูมิตน

“คนรวย”จะไม่ใช่คนทำคุณค่าประโยชน์แก่สังคม

แก่โลกที่แท้จริงเลย เป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมโลก
แท้ๆ เพราะได้แต่กอบโกยยิ่งๆ ขึ้น จนกระทั่งตนไม่สามารถ
แข่งแย้งคนอื่นได้ต่อไปเท่านั้นจึงจะ“รวบต่อไปไม่ได้”

แต่ถ้ายังรวบต่อไปได้ ก็จะไม่ขอลด“ความรวบ”ของ
ตนลงเลย ไม่ว่าใครในสังคมจะเป็น“คนจน”ลงไปเท่าใดๆ
ก็ตาม “คนรวบ”จึงเป็นคนอำมหิตใจดำที่สุด

ถ้าเขาทำการบริจาค หรือทำการกุศลก็เป็นวิธีเพื่อ
เสริมฐานะทางสังคมของเขา ยิ่งขึ้นไปอีกนั่นเอง

“คนรวบ”มีแต่“เงโก”ในโลกก็ยะ ไม่มี“โลกวิทู”

“คนรวบ”จึงเป็นคนไม่รู้“โลก” ไม่รู้“อิตตา”จริงๆ
เพราะไร้“ปัญญา” มีแต่“เงโก”จัดจ้านและต่ำลงๆ

(๖๓) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”คือโลกุตระนั้นจะมี“โลกวิทู”

“คนจน”ชนิดหนึ่งนั้นเป็นคนที่มีความดี มีประโยชน์
ต่อสังคมยิ่ง จึงมีความแตกต่างจาก“คนจน”อีกชนิดหนึ่ง
เพราะไม่มี“ปัญญา” ไม่มีความสามารถ อย่างมีนัยสำคัญ

แต่“คนจน”ชนิดที่มีประโยชน์ มีความดีต่อสังคมนั้น
มี“ปัญญา” มีความสามารถ และทำงานสร้างสรรค์อยู่
ก็มีประโยชน์จริง มีความดีจริง จึงแตกต่างอย่างยิ่ง
จาก“คนจน”แม้แต่ปุถุชนที่“ร่ำรวย”ไปคนละชั่ว

นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”รู้ดียิ่งว่า ใน“โลกเดิม”นั้นปุถุชน

เป็นคนมีกิเลสที่เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว คนใน“โลกอย่างนั้น”ก็เป็นคนมีความยึดตัวตน โลกมาให้แก่ตัวตน ไม่มีหยุด ไม่มีจบ ไม่มีพอ “โลกปุถุชน”มี“ความโลภ”เป็นเจ้าเรือน

ยิ่งเป็น“คนจน”ผู้มีความรู้มีความสามารถมากเกินเหนือคนอื่น เขายังต้องสำนึกสำเหนียก ไม่ทำตนให้เป็นผู้ได้เปรียบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อย่างว่าไปถึงแย่งชิงผู้อื่นเลย

“คนมีสำนึก”นี้จึงเป็น“คนโลกใหม่”ผู้ประเสริฐแท้ที่รู้จัก“โลกอื่น(อณูโลก)”ซึ่งดีวิเศษกว่า“โลกเก่า”จริง ๆ จึงเป็น“โลกวิทู”อันเป็น“โลกใหม่”อีก“โลก”หนึ่งคือ“โลกุตระ”

เพราะมี“ปัญญา”จริง ๆ ว่า การโลภมาให้ตนมาก ๆ นั้น มันเป็น“พฤติกรรมเลวชั่ว”อยู่ในสังคม นี่คือ“ความจริงอันประเสริฐ”ไม่ว่าสังคมไหนของคนในโลกทั้งโลก

คนผู้สำนึกอย่างนี้ “รู้จริง”อย่างนี้จึงเป็น“คนจน”ที่ประเสริฐกว่า“คนรวย” ยิ่งทำตนเป็น“คนจน”ตามที่สำนึกนี้จริงอีกด้วย ก็ยังเป็น“คนจริง”ที่ดีแท้แน่นอนจริง ๆ

เป็น“คนโลกุตระ”หรือ“โลกุตระบุคคล”ที่มี“ปัญญา”แท้ การโลภ“โลกธรรม”มาให้ตนมันยังไม่เป็น“โลกุตระ” แม้แต่คนผู้มีแค่“ภูมิโลกีย์”ก็สามารถเข้าใจได้แล้ว แต่“ใจจริง”จะมีคุณสมบัติที่เป็น“โลกุตระธรรม”ได้ตามที่รู้นั้นไม่ใช่ง่าย ๆ

(๖๔) “คนจน”ที่มี“ปัญญา” จึงมี“โลกุตระ”ได้จริงแท้

“อารยบุคคล”ที่มีคุณสมบัติขั้น“โลกุตระธรรม”จึงเป็น

คนที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อสังคม ต่อ“โลก” เพราะจะเริ่มเข้าใจความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”ตามพุทธศาสตร์ที่สอนไว้บริบูรณ์ ว่ามันเป็นปฏิสัมพันธ์กันอยู่อย่างสำคัญ

จึงเป็นผู้ไม่เป็น“ทาสโลก” เพราะทำตนเป็น“โลกุตระ (เหนือความเป็นโลก)”ได้จริง เนื่องจากมี“โลกวิทู(รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็นโลก)” และหลุดพ้น“โลก”ทุกโลกได้แท้จริงบริบูรณ์

ท่านไม่เป็น“ทาสอัตตา”ด้วย ไม่บำเรอตนเสพสุข โลภีๆ และไม่ทำตนเป็นคนไร้ค่า ยิ่งจะเป็นโทษต่อผู้อื่นยิ่ง ไม่ทำใหญ่เลย มี“ปัญญา”เห็นโทษที่เป็น“คนรวย”ชัดมากยิ่งขึ้น

จึงมี“ปัญญา”จริง ๆ ที่จะไม่ทำตนให้เป็น“คนรวย”อยู่ในโลก เพราะมีปัญญาเข้าใจจริง ๆ ว่าถ้า“ตนรวย”ยิ่งขึ้น“คนอื่นก็ยิ่งขาดแคลนยิ่งขึ้น”เป็นทุกข์ในด้านเศรษฐกิจโดยแท้

เพราะ“สมบัติ”ในสังคมนั้น ๆ มันก็ต้องมีอยู่จำนวนหนึ่ง เมื่อคนผู้หนึ่งกอบโกยไปเป็นของตนมากจนเกินเหลือเพื่อ ส่วนที่เหลือเพื่อในคนผู้นั้นก็สูญเปล่า ไม่มีประโยชน์กับใครเลย นอนนิ่งๆ อยู่เฉยๆ แม้แต่แก่ตนเอง ถ้าเป็นของเน่าเสียได้ มันก็จะเน่าเสียทิ้งไปเปล่าๆ คนที่ร่วมอยู่อาศัย“สมบัติ”ในสังคมเดียวกันนี้ก็ขาดแคลน ก็ทุกข์ยากลำบาก จึงไม่ทำ“ตนรวย”ด้วยปัญญาจริง ๆ

(๖๕) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ๆ

“ความรวย”ของปัจเจกบุคคลที่มุ่งแต่จะรวยไม่มีวันพอ

มันทำให้เศรษฐกิจของสังคมเดือดร้อน ติดขัด ขาดแคลน
แย่งชิง ก่อทุจริต ผู้มี“ปัญญา”จึงไม่สะสมเป็นของตนมาก ๆ
กระทั่ง“ร่ำรวย”อยู่ในโลก แม้แต่ในประเทศของตน

ผู้ดำรงตนเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”จึงจะจริงตามนี้
แต่ผู้ที่มี“เงโก”ก็จะไม่สมัครใจทำตนเป็น“คนจน”แน่นอน

เพราะเขาจะไม่รู้และไม่เชื่อว่า มีชีวิตเป็น“คนจน”จะ
ดีตรงไหน? ดีได้อย่างไร? “จน”แล้วจะประเสริฐยังงัย?

ซึ่ง“คนจน”ผู้มี“ปัญญา”จริงนั้นจะเป็น“คนที่มีความรู้
ความสามารถ”และ“ขยันจริง” และใช้ปัญญาและขยันอยู่ใน
โลกช่วยโลก ซึ่งต่างจาก“คน”มีแต่“เงโก”แม้มีความรู้ความ
สามารถและ“ขยันจริง”ก็ยิ่งเห็นแก่ตัวกอบโกยสะสมไม่มีวัน
หยุดไม่มีวันพอ เพราะหลง“สมบัติ”จนเป็น“โทษ”

เมื่อเรามี“ความรู้ความสามารถ”อยู่ในตน ย่อมเป็น
“สมบัติ”ในตนแล้วก็ควรสร้างแต่“คุณ” ไม่ควรสร้าง“โทษ”

ไม่ควรเป็นคนมี“ความรู้ความสามารถ”อยู่ในตนแท้ ๆ
แต่ทำตนเป็นคนสร้างแต่“วิบัติหรือโทษสมบัติ”ให้เกิดแก่
ตน-แก่ผู้อื่น-แก่สังคม-แก่โลก

เราไม่ควร“เอามาก-สะสมมาก-ยื้อแย่งมาให้ตน
มาก” แค่นี้ไว้“เพียงน้อยพอกินพอใช้”ก็ดีที่สุด ส่วนความรู้
ความสามารถที่เกินกินเกินใช้ของเราก็ควรทำงานสร้างสรรค์
เพื่อแผ่แก่สังคม แก่ผู้อื่นมาก ๆ เราควรเป็นคนมีประโยชน์
คุณค่า เสียสละให้ผู้อื่น ให้สังคม เป็นดีแท้ ดีสุด

คนมี“ปัญญา”จึงทำตามที่มี“ปัญญา”จริง ไม่สับสน
ไม่วนวก ไม่ย้อนแย้งความจริง

หมายความว่า คนผู้นี้จะทำตนให้รวยกว่านี้ก็ได้
แต่ไม่ทำแล้ว ยินดีเป็น“คนจน”อย่างนี้ ตั้งใจเป็น“คนจน”
เต็มใจเป็น“คนจน”อยู่อย่างนี้จริง ๆ

(๖๖) คนใด สังคมใดมี“ปัญญา”ดังว่านี้ สังคมนั้นเจริญแท้

ตนเองเป็น“คนจน”ได้ ตน“ขาดทุน”ให้แก่คนอื่นได้
เพราะ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”จึงแน่ ๆ จริง ๆ ฉะนั้นแล

ผู้มี“ปัญญา”จะมั่นใจในความรู้ความสามารถและ
ความขยันของตนที่เป็น“กรรม”อยู่ใน“กาล”จึงจบปัญหา

เป็นผู้มีที่จบ มีที่หยุด มีที่พอ ความสำเร็จจึงเกิดขึ้น
คนผู้นี้จะเป็น“คนพอเพียง” มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ตามคำ
ตรัสของในหลวงร.๙ แท้จริง

ผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จะสำนึกสำเหนียกดังนี้แท้ ๆ ก็
จะปฏิบัติตนตามนี้ได้จริง จึงจะเป็นผู้แก้ปัญหาเศรษฐกิจให้
แก่ตนได้ ก็ชื่อว่าเป็นคนแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่สังคม ให้
แก่ประเทศด้วย ซึ่งตรงตาม“วรรณะ๙”ของพระพุทธเจ้า

คนผู้มี“วรรณะ๙”คือคน“ชั้นสูง”ตามสังฆกรรมแท้ คือ
คนเจริญแท้ ไม่ใช่คน“ชั้นต่ำ(อวรรณะ)”เด็ดขาด

แต่คนปุถุชนสามัญเข้าใจอย่างนี้ไม่ได้ง่าย ๆ และจะ

ไม่อยากเป็นคน“วรรณะ๙” จะไม่ยอมเป็นคน“วรรณะ๙”

เพราะ“ความรู้ความฉลาด”มีแค่“เงโก” ยังไม่ถึงขั้น
“ปัญญา”จะเข้าใจความเป็นคนมี“วรรณะ๙”ว่า เป็น“คนชั้น
สูง”ไม่ได้

ผู้มีความรู้ความฉลาดขั้น“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะเข้าใจ
จะเห็นจริง และจะทำตนเป็นคนมี“วรรณะ๙”กันแท้ ๆ จริง ๆ

จึงแก้ปัญหาคะระฐักิจของตน ถึงขั้นของสังคม แม้
ที่สุดของประเทศสำเร็จอย่างมั่นคงยั่งยืนได้

(๒๗) วรรณะ๙ คืออะไร? คนมีวรรณะ๙ คืออย่างไร?

วรรณะ๙ คือ เครื่องชี้มาตรฐานความเป็นคนหรือ
เป็นมนุษย์ ว่า เป็นคนดี๙ ลักษณะ, คนที่มีพัฒนาการ๙
ลักษณะ, คนชั้นสูง๙ ลักษณะ, คนเจริญ๙ ลักษณะ, คน
ประเสริฐ๙ ลักษณะ, คนวิเศษ๙ ลักษณะ, คนมีคุณธรรม
สมบูรณ์แบบ๙ ลักษณะ คนที่ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือ
กราบไหว้๙ ลักษณะ, คนผู้ที่เป็นตัวอย่างสูงสุดในความเป็น
คน๙ ลักษณะ

ซึ่งเป็นคนดี คนมีพัฒนาการ คนสูง คนเจริญ คน
ประเสริฐ คนวิเศษ คนมีคุณธรรมสมบูรณ์แบบ คนที่ต้อง
ยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้ คนผู้ที่เป็นตัวอย่าง
สูงสุดในความเป็นคน จริง ๆ ตามศาสนาพุทธของพระศาสดา

สมณโคดมตรัสรู้และบัญญัติไว้ ที่ชาวพุทธทั้งหลายต้องถือเป็น“หลักเกณฑ์สำคัญ,หลักการสำคัญ”แท้ๆต้องยึดถือจริงๆ

ดังนั้น คนผู้ใดมี“คุณลักษณะ๙ ประการ”นี้ ก็ยืนยันได้ว่า คนผู้นั้นเป็นผู้มีคุณสมบัติดี,พัฒนา,สูง,เจริญ,ประเสริฐ,วิเศษ,มีคุณธรรมสมบูรณ์แบบ,ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้,เป็นตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคนได้แท้จริง ชาวพุทธทั้งหลายก็ต้อง“ประพฤติ”ตามนั้นอย่างแท้จริงกัน

พุทธจึงจะเหลือ จะมี“คุณสมบัติ”ตาม“วรรณะ๙”นี้

(๖๘) “วรรณะ๙”มีอะไรบ้าง? ชื่อว่า“เจริญ”อย่างไร?

“วรรณะ๙”ได้แก่ ๑.“เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภะ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อย(อัปปิจะ) ๔.สันโดษคือ“มีใจพอ”(สันตุลฺล) ๕.มีการขัดเกลาตนเอง(สลฺเลชะ) ๖.ปฏิบัติตามศีลของพระศาสดาได้เคร่งครัดดี(ธฺมมะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปสาทิกะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ขยันพากเพียรอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

ผู้พยายามศึกษาตามเครื่องชี้วัดมาตรฐาน“วรรณะ๙”นี้ และพากเพียรประพฤติปฏิบัติตนให้ได้จริงเป็นจริงอยู่ในสังคมใด หมู่ใด ประเทศใดที่ศึกษาพากเพียรและประพฤติตามอยู่จริงจึงจะชื่อว่า “เจริญ” เป็นสังคมศาสนาพุทธ หรือชาวพุทธที่มี“ความรู้และความจริง”ที่แท้ที่จริงของศาสตร์พระศาสดาแห่งพุทธอยู่

ที่ว่า “เจริญ” นั้นเพราะอะไร?

เพราะดี เพราะมีการพัฒนา เพราะสูง เพราะ
ประเสริฐ เพราะวิเศษ เพราะมีคุณธรรมสมบูรณ์ เพราะ
เป็นคนที่ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้ เพราะเป็น
คนตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคน ที่โลกพึงมี

นี่..เป็น“นิยาม”ของอารยะความเป็นคน“โลกุตระภูมิ”

(๖๙) “วรรณะ ๙” ทุกวันนี้ถูกยำยี้และ มีแต่“อวรรณะ ๖”

แต่ชาวพุทธทั้งหลายในทุกวันนี้ไม่ได้ใช้“เครื่องชีวิต”
ของพระพุทธรูปเจ้านี้กันแล้ว หันไปยึดเอาคนผู้มีตำแหน่งยศ
ชั้นที่ได้รับแต่งตั้งกันขึ้นมา เป็นระเบียบแบบแผนของ
ทางศาสนาพุทธในประเทศไทยแทนอย่างจริงจังแล้ว

ส่วนดีที่เหลือพอเป็น“ยาหยอดตา”ก็มีน้อยเต็มที

“วรรณะ ๙”ถูกวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ยำยี้เสีย
และทะเลาะทะเลาะแหลกเหลวไปหมดด้วยน้ำมือภิกษุเอง
จึงเหลือให้เห็นและเป็นจริงกันอยู่แต่“อวรรณะ ๖”

“อวรรณะ ๖”นี้มันนิสัยสามัญธรรมดาคน“ไม่เจริญ”
ทั่วไป เป็นโลกีย์แค่นั้น ดังนั้น คนที่มี“ความประพฤติ-นิสัย-
ความเป็นอยู่”ไม่ได้แตกต่างไปจากฆราวาสปุถุชนคนอื่น ๆ
ทั้งหลายเลยแม้แต่น้อย ซ้ำกลับพากัน“หลง”ยึดถืออาศัยเป็น
อาชีพที่มีอภิสิทธิ์แสนจะได้เปรียบที่มี“โลกียลามก”ง่ายตาย

มหาศาลเป็น“พระมหาศาล”ผู้มี“ลาภยศสรรเสริญสุข”เหลือ
 เพื่อยิ่งกว่าฆราวาส ง่ายด่ายกว่าฆราวาสเสียอีก ดำรงตนอยู่
 ในสังคมพุทธทุกวันนี้ คล้ายกันกับ“พราหมณ์มหาศาล”ใน
 ยุคที่พระพุทธเจ้าอุบัติและยังทรงอยู่(ยุคศาสนาพราหมณ์เสื่อม
 หนักที่สุด มีแต่พราหมณ์ผู้ร่ำรวยทั้งลาภยศสรรเสริญสุขเต็มพิกัด จนเรียกกัน
 ว่า“พราหมณ์มหาศาล” พระพุทธเจ้าต้องอุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาใหม่ใน
 โลกคือ“พุทธ” แทนศาสนาเก่า ที่ชื่อว่าพราหมณ์) ยังไง..ก็ยังมี คนที่ยัง
 มี“อภรรณะ๖”ในศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงยังไม่ใช้“ภิกษุ”เลย
 ก็คือ คนปุถุชนที่มีสามัญชีวิต หรือมีนิสัย มีพฤติ
 กรรม มีความเป็นอยู่“อันชื่อว่า“อภรรณะ๖”นี้แท้ ๆนั่นเอง

(๗๐) ภิกษุทุกวันนี้จึงเป็นคน“อภรรณะ๖”กันสุดสนิท

“อภรรณะ๖” มีอะไรบ้าง?

- ๑.เป็นคนเลี้ยงยาก(ทุภระ) ๒.บำรุงยาก(ทุโปสะ)
- ๓.มักมาก มักใหญ่(มหิจจะ) ๔.ไม่สันโดษ ไม่มีใจพอ ไม่มีความพอเพียง(อสนตมฺมฺหิ) ๕.คลุกคลีไปด้วยกองกิเลส(สังคณิจะ)
- ๖.เกียจคร้าน(โกธชะชะ) พระไตรปิฎก เล่ม๑ ข้อ๒๐ มียืนยัน
 ภิกษุทุกวันนี้ ท่านไม่ได้ลำเหนียกเรื่องนี้กันหรอก
 ภิกษุในศาสนาพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่เลย ท่านใช้
 “อภรรณะ๖”นี้เป็นเครื่องอยู่(วิหารธรรม)อาศัยชีวิตด้วยซ้ำไป
 ตามปกติสามัญแล้ว คนทั้งหลายไม่ว่าฆราวาสหรือ

ภิกษุ ก็ไม่ประสีประสาไม่สำนึกไม่สำเหนียก“อรรถนะ ๖”นี้
กันอะไรหรอก จึงมี“อรรถนะ ๖”เป็นอยู่ไปกับชีวิตเฉยเลย

ก็เสื่อมด้วย“อรรถนะ ๖” ไม่ว่าภิกษุหรือฆราวาส
ยังเป็นฆราวาสที่ร่ำรายนั่นแหละยังตัวดีมี“อรรถนะ ๖”ที่
ร้ายกาจจัดจ้าน จะเห็นว่าเขาไม่เกียจคร้านเพราะละโมภโลก
มากในการชวนชวนหาเงินอย่างมูมมามตะกละตะกลาม
กอบโกยเนื้อสันเนื้อเต้นจนลืมหิน้อยลืมหินตาย

มันก็มี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”อยู่อย่างยากจะรู้ทัน
อ่านทวนดู“อรรถนะ ๖”ให้ชัด ๆ อีกครั้ง แล้วตรวจ
ตามความเป็นจริงที่เป็นที่เห็นกันดี ๆ ว่าจริงตามที่พูดนี้มัย
ข้ามิหนำภิกษุนั้นเป็น“ผู้ได้เปรียบ”มากจริง ๆ ทั้งใน
กฎ ในระเบียบ ในประเพณี ในมารยาทสังคม ฯลฯ เพราะ
ได้“อภิสิทธิ์”มากมาย ไปไหนคนเขาก็ต้องก้มต้องกราบ
ไหว้

ภิกษุจึงดีกินสบาย กลายเป็น คนเลี้ยงยาก(ทุกระ=ไป
ยาก,มายาก,นันทยาก,นอนยาก,กินยาก,อยู่ยาก ฯลฯ) บำรุงยาก(ทุโป
สะ=ถือตนเป็นบุโรहितผู้รู้ธรรมสอนธรรม) มักมาก มักใหญ่(มหิจะ)
ไม่สันโดษ ไม่มีใจพอ ไม่มีความพอเพียง(อสังคณิ) คลุกคลี
ไปด้วยกองกิเลสอยู่จริง(สังคณิ) เนื่องจากไม่ต้องทำมาหากิน
ให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้จึงเกียจคร้านอย่างไม่รู้ตัว(โกธชชะ) เข้าเอนเพล
นอน ป่ายพักผ่อน กลางคืนจำวัด ดึกสงัดลุกขึ้นมาจับเงิน
(เหมือนเหล่า‘คนรวย’ทั้งหลาย เพราะถ้านับกลางวันก็กลัวใครเขาจะเห็น)

(๗๑) ทุกวันนี้จึงมีคน“อวรรณะ๖”กันไปตามยถากรรม

เพราะท่านเสื่อมไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านทิ้งคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านละเลยคำสอนกัน แล้วหันไปแย่ง“ลาภยศสรรเสริญสุข”ตามโลกีย์ปฤถษนฆราวาส คืออยู่กับลาภอันพึงพยายามแสวงหาได้มาเลี้ยงตน อยู่กับยศที่ได้รับแต่งตั้ง ดีไม่ดีได้ข่าวว่ามีการซื้อขายตำแหน่งกันด้วย อยู่กับสรรเสริญยกยอปอปั่นกัน ว่า เป็นพระเก่ง พระเคร่ง พระขลัง พระดัง พระดี พระมีปริญญามากมีเปรียญสูง

ท่านก็อยู่กับสิ่งแวดล้อมล้อมล้อมใจครอบงำทำให้ใจจมจมซบเซาซึ่งไปตามประสาของคนโลก ๆ ที่มี“ยถากรรม”

“ยถากรรม”นั่นคือ “กรรม”ที่เป็นไปตาม“ยถา” มีชีวิตมี“กรรม๓”ที่เป็นไปกับเหตุปัจจัยห้อมล้อมนั้นแหละล้อมใจครอบงำทำให้ใจจมจมซบเซาซึ่ง โดยไม่รู้ตัว ว่ามันกินลึกเข้าๆไปๆๆ เพราะไม่ได้มีจิตสำนึก ไม่ได้มีสติตั้งใจเรียน รู้แยกแยะและสำรวจสังวรด้วย“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือไม่มีระบบ“ไตรสิกขา” ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม๓๗”เป็นทฤษฎีสำคัญให้ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิจริงเลย

“ตน”จึงจมจมซบเซาซึ่งไปตามเหตุปัจจัยที่แวดล้อมล้อมใจครอบงำอยู่นั้นๆ ทำให้กลายเป็นคนปฤถษนที่หนาหนักไปด้วย“ลาภยศสรรเสริญสุข”ถึงขั้นเป็น“อบายมุข”ที่ฉกาจฉกรรจ์สาหัสเป็น“อวรรณะ๖”โดยไม่รู้ตัว,ไม่รู้เท่าทัน

แม้คนผู้ถือว่าเป็นนักบวชในวงการ“ธรรมะหรือศาสนา”แท้ ๆ ก็มีให้เห็นและเป็นอยู่ปรากฏยืนยัน อ้างอิงความจริงได้ ซึ่งกำลังสละสล้าง บางกันอยู่ ก็ดูเอาเถิด

ที่พูดนี้ ไม่ได้ใส่ความ แต่เป็นจริงตามสัจจะภาวะที่เป็นจริงมีจริงในยุคนี้ มียืนยันอยู่ทุกวันนี้ทีเดียว

(๗๒) “ยถากรรม”ทำให้คนจมจมซบเซมซึ่งลงไปในโลกีย์

เริ่มตั้งแต่เรื่อง ลาก รายได้ ทรัพย์สิน เงินทอง บวชมากก็ต้องกังวล(ปลืพธ) ถึงกับพูดกันหน้าตาเฉยว่า “พระไม่มีเงินอยู่ไม่ได้ยุคนี้ พระต้องใช้เงิน ไม่มีเงินจะดำเนินชีวิตไปได้ไง! อยู่ไปก็อดตายเท่านั้นสิ!!!!” (นักบวชขอใครก็อยู่ยุคนี้ละ!)

และ“ยศชั้นที่ได้รับแต่งตั้งกันในทุกวันนี้ก็ได้รับการจัดเป็นระเบียบแบบแผนของทางการศาสนาพุทธในประเทศไทย”นี้ก็ค้านแย้งหรือตรงกันข้ามพระธรรมคำสอนของพระศาสดาจริง ๆ แต่ทุกวันนี้“ภิกษุ”ทั้งหลายก็ใช้ลามกยศสรรเสริญสุขเป็น“หลักฐานการเลี้ยงชีพ”กันอย่างระเริงสนิทสนมรุ่มแล้วรุ่มเล่ายาวนานมาเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว..ใช่มั๊ย?

คำว่า “ยถากรรม”นี้เอง ซึ่งเป็นคำที่ตรงกันข้ามกับ “การสำรวจสังวร”แท้ ๆ เมื่อไม่มี“การสำรวจสังวร”อย่างพากเพียรพยายามปฏิบัติกันจริงจังให้“สัมมาทิฏฐิ” จึงทำให้คนตกอยู่ในความเป็น“ยถากรรม” ผลก็กลายเป็นต้อง“จมจม

ซับซ้อนซึ่งไปกับ“ลาภยศสรรเสริญสุข”ของโลกก็อย่างไม่รู้ตัว
ไม่รู้เท่าทัน จึงเป็น..อย่างที่เราเห็นและยืนยันกันได้อยู่ ..นี่ไง!

ซึ่งแน่นอนว่า ด้วยความรู้ที่พอมิ หรือแม้สามัญสำนึก
ที่ดีของตัวเองก็ไม่มีใครอยากตกต่ำลงไปใน“อภยวณณะ ๖”
นั้นดอก แต่ฤทธิ์เดชของ“ยถากรรม”นี่เองที่มันทำคนให้“เสีย
คน”จนได้ เห็นโทษของ“ยถากรรม”กันชัดเจนขึ้นมั๊ยเอ่ย?

คนจึงไม่ควรปล่อยตัวไปตาม“ยถากรรม” ควรจะต้อง
มีหลักที่ตนต้องพากเพียร“สำรวจสังวรตน” มิใช่ปล่อยตน
ตาม“ยถากรรม” รู้จักตัวร้ายคือ “ยถากรรม”กันดี ๆ

“ยถากรรม”จะทำให้คน“ถูกย้อมใจครอบงำทำให้เ
จมจมซับซ้อนซึ่ง โดยไม่รู้ตัว” จมลงไปใน“อภยวณณะ ๖”ได้จริง ๆ

(๗๓) ต้องแก้“ยถากรรม”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ

ตรงกันข้ามกับ“อภยวณณะ ๖” ก็มี“วณณะ ๙”ที่เป็น
หลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้า ซึ่งสามารถใช้ตรวจสอบ
“ความจริง”ของคนได้ว่า คุณสมบัติหรือคุณธรรม หรือคุณ
วิเศษของ“วณณะ ๙”นี้แล ที่ชี้บ่งว่า ผู้เป็นได้บรรลุถึงจริงนั้น
เป็นคนเจริญ เป็น“อาริยบุคคล”แท้จริงเป็นได้ถึงขั้นอรหันต์
แท้ ขึ้นโพธิสัตว์จริง ไปทุก ๆ ขั้นกันทีเดียว

ซึ่งต้องแก้“อภยวณณะ ๖”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ
ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็น“สุภาวชาโต”จริง ๆ คือ

ท่านตรัสไว้ดีแล้ว ไม่มีวันแปรเป็นอื่นเลย ทุกวันนี้ก็ยังมี
ผู้ปฏิบัติตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า(สัมมัคคตา)
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบบรรลุตามคำสอนของพระพุทธเจ้า(สัมมา
ปฏิปันนา) ได้จริงอยู่ โลกจึงไม่ว่างอรหัตต์อยู่แท้

มีผู้ปฏิบัติตรงตามคำสอน(สัมมัคคตา) ปฏิบัติดีปฏิบัติ
ชอบบรรลุตาม(สัมมาปฏิปันนา)อยู่ตราบไต่โลกไม่ว่างจากอรหัตต์

เพียงแต่“ภูมิรู้”ของคนที่จะสามารถ“รู้แจ้งรู้จริง”ว่า
อะไรคืออะไร “สุวากุขาโต”ของพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่เท่านั้น

ทั้ง ๆ ที่มีผู้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้า และยืนยัน
ว่า ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า “ไตรสิกขา”ก็รู้ดีแน่ ๆ

ต่างก็แน่ใจว่า “ตน”ก็สัมมาทิฐิ สัมมาปฏิบัติกันอยู่
ทั้งนั้น แล้ว“ผล”ที่เกิดจริงเป็นจริง เป็นไง? ที่ปรากฏจริง

ก็เห็นแต่ผู้ออกนอกขอบเขตพุทธมกแสนมาก “ไม่
เต็มบริบูรณ์ด้วยวรรณะ๔”อยู่ก็มากกว่ามาก ส่วนที่บรรลุได้
ตาม“วรรณะ๔”ก็เห็นแค่พอมีได้ไปตามลำดับเท่านั้น ซึ่งยัง
ไม่มากนัก และเราก็ไม่อยากจะพูดหรอกว่า มี“ชาวอโศก”นี้
แหละที่พอเป็นรูปเป็นร่างให้เห็นเป็นหลักบ้างในโลกปัจจุบัน

(๗๔) “คนวรรณะ๔”ที่มีอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ใครยอมรับ?

ที่หน้าหนาสาหัสถึงขั้นตกจมลงไปใน“อวรรณะ ๖”
นี่สิ มีมากอย่างที่เห็นและเป็นอยู่จริง ทั้ง ๆ ที่คำสอนของ

พระพุทธเจ้าก็ยังคงความเป็น“สุวากุขาโต”อยู่นั่นเอง แท้ ๆ

ซึ่งก็มีอยู่แน่ที่ชาวพุทธบางคนยังมั่นใจตนเองยึดถือ “การประพฤติปฏิบัติของตน”ว่า“ตนปฏิบัติสัมมาทิฏฐิ” ใคร จะพูดยังง “ตนก็ไม่ได้เป็นเช่นที่กล่าวข้างบนนั้นดอก” แต่ การประพฤติปฏิบัตินั้นมันออกนอกขอบเขตพุทธจริง ๆ มันออกนอกพุทธไปไกลแล้วด้วย ไกลสุดกู่ทีเดียว จนแทบ จะไม่เหลือ“หลักฐาน-ร่องรอย”ของคนที่มีความประพฤติจริง ตาม“วรรณะ๙”กันเลย แม้ตาม“กถาวัตถุ๑๐” หรือตาม“หลัก ตรวจสอบสวนธรรมวินัย ๘”ก็เถอะ ลองตรวจสอบกันดูดี ๆ เกิด

กลายเป็นจมลีกลงไปในอยู่“อรรถนะ๖”ด้วยซ้ำ

ซึ่ง“หลักฐาน”คำสอนของพระศาสดาก็ยังมีเหลืออยู่ ยืนยันอ้างอิงได้ ใ้ว่าไว้หลักฐานที่จะใช้ตรวจสอบ

แต่“รสนิยม”ก็ดี “ค่านิยม”ก็ดี ของคนยุคนี้ เขาไม่ “นิยม”กันแล้ว ไม่ชื่นชมในธรรมรสที่เป็น“วิมุติรส” ไม่เห็น ความเป็น“ค่า”ของ“วรรณะ๙”นี้แล้ว

ดังนั้น แม้จะมีคนฟื้นฟู“วรรณะ ๙”ของพระพุทธเจ้า ขึ้นมา มีคนชื่นชมใน“วิมุติรส”นี้ เห็นความเป็น“ค่า” และศึกษา ประพฤติปฏิบัติจนกระทั่งเป็นได้มีได้ รวมตัวกันเป็นสังคม หมู่กลุ่ม เป็น“ชุมชนหมู่บ้าน”ที่ประพฤติได้ตาม“วรรณะ๙”นี้ แท้ ๆ ก็ไม่ตื่นเต้น ไม่ตื่นตัว ไม่แยแสกัน ไม่สนใจกันเลยด้วย มิน่าซ้ำกลับเห็นเป็นตัวตลก เป็นคนสุดโต่ง เป็นคนตกยุค

(๗๕) “วรรณะ๙”ยืนยัน“เนื้อแท้พุทธ”แม้จะมีส่วนน้อย

ก็น่าสงสารพระพุทธเจ้าจริง ๆ ที่สวดยอด“คุณวิเศษ” อันเป็น“สวดยอดแห่งคุณธรรมคุณสมบัติ”คือ “วรรณะ๙”ของ มนุษย์นี้คนยุคนี้ไม่รู้สิกรู้สากับความเป็น“สวดยอด”นี้แล้ว

แต่ตามความเป็นจริง เท่าที่เป็นกันได้กันขนาดนี้ใน “โลกยุคนี้” แม้จะแค่คนส่วนน้อย ก็เป็น“ความจริง”แน่นอน

ย่อมไม่มีใครจะเก่งถึงขั้นสามารถทำให้คนทั้งหมดในโลกที่มีปุณฺชนมาก มาเป็น“โลกุตระ”ได้หมดโลกแน่ยิ่งกว่าแน่

แต่ก็มีคน“ยอมรับ”อยู่จริง ทว่ามันยังมีนัยสำคัญ ยังมีมิติแห่งคุณค่า ยังมีมิติแห่งประโยชน์ ยังมีคุณภาพ และ ยังมีปริมาณ ที่ยังไม่มาก ไม่ชัด ยังไม่เด่นพอ ที่จะทำให้คนเข้าใจและเชื่อถือง่ายกว่านี้เท่านี้เอง

ทว่า ผู้มี“ปัญญาโลกุตระ”จริงย่อมไม่มีข้อสงสัยใด

สรุปแล้ว มีคนจำนวนหนึ่งยอมรับแล้ว ซึ่งคนที่ทำได้ ก็มีความเป็นปึกแผ่นแน่นแข็งตั้งมั่น เป็นแก่นแกน เป็นหลัก แสดงความจริงยืนยันอยู่แน่แท้

จึงสามารถแก้ไขปัญหาด้านสังคม ด้านการเมือง ด้าน เศรษฐกิจสำเร็จเสร็จจบในตัวเอง ในสังคมตนเองได้แล้ว

แม้ในยุคทุนนิยมสามานย์หรือคอมมิวนิสต์กล้ำโง่ เพราะมี“ปัญญา” ที่เป็นโลกุตระ จริง ๆ

จึงแก้ปัญหาด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ได้จริงแท้

ถ้าแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจด้วยแบบ
โลกีย้อยู่อย่างเดิมนั้น มันก็“วน”ไปมาอยู่กับ“สมบัติผลัดกัน
ชม”อยู่อย่างนั้นเอง ไม่มีวันหยุด“วน”ได้หรอก จะไม่มีช่วง
ระยะที่จะมันคงยั่งยืนยาวนานได้ตามประสงค์แน่ยิ่งกว่าแน่

(๗๖) คนที่มี“เจโก”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จแน่

เพราะผู้มีแต่“เจโก”ก็ย่อมไม่มีสำนึกสำเหนียกดังว่า
นี้ ก็“แก้”ปัญหาเศรษฐกิจ”ให้แก่ตน แก่สังคม แก่ประเทศ
แก่โลก ไม่สำเร็จยั่งยืนมันคงยาวนานเด็ดขาด ขอยืนยัน

ทุกประเทศทั้งหลายในโลกไม่เคยแก้ปัญหาเศรษฐกิจ
สำเร็จอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนยาวนาน ไม่เปลี่ยนแปลงไปอีก
ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ตราบที่ไม่รู้จักว่า ในโลก
นี้มันก็มีแต่“สมบัติผลัดกันชม”อยู่ตลอดกาล มันก็แย่งกันไป
แย่งกันมา หมุนเวียนกัน‘ผลัดกันรวยผลัดกันจน’ไม่จบสิ้น

แต่ผู้มีปัญญาเต็มใจเป็น“คนจน”สิ! ที่แก้ปัญหาได้

คนต้องมี“ความพอเพียง(sufficiency=สันโดษ)” สังคม
ต้องมีความพอเพียง(สันโดษ) ประเทศต้องมีความพอเพียง

ถ้าไม่รู้จักความจริงนี้ ก็เกิดชาติแล้วชาติเล่า ‘แย่งสมบัติ
ผลัดกันชม’ไปๆมาๆ วนแล้ววนเล่า ก็จะเวียนวนไม่รู้จักจบ
ตลอดกาลนานนิรันดร์ ตราบที่“โง่”หรือ“อวิชชา”

“ความพอเพียงหรือสันโดษ(สันตุภี)จึงเป็นกุญแจหลัก

สำคัญยิ่งของสังคมมนุษย์ ที่จะแก้ปัญหาสังคมได้สำเร็จ

หากแก้ปัญหาตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสำเร็จแน่

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วย“แบบคนจน” และเป็น
คน“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ตามพระราชดำรัส
ของในหลวงร.๙ อย่างมี“ปัญญา”กันจริง ๆ จึงจะแก้ปัญหา
เศรษฐกิจสำเร็จจริงแน่นอนถาวรยั่งยืน ดังที่ชาวอโศกได้แก้
ปัญหาในสังคมชุมชนชาวอโศกได้สำเร็จแท้ เป็น“คนจนที่สุข
สำราญเบิกบานใจ”ชนิดที่เชิญให้มาดูกันได้ เป็น“เอหิภิกขุ
โก”ตามคำตรัสไว้ดีแล้วของพระศาสดาพุทธเจ้า(สวากขาโต)

ที่พูดเช่นนี้อยู่นี้ ไม่ใช่เป็นการอวดโอ่ โชว์เบ่งอันใด
เลย ต้องขออภัยกันจริงๆ ที่อาตมาเป็นคนพูดความจริง
อาตมามันเป็นคนไม่มีมารยาทสังคมอย่างคนอื่นเขา อาตมา
มีใจมุ่งแต่การเสนอ“ความจริง”อันประเสริฐเป็นหลัก

ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่ง ใน‘ข้อด้อย’ของอาตมาจุดนี้
ที่ประพฤตินี้ไม่เป็นไปตามกระแสนิยมของสังคมโลกส่วนใหญ่

(๗๗) “ข้อด้อย”ของอาตมาที่ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ

อาตมามี“ข้อด้อย”อยู่มากมายหลายข้อจริง ๆ ลอง
ตรวจตนเองแล้วประมวลมาดู มีมากพอสมควร เช่น

๑.มีความจริงใจสูง กับการแสดงออก ไม่ค่อยปิดบัง
อะไร ..ซื่อ ๆ ตรง ๆ ไม่ลดเลี้ยว จนถูกหาว่าสุดโต่งเกินไป

๒. แสดงออกเต็มที่ ต้องการให้คนรู้ คนเห็นชัดๆ ไม่อ้อมมือ ไม่เหยาะๆ แหยะๆ จึงแรง

๓. ไม่สำรวจมกิริยาให้สวຍ เท่ๆ งามๆ สุภาพๆ อะไร ทำนองนั้น

๔. ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าจริงจัง ไม่อนุโลมให้คนอ่อนแอและล้มเหลวมากยุคนี้ ที่อยากให้อนุโลมเอาใจบ้าง

๕. เป็นคนไม่กลัวเสียหน้า ถ้าจะแสดงอะไรออกมา จะว่ามารยาทไม่ค่อยดีก็ได้ หรือมารยาทไม่มีเลยก็ได้

๖. เป็นคนไม่กลัวว่า จะไม่มีใครมาเป็นหมู่พวก บริวาร

๗. จึงไม่สร้างภาพ รังเกียจการสร้างภาพเอาด้วย เพราะเห็นการสร้างภาพเป็นการหลอกลวง

๘. ไม่กลัวคนจะไม่ยกย่อง ไม่กลัวคนจะไม่นับถือ

๙. ยึดความจริง ซื่อตรงต่อความจริง ต่อสัจธรรมสูง จนถูกเข้าใจผิดว่า ยึดมั่นถือมั่น ดื้อดึงดัน

๑๐. เกรงครัดกับคำตรัสที่ว่า นิคคัณเห นิคคหารหัง ปัคคัณเห ปัคคหารหัง เกินไป โดยเฉพาะนิคคัณเห นิคคหารหัง จนถูกเข้าใจผิดว่าคนอะไรเอาแต่ติเอาแต่ด่า

และอาตมาก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งที่อาตมาจะต้องมี“ข้อด้อย”เหล่านี้ไม่แก้ไข และตั้งใจทำตาม“ข้อด้อย”นี้ต่อไปยังไม่เพล่า จนกว่าจะถึงเวลาอันควรแก้ไขเปลี่ยนแปลง

(๗๘) ทำไม..อาตมาจึงไม่แก้ไข“ข้อด้อย”ตนเอง?

ข้อด้อยทั้ง ๑๐ ข้อนี้อาตมา“ต้องทำ”ด้วยความจำเป็นจริง ๆ พุดไปก็ยากสำหรับผู้ที่ยังไม่สามารถจะเข้าใจได้ในความจำเป็นนี้ เพราะมันเกี่ยวกับความยึดถือ-ความเชื่อถือของคนในยุคกับยุคกาลในกาลยุคนี้ มันเป็นเรื่องของ“ภูมิธรรม”ของคนแต่ละยุค ที่อาตมาได้“ประมาณ(มัตตัญญู)”แล้ว เกี่ยวกับความเหมาะสมในกาลยุคนี้

ตั้งแต่เกี่ยวกับ“นักปราชญ์ผู้รู้”ของคนยุคนี้ เกี่ยวกับวัตถุสิ่งแวดลอมองค์ประกอบที่มีในยุคนี เกี่ยวกับนิสัยใจคอของคนสังคมยุคนีเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมคนยุคนีเกี่ยวกับความหลงผิดที่ต้องมีสิ่งยืนยัน ฯลฯ เกี่ยวกับอะไรต่ออะไรอีกมากมายแต่‘ข้อจำกัด’ของ“รูปสมบัติ-นามสมบัติ-จิตสมบัติ-กายสมบัติ-วัตถุสมบัติ-คุณสมบัติ-โทษสมบัติ”ตามที่ยุคนี้มีอยู่ มีได้เท่านี้จึงจำนนจริง ๆ ที่ต้องทำแบบนี้ ต้องทำอย่างนี้ ตามที่อาตมาเห็นว่าควรก็ตามภูมิของตนเอง

เพราะถ้าน้อยหรือมากกว่านี้ก็จะไม่มีผลดีเท่านี้ อาตมาได้ประมาณดีที่สดุแล้ว จะผิดหรือถูก ก็ใช้“ภูมิตน”เท่าที่มี มีใครบ้าง..ที่จะแก้งอ้อมมือเพื่อให้ได้“ผลดี”เกิดแค่น้อย ๆ โดยทำงานแล้วไม่ยอมให้เกิด“ผลดี”มาก ๆ เพราะถ้า“ผลดี”เกิดมากแล้วไม่ชอบ..มีด้วยริ? อาตมายังไม่เลอะเทอะถึงขนาดนั้นแน่

อาตมาไม่กลัวจริง ๆ ที่ใคร ๆ จะเข้าใจว่า อาตมาเป็น
คน“ไม่มีความรู้” จะเป็น“คนโง่” จะเป็นคน“ไม่เก่ง” เป็น
คนต่ำคนต้อย เป็นคนไม่มีศักดิ์ไม่มีศรี เป็นคนไม่มีเกียรติ
ไม่มียศ เป็นคนไม่มีธรรม เป็นคนไม่มีอุตตริมนุสสธรรม
เพราะ“ความจริง”ไม่มีใครหยั่งรู้ของใครได้ง่าย ๆ หรอก

(๗๙) ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแม้ยุคนี้ก็พิสูจน์ได้จริงอยู่

เขาไม่รู้“ความจริง”กันจริง ๆ เลยนะ แม้แต่อาตมานำ
พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้ามาอธิบายสาธยาย
เผยแพร่ออกไป ก็มีผู้คนพากันมาศึกษาปฏิบัติ“ธรรมสมควร
แก่ธรรม(ธัมมาธัมมปฏิปัตติ)” เพราะสามารถ“ทำใจในใจอย่าง
แยบคาย,พิจารณาได้ลึกลงไปถึงที่เกิด(โยนิโสมนสิการ)กันสำเร็จ
จริง จึงมีมรรคผลจริงกันได้ จนกระทั่งเกิดเป็น“กลุ่มหมู่คณะ
ชาวอโศก”อยู่ทั่วไปในประเทศไทย ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ยังนาน
ไม่ถึง ๕๐ ปี แต่มีผลมาแต่ต้นต่อเนื่องมาได้กระทั่งถึงวันนี้

มีความเป็นอยู่ดำเนินชีวิต มีการประพฤติปฏิบัติตาม
ที่อาตมาอธิบายสั่งสอนธรรมเท่าที่อาตมาผู้มีปัญญานั้น (สัทธัมมัส
สวนะ) นี่คือ “ปัญญาวุฑฒิ ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๔) พา
เป็นพามีตามแบบที่อาตมาเข้าใจและเชื่อมั่นว่าอย่างนี้แหละ
ถูกต้อง มาถึงวันนี้ชาวอโศกยิ่งเข้มแข็งเป็นปึกแผ่นมากขึ้น ๆ

อาตมาจะมี“ความจริง”หรือไม่ในตนจริง มันก็จริง

ในตัวอาตมาเองแท้ๆเท่าที่อาตมาจะแสดงออกมาได้ ที่สำคัญก็คือ อาตมาเอา“ความรู้และความจริง”ของอาตมาเท่าที่อาตมาเชื่อว่าอาตมาเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ๆ แล้วนำมาเสนอสาธยายอธิบายแก่ประชาชน ตามแบบที่อาตมามั่นใจว่าอย่างอาตมานี้แหละถูกต้อง สัมมาทิวฐิของพระพุทธเจ้า แล้วมีผู้คนเข้าใจได้มาประพฤติปฏิบัติ ตาม กระทั่งกลายเป็นสังคม“ชาวอโศก”แพร่หลายอยู่ทั่วไปในประเทศไทยทุกวันนี้ ยืนยัน“ความรู้และความจริง”นี้อยู่ได้งั้นๆหลุดๆในปัจจุบันนี้

อาตมาก็มั่นใจว่า ชาวอโศกคือ คนมีมรรคผลตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริง ๆ เข้าขั้นเป็น“โลกุตระธรรม”ด้วย ดังนั้น ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ อาตมาก็เฉยๆ อาตมาไม่มีปัญหาเลยกับปากหอยปากปูเหล่านั้น

ไม่ใช่ดูถูกเขาหรือข่มหยามเขา แต่อาตมาพูดตามปรากฏการณ์ตามหลักฐานที่เห็นและเป็นอยู่จริงต่างหาก

(๘๐) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยศีล

เพราะผู้ดำหนิอาตมานั้น เขาไม่มีผลงานที่ยืนยันได้ว่าเป็น“โลกุตระธรรม”เหมือนอย่างอาตมาพาทำ แบบที่อาตมามี เขาเอาแต่ติ ไม่เห็นมีหมู่กลุ่มชุมชนที่เขาสามารถพาปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วมี

“ความจริง”ที่เป็นผู้คนปฏิบัติตาม“ความรู้”ได้จริง ดังที่เขาอธิบายกันสาธยายกันได้อย่างอาตมาบ้าง จนกระทั่งพิสูจน์ยืนยันได้ เหมือนกับที่อาตมามีหมู่กลุ่มชุมชนผู้คนปฏิบัติจริงตรงตามคำตรัสพระพุทธเจ้า เป็นต้นว่า มีหมู่บ้านคน “มีศีล”จริงจัง เป็นวัฒนธรรมหมู่บ้านเลย เป็นพฤติกรรมสังคมที่เขาสังวรสำรวมกันเป็นประจำในชีวิตประจำวันแท้ๆ

นั่นคือ ประชากรในสังคมหมู่บ้านนั้นต่างก็เป็นคนมี “ศีล”ทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่มีการฆ่าสัตว์ทั้งชุมชน (แม้แต่เนื้อสัตว์ยังไม่กินกันทั้งชุมชน) คนในหมู่บ้านไม่มีการลักทรัพย์กันทั้งชุมชน(อาจจะมิผลิตผลดกพร่องเล็กน้อยอยู่บ้างสำหรับเด็กๆ) คนในหมู่บ้านนั้นไม่ล่าสัตว์บนภูเขาไปด้วยกามคุณ ๕ ทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่พูดปดทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่มีสิ่งเสพติดมอมเมากัน ทั้งชุมชน

แถมคนที่ดีขึ้นสูงไปกว่านั้นคนในหมู่บ้านมี “ศีล ๖ ศีล ๗ ศีล ๘ ศีล ๙ ศีล ๑๐” จริงจังกันอีกด้วย ทั้งชุมชนที่ต่างก็พากันเพียรปฏิบัติประพฤติก้นในชีวิตจริง มิใช่ชั่วครั้งชั่วคราว

โดยเฉพาะ คนในหมู่บ้านนี้มี “ศีล”ตามหมวด “มหาศีล ๗” เป็นเครื่องแสดงความเป็น “ศาสนาพุทธ” อย่างชัดแจ้งที่สุด ซึ่งน่าทึ่งที่สุด เพราะชุมชนนี้ทั้งหมู่บ้าน “ไม่มีเดรัจฉานวิชา” มีแต่ “สัมมาอาชีวะ” ไม่เลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยเดรัจฉานวิชา กันจริงๆแท้ๆกันทั้งชุมชน ยิ่งกว่าวัด ยิ่งกว่าหมู่ภิกษุสงฆ์

ซึ่งยืนยัน “ความเป็นพุทธศาสนา” อยู่ได้ด้วย “ศีล” จริง

(๘๑) “สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ” เกิดตาม “ศีล” เป็นข้อกำหนด

“ศีล” เป็นข้อกำหนด “สมาธิ” กำหนด “ปัญญา” กำหนด “วิมุตติ” ซึ่ง “สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ” จะเกิดโดดๆ เดี่ยวๆ โดย “ไม่มี ศีล” เป็นตัวกำหนดกรอบขอบเขตของ “สมาธิ” ของ “ปัญญา” ของ “วิมุตติ” ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

และจะเห็นว่า “ศีล” เป็นประธานอย่างไร? “ศีล” เป็น “ประมุข” อย่างไร? “ศีล” เป็นตัวตั้งต้นอย่างไร? “ศีล” เป็นข้อกำหนดอย่างไร? “ศีล” เป็นผู้นำอย่างไร? “ศีล” พาเกิดพาเป็นทั้งนั้นๆ กันไหน? “ศีล” เป็นใหญ่สำคัญยิ่งแค่ไหน?

“ศีล” นี้แหละคือ ตัวชี้บ่ง กำหนดความเป็น “สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ” ตัวแท้ ซึ่งเป็น “สัมมาสมาธิ” สัมมาชนิดแท้

มี “สัมมาสมาธิ” แบบสัมมาได้จริง “สมาธิ” นี้ก็เรื่องใหญ่ยิ่ง ที่ชาวพุทธทุกวันนี้เข้าใจความเป็น “สัมมาสมาธิ” อันเกิดจากการสำรวมสังวรประพฤติปฏิบัติกันกับทุกอิริยาบถในทุกการงาน ๑.ไม่ว่าการงานเลี้ยงชีพ (ให้เป็นสัมมาอาชีวะ) ๒.การงานที่กระทำต่าง ๆ (ให้เป็นสัมมากัมมันตะ) ๓.การพูด (ให้เป็นสัมมาวาจา) ๔.การดำรินึกคิด (ให้เป็นสัมมาสังกัปปะ) โดยไม่ต้องหยุดการกระทำใดๆ ไปจาก “สัมมาบรรคทั้ง ๔” เลย (คือยังทำอาชีวะอยู่เสมอ-ยังทำการงานต่าง ๆ อยู่เสมอ-ยังพูดอยู่เสมอ-ยังนึกคิดอยู่เสมอ) ผู้ปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สมาธิ” ก็ปฏิบัติฝึกฝนการทำ “สมาธิ” อยู่ตลอดเวลาปกติสามัญของชีวิตทั้งต้นทั้งหลับ

แตกต่างกันยิ่งจาก“สมาธิ”ที่ทำให้เกิด“สมาธิ”ในภาวะ “หลับตา”เท่านั้น อันเป็นแบบเดียวยุติ

ซึ่ง“สมาธิพุทธ”นั้น มันคนละเรื่องกันเลยทีเดียวกับ“สมาธิ เติยริย์” แต่ชาวพุทธทุกวันนี้ก็ยังหลงมกมายจมอยู่กับ“สมาธิ เติยริย์”ที่“หลับตา”ทำกันอยู่ไม่เงยหูเงยหัว มันปักมันยึดมัน กันจนมีดสนิท พุดกระตุกหนัก ๆ กระชากแรง ๆ กันจนปานนี้ แล้ว ก็ยังไม่รู้สึกกระดิกกระเดี้ยอะไรกันเลย เจยอยู่อย่าง จม อยู่กับ“สมาธิหลับตา”นั้นแหละ ยังไม่จุกคิด ยังไม่รู้สึกว่ “ตน ลงยึดมั่นในสมาธิหลับตา”กันแน่นหนา มีดบอดอยู่แค่ไหน?

(๘๒) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้ด้วย

หาก“ศีล”ไม่มีเป็น“ข้อกำหนด”สมาธิ “ศีล”ไม่มีเป็น “ข้อกำหนด”ปัญญา “ศีล”ไม่มีเป็น“ข้อกำหนด”วิมุติกันแล้ว ก็ไม่สามารถจะพูดสาธยายให้รู้เรื่องกันได้อย่างไรเลย เพราะ มันล้มเหลวตั้งแต่“จุดแรกที่เป็นประธาน”คือ“ศีล”กันแล้ว

เมื่อ“ศีล”ไม่มีเอาเสียเลยแล้ว “สมาธิ”ก็ไม่เกี่ยวกับ “ศีล” “สมาธิ”ก็เป็นอิสระในตัวเอง “หลับตา”ทำเอาก็ได้ และ“ปัญญา”ก็ไม่เกี่ยวกับ“ศีล”เป็นอิสระในตัวเอง “ปัญญา”ก็ คิดเพื่อเจ้าไปสารพัดเอาเองได้ ยิ่ง“วิมุติ”ก็ยังไม่เกี่ยวกับ “ศีล”เป็นอิสระในตัวเอง “วิมุติ”เป็นอาการ“หลุดพ้น”อยู่ ภายในจิตของเราเอง ใครจะไปสามารถหยั่งเข้าไป“รู้เห็น”ว่

เราหลุดพ้นหรือไม่หลุดพ้น เราก็บอกใคร ๆ ว่า “เราหลุดพ้นแล้ว” ใครจะไปสามารถ “ล่วงรู้ลงไปโนใจ” เราได้ ..ใช่มั๊ย?

การจะ “รู้ความจริง” ของกันและกันได้จริงครบแท้จึงต้องอาศัยการ “คบคุ้นกัน” การอยู่ด้วยกันสัมผัสสัมพันธ์กัน ทุกวันนานพอทีเดียว จึงจะ “ยอมรับ” ว่า “ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ” นั้น ๆ มีจริง เป็นจริง สำเร็จจริง เป็น “ความจริง” ทั้ง “สมมุติสัจจะ” และทั้ง “ปรมาตตสัจจะ” ครบ “ธรรมะ ๒” ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน และทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” ทั้ง “กาย” ทั้ง “จิต” ทั้งตาม “พระวณะ” ของพระพุทธเจ้า ทั้ง “ที่เราเป็นจริงได้” ตามนั้นจริง ๆ

(๘๓) เป็น “ธรรมะ” ที่คน “เป็นไปได้จริง” สัมผัสจริงได้ด้วย

อาตมามี “ภูมิรู้ของตน (ยัง อภิญญา)” มาแต่ชาติปางก่อน ข้ามชาติมาตามฐานะของ “โพธิสัตว์ชั้น ๗” ไม่ได้ปิดบัง ไม่ได้โกหก แล้วเอามาสาธยายอธิบายให้คนในโลกยุคนี้ฟัง ผู้เข้าใจได้ ศรัทธาจริงก็มาปฏิบัติตาม จนบรรลุตาม ยืนยันช่วยอาตมา ตั้งแต่ความเป็น “ศีล” ตามแบบที่อาตมายืนยันว่า ต้อง “แบบนี้” และ “สมาธิ” ก็ต้อง “แบบนี้” “ปัญญา” ก็ต้อง “แบบนี้” แม้ “วิมุตติ” ก็ต้อง “แบบนี้” “วิมุตติญาณทัสสนะ” ก็ต้อง “แบบนี้”

แม้แต่ “โพธิสัตว์” ก็ต้อง “แบบนี้” ก็ได้สาธยายให้เข้าใจ ทั้งเป็นให้เห็น ประพฤติให้พิสูจน์ อ้างอิงพระวณะด้วย

ผู้เกิด “สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ” ได้จริง ทั้งมี “ปัญญา” ที่

เป็น“วิมุตติญาณทัสสนะ(วิมุตติที่“รู้แจ้ง”ด้วยสัมผัสทางตาเห็น ฯลฯเลย)” มาตาม“ศีล” และได้ตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีกกระทั่งแน่ใจกันจริงๆ

แล้วยังอาศัยในชีวิตมี“สัมมาปัญญา”ของเราเองทั้งผู้อื่นด้วย“รู้ร่วม”ไปตลอดสายในชีวิตที่เป็นอยู่จริง มี“สัมมาวิมุตติ”เป็นที่ปรากฏชัดพิสูจน์ยืนยันได้ ซึ่งตรวจสอบได้ด้วยไตรสิกขา จรณะ๑๕ วิชชา๘ วรรณะ๙ กถาวัตร๑๐ สาราณียธรรม๖ ตามพุทธพจน์๗ เป็นต้น แม้แต่เครื่องตรวจสอบธรรมวินัย๘ ของพระพุทธเจ้าอีก ล้วนถูกต้อง“ลงตัว”กันได้หมด

กระทั่งเป็น“ความจริง”ยืนยันได้ในตัวเรา จนมีเกิดวัฒนธรรมในหมู่สังคมมนุษย์ มีพฤติกรรมสังคมชุมชน มีหมู่บ้าน ยืนยาวมาเป็นเวลานานเกือบจะ ๕๐ ปีอยู่ปี ๒ ปีนี้แล้ว

(๘๔) ต้องขออภัยจริงๆที่ต้อง“พูดความจริง”ตามที่จริง

ส่วนศาสนาพุทธกระแสหลักนั้นทุกวันนี้ อาตมาขออภัยจริงๆที่“พูดตรงตามสัจจะ”ที่มีที่เป็นอยู่จริง” มันน่าสังเวชจริงๆ

เห็นมีแต่“ประณามคาถา”นั้นแหละที่แต่งขึ้นมามากมายปรุงแต่งรูปแบบประเพณีสวดทำมาหากินกันอยู่ทุกวันนี้

และปรุงแต่งสร้างประดิษฐ์“รูปแบบพิธีการ”ให้ติดตายิ่งๆขึ้น จนเต็มไปด้วยสารพัดหลากหลาย“วิถีดาวพิสดารประเพณี” ซึ่งฟูเฟื่องด้วยเดรัจฉานวิชาไสยศาสตร์ กระทั่งกลบพฤติกรรมศาสนาพุทธ กระทั่งเต็มไปด้วยยัญพิธีเดิรถีย์

ทุกวันนี้ศาสนาพุทธจึงไม่ใช่กล่องหรือตะโพนที่ชื่อ “อานกะ” ใบเดิมที่เป็น “พุทธ” กันแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้ใน “อาถิสสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒

มีหน้าซ้ำ นำ “ธรรมบท” ของพระพุทธเจ้ามา “สวด” พร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปในที่นอกหมู่สงฆ์ เอาไปสวดต่อหน้าประชาชนฆราวาสที่เป็น “อนุปสัมปณ” มันก็เป็นอาบัติอยู่แท้ ซึ่งเป็น “วินัย” ห้ามไว้ในปาติโมกข์ “มุสาวาทวรรค” ข้อ ๔ ชนิดที่ไม่รู้สับสนกันเลยว่า นั่นมันคือ “ภิกษุต้องอาบัติ” อยู่ทุกคำสวด แต่ไม่เพียงสาจริง ๆ ทำอาบัติกันอยู่ได้!

กลับตาลปัตรไปหลงว่า นี่คือการกระทำเช่นนี้เป็น การรักษาพระศาสนาไว้ไม่ให้เสื่อม ..ว่าไปโน่นเสียอีก

ขอให้รู้ไว้เถิดว่า นี่แหละคือ การกระทำที่กระหน่ำย่ำยี วินัย ผิดวินัยแท้ ๆ ที่ยิ่งกระทำให้ทำลายพุทธศาสนาให้เสื่อมหนักหนาสาหัสอย่างไม่ประสีประสาไร้เดียงสาแท้ ๆ

พระพุทธเจ้าทรงป้องกัน “ความเสื่อม(หายนะ)” ใน “การสวดมนต์” ประเด็นนี้ไว้แท้ ๆ ก็ไม่รู้เท่าทัน ไม่ประสีประสา

จึงพากันได้ “บาป” มี “นรกติดตัวไป” อย่างไม่รู้เท่าทัน ซึ่งเป็น “นรก” โทษฐานทำให้ศาสนาเสื่อมหรือทำลายศาสนานั้น มันจะ “บาป” หนักขนาดไหน นรกใหญ่ อนันตริยกรรมปานใดก็ลองคำนวณเอาเองเถิด

แค่ทำให้ “สงฆ์แตกกัน” เป็นสังฆเภท ก็อนันตริยกรรมแล้ว นี่ถึงขั้นทำลายศาสนาแล้วมันจะหนักหนาสาหัสมั๊ย?

(๘๕) “สวดมนต์” ที่ผิดวินัยเป็นการทำลายศาสนาจริง ๆ

“การสวดมนต์” ที่ละเมิดวินัยปาติโมกข์ ปาจิตตีย์ “มุสาวาทวรรค ข้อ ๔” คือ การนำเอา “ธรรมบท (ธรรมะของพระพุทธเจ้า แต่ละบทแต่ละบท)” ที่ท่านตรัสไว้ดีแล้ว มา “สวดพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปให้อนุปลัมบันฟัง” (อนุปลัมบัน หมายถึง ฆราวาสทั้งหลายที่ยังไม่มีภูมิรู้ในเรื่องโลกุตระธรรม) ผู้สวดต้องอาบัติทุกคำสวด

ทำไมพระพุทธเจ้าจึงบัญญัติวินัยข้อนี้ไว้

เพราะเรื่องเคยมีมาแล้ว ประวัติศาสตร์ตำนานมันมีมากแล้ว ในความเป็นลัทธิศาสนาของโลก พระพุทธเจ้าทรงมี “สัตัพัญญู” สามารถหยั่งรู้ “โลกในอดีต” เป็น “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” ที่พระองค์ได้ผ่านมา ไม่รู้ก็ชาติ ไม่รู้ก็กัป ที่พระองค์ทรงชัชชาบใน “โทษ” ใน “ภัย” ของเรื่อง “การสวดมนต์” นี้ จึงย่อมรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อย่างดี ยิ่งในวิมุตติจักรของโลกนี้ แต่ละ “วิมุตติกัป” ที่มี “การสวดมนต์” ให้ประโยชน์ หรือเป็นโทษ แก่มนุษย์ในโลก ไฉน? อย่างไร? ชัดเจนยิ่งกว่ายิ่ง

พระองค์จึงทรงมากำหนด “การสวดมนต์” ในศาสนาของพระองค์ ไม่ให้เกิด “โทษ” เกิด “ภัย” ทั้งแก่ตัวผู้สวด ทั้งแก่ศาสนาแน่นอน เพราะมันละเอียด “กินลึก-กว่าลับ-เกินรู้” ยิ่ง

“การสวดมนต์” กันทั้งหลายทั่วไปในโลก แบบเป็น “ทำนอง” มี “เสียงเอื้อนให้เป็นเพลง” (คีตะ) ไม่ว่าจะร้องเดี่ยว (solo singer) หรือร้องหมู่ (chorus, choir) ที่เป็น “การสวดมนต์” กัน

ทั้งหลายทั่วไปในโลก ที่พระพุทธเจ้าทรงหมายถึงชนิดนี้แหละตัวแท้ ที่มันเป็น“โทษ”ทำลายศาสนา เป็นข้าศึกแก่กุศล มีประโยชน์น้อย แต่มีโทษมากต่อศาสนา จึงมีทั้ง“ศีล”ทั้ง“วินัย”กำกับไว้อย่างสำคัญมากอยู่ในเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นพระองค์จะทรงมีทั้ง“ศีล”ทั้ง“วินัย” และทั้ง“ห้าม”ทั้ง“อนุญาต”ใน“การสวดมนต์”นี้เป็นต้น ไม่ให้ทำแบบนั้น นี้อย่างหนึ่ง และทั้งที่บัญญัติ“อนุญาต”ก็อีกอย่างหนึ่งแน่นอน ทำไม? จึงมากงหลายมุนันถ ตรงนี้แหละสำคัญที่สุดยิ่งที่สุด

(๘๖) “มนต์”หรือ“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เพลง

เพราะ“ดนตรีเพลงการ”นั่นก็เป็น“ศิลปะ”ที่เป็นมงคลอันอุดม(อุดมมงคลมุตตมมัง = สิ่งที่น่ามาซึ่งความเจริญทั้งที่เป็นโลกียธรรมทั้งที่เป็นธรรมถึงขั้นโลกุตระธรรมได้ทีเดียว)ได้ แต่ก็มีส่วนน้อยสุดน้อยส่วนที่ไม่ใช่“ศิลปะ”นั้นลึกลับที่สุดแสนมาก นับไม่ถ้วน ทว่าเรื่อง“ศิลปะ”นี้มันไม่ใช่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย ๆ เลย เป็นเรื่องสูงส่งมาก ลึกล้ำยิ่งยวด ซับซ้อนสุด ๆ กันจริง ๆ ที่คนทั้งโลกยังหยั่งถึงได้ยากมาก โดยเฉพาะ“เพลง”(เนื้อร้องที่มีทำนอง)

คำว่า“เพลง”นี้บาลีก็คือ“คีตะ” นี่แหละที่สุดยากยิ่งยวด เพราะแค่ที่ถึงขั้น“สาระ”ก็ยังหายากแล้ว ส่วนมากเป็นได้แค่“ราคะ” แม้แต่“ลามก”ก็ไม่ใช่บ่อยเลย ดังนั้นที่จะถึงขั้น“ธรรมะ”แม้จะธรรมะแค่“โลกีย์”ก็น้อยแล้ว ยิ่งขั้น

“โลกุตระ”นั้นมีแต่ในศาสนาพุทธ และมีในเมืองไทยนี้เท่านั้น
ที่เป็น“ต้นตอ”ในโลกปัจจุบันนี้

“เพลง”คือภาษาที่มีทำนอง หรือ“การกล่าวที่มีทำนอง”
บาลีว่า“คิตะ” ซึ่งเป็นคำเกี่ยวพาราสีหรือตะโถมเป็นส่วนใหญ่
หรือไม่ก็ใช้“ร้อง”หาเงิน เพื่อเลี้ยงชีพเรียกว่าวณิก(นักร้องขาย)
หรือคายิกา(นักร้องหญิง) หรือถึงขั้น“คณิกา” อย่างนั้นทีเดียว

มียกเว้นเรียกว่า“สังคิตี”ให้ใช้เฉพาะ“ภิกษุที่่องร่วมกันมี
ทำนองเล็กน้อย” เหมือนท่องสูตรคุณ หรือท่องอาขยาน เพื่อ
ให้พอช่วยในการ“ท่องจำไว้”ไม่เอื้อนเสียงไปพิสดารมากกว่านั้น

และ“สังคิตี”นี้ห้ามนำเอามา“สวดต่อหน้าอนุสัมบัน
หรือต่อหน้าฆราวาส” และห้ามสวดพร้อมกันต่อหน้าฆราวาส
เกินกว่า ๒ คนอีกด้วย มี“วินัย”ปรับอาบัติ ทั้งที่เป็นทุกกฎก็อย่าง
หนึ่ง และทั้งที่เป็นปาจิตติยก็อย่างหนึ่ง ตรวจสอบวินัยกันดี ๆ

แต่ทุกวันนี้ ผิดเพี้ยนเกินเลยไปมากกว่ามาก

(๘๗) “คำกล่าว”คือ“คำสอน” ไม่มี“ทำนอง”เด็ดขาดแน่ ๆ

ส่วน“การกล่าว”คำสอนนั้น บาลีว่า“สรภัญญะ”คำพูด
ไม่ใช่“คิตะ”แน่ ๆ “คิตะ”กับ“สังคิตี”ก็มีนัยแตกต่างกัน
ยิ่งคำว่า “สรภัญญะ”ไม่ใช่“เพลง”เลยใส่ทำนองไม่ได้ แม้
เอื้อนด้วยเสียงอันยาว เกิน“ทีฆะสระ” ก็ผิด“วินัย”แล้ว ถ้าเป็น
ทำนองมันก็ยังผิดกันไปใหญ่แน่นอน ฟังดี ๆ กำลังอธิบายชัด ๆ

“คีตะ”นั่นคือ เพลง ที่เป็นเพลงที่มีทำนองหลากหลาย
แต่“สังคีต”นั้น อนุโลมมีทำนองได้นิดหน่อย พอช่วย
ให้“ท่องจำ”เรียกว่า“ท่องสังคีต(ท่องจำไว้)”ทำเป็นหมู่พร้อมกันนั้น
ได้ แต่ในที่ลับตามราชาวาสนะ ไม่ใช่การ“ท่องโซว์”มราวาส

ยี่งนำมาสวดโซว์มราวาส ไม่แค่“ท่อง”แต่“ร้องเป็นเพลง
หากิน”นั้นผิดแน่นอน เป็น“วณิกหรือคณิกา”เลย “การกล่าว
คำสอน”ของพระพุทธเจ้าเรียกว่า“กล่าวธรรมบท”จึงนำมา“กล่าว
พร้อมกัน ๒ คนขึ้นไป”ต่อหน้าสาธารณะ หรือต่อหน้ามราวาส
ก็มี“วินัย”ห้าม”แล้ว ขึ้นทำ“อาบัติ”ทุกคำกล่าว กล่าวหนึ่งคำ
อาบัติหนึ่งตัว กล่าวมากขึ้นไปก็คำ ก็อาบัติไปตามจริง กล่าว
เท่าใด ก็อาบัติเท่านั้น ยิ่งกล่าวมากก็ยิ่งอาบัติมาก

ดังนั้น“การกล่าว”จึงไม่ใช่เพลงเด็ดขาด แม้แต่การกล่าว
ลากเสียงยาวเกิน“ทีฆะสระ(สระเสียงยาว)”เป็น“อายุตเคน(เจตนาลาก
เสียงให้ยาวเกินความเป็น“สระเสียงยาว”นั้น)ก็ผิดแล้ว “การกล่าว”คือ
“สรภัญญะ”นี้เป็นเรื่องที่เป็นทั้ง“กุศล(สิ่งที่เป็นธรรม = สมบัติที่นับ
ว่าเจริญ)” ที่สุดเป็นทั้งอุปกรณ์ที่พาไปสู่“บุญ(พลังงานที่เป็นธรรม
= วัชิตที่ทำให้เจริญสู่นิพพาน)” ยิ่งเป็น“คีตัสสวณะ”ก็เป็นเพลงแล้ว

“การกล่าว”ที่เป็น“ศิลปะ”ก็อย่างหนึ่ง คือ “การกล่าว”
ที่บาลีว่า“สรภัญญะ” ต่างกันนะกับ“การลากเสียงยาว”บาลีว่า
“อายุตเคนะ” ส่วน“เพลง”ที่เป็น“ศิลปะ”ก็อีกอย่างหนึ่ง คือ“ภาษา
ที่มีทำนอง”บาลีว่า“คีตะ”(ซึ่งยังมีนัยะที่แตกต่างจาก“สังคีต”อีกนะ)

(๘๘) คำว่า“ศิลปะ”ทุกวันนี้ ทั้งเลอะเทอะทั้งละเทะสุด ๆ

ทั้ง“สรภัญญะ(คำกล่าว)”ทั้ง“คีตะ(เพลง)” ต่างก็สามารถมีสารคุณถึงขั้น“ศิลปะ”ก็ได้ ไม่ใช่ก็ได้ ทั้ง ๒ ชนิด

“งาน”ที่หลงกันว่าเป็น“ศิลปะ”นั้น คือ “สิ่งประดิษฐ์ที่หลอกลวงยิ่งกว่ายิ่ง เพราะมันลึกกว่าลึก-ลับกว่าลับ ซับซ้อนกันมากกว่ามากในโลกมนุษย์” ล้วนไม่ใช่“ศิลปะ”เลย แต่หลงกันว่าเป็น“ศิลปะ”กันอยู่มากจริง ๆ หลอกขายกันแพงสุดแสนแพงในโลก ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลถึงขั้นเลวร้ายแล้ว แต่มันยากมาก ๆ ที่จะแจกแจงอธิบายกันให้ชัด ๆ คม ๆ แม่น ๆ

ในโลกนี้“งาน”ที่เข้าขั้น“ศิลปะ(สันสกฤต)”หรือ“ศิลป์(บาลี)”นั้นน้อยมากกว่ามาก อาตมาได้แจกแจงไว้ว่ามีถึง“๕ ขั้น” คือ ๑.ลามก ๒.ราคะ ๓.สาระ ๔.ธรรมะ ๕.โลกุตระ

ที่ยังไม่เป็น“ศิลปะ”เลย มี ๑.ลามก ๒.ราคะ สองลักษณะนี้แหละที่ยังไม่นับว่าเป็น“ศิลปะ” ยังไม่มีคุณค่าเลย

“ลามกกับราคะ”นี้คนในโลกยังมี“อวิชชา”กันอยู่มาก จึงต้องลด“ลามก กับ ราคะ”กันอย่างสำคัญมาก ไม่ใช่เพิ่ม

ส่วนข้อ ๓ ขั้นเป็น“สาระ” ก็คือ เริ่มมี“สาระ” เป็นประโยชน์กับธรรมชาติก็ได้ เป็นประโยชน์แก่มนุษย์แก่สังคมได้ ซึ่งเรียกว่าเป็น“สาระ” ก็คือ“สารคดี” ยังไม่ใช่“ศิลปะ” เป็นแค่เรื่องของ“ความจริง”เท่านั้น เป็น“วิทยาศาสตร์”เป็นต้น หรือศาสตร์อื่น ๆใด ๆที่ให้ประโยชน์แก่ส่วนสรีระของชีวิต

விஷ்ணுவாரியம்

சுவாமிநாதன்

แม้จะคำนึงถึงความเจริญหรือเสื่อม“นามธรรม”หรือ“จิตวิญญาณ” ก็ยังแค่ผิวเผิน ยังไม่เอาจริงเอาจังกับด้าน“จิตวิญญาณ”หรือ“นามธรรม”อย่างถึงที่สุด

“สารคดี”หรือ“วิทยาศาสตร์”ที่ยังไม่สามารถมี“ความรู้”ที่จะเข้าถึงหรือพุดถึง“จิตวิญญาณ” หรือยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “พลังงาน”ของจิตวิญญาณ “ตัวตน”ของจิตวิญญาณ ที่เป็น “ความจริง”ได้จริงเท่าหมู่พวกที่มี“ความรู้”ทางศาสนา

“ศาสนา”คือ ศาสตร์ที่เน้นการศึกษาทาง“จิตวิญญาณ”

“จิตวิญญาณ”เป็น“พลังงานทางนามธาตุ”ที่จะศึกษา “การทรงอยู่หรือทรงไว้” ที่เรียกโดยภาษาว่า“ธรรม”

“ศิลปะ”ต้องมี“คุณสมบัติ”หรือ“สารคุณ”เลยขั้น“สาระ” ขึ้นไปอีก โดยเฉพาะเป็น“ธรรม”ซึ่งเรียกว่า“คุณธรรม”

(๘๙) “ศิลปะ”ต้องเข้าถึง“จิตวิญญาณ”และเป็น“ธรรม”

และข้อ ๔ ขั้นที่เรียกว่า “ธรรม” ก็คือ งานนั้นเริ่มมี “ประสิทธิภาพให้คุณค่าในทางชี้บอความเป็น-ความมี ; ความได้-ความสูญเสีย เป็นต้น คือ เริ่มมี“ความเป็นสองเท่า”

“ธรรมะ ๒” เพื่อเกิดทั้งความรู้ และ“ความจริง”ใน“มิติ”ต่าง ๆ ของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกในมหจักรวาล ที่มีทั้งกว้าง ทั้งลึก ทั้งรอบทั้งหลาย ทั้งความดี-ความชั่ว ทั้งความงาม-ความไม่งาม ทั้งความสูง-ความต่ำ ทั้งความมาก-ความน้อย

ทั้งความหนา-ความบาง ทั้งความเบา-ความหนัก ทั้งความ
ขึ้น-ความลง ทั้งความหายไป-ความมีอยู่ ทั้งความมีสาระ-
ความไม่มีสาระ ทั้งความมีคุณค่า-ความไม่มีคุณค่า ทั้งความ
ว่าง-ความไม่ว่าง ทั้งความควร-ความไม่ควร ทั้งความเป็น
โลกียะ-ความเป็นโลกุตระ ทั้งความนิยม-ความไม่นิยม ทั้ง
ความต้องการ(มีต้นเหตุ)-ความไม่ต้องการ(มีต้นเหตุหลัก)

ที่สุด สูงสุดข้อ ๕ นี้คือ ภาวะที่เกินสามัญปุถุชนหรือ
โลกียธรรมในความเป็น“ศิลปิน”คือ “มงคลอันอุดม” หมาย
ความว่า มีฤทธิ์มีอำนาจในการพาเจริญไปสู่“โลกใหม่”คือ
“โลกุตระธรรม”

จะเริ่มต้นว่า เป็น“ศิลปิน”หรือไม่เป็น ต้องมี“ธรรมะ๒”
เป็นเครื่องชี้บ่งยืนยันทั้ง“ความรู้”และ“ความจริง”

“ศิลปิน”ทุกวันนี้“ไร้นิยาม”แล้วสนิทเด็ดขาด ไม่เหลือ
ความเป็น“ศิลปิน”เลยสักนิดสักน้อย

มีกันแต่“ความหลอกลวง-ความเป็นเล่ห์ ; ความโกหก
มดเท็จ-ความโกง ; ความหลงละเมอเพ้อพก-ความสูญเปล่า
ไร้สาระ”ที่เลอะเทอะละอะทะลุๆในโลกเต็มโลกที่หลงๆกัน

(๙๐) “ศิลปิน”ทุกวันนี้ ไร้คำนิยามกันแล้ว หาสาระไม่ได้

“นิยาม”สำคัญของความเป็น“ศิลปิน”คือ ต้องมี“ธรรมะ
๒”คือ มี“สุนทรียศิลป์, สิ่งชี้ชวนให้มาสัมผัสงานนั้น(aesthetic art)

กับ มี“สารศิลป์,แก่นแกนของงาน,เนื้อหาสาระแท้ของงาน
นั้น(essence art) ขาดส่วนหนึ่งส่วนใดไม่ได้ ถ้าขาดไม่ใช่“ศิลป์”
จะเป็น“ศิลปะ”หรือ“ศิลป์” ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งใน
๒ นี้ ก็ไม่เรียกว่า“ศิลป์หรือศิลปะ” เพราะเป็น“ศิลป์”ไม่ได้

“ศิลป์”หรือ“ศิลปะ”ต้องมี“ธรรมะ๒” อย่างน้อยก็ต้อง
มี“คน(วัตถุ)”กับ“ความรู้” มี“รูป-นาม” ที่จะ“สมมุติ”ตามกัน
ได้จึงจะเกิด“สมมุติสัจจะ(ความรู้)”กับ“ปรมาตสัจจะ(ความจริง)”
ที่สามารถเรียนรู้หยั่งลงไปถึง“ความจริง”กันได้สำเร็จจริง

ปัจจุบันนี้คำว่า“ศิลป์”ไม่มีนิยามกันแล้ว กลายเป็น
“อะไรก็ได้”แล้วแต่ใครจะโมเมเฉโกเอาอะไรมาหลอกกัน อยาก
จะเอาคำว่า“ศิลป์”ไปเรียกอะไรก็ได้ ใส่เข้าไปเลย บ้าๆ บอๆ
ก็ศิลป์ เลอะเทอะ ละเทะก็ศิลป์ ขี้หมุกก็ศิลป์ ขี้หมากก็ศิลป์
ใครที่สามารถสมมุติอะไรขึ้นมาหลอกคนได้ ชี้ให้คนเชื่อได้
จนมีคน“เชื่อ”ตาม อันนั้นแหละ“ศิลป์”ใช้เป็นเครื่อง“หาเงิน”
ได้ สร้าง“ชื่อเสียง”ให้แก่ตนได้ ให้แก่สิ่งนั้นได้ด้วย

“ศิลป์”หรือ“ศิลปะ”จึงเป็นเรื่องของ“คน”ที่มี“ธาตุรู้”
ชั้น“จิตนิยาม” จึงต้องมีนิยาม คือ มี“ธรรมะ๒”เพื่อกำหนด
หมาย สื่อสารกัน “ความรู้เรื่อง”ก็เกิดขึ้นได้ ถ้าสื่อสารกันไม่รู้
เรื่อง แล้วจะสื่อสารให้เสียแรงกันไปทำไม เสียกรรม-เสียกาล

จำไว้เลยว่า “ศิลป์หรือศิลปะ”ต้องมี“ธรรมะ๒”คือ มี
“สารศิลป์(essence art) และ“สุนทรียศิลป์(aesthetic art) มีสิ่งเดียวยัง
ไม่ใช่“ศิลป์” งานของใครก็ตามถ้า“เน้น”ด้านหนึ่งด้านใดด้าน

เดียว ไม่มี“ความรู้”ความสำคัญในธรรมะ๒”ดังกล่าวนี้ แล้ว
ทำให้ได้สัดส่วนอันพอเหมาะ ก็จะไม่เหลือความเป็น“ศิลป์”

ดังนั้น ที่สำคัญก็คือส่วนที่เป็น“สุนทรีย์”จะมากจน
กลบ“สาระ”ไม่ได้เด็ดขาด ถ้าขึ้นมีเด่นแต่“สุนทรีย์”เกินไป ก็
จะข้าม“สาระ”ไม่เหลือ แล้วมันก็“ไม่มีผลเป็นสาระ” เป็นงานที่“ไร้
สาระ” งานที่มีผลแค่นี้จึงไม่เข้าข่ายที่จะเรียกว่า“มีศิลปะ”เลย
และถ้านั้นมีแต่“สาระ”ก็เป็น“สารคดี”ไป

(๙๑) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ มีแต่“ความฟุ้งซ่าน-วิมานเพื่อเจ้า”

แต่ความจริงแล้ว คนผู้หลงตนว่า ตนเป็น“ศิลปิน”นั้น
เขาไม่ประสีประสาตามที่อาตมากล่าวนี้หรอก เขาไม่มี“ความ
รู้”เกี่ยวกับ“ธรรมะ๒”ดังว่านี้แม้แต่น้อย เขาจะหลงเพริศเตลิด
เปิดเบิ่งไปกับ“สุนทรีย์”เท่านั้น ไร้“สาระ”กันเป็นปกติด้วยซ้ำ

เช่น ทุกวันนี้ ทั่วโลกเลย ไปหลงแข่งขันกันให้คนหลงแต่
“สุนทรีย์”คือ รสเพลินตาเพลินใจ หรือเน้นวิจิตรเก่งแต่“ฝีมือ
(craft)” หรือไม่ก็แข่งกันเก่งแต่“เทคนิค(technique)” หรือกลเม็ด,
ชั้นเชิงวิธีการ(tactics) ซึ่งมันยังไม่ใช่“art” ไม่ใช่“ศิลปะ”เลย ยัง
ไม่ใช่“มงคลอันอุดม” ส่วนมากจะเก่ง“เทคนิค” เก่ง“กลเม็ด
หรือชั้นเชิงของวิธีการทำ” หรือไปเก็บไปคว้าเอาอะไรต่ออะไร
มาสารพัด ชี้มูราชี้มาแหม่ง มายำและใส่กัน แล้วก็พูดโก้ว่า
เป็น“องค์ประกอบศิลป์”ไปสารพัดให้แปลก ให้พิสดาร จนถึง
ชั้นวิถิตการพิลึก วิปลาศ แล้วโมเมบุโลปุเลกันว่า เป็น“งานศิลป์”

ตื่นขึ้นกันขนาดนั้น ยิ่งขึ้น ๆ ทุกวัน จินตนาการฝันเพื่อ ฟุ้งซ่าน
ไปอย่างไรมันก็ยอม “ปั้นเอง” กันขึ้นใน “ใจเพื่อ ๆ บ้า ๆ” กันได้

คำว่า “ศิลปะ” จึงยังบ้าวิถิตถาร เลอะทอะ มีแต่ “วิมาน” ที่
เป็น “นิรมาณกาย-สัมโพคกาย-อภิสสมาณกาย” กันเต็มโลก
แม้แต่ในสถาบัน (the Academy) ก็ยกตนยกตัวกันขึ้นให้ยิ่งใหญ่

โดยเฉพาะหลอกกันว่า เป็น abstract มันเป็นเรื่องของ
“นามธรรม” แล้วแต่จะนึกจะคิด จะสร้างฝันกันไป ..ว่านั่นเลย
ซึ่งมันก็คือ “นิรมาณกาย-สัมโพคกาย-อภิสสมาณกาย” ดังว่ามา

เหลวไหลสิ้นดีจริง ๆ มีมากกว่ามากในวงการที่หลง
กันว่าเป็น “ศิลปะ” นี้ แค่นี้ชื่อเรียก “งานแบบ” ของคนนั้นคน
นี้ไปก็จนนับไม่ถ้วน เป็นต้นว่า abstract art, impressionism
(ลัทธิประทับใจแรกสัมผัส), expressionism (ลัทธิเน้นแสดงพลังอารมณ์),
surrealism (ลัทธิเหนือจริง) mannerism (ลัทธิเกินพอดี) magic
-realism (มายา-สัจนิยม) individualism (ปัจเจกนิยม) anamor-
phosis (ภาพเพี้ยน : กลวิธีทำให้เห็นเพี้ยนไปจากที่เป็นจริง) ani-
mism (วิญญาณนิยม) cubism (บาศกนิยม) symbolism (สัญลักษณ์นิยม)
futurism (อนาคตนิยม) suprematism (อนุดรนิยม) แม้แต่ carica-
ture หรือ cartoon (ภาพล้อ) ไปจนกระทั่ง classical abstrac-
tion (นามธรรมแบบคลาสสิก) มีกันไปจนกล่าวกันไม่หมด ยังมีอีก
มากที่ “อ้าง” ว่าเป็น “ศิลป์” ก็โมเมกันไปได้สารพัด

หนิห่างไกลไปสุดจากความเป็น “ศิลป์” ตามแต่จะ
เพื่อฝันเอา แล้วหลงตัวหลงตนว่าเป็น “อิสระ” เป็นเอกลักษณ์

ของศิลปิน-เป็นอัตตลักษณ์ไปโน่น!!! เต็มสังคม ล้นวงการ
โดยเฉพาะทางตะวันตก ยุโรป และทวีปที่ยังไม่มีภูมิ
ธรรม“อเทวนิยม(ลัทธิที่เป็น ๑ ได้จริง ๆ สามารถทำให้ไม่เป็น ๒ สำเร็จ)”
เนื่องจากยังเป็น“เทวนิยม”กันอยู่ทั้งนั้น เพราะยังไม่กระจ่าง
แจ้ง“ธรรมะ”ที่คั่นลงให้เหลือ“๑ เดียว” เป็น“เอกธรรม”นั่นเอง

(๗๒) ลัทธิหรือศาสนา“เทวนิยม”ไม่รู้“ศิลปะ”ที่แท้จริง

ลัทธิ“เทวนิยม”ยังไม่สามารถทำให้เป็น ๑ ยั่งยืนได้
ซึ่ง“สัจจะ”นั้นมี“๑ เดียว” ไม่ใช่ ๒ ไม่ใช่หลากหลาย
จึงยังไม่เข้าข่ายที่จะเป็น“ศิลปะ”อะไรได้เลย ยังเป็น
แค่“ลามก” และ“ราคะ” ๒ แบบนี้เท่านั้นแหละส่วนมาก
ส่วนชั้น ๓ ชั้นกลางที่ยังไม่ถึงชั้นศิลปะ คือชั้นเป็น
“สาระ”เท่านั้น ยังไม่พ้นจากความเป็น“สารคดี” ยังไม่ถึงชั้น ๔
คือ“ธรรมะ” ที่มี“๒”

เป็นต้นว่า ในความเป็น“เพลง”หรือ“คีตะ”กับความ
เป็น“สรภัญญะ” ก็แยกภาวะ ๒ นี้ไม่ได้ ว่ากำหนดเขตไหนที่
เป็นแค่“คำกล่าว(สรภัญญะ)” ที่แตกต่าง“เพลง(คีตะ)”ไปชัด ๆ!

จะเป็น“คำกล่าว(สรภัญญะ)” หรือ“เพลง(คีตะ)”ก็ต้องตรง
ที่ว่ามันคือ“คำพูด” มันเพียง“การกล่าว” แค่ความเป็นภาษามัน
ยังไม่ใช่“เพลง” ยังไม่มีทำนอง ยังไม่เอื้อนเสียงอันยาวด้วยซ้ำ
ยังเป็น“สรภัญญะ” เป็นแค่“คำพูด-คำกล่าว”อยู่ ..ชัด ๆ น้อย

พระองค์ย่อมทรงคำนึงถึง“โทษ” หรือ“ประโยชน์”ทั้ง

นั่น จึงจะบัญญัติอะไรขึ้นมาเป็นหลักปฏิบัติแน่นอน ..ใช่嗎?

ดังนั้น หลักปฏิบัติที่เป็น“คุณประโยชน์”ก็ต้องบัญญัติ
 อย่างดีไม่ให้มันมีส่วนที่จะแฝงโทษแฝงภัยให้ได้เป็นที่สุดแน่

จึงมั่นใจได้แน่นอนว่า “การสวดมนต์”ที่พระพุทธเจ้า
 ทรงบัญญัติ“อนุญาต”ต้องไม่มี“โทษ”ไม่มีภัยแน่นอนเด็ดขาด
 และ“การสวดมนต์”ใดที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“ห้าม”
 อย่าทำนั้น มัน“มีโทษ-มีภัย”แน่ ไม่มากก็น้อยมันเกิดจริง ๆ

โดยเฉพาะ“การสวดมนต์”ที่ผิดวินัยทำลายศาสนาแน่
 จึงต้องคำนึงถึงความหมายต่าง ๆ ในคำสอนให้ละเอียดชัด ๆ
 ไม่ว่า“การกล่าว”คือ“สรภัญญะ”นั้นเป็น“คำกล่าว”ไม่ใช่เพลง

หรือแม้จะเป็น“คำพูดหรือภาษา”ที่เลือกสรรคำดี ๆ มา
 ใช้งาน นี่คือ“วาทิตะ”ก็ดี อย่า“ลากเสียงอันยาว”ขึ้นมา..ผิด

หรือให้มีทำนองบ้างแบบ“สังคีติ”ละก็พอได้ก็ให้ถูก
 ต้องตามวินัยแล้วกัน ซึ่งอย่างนี้ก็เฉพาะใช้งาน“ท่องจำ”ในหมู่
 แต่ที่มันเป็น“คิตะ” เป็น“เพลง”แล้วนั้น ผิดแน่

สาธยายยากจริง ๆ ซึ่งสารพัด อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ล้วน
 มีนัยะที่แตกต่างกันที่ละเอียดลึกซึ้ง ศึกษากันดี ๆเถิด

(๙๓) “การสวดมนต์”ที่เป็นโทษเป็นภัยนั้นอย่างไร?

เพราะฉะนั้น บัญญัติที่เป็นถึงขั้น“วินัย”ที่ทรง“ห้าม”จึง
 ย่อมไม่เป็น“คุณประโยชน์”แน่ ๆ ต้อง“เป็นภัยเป็นโทษ”แท้ ๆ

“การสวดมนต์”ที่เป็นภัยเป็นโทษนั้นมันอย่างไร?

เช่น “วินัย” ปาจิตติย มุสาวาทวรรค ข้อ ๔ ทำไมจึงต้อง“ห้าม” การสวดมนต์แบบนี้ มันจะเป็นโทษเป็นภัย

เพราะ“การสวดมนต์”มันสร้าง“ความติดยึดได้”นั้น

๑. เพราะมันเป็นแบบต้น ๆ ของความเป็น‘สมาธิโลกีย์’
 ตื่น ๆ มืองค์ประกอบง่าย ๆ เป็นแบบสากลสามัญที่มีประจำ
 โลก เด็ก หนุ่มสาว ผู้ใหญ่ คนแก่ ทำได้ทั้งนั้น ทำงานกว่า
 ‘หลับตา’ทำสมาธิสะกดจิตด้วย [เหมือนฝูงคนสร้างสมาธิด้วยการ
 ไปดูอบายมุข การแสดง ฟังเขาร้องเพลง เล่นดนตรี ดูเขาแข่งกีฬา นั่นเอง
 ทุกวันนี้ก็ติด“สมาร์ตโฟน”อาการหนัก ซึ่งเป็นการสะกดจิตธรรมดา ๆ สากล
 ทั่วไป ตามวิถีธรรมชาติ ที่เกิดอยู่ในอัตโนมิติ ; ซึ่งเป็นคนละ“สมาธิ”กับ“สมาธิ
 โลกุตระ”ของพุทธที่สัมมาทิฏฐิ เพราะทำให้เกิด“ผล”ตรงกันข้ามกัน ต่างกันไป
 คนละขั้ว]

๒. มันทำให้ได้พักผ่อนได้อย่างดีเยี่ยม สงบ สบาย หยุด
 พลังที่ทำงาน บำบัดพลังที่เหน็ดเหนื่อยมา ก็เป็นสามัญของ
 สามัญรู้สึก สามัญสำนึก คนจึงเห็นง่าย ง่าย และทำงาน
 ใครใคร่ทำย่อมได้ ไม่มากก็น้อย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่

ซึ่งหากใครมุ่งทำให้เกิดไสยตณีย ๆ เท่าใด ๆ ก็จะได้
 ยิง ๆ เท่านั้น ๆ แต่ไม่ยั่งยืนถาวรเด็ดขาด หากไม่ทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ
 อยู่เสมอ ก็จะเร็ว จะกลับกำเริบ จึงหยุดทำซ้ำไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าหลงติดอยู่ตรงนี้ ก็แค่นี้ มันก็“ไม่หมดความติด
 ยึด”อย่าง“นิรันดร”ที่วิเศษแบบพุทธแน่นอน เพราะ“การสวด

มนต์”มันจะได้”การสวด”เป็นกสิณเท่านั้น ยังเป็นได้แค่”โลเกีย
สมาธิ” และกลายเป็น”ติดยึด”การสวดมนต์เป็น”นิรันดร”แทน

๓. มันบั่นทึงใจ รื่นเร่ใจเป็นอบายมุข ยิ่งมีรสเพลิน
ก็ยิ่งไฟเพราะก็ยิ่งเพลิด เติลติดดียิ่ง ๆ ขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

๔. มันสร้าง”สมาธิ”ได้อยู่ แต่เป็น”สมาธิ”ที่ยิ่งแน่นยิ่ง
หนาแบบสมณะเท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่”สมาธิ”แบบพุทธเด็ดขาด

๕. มันเรียกแขกสายศรัทธาได้มาก เพราะเห็นง่ายตื่น

๖. ทำให้สร้างบิรवारเป็นกลุ่มเป็นก้อนยิ่ง ๆ ขึ้นได้เร็ว
มีความเป็น”มวล”ที่ขยายมากทันตาเห็น แล้วมีอำนาจด้วยมวล

๗. กลายเป็นเรื่อง”ขลัง” ที่ลึกลับ เพราะมักจะเกิด
ปาฏิหาริย์โลเกียได้ ทำให้ทิ้ง จิงหลงไหล ศรัทธาว่าเป็นผู้วิเศษ
ศาสดาสายศรัทธาหรือ”เทวนิยม”จึงชอบใช้”ขลัง”แบบนี้กัน

๘. คนผู้มี”พลังฤทธิ์เดิม”ที่ไม่ใช่”อนุศาสนิปาฏิหาริย์”
ฝังลึกอยู่ในจิตของแต่ละคนที่มีอยู่เป็นของเก่าของผู้นั้น ๆ
ก็จะแสดงออกมา เป็นเหตุบังเกิดสิ่งพิสดาร ที่เกิดจาก”ของ
เก่า”ของผู้นั้น ๆ นั้นเอง จึงเกิดเป็นพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ผู้คน
หลงนับถือ ศาสดาหรือผู้รู้ครูบาอาจารย์ที่มี”พลังฤทธิ์เดิม”
ในตนจึงมักจะใช้เพื่อสร้างเป็น”จุดเด่น”ให้แก่ตน เช่น ผู้มี
อิทธิปาฏิหาริย์บ้าง หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์บ้าง มันก็ไม่ใช่
อนุศาสนิปาฏิหาริย์ ที่เป็น”คำสอน”ของพระพุทธเจ้า ”จุด
เด่น”จึงเป็นเรื่องออกนอกขอบเขตพุทธ ก็ข่ม”คำสอน”ของ
พระพุทธเจ้าให้เป็น”จุดด้อย”เข้าไปเลย ..ใครทำก็บาป!

๙. เป็น“มนต์ขลัง”นัยะไสยศาสตร์ไตร่ตรองวิชาที่พึงเกิดพึงเป็นขึ้นมามังสาธยายมาอย่างน้อย ๘ ข้อนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าทรงเห็น“โทษ”อย่างยิ่งของ“การสวดมนต์”แบบนี้ จึงได้ทรงบัญญัติ“วินัย”ไว้ในปาจิตติย์ มุสาวาทวรรคข้อ ๔ นี้ ซึ่งเข้าใจยากยิ่งอยู่สำหรับผู้ที่ยังมี“ภูมิไม่ถึง” และนัยะอื่นในที่อื่นๆอีกหลายที่ หลายเรื่อง

(๙๔) “การสวดมนต์”มีในคนทุกชาติ ดึกดำบรรพ์มาก

“การสวดมนต์”มีมาในมนุษย์ยาวนานมาก ๆ ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มันอยู่ในอนุสัยมนุษย์ จึงติดยึดจัด ทำลายยาก ยุคพระพุทธเจ้าเองแท้ ๆ ก็ยังยากที่จะเข้าใจ แม้ในพระวินัยปิฎก เล่ม ๗ ข้อที่ ๒๐ ก็ได้ทรง“ห้าม” ภิกษุไม่พึงสวดพระธรรมด้วยทำนองยาวคล้ายเพลงขับ ผู้ใดสวดอาบัติทุกกฏ ท่านก็“ห้าม”ตัดบทไว้ชั้นหนึ่งแล้ว ก็ยังมีภิกษุที่ละเมิด

และในเล่ม ๗ นี้เองข้อที่ ๒๑ อีกซึ่งข้อนี้“วินัย”ทรง“อนุญาต”นะ! นัยะนี้ที่“อนุญาต”(ซึ่งแตกต่างกับ“ห้าม”อย่างนัยะสำคัญตรงกันข้ามกันนะ อย่าลืม!) อนุญาตคือให้“สวด”ได้ ที่สวดได้ก็ต้องแน่นอนว่าต้องไม่มี“โทษ”ไม่มี“ภัย”ต่อตน ต่อผู้อื่น ต่อศาสนาแน่ ๆ แต่ถ้า“ห้าม”ก็คือ สวดไม่ได้ ..อะไรละที่ไม่ได้?

ที่“ห้าม”นี้ คือ “ห้าม”สวดเสียงยาวเกิน“ทีฆะ”ไปอีก ๑ บาลีคือ“อายมะ,อายตเกนะ” และ“ห้าม”สวดเป็นเพลง(คิตะ)นั้น

ก็อีกอย่างหนึ่ง ล้วนเป็นนัยะของ“การมีโทษมีภัย” จึง“ห้าม”

ถ้า“อนุญาต”ให้สวดได้ ก็ไม่เป็นภัย ไม่เป็นโทษแน่ๆ
เช่น “สรภัญญะ” นี่แหละที่พูดกันอยู่ยากเหลือเกินจริงๆ

และ“การสวด”ที่เป็นบัญญัติไว้ในวินัย๒๒๗ นั้นก็อีก
นัยะหนึ่งเป็น“ปาจิตติย”ใน“มุสาวาทวรรค ข้อ ๔” ซึ่งสำคัญ
คลุมไปถึงไม่ให้“นำไปสวดพร้อมกัน ๒ คนต่อหน้าฆราวาส
เพื่อป้องกันยิ่งขึ้นจะได้ไม่เกิด“ภัย”เกิด“โทษ”ต่อศาสนาหนัก

แต่ในเล่ม ๗ ข้อ ๒๐-๒๑ นี้ เพราะยังหลงเพลินและติด
ในรสของ“โลกียรส” ๕ ชนิดนั่นเอง ก็ยังไม่หยุด พระองค์จึง
บัญญัติ วินัยสำคัญเพิ่มขึ้นจากข้อ ๒๐ อีกเป็นข้อ ๒๑ ว่า ทรง
อนุญาตแต่สำคัญว่า เป็น“สรภัญญะ”นะ! นั่นคือ“ความเป็น
แห่งการกล่าว”นะ! ต้องไม่ลากเสียงอันยาว(อหะมะ)เกินกำหนด
“ทีฆะ” และต้องไม่ใช่เพลง(คิตะ) อันนี้เป็นอาบัติ“ทุกกฏ” มีนัยะ
ต่างกับ“ปาจิตติย”มุสาวาทวรรคในวินัยโอวาทปาติโมกข์

นัยะที่ซับซ้อนละเอียดมากดังที่อาตมาได้แยกแยะ
ถึง“ความติด-ความหลง”ของคนที่มีถึง ๙ ข้อที่ผ่านมานั้นไง!
จึงยากมาก ๆ สำหรับผู้ยากที่จะเข้าใจอยู่นี้แหละ พระองค์
จึงทรงบัญญัติย้าเข้าไปอีกในข้อ ๒๑ ด้วยคำว่า ท่านทรง
อนุญาตให้“กล่าวธรรม”ได้ให้ตรง“สรภัญญะ”นี้ไง! ซึ่งคำ
ว่า“สรภัญญะ”นี้ไม่มีคำว่า“ทำนอง(คิตะ)”เลยด้วยนะ!!! มี
แต่“สรภัญญะ”ที่แปลว่า“คำกล่าว,การกล่าวคำ” แต่ก็เบี่ยง
จากคำตรัสของพระพุทธเจ้าไปเติมคำว่ามี“ทำนองหรือเพลง
(คิตะ)”เข้าไปเบี่ยงคำว่า“สรภัญญะ”กันจนได้สิน่า!

(๙๕) “สรภัญญะ”เป็นแค่“คำพูด” ไม่เป็นอะไรอื่นเลย

“สรภัญญะ”นี่คือ “ความเป็นแห่งการกล่าว” หรือ “ภาษาพูด-คำกล่าว-คำพูด” ไม่มีทำนอง(คิต)..คม ๆ ชัด ๆ กันดี ๆ ถ้าแค่คำว่า“คำพูด(สรภัญญะ)”๑ และ“ลากเสียงอันยาว (อายมะ,อายตณะ)”อีก๑ ความเป็น“เพลง,ที่มีทำนอง(คิตฺตสฺสฺระนะ)”อีก๑ เพียง ๓ ประเด็นเท่านั้น ถ้ายังจำกัดขอบเขตของมันไม่ได้ ก็คงจะอธิบายธรรมะที่มีนัยละเอียดกว่านี้ไม่ได้แล้ว

ท่านทั้งหลายทรง“ห้าม”มาก่อนแล้วว่า อย่าเอา“ธรรมบท (พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า)”มาเป็น“เพลง” ..นั่นในข้อ๒๐

ส่วนข้อ ๒๑ นี่ท่านทรง“อนุญาต”ให้แค่“กล่าวคำ”ตรง ๆ ตามพระพุทธพจน์เท่านั้น ให้ทำแค่“ภาษาพูด” แม้เอื้อนด้วยเสียงลากอันยาวเกินกำหนด“สระ”ก็ไม่ได้ “สระ”ก็มี“รัสสะ(สั้น)”ก็ให้ตรง “ทิมะ(ยาว)”ก็ให้ตรง มีเท่านั้นที่กำหนด

สุดท้ายจึงย้ำอีกในข้อ๒๑ ว่า “อนุญาต”(ไม่ใช่“ห้าม”นะ!) “อนุญาต”เป็น“คำพูด”ไง! ไม่ใช่“เพลงหรือลากเสียงยาวเกิน”

นั่นก็คือ ย้ำให้ทำ“การกล่าว”ให้ตรงตาม“สรภัญญะ” ถูก ๆ ต้อง ๆ เป็น“สรภัญญะ” หมายความว่า “จงกล่าวให้เป็น คำพูด-คำกล่าว”ตรงตาม“สระ”ที่กำหนดไว้(รัสสะหรือทิมะ) แม้ สระเสียงยาว(ทิมะ)ก็ตามขอบเขต ซึ่งไม่ใช่กล่าวลากยาวจนเกินกำหนด(อายมะ,อายตณะ) ไม่ใช่ร้องเป็นเพลงหรือใส่ทำนอง (คิตะ,คิตฺตสฺสฺระนะ) แต่อย่างใด กล่าวคำ ก็ต้องมีแค่“สรภัญญะ”สิ!

“สร”คือ สระ(มีรัสสะกับทิมะ) และ“ภัญญะ”คือ คำกล่าว
ส่วน“อายมะ”คือลากเสียงยาว “คิตะ”คือเพลง ..คมๆ แม่นๆ

“สรภัญญะ”คือ ความเป็นแห่งการกล่าว ตามสระนั้นๆ
สระนั้นๆ ก็มี สั้น(รัสสะ)หรือยาว(ทิมะ) กำกับอยู่แล้วไง!

“รัสสะ(สระเสียงสั้น)”ที่กำหนดตามสระ อะ อิ อุ (ของบาลี)
เอะ โอะ เอาะ อัวะ เอื้อะ เอียะ แอะ (ของไทย) เป็นต้น

“ทิมะ(สระเสียงยาว)”ที่กำหนดตามสระ อา อี อุ เอ โอ
(ของบาลี) เอ โอ เอา อัว เอื้อ เอีย แอ ไอ ออ (ของไทย)

“สรภัญญะ”คือ การกล่าว-การพูด คำกล่าว-คำพูด
ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่คำเอื้อนอันยาวไปจากที่กำหนดด้วย“สระ”

รัสสะสระ-ทิมะสระ ก็ได้กำหนดว่าให้พูดให้กล่าวไว้
แล้ว ทำให้ตรง“การพูด”สิ! ทำให้คมแม่นกับ“การกล่าว”เท่านั้น

(๙๖) “พูด”มี“สระ”กำกับสั้น-ยาว มีใช่“เพลง” ไม่มีทำนอง

พูด กับ เพลง หรือร้องเพลง มันต่างกันนะ! เอาให้
ชัดๆ คมๆ แม่นๆ อย่าผิด-อย่าเพี้ยน อย่าเลียง อย่าเบี้ยว

แต่พอนานไปๆ กิเลสก็ชักจูงให้เพี้ยนออกไป“หลงผิ
นรก”ที่ชอบเพลง “หลงผิณรก”ที่ชอบเสียงเอื้อนอันยาวอีก

ก็เหมือนอย่างทุกวันนี้แหละที่“วนกลับ”ไปบฏต่อ
“สรภัญญะ” ยังหลงผิดว่าสรภัญญะ“อนุโลม”มีทำนองกัน

“ผิณรก”นี้แหละ“ตัวดี”ที่ใช้“กิเลส”ชวนให้หลงวนไป-
วนมาอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่เคยหยุดลงได้ในความเป็น“กรรม”

กับ“กาล” อยู่กับวิภวสงสารของเอกภพ

พระพุทธเจ้าทรง“อนุญาต” มิใช่“อนุโลม” ต่างกันนะ!

คำว่า “สรภัญญะ”นี้เองที่ถูก“ผี”มันหลอก“คนโง่”อยู่ตามที่เป็นกันอยู่นี้ เพราะ“คำกล่าว”ที่“ลากเสียงอันยาว”ก็ดี ใส่“ทำนองให้เป็นเพลง”ก็ดี มันกินลึกในใจคน มันมีครองโลกปฤชชนตลอดกาล และมันมีนัยยะละเอียดในมิติอื่นๆอีก

ผีมันต้องเอาชนะให้ได้เสมอ เมื่อ“คนโง่”ก็ต้องแพ้ผี

พระพุทธเจ้าสมณโคตมจึงไม่ตรัสมากในเรื่อง “สรภัญญะ” ท่านทรงวาง“วินัยบัญญัติ”ไว้แล้ว ก็จบ วิบากใครวิบากมัน!

กรรมใครทำ ก็ของคนนั้น ผิดวินัย ก็บาป ก็ได้นรก เจ้าของ“กรรม”ต้องระวังสังวรเอาเอง พระพุทธเจ้าช่วยไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงรู้“ฤทธิ์เดชความไม่เที่ยง”บทนี้ดี ขอยืนยันว่า “สรภัญญะ”ไม่ใช่“เพลง” ไม่ใช่การสวด ขับที่มีทำนองเป็นเพลง หรือเือนด้วยเสียงอันยาวเด็ดขาด

(๙๗) ที่ผิดเพี้ยนกันยิ่งก็คือ “สรภัญญะ”ที่ผิดวินัยนี้แล

คำว่า สวด ที่เป็นภาษาไทยแท้ๆ ก็ไม่ได้แปลว่า ร้องเพลง “สวด”แปลว่า “ยืนออกไป หรืออธิบายให้ยาวออกไป”นั่นเอง “สวด”เป็นคำไทย แปลว่า มันยืนยาวออกไป

ขอยืนยันคำว่า “สวด”เป็นภาษาไทย คือ มีส่วนที่มัน

ยืนยาวออกไป ไม่ใช่แปลว่า การร้องเพลง คำพูดมีทำนอง

“สวด”โดยเฉพาะในการ“สวด”ของศาสนา แปลว่า การอธิบายให้ยาวออกไปอีก ไม่ได้แปลว่าร้องเพลงเด็ดขาด

มันเพี้ยนไปได้เสมอ สำหรับผู้หน้ามืดติด“อัสสาทะ(รส อร่อยโลกีย์)” ผู้มีวิชา มันจะถูกमार ถูกผีชักนำ(สังฆารัก)ไปสู่ทางเสื่อมเสมอฉะนั้นเอง เป็น“ปกติ-ธรรมดา”ของโลกีย์

“สรภัญญะ” มาจากคำว่า สร(สระ)+ภัญญะ(คำกล่าว) ซึ่งแปลได้ความว่า “ความเป็นแห่งการกล่าว ตามสระนั้นๆ”

ขอยืนยันว่า “สรภัญญะ” ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่การกล่าว ที่ใส่ทำนอง ให้มีสัมผัสเสียงสำเนียงเป็น“คิตะ” เป็นเพลงเด็ดขาด แม้แต่เป็นเสียงลากอันยาว ก็คือ“อายมะ,อายตเกนะ”

“สรภัญญะ” ไม่ใช่“คิตะ”ที่หมายถึง“เพลง,มีทำนอง” และไม่ใช่“อายมะ” ที่หมายถึง“การลากเสียงให้ยาวออกไป”

“สรภัญญะ” เป็นแค่“คำกล่าวหรือภาษาพูด”เท่านั้น ถ้าจะเป็นได้ก็แค่“วาทิตะ(คำที่ผู้สามารถทางภาษาได้คัดเลือกมาใช้ให้มีความหมายชัดๆ เหมาะๆ เด็ดๆ คมคำ คมคาย ถึงขั้นไพเราะ เข้าชั้นภาษา กวี)” ซึ่งแตกต่างจาก“คิตะ”แน่นอน ..อย่าสับสนเป็นอันขาด

สร คือ “สระ”มี อะ อา อิ อี อุ ฦ เอ โอ เป็นต้น ซึ่งมีทั้งเสียงสั้น(รศสะ) และเสียงยาว(ทีฆะ) การกล่าวคำ จึงต้องให้ตรงกับเสียง ที่สั้น(รศสะ) หรือยาว(ทีฆะ)นั้น ซึ่งแม้จะเป็น “คำกล่าว”ที่สะกดด้วยสระเสียงยาว ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องออกเสียงเอื้อนเป็นทำนอง หรือลากยาวจนเกินที่มันควรจะเป็น

นอกจากจะเน้น ก็ยาวแค่เน้นพอเหมาะ มีเชิงหมายความว่า เน้น “คำนั้น” ให้สำคัญยิ่งขึ้น “คำกล่าว” นี้ก็ยัง “ไม่ใช่เพลง” อยู่ดี

..อย่าลากเข้าสู่ความเสื่อมกันนักเลย!

ภัญญะ คือ “ความเป็นแห่งการกล่าว” สั้น ๆ ก็ “คำพูด”

สร คือ การออกเสียงสั้น หรือเสียงยาว ตามสระ “สั้น (รัสสะ)” หรือสระ “ยาว (ทิมะ)” นั้น ๆ ก็ทำให้ตรงตามที่ว่านั้นเกิด

ดังนั้น การกล่าวจะให้เป็นอย่างใด ก็ต้องแค่ “การกล่าว” แค่ “คำพูด (ภัญญะ)” ไม่ใช่ “ร้องเพลง” อย่าเพี้ยนกันนัก!!!!!!

แต่ “ผี” คือ จิตที่ติดในความเป็นเพลงมันจะดึงไปสู่ทางเสื่อมเสมอ มันจะเปลือยใส่ทำนองเพลงเข้าไปใน “สรภัญญะ (ความเป็นแห่งการกล่าวตามสระ..ไม่ใช่การกล่าวใส่ทำนองเพลง)” นี้อยู่เรื่อยแหละ “คำว่า ‘สรภัญญะ’ นี้เป็นภาษาธรรมดานี้เองที่ พระพุทธเจ้าตรัสเป็นคำอนุญาตให้ ‘สาธยาย’ เป็น ‘สรภัญญะ’ ได้ ตามวินัยที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๗ อ่านกันแล้วพินิจดี ๆ จากข้อ ๒๑ และก่อนข้อ ๒๑ นี้มีข้อ ๒๐ นำมาก่อนไหม้ย?

ข้อ ๒๐ นั้นท่านตรัสชัดเจนแล้วว่า “อย่าร้องเพลง” หรือ “อย่าสวด” (อย่าเปลือยเป็นร้องเพลงอีกล่ะ!) ด้วยเสียงอันยาว

ซึ่งเฉพาะภาษาพูดหรือ “คำกล่าว” หรือ “ความเป็นแห่งการกล่าว” นั้นมันก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่คำพูดที่มีทำนอง แม้แต่อย่าลากเสียงให้เกินพิกัด

การกล่าวหรือคำกล่าว ก็ให้กล่าวตามสระ ซึ่งมี “สั้น (รัสสะ)” มี “ยาว (ทิมะ)” ตามกำหนดอยู่แล้ว แม้ยาวเกินเหตุมัน

ก็คือ การกล่าวด้วยเสียงอันยาว ที่ไม่ควรทำอยู่แล้ว ยิ่งไป
เป็น“การกล่าว”ที่ใส่ทำนองเพลงเข้าไปมันก็ต้องผิดแน่แล้ว

ดังนั้น “สรภัญญะ”จึงไม่ใช่สวด(สวด คือ ขยายความให้ยาว
ออกไป ก็ไม่ใช่ร้องเพลงด้วย เข้าใจตรงกันนะ!) แม้จะใช้คำว่า“สวด”
ผสมเข้าไปในประโยคคำพูด “สวด”ก็ยังไม่ใช่“ร้องเพลง”อยู่ดี
“สวด”คือการพูดขยายความออกไปให้มากยิ่งขึ้นๆ ..คมๆน่า!

(๙๘) การเบี่ยงบาลีทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยน..บาป!

“สรภัญญะ”ก็คือ “การกล่าว” คือ“คำพูด(ความเป็นแห่ง
การกล่าว)”เท่านั้น ขึ้นมีทำนองไม่ได้ ..ผิด ..รู้จักคำว่า“ผิด”มั๊ย?

แต่ผู้ที่เบี่ยงบาลีก็มักจะยืนยันว่า “สรภัญญะ”คือ การ
สวดมีทำนองอยู่นั้นแหละ ก็เขาเป็นนักเบี่ยงบาลีไง! ผู้ยัง
อวิชชาไม่เบี่ยงบาลี แต่พูดตามนักเบี่ยงบาลี ก็บาปอยู่นะ!

ย้อนไปดูในวินัยเล่ม ๗ ข้อ ๒๐ กันอีกที ที่ท่านตรัส
ไว้ก่อนข้อ๒๑ ว่า หากใครทำ“การกล่าวหรือทำคำกล่าว”ผิด
ไปจาก“สรภัญญะ”นั้นมี“โทษ” ๕ ประการตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสแน่นอน แล้วกลัวว่าจะมี“โทษ”กันบ้างมั๊ย? บาปนะ!

“โทษ๕ประการ”นั้นคือ ๑.ตนยินดีในเสียงนั้น ๒.คน
อื่นก็ยินดีในเสียงนั้น ๓.ชาวบ้านติเตียน ๔.สมาธิของผู้พอใจ
การทำเสียง ย่อมเสียไป ๕.ภิกษุชั้นหลังจะถือเป็นเยี่ยง
อย่าง และยังสำคัญด้วยอีกว่า “ภิกษุไม่พึงสวดพระธรรมด้วย

ทำนองยาวคล้ายเพลงขับ รูปใดสวด ต้องอาบัติทุกกฏฯ”

ชัดมั๊ย? แจ่มแจ๋ง แจ๋วใส ชัดเจนมั๊ย? ในแง่นี้ เริงนี้

ดังนั้น “สรภัญญะ” จึงไม่ใช่“เพลง” ไม่ใช่เสียงขับ
อันยาวเกินกว่าเหตุ แม้จะเป็นการกล่าวด้วย“สระ”ที่เป็น
“ทีฆะ” คือ ใช้สระเสียงยาวพอดิ ก็ อา อี อุ เอ โอ เป็นต้น
หากกล่าวยาวยิ่งกว่าที่ควรจะทำ ก็ผิดแล้วไง! แล้วไปใส่
ทำนองเป็นเพลงนั้น..ผิดแน่ หรือเอื้อนยาวเกินไป เวอร์ไป
ยังไม่ได้เลย ยังถือว่าผิดอยู่นะ!!!

ข้อ๒๐ เป็นคำ“ห้าม” ก็การใช้ชัดในโทษว่าเป็นอย่างไร
มีอะไรบ้าง? ก็“โทษ” ๕ ข้อนั้นไง!

ส่วนข้อ ๒๑ นั้น เป็นคำ“อนุญาต”ให้สาธยายอธิบาย
ขยายเพิ่ม“คำ”คือเพิ่ม“สรภัญญะ”ให้เพิ่ม“ยาวคำ”ออกไป มิใช่
“ยาวเสียง”ก็“สวดคำ”ออกไปเพิ่มให้มี“คำกล่าว”ต่อไปอีกได้
“สวด”ก็มีใช้“การร้องเพลง”หรือมิใช่“การลากเสียงอันยาว”อยู่ดี

ตามเรื่องเดิมที่มีในยุคพระพุทธเจ้า ก็คือ ภิกษุฉัพพัค
คีย์ได้สวดพระธรรมด้วยทำนองอันยาวคล้ายเพลงขับ ชาว
บ้านฟังโทษ โพนทนา ตีเตียน ว่า พระสมณะเชื้อสาย
พระศากยบุตร สวดพระธรรมด้วยทำนองยาวคล้ายเพลงขับ
เหมือนพวกเราชาวชมราวาสขับเนาะ!

พระพุทธเจ้าได้รับการร้องเรียนให้ตัดสิน จึงได้บัญญัติ
วินัยนี้ ซึ่งเป็นภาษาก็ตว่า เราอนุญาตให้“สวด”(การอธิบายให้ยาว
ออกไปอีก ไม่ได้แปลว่าร้องเพลงหรือขับร้องเล่นนะ!)เป็น“สรภัญญะ”ได้

แต่ไปหลงผิดกันเองว่า “สวดสรภัญญะ” คือ ขับริ่งมี
ทำนอง ซึ่งไม่ใช่เลย มันกลับเป็นการล่ำทับด้วยซ้ำไปว่า “ต้อง
กล่าวด้วย‘สรภัญญะ’ตามคำกล่าว(ภัญญ) ตามสระ(สร)”ให้ตรง
ให้แม่น กันจริง ๆ นะ!! อย่าไป“ลากเสียง!!” อย่าใส่“ทำนอง!!!”

อย่าผิดไปจาก“เสียง(สระ)” และอย่าผิดไปจาก“คำ
กล่าว(ภัญญะ)”กันนะ!!!!!! แต่ก็ไปผิดไปเพี้ยนกันจนได้ ..เฮ้อ!

(๙๙) ผิดเพี้ยน..บาป! คม ๆ นะว่า “ห้าม”หรือ“อนุญาต”

สรุปกันชัด ๆ ไว้ท้ายสุดนี้อีกที

“ธรรมบท”หรือ“พระวจนะ”หรือ“คำ,วลี,ประโยค”ที่
ทรงบัญญัติเองเป็น“พระธรรมคำสอน”ของพระพุทธเจ้า ซึ่ง
เป็น“สวากขาโต”พวกนี้ อย่าเอามาขับริ่งใส่ทำนอง อย่าเอา
มาลากเสียงยาวเกินทีฆะนี้๑ หรืออย่าเอามาสวดพร้อมกัน
๒ คนขึ้นไปต่อหน้าสาธารณะ นี่อีก๑ รวมเป็น ๒ ประเด็น
พระพุทธเจ้าท่านทรง“ห้าม” คม ๆ แม่น ๆ กันนะว่า“ห้าม!!”

ส่วนที่ท่าน“อนุญาต”คือ“สรภัญญะ”เท่านั้น ซึ่งได้แก่
“คำกล่าวของคนทีพูดเองแต่ละคน” ตามวินัย เล่ม๗ ข้อ๒๑
กำหนดให้แม่น ๆ คม ๆ ตรง ๆ ชัด ๆ

“ห้าม” กับ “อนุญาต” มันตรงข้ามกันเลยนะ!!!!

ซึ่ง“คำกล่าว”นั้นจะเอาไปสาธยายขยายด้วย“คำกล่าว
(สรภัญญะ)”ของคุณเอง หรือของใคร ๆ ที่พูดได้ ก็ใช้“คำกล่าว”ได้

ทั้งนั้น มากข้อ มากความ มากคำไปอย่างไรก็ได้ เพื่อให้ผู้ฟัง
เข้าใจชัดเจน ครบครันบริบูรณ์ อย่าใส่ทำนอง-อย่ายืดลากคำ
จนเกิน“ทึ่มะ”ที่กำหนดตาม“สระ”ให้ยาวเกินไปเท่านั้นเอง

“สรภัญญะ”นี้เป็น“คำของคุณเอง”กล่าว นี่เป็นการ
“อนุญาต” ส่วนออกเสียง“ยัด” ลากเสียงจนเกิน“ทึ่มะ”ที่กำหนด
ตาม“สระ”ให้ยาวเกินไปก็ดี เอาไปใส่ทำนองร้องเป็นเพลงก็ดี
และเอาไปสวดพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปต่อหน้าสาธารณชน
ทั่วไปหรืออนุสัมบันก็ดี นี่“ห้าม” ..มันละเอียดสุขุมลึกซึ้งซับซ้อน
หมุนรอบเชิงซ้อน(คมกราวภาโส,ปวินสัคคะ)ยิ่งจริง ๆ

ซึ่ง“ห้าม” กับ “อนุญาต”นี้ มันคนละทิศกันไปเลยนะ!

ใครกล่าว-ใครพูด ก็คือ “ภัญญะ(แปลว่า คำกล่าว)” ก็ต้อง
กล่าวให้ตรงตาม“สระ”(คือ “สระ”ที่กำหนดเสียงสั้น-เสียงยาวอยู่แล้ว)”
รวมภาษาของ“คน”ที่กล่าวออกมา ก็ได้คำว่า “สรภัญญะ” นี่ไง!

ซึ่ง“สรภัญญะ”จะผิดนั้น ก็คืออย่าลากเสียงยาวเกิน
ที่กำหนด(อย่าเกินทึ่มะ)นี้ ๑ และอย่าใส่ทำนองเป็นเพลงนี้อีก
๑ ผิดอย่างนี้คือ ผิด“ทุกกฎ” นี่เป็นคำ“อนุญาต” อะ-นุ-ยาต

มันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอยู่จริง ดูให้แม่น ๆ คม ๆ

ส่วนผิดที่เป็น“ปาจิตติย”นั้นเป็นคำ“ห้าม” อย่าเอา
“ธรรมบท-พระวจนะ-สวากขาโต”มาสวดพร้อมกัน ๒ คนขึ้นไป
ต่อหน้าอนุสัมบัน ท่านตรัสไว้คนละที่ อาบัติคนละอย่าง

“ธรรมบท”ก็คือ “ธรรมบท”นี้ อย่างหนึ่ง

ส่วน“สรภัญญะ” ก็เป็น“สรภัญญะ” มันก็อีกอย่างหนึ่ง

คม ๆ ชัด ๆ อย่าให้สับสน! “กำหนดหมาย(สัญญา)”กันให้ดี ๆ

(๑๐๐) “นัยสำคัญ”สุดลึกของคำว่า“นิพพาน”คือ“อเทว”

สาธยายเรื่อง“สรภัญญะ”มาเสียนาน มันเหนียวไม่ลง
จริง ๆ เพราะมันยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร มันยังไว้วางใจไม่ได้เต็มที่
ศาสนาทั้งหลายในโลกล้วนเป็น“เทวนิยม”เกือบหมด
ทั้งอินเดีย-เอเชียหรือแม้จะในภูมิภาคแถบตะวัน
ตก-ตะวันออกกลางและยุโรปอเมริกาที่เป็น“เทวนิยม”ด้วย
กัน แต่ก็ยังมีนัยะแตกต่างกันแยกย่อยอีกของ“เทวนิยม”

เขายังรู้เรื่องลึกซึ้งของ“สรภัญญะ”ยังไม่ได้หรอก

“เทวนิยม”คือ ลัทธิหรือศาสนาที่มี“๒” ยังไม่สามารถ
ทำความเป็น“๑” หรือ“๐”ได้สำเร็จแท้จริง ..เรื่องนี้ใหญ่มาก!

“อเทวนิยม”คือ ลัทธิหรือศาสนาที่สามารถทำความเป็น
เป็น“๒”(เทว)หรือมากกว่า“๒”ไปอีกเท่าใดก็ตาม ให้ลงมาเป็น
เป็น“๑”หรือ“๐”ได้สำเร็จแท้จริง โดยเฉพาะ“สุข-ทุกข์”ที่เป็น
“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จเด็ดขาดเป็น“อารยสัจ”ของมนุษย์แท้ ๆ เลย

“เทว”คือ ๒ หรือความเป็น ๒ “นิยม”คือ ความเห็น,ลัทธิ
หรือศาสนา ซึ่งลัทธิหรือศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้นล้วนยังมี
“ความเป็น๒”กันอยู่ทั้งนั้น ท่านไม่สามารถทำให้“ความเป็น๒”
ลดลงเป็น“๑”สำเร็จได้ หรือเป็น“๐”ไม่ได้อย่างจริงจังเลย

จึงเป็นศาสนาหรือลัทธิที่ไม่มี“นิพพาน”แนยิ่งกว่าแน

ยังเป็นศาสนาที่คงความเป็น“๒” คือ “เทว”อยู่ตลอดกาลนาน จะเปลี่ยนไปเป็น“๑” หรือยิ่ง“๐” ก็ยังเป็นไม่ได้ใหญ่

เมื่อไม่เห็นดีในทิศที่ไป“นิพพาน”จึงหันไปคนละทิศก็มุ่งหน้าเดินทางกันไปคนละทาง ก็เป็นไปจริงตามธรรมดา

เขายังไม่มีทางศึกษาไปสู่“นิพพาน” เพราะยังไม่ประสีประสา กับ“ธรรมะ๒(เทว รัmma)”ที่จะต้องทำให้เป็น“๑”หรือ“๐”

จึงชื่อว่า ลัทธิ-ศาสนา-ความเห็นที่ยังเป็น“เทวนิยม”

ส่วนศาสนาพุทธ เป็นศาสนาที่สามารถเปลี่ยนแปลง “ความเป็น“๒”ให้เป็น“๐”คือ“นิพพาน”ได้ หรืออย่างน้อยก็ทำให้เป็น“๑”ซึ่งหยุดความเป็น“คู่”ที่ปรุ่งแต่งกันลงได้สำเร็จจริง

ผู้ปรุ่งแต่งกันยิ่งขึ้น นั่นก็คือ ยิ่งปรุ่งกันไปมากกว่า ๒ นั้นเอง ปรุ่งกันชนิดที่หลงว่า ยิ่งมากเท่าไรก็ยิ่งถือว่า“เจริญ” จึงผิด มีคติทางไปคนละทิศ คนละจุดหมาย นี่คือ “โลกียะ”

คำว่า“อเทว”นี้สำคัญมากนัย หลายมิติ ลุ่มลึกยิ่งนัก เพราะเป็นภาวะที่ทำลาย“สัพพ”ทุก“ภาวะ”เองแท้จริง

“สัพพ”คือ ส+พ+พ นั่นคือ ๕ + ๒ (๑.๕) + ๓

ส+พ+พ หรือ ๕ + ๒ (๑.๕) + ๓ นี้ ได้แก่...

...ภาวะของ ส คือ เศษวรรค ตัวที่ ๕

+ พ อักษรวรรคปะ ตัวที่ ๓ เพียงครั้งเดียว [๒ (๑.๕)]

และ + พ อักษรวรรคปะ ตัวที่ ๓ เต็มสภาพของ พ

สัพพ หมายความว่า ทุกอย่าง(อะไรๆเท่าที่มี) ทั่วไป(ละกัน) ทั้งหมดทั้งสิ้น(รวมรวบไว้ครบ) นิพพาน คือ “ดับ”ทำสลาย

นิ + พ + พ เชื่อมด้วย สระอา สุดท้าย + น
 จึงเท่ากับ นิ ไม่มี แต่ นิ ก็ยังมีเป็นวงวน ๐ (ระหมุนอยู่)
 พ มี=๒ หน่วย เชื่อมด้วย พลังงานเศวรวรรค“ส(๔)” กับ
 เศวรวรรค“ร(๒)” และยังยึดยาดอยู่ด้วย“สระ”นั้นแหละคือ อา
 ยัง“อา”ด้วย ไม่ แม้จะมี นิ (“ไม่”ที่มี ๓ สระ) + พ + พ + อา
 สุดท้ายก็จบที่ + น คือ “ไม่”เป็นที่สุด (น=ไม่)
 สรุป สลายทุกสภาวะได้ด้วย“ปัญญา”รู้แจ้งจริงดีสุด ๆ
 ที่สุด ตัวพลัง“ปัญญา”นี้เองที่จะ“มี”ก็ได้ “ไม่มี”ก็ได้

(๑๐๑) “โลกียะ”แท้ๆ ไม่มีขอบเขตจำกัด, นิรันดร, ไม่มีที่สิ้นสุด

พลังงานที่ชื่อว่า“ปัญญา”นี้แหละที่ยิ่งใหญ่มาก
 ที่สุด เพราะจะอยู่“เหนือ (อุดตระ)”ภาวะใด ๆ ที่เดียว ในกระบวนการ
 “พลังงาน”ทั้งหลายประดามีทั้ง“รูปธรรม”และ“นามธรรม”

เพราะ“ปัญญา”มีการกำหนดกรอบขอบเขตได้ อย่าง
 ละเอียดลออสูงสุดเป็นลำดับ พุทธนี้มีลำดับเป็น“อัสจรรย”
 จริง ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปหาราหสูตร(พระไตรปิฎก
 เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)” ศึกษาทำความเข้าใจดี ๆ เกิด แม้จะลึกลับสลับ
 ซับซ้อนซ่อนเงื่อนขนาดไหน มันก็มี“ปัญญา”โดยลำดับได้

โดยการเริ่มต้นตั้งแต่เรียนรู้ฝึกหัด มาตั้งแต่กรอบของ
 “ศีลข้อ ๑” ก็เรียนรู้ตั้งแต่“ธรรมะ ๒”ระหว่างในความเป็น
 “สัตว์”กับ“เรา” ที่ยังมีชีวิตร่วมกันอยู่ในโลก เราก็ไม่มี“ภัย”

ไม่มี“โทษ”ใดๆ แก่สัตว์ทั้งหลาย มีแต่“หวังประโยชน์แก่สัตว์
ทั้งปวงอยู่”จริงๆ เราจึงอยู่กับ“สัตว์โลก”ได้อย่างไม่ต้องสร้าง
วิบากใดๆ กับสัตว์ตัวใดอีกเลย ต่างคนต่างอยู่ไปตามวิบากของ
ตนๆ ขนาด“คน”ด้วยกันที่เราไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ ต้องทำ“กรรม”ไป
ใน“กาล”กับ“คน”ด้วยกันอยู่แน่แท้ ละเว้นไม่ได้เด็ดขาด แค่นี้ก็
เหลือจะปฏิบัติเพื่อลด“กรรมวิบาก”แก่กัน”แล้ว

ดังนั้น กรอบขอบเขตในการปฏิบัติธรรมตามข้อกำหนด
ของ“ศีล”ไปตามลำดับที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน“จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นแหละ ศึกษาแล้วปฏิบัติให้สัมมาทิฏฐิ
เกิด ขอยืนยันว่าจะบรรลุไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

แต่“โลกียะ”เขาไม่มีกรอบ ไม่มี“ศีล”เป็นตัวตั้งให้ เขา
จึงไม่สามารถมี“ลำดับ”ที่สามารถบรรลุธรรมได้อย่างสะอาด
หมดจดไปตามลำดับชนิดที่ยั่งยืนตลอดกาล ลบล้าง“นิรันดร”
ในความ“มี” เป็น“ความไม่มี”ที่นิรันดรกันจริงๆ

(๑๐๑) “อเทว”สุดลึก แต่มีข้อกำหนดชัดเจนไปตามลำดับ

“โลกียะ”แท้ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีที่สุด มีแต่ไปๆ ๆๆ
จุดยืนของ“เทวนิยม”คือ “สุขนิยม” จะเอา“สวรรค์”นิรันดร
พุทธนั้นหมดสิ้น“สวรรค์-นรก” จุดนี้แหละที่คนละคติ
ผู้ผิดไปคนละ“คติ” ก็เดินกันไปคนละทาง ไม่ใช่ทะเลาะ
กัน แต่หันทิศที่ไปกันคนละขั้ว ถือคนละคติ ยึดคนละศาสนา

ก็เดินกัน“คนละทาง”อยู่แล้ว ต่างก็เดินไปให้ถึงที่สุดของ
ตน ๆ เกิด จะหาเรื่อง“ทะเลาะ”กันไปทำไม มันโง่(อริชา)เปล่า ๆ

คุณจะเอาแต่รวยไม่มีที่สุดก็ดี จะเอาแต่สวยไม่มีสร้าง
จะเอาแต่หรูหรา จะเอาแต่ชนะ จะเอาแต่ใหญ่ ไม่มีเล็ก ฯลฯ

มันก็คือ ของแต่ละคน ซึ่งเขาก็มี“อิสระ”ที่จะไขว่คว้า
ก็ต้องปล่อยยให้เขา“ไขว่คว้า-ทะเยอทะยาน”ไปเกิด

อิสระ“เป็นของตนเท่าที่ตนมีจริง” ก็ต้องเข้าใจเห็นใจแท้
ส่วนผู้ที่นับถือศาสนาเดียวกัน ก็ต้องมีทิศทางตาม

พระศาสดาเดียวกัน ต้องไปทางเดียวกัน ผู้ที่หันเหทิศผิด ชวน
คนในศาสนาพุทธออกนอกทิศทาง ก็นับเป็นการ“กบฏ”แล้ว

ทำลาย“หัวใจของศาสนาพุทธ”แล้ว เพราะศาสนาพุทธมีจุดสุด
คือ “๐” หรือเริ่มที่จุดมีความเป็น“๑”(เอก ธรรมา) อยู่เหนือความ

เป็น“๒”(เทว ธรรมา) และมากกว่า“๒”(อนนท.พหุพจน์)ไปจนนับ
ไม่ถ้วน เป็นศาสนาที่ชื่อว่า“อเทวนิยม” ผู้นิยม๒ ขึ้นไปทุกซ์

“อเทวนิยม”มี“นิพพาน”คือ“พ้นทุกข์” หยุดการเสพ
สุข ซึ่งเริ่มตั้งแต่ความเป็น“๑” เป็น“สุดยอดหัวใจของพุทธ”แท้

พุทธมี“ขอบเขตจำกัด” พุทธมี“ที่สุด”ไม่นิยม“นิรันดร”
พุทธนั้น ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุดแม้แต่“สวด”ที่หมายถึง

“กล่าวคำอธิบายขยายความ”มีคำมีความมากขึ้น สบายด้วย
คำพูดออกไปเกินกรอบขอบเขต เป็น“สรวัญญะ”คือ เป็น“คำ

พูด-คำกล่าว”แท้ ๆ ซึ่งเป็นเฉพาะ“คำพูด-คำกล่าว”ล้วน ๆ

แต่คนผู้ยังติดยึดใน“เพลง-ทำนองของเสียง” ก็ยัง

ต้องมี“เสียงที่เป็นเพลง(คิด) แม้“คำพูด(ภัญญะ)”ก็ต้องมีการลากเสียงให้ยืดยาวผิดเสียงเกินกว่า“ทีฆะสระ”ที่กำหนดไว้ไปจนได้ ยิ่งคนติดมากก็ใส่ทำนองกันเลย ก็ยังเป็นเพลงแน่นอน

“เทวนิยม”ยังมีความอรร่อยชื่นชอบในเสียงเพลง ในทำนองของเสียงอยู่จริง เขาติดใจอยู่จริง ๆ หนึ่ง โดยเฉพาะเขายังไม่คิดจะ“อยากหมดเพลงในหัวใจ”เลยจริง ๆ เขาก็ยังไม่มี“ความยินดีในทางไปนิพพาน”แน่ ๆ เพราะ“นิพพาน”ไม่ติดใน“เพลง”ได้จริงแท้ไม่หลงใน“การสวดมีทำนอง”ได้จริง ๆ

ดังนั้น ผู้ที่ไม่เดินทางสู่“นิพพาน” เขาก็ยังไม่ต้องพูดหรือยังไม่ต้องเรียนรู้ในคำว่า“สรภัญญะ”หรือเรื่อง“การสวด” มันพูดกันไม่รู้เรื่องแน่ยิ่งกว่าแน่ เขาก็ยังจมไปกับ“การสวด”ที่แปลงคำมีทำนอง ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“สรภัญญะ”แน่ ๆ

ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงยัง“สวดมนต์”ที่ประดิษฐ์ทำนองกัน จนกระทั่งถึงสวดมนต์เป็นเพลงกันไม่คิดจะหยุดพูดเรื่อง“สรภัญญะ”กันกว่าจะรู้เรื่องจึงยากยิ่งกว่ายากโลกียะที่ยังนอก“พุทธ” ขาดเพลงไม่ได้ ติดสวดร้องทั้งนั้น แม้แต่ลัทธิที่“มักน้อย”สุด ๆ ก็ยังติด“สวดทำนอง”กันอยู่

(๑๐๓) “โทษ”จาก“การสวดมนต์”ยังมีนัยะต่าง ๆ อีกมาก

“การสวดมนต์”ที่ผิดธรรมวินัยจึงทำลายศาสนาตาม“คติ”ของพุทธ เพราะผิดไปจากทฤษฎีหรือทิวฐิของพุทธ

ซึ่ง“ทฤษฎีหรือทฤษฎี”นี้แลที่ต้องมี“สัมมาทฤษฎี”เป็นประธาน
เริ่มต้นให้ได้ หาก“ทฤษฎี”ผิด ต่อๆไปก็จะผิดลามไปถึงแก่น
(สาระ)เป็นที่สุด คือ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาน”
ด้วย“ธาตุรู้”ที่เป็น“ปัญญา”อันเข้าข่าย“โลกุตระ”

“การสวดมนต์”ที่ยังไม่มี“ปัญญา”จึงมี“โทษ”อยู่

ผู้“สัมมาทฤษฎี ๑๐”จริงจึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธาตุ
รู้”ทางจิต หรือ“สัตวิโอปาติกะ”(สัมมาทฤษฎีข้อ๙)อันคือ“วิญญาน”

หากไม่มี“สัมมาทฤษฎี ๑๐”และปฏิบัติจนบรรลุผลธรรม
ก็วยังมงามยอยู่กับ“วิญญาน”ที่มีทฤษฎีแบบ“เทวนิยม”อยู่แท้

เพราะไม่มี“ปัญญาหรือวิชา”รู้แจ้งจริงใน“วิญญาน”
จึงยังคงมี“ความเห็นหรือความเชื่อ(ทฤษฎี)”ว่า “วิญญานเป็น
ตัวตน(อัตตา)”อยู่ไม่มากก็น้อย ไม่สัมมาปัญญาบริบูรณ์ง่าย ๆ

แม้แต่ชาวพุทธที่ยัง“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลาย ก็วยัง
มงามยอยู่กับ“วิญญาน”ที่เป็น“ตัวตน”เพราะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้
จริง“ความจริง”ที่เป็น“อัตตา ๓”และไม่สามารถกำจัด“อัตตา
๓”นี้ไปจาก“อวิชา”ของตนให้หมดสิ้นสัมบูรณ์ได้เป็นอันขาด

จึงจะยัง“สวดมนต์”ที่มี“อัตตา ๓”นี้อยู่แท้ ๆ แน่นอน
เนื่องจากศาสนาหรือลัทธิที่มีมาแต่ดั้งเดิมทั้งโลก
ล้วนเป็น“เทวนิยม” ซึ่ง“เทวนิยม”ทั้งหลายยังไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาน”ได้อย่างแท้จริงทั้งนั้น

แท้จริง“เทวนิยม”ยังจมอยู่กับความเป็น“วิญญาน”
จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”และจัดการกับ“วิญญาน”

ให้เป็น“อเทวนิยม”ได้เหมือนศาสนาพุทธ

จึงชื่อว่า ลัทธิ“เทว(เทวนิยม)” คือ ยังไม่เป็น“อเทว” นั่นคือ ยังทำให้เป็น“ทำกรรมะ”ให้เป็น“๑”และเป็น“๐”ถึงขั้น นิพพานไม่ได้ หรือยังดับความเป็น“เทวดา”ไปจากจิตไม่ได้

ยังเป็นลัทธิหรือศาสนาที่ยังยึดมั่นถือมั่นในเทวดา (อัตตาหรืออัตมัน) ที่ยังเป็น“อัตตา(ตัวตน)”หรือยังมีเทวดาใหญ่ ยิ่งสุดยอดชั้น“ปรมาตมัน”นิรันดรออยู่นั่นเอง

จึงยัง“สวดมนต์”ที่ยังหลงมี“วิญญูณ”เป็น“อัตตา”อยู่

“เทวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การตาย”ของชีวิต มนุษย์กันแจ้งชัด จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“การเกิด-การตาย”ที่ เรียกว่า“วิญญูณ” ยิ่ง“เทวนิยม”แท้ๆนั้นจะ“เกิด-ตาย”กัน เพียง“ชาติเดียว” ซึ่งเชื่อกันว่า ตายแล้วก็“จบ”ลงชาติเดียว จากนั้นก็จะจบ“คติ”อยู่กับ“พระเจ้า”เท่านั้น แล้ว“พระเจ้า”ก็ จะเป็นผู้จัดการบัญชาเรื่อง“นรก-สวรรค์”เองแต่ผู้เดียว หรือ เหมำทำทุกอย่าง

“พระเจ้า”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญูสงสารที่ต้องเกิด วนมาในโลกอีกชาติแล้วชาติเล่า” สัมสม“กรรมวิบาก”ใส่ตัว ตนนับชาติกันไม่หวาดไม่ไหวนั่นเลย ทั้งๆที่“พระเจ้า”เชื่อว่าตน เป็นผู้บัญชา“การเกิด-การตาย”ของทุกสิ่งทุกอย่าง

“พระเจ้า”จะไม่สามารรู้จักรู้แจ้งรู้จริงปฏิสัมพันธ์ หรือลักษณะสัมพันธ์(relation)ของ“ธรรมนิยาม๕” อันได้แก่ อุดฺดู นิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม

“เทวนิยม”ยังไม่ได้ศึกษา“ความจริง”นี้ไม่มี“ความรู้”นี้
 “เทวนิยม”จึงเป็นศาสนาที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
 ความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ” และ“การดับภพ-ดับชาติ”ไปตาม
 ลำดับขั้นตอนของการ“สิ้นภพ-จบชาติ”

เฉพาะอย่างยิ่งยังไม่สามารถรู้จัก“วิญญูญาณ”
 จึงหมดสิทธิ์จะารู้“ทุกขอาริยสัจ(ที่แท้)-สุขัลลิกะ(ที่เท็จ)”
 แม้“นรก-สวรรค์”ก็ยัง“มีอยู่” ยังไม่หมด“สวรรค์-นรก”
 เป็น“๐”อย่างสิ้นเชิงเด็ดขาด จึงแตกต่างจากพุทธชนนี้แล
 เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”
 แน่นอน ผู้นี้ไม่มีสิทธิ์บรรลุนิพพานเด็ดขาด

(๑๐๔) “เทวนิยม”ยังต้องอาศัยการสวดมนต์เพราะอะไร?

“พระเจ้า”ของเทวนิยมยัง“มีภพนรก-ภพสวรรค์”อยู่นี่เอง
 ยัง“ตกนรก-ขึ้นสวรรค์”อยู่ เพราะยังไม่ได้เรียนรู้“ธรรมะ ๒ (เทว)”
 แกมจิตวิญญูญาณเป็น“นิรันดร”อีกด้วย “อัตตา”จึงหมดไปไม่ได้
 จึงไม่มี“สุญญตา-อนัตตา” ก็ไม่มี“นิพพาน” ..ชัดเจน!

ศาสนาแบบ“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงอาศัย“การสวดมนต์”
 เพราะเขาเชื่อกัน“ทางจิตทางใจ(นิรันดร)” เชื่อมโยงอำนาจกัน
 กับ“พระเจ้า(God)”ที่เขานับถือว่า เป็น“ยอดจิตวิญญูญาณ”ก็เป็น
 ธรรมดาไปตามประสาของเขา เพราะเขาอยู่ใน“คติภูมิ”แบบนั้น
 เขาก็เหมาะกับแบบนั้น เขาก็เป็นไปตามภูมิของเขา บังคับกัน-

ห้ามกันไม่ได้ มันเป็นไปตามธรรมชาติของ“ธรรมะ๒”ในโลก

“ธรรมะ๒”นั่นคือ ต้องมี“เทวนิยม-อเทวนิยม”นี้๑

“เทวนิยม”ยังเชื่อถือกันว่า “เสียงสวด”จะไปถึง“สิ่งใดสิ่งหนึ่ง”อยู่ เขาก็ต้อง“สวด”ตามที่เขาเชื่อมั่นเช่นนั้น แม้แต่ชาวพุทธก็มีอยู่มากมายที่ยัง“อวิชชา”ในเรื่องนี้

พระพุทธรูปเจ้าจึงมี“วินัย”ลึกล้ำสำคัญมากเรื่องสวดมนต์

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒”คือ “ผู้ให้-ผู้รับ” และ“สิ่งที่ให้นั้น”-“สิ่งนั้นส่งแล้วจะถึงหรือไม่” ซึ่งเป็น“อุคฺคินิยาม”ก็ดี “พีชนิยาม”ก็ดี “จิตฺตนิยาม”ก็ดี “กรรมนิยาม”ก็ดี “ธรรมนิยาม”ก็ดี อย่างไหนที่สามารถให้แก่กันและกันได้“ผู้รับได้รับจริง” อย่างไหนให้แก่กันไม่ได้“ผู้รับไม่ได้รับจริง” นี้๒

“การสวดมนต์”นี้ จะถึงผู้รับหรือไม่? ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมนิยาม ๕”นั้นอย่างถ่องแท้เท่านั้น จึงจะตอบได้จริง

แม้แต่พระพุทธรูปเจ้าแท้ๆ หลายคนคงจะพอเชื่อว่า ท่านสามารถรับ“การสวดมนต์”ของบางคนได้ แต่ถ้าพระองค์ไม่อยู่“ในกรรมในกาละ”ที่มี“สัสมโภคกาย(ต่างมี“รูป-นาม”ที่รวมบริโภคด้วยกันได้)”กับผู้“สวดมนต์”นั้น พระพุทธรูปเจ้าก็รับไม่ได้แน่นอน

แต่นั้นแหละ คนที่จะมี“จิต”ถึงขั้น“พุทฺธวิสัย”หรือ“ฌานวิสัย”สูงส่งวิเศษยอดเท่าพระพุทธรูปเจ้านั้น จะมีกันได้หรือ?

(๑๐๕) การสวดมนต์ที่มี“ปรากฏการณ์”เป็นเครื่องตัดสิน

ดังนั้น “การสวดมนต์”โดยไม่มีความรู้ใน“ธรรมนิยาม

๕”นี้แน่แท้ จึงสูญเปล่ากันเกือบทั้งสิ้น แทบจะเรียกได้ว่า“ไร้สาระ”กันเลย จึงอย่าเพิ่งไปเสียเวลากับ“การสวดส่งๆ”กันนัก

ประมาณตนดูว่า เราสามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ธรรมนิยาม ๕” และปฏิบัติให้เป็นไปได้เท่าที่แต่ละ“ธรรมนิยาม”นั้นๆจะเป็นไปได้ให้ถูกต้องตรงความเป็นจริงของแต่ละ“ธรรมนิยาม”นั้นหมดทุก“ธรรมนิยาม”แล้วหรือ?

ถ้ายัง.. ก็อย่าเพิ่งตัดสินความถูกต้องนั้นเลย

มันสำคัญที่ว่า ผู้ที่ได้ประโยชน์คุณค่าสำคัญอะไร? แบบไหน? จากการ“สวดมนต์” นี่ต่างหากที่ควรศึกษา เจาะลึกเอา“ความจริง”นี้ให้ได้แท้ๆแน่ๆ ด้วย“ความรู้”อะไร? แบบไหน? ที่จะมี“ผลประจักษ์สิทธิ์”กันเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์กับมนุษยชาติในโลกนี้ได้จริงๆ “ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด”ให้ได้

ไม่ว่าจาก“พุทธ”หรือ“พราหมณ์”หรือศาสนาใดๆ ซึ่งความแตกต่างที่สำคัญยิ่งนั้นมันอยู่ที่“สภาวะ”อันมี“ปรากฏการณ์จริงเกิดให้‘รู้’ได้โดยประสาทสัมผัส”ที่มีปรากฏการณ์ (phenomenon)ของ“รูปกับนาม” ยืนยัน“ความจริง”กันได้ยิ่งกว่า

“รูป”กับ“นาม(ธรรมะ ๒ ที่เป็นต้นทางการศึกษา)”นี้แหละที่เป็น“เครื่องอาศัย(อาหาร)”ที่จะศึกษา“วิญญูญาณ”กันได้ เพราะ“วิญญูญาณ”คือ“จิตนิยาม”ซึ่งเป็น“นามธรรม”เป็น“ธาตุรู้”เช่นเดียวกันกับ“ธาตุรู้”แท้ๆของ“พระเจ้า”ที่สามารถรู้สูงสุด

“ธาตุรู้”ในตัวคนทุกคน เรียกว่า“วิญญูญาณ”เมื่อมี“ทวาร ๕ ภายนอก”สัมผัสกันกับ“จิตวิญญูญาณภายใน”ของตนทุกคน

ที่ต่างก็สามารถรับรู้“ภาวะที่เกิด”ได้ เป็น“ธรรมะ๒”ให้ศึกษา
 สิ่งที่ไม่ใช่“ปรากฏการณ์”ใด ๆ ให้คนสัมผัสรู้ได้ สิ่งนั้น
 ลึกลับ จนไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ ก็ไม่ชื่อว่า“ความจริง”ในโลก
 ศาสนาพุทธมี“สัมผัส”เป็นปัจจัยเสมอ สำคัญมากที่จะ
 ต้องมี“สัมผัส” จึงเป็นวิทยาศาสตร์ เป็น“ความจริง”ที่ยืนยันต่อกัน
 ต่อคนทั้งโลกมา“สัมผัส(ผัสสะ)พิสูจน์ปรากฏการณ์”นี้กันได้
 ศาสตร์ชนิดนี้เรียกว่า “phenomenology” หรือเป็น
 ภาษาไทย คือ “ปรากฏการณ์วิทยา”นั้นกระจ่างครบทุกนัย
 “ปรากฏการณ์วิทยา”จึงเป็นศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุด
 แม้ศาสนา“พราหมณ์”กับ“พุทธ”ก็ต่างผลัดกันรุ่งเรือง
 ด้วย“ปรากฏการณ์”กันแต่ละยุคกาล

(๑๐๖) “พราหมณ์”กับ“พุทธ”จึงสลับกันรุ่งในแต่ละยุคสมัย

ดังนั้น “พราหมณ์”หรือ“พุทธ”ก็ตาม ในแต่ละยุคสมัย
 ก็จะมีคนที่มีจิตยึดติดกันไปคนละทาง ตามธรรมชาติ มัน
 คือ“วิญญาณแห่งการรักอิสระ”ของสัตว์โลกทุกตัว ต่างตัวก็ต่างมี
 “อิสระของตน”อยู่ในกันบังของอนุสัย จึงยากที่จะเปลี่ยนแปลงจาก“เลือดอิสระ”แต่ละสัตว์ที่อยู่ในกันบังของตนนี้ได้
 เราก็ไม่ละลาบละลั้ว“อิสรภาพ”ของกันและกันละ
 “พราหมณ์”จืดเน้นไปทาง“ศรัทธา” ส่วน“พุทธ”จืด
 เน้นมาทาง“ปัญญา” ก็จะมีจิตสองชนิดนี้หมุนเวียนกันเป็น

อยู่ในคนแต่ละยุคสมัย สลับกันเด่นดำเนินอยู่ในโลกแต่ละกับ
พอ“ศาสนาพราหมณ์”เสื่อมถอยให้ประโยชน์แก่นมนุษย์
ไม่ค่อยได้แล้ว “พุทธก็ขึ้นมาทำประโยชน์ให้แก่นมนุษย์ในโลก
ทดแทนกันไป เป็นอยู่เช่นนี้นานับกับกาลป์มาแล้ว

“พุทธ”นั้นเป็นแบบ“อเทวนิยม”คือ สายปัญญา ที่มี
อิสระเสรีภาพอย่างสมบูรณ์(absolute) ทั้งเป็นแบบ“อนัตตา”
แท้จริงไม่มี“พระเจ้าวันดร” แต่มี“นิพพาน” มี“สุญญตา”ไม่
ลึกลับ(อหัง) รู้แจ้ง(สัจจ)ชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย” จึง
มีความแตกต่างจาก“พราหมณ์”หลากหลายนัยะ หลากหลาย
มิติ ทั้งธรรมและทั้งวินัย ทั้งสมมุติสัจจะและทั้งปรมาตสัจจะ

มันจึงแยกทางกันไป มันเหมือนดั่งกับขาว เเด่นคนละขั้ว

ผู้“ภูมิ”ยังไม่ถึง“โลกุตระ” ยังไม่มี“ภูมิ”เข้าสู่ความ
เป็น “โลกใหม่”หรือดาวดวงใหม่ ย่อมจะยังรู้ตามได้ยาก(ทุรณ
โพธา) ยังเห็นตามได้ยาก(ทุททสา) เพราะ“ลึกซึ่งจริง ๆ(คัมภีรา)
สงบชนิดพิเศษ(สันตา) สุขุมประณีตแท้จริง(ปณิตา) เดาเอาไม่ได้
(อตกกาจรา) ละเอียดชั้นสุญญานู(นิปฺณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้
(บัณฑิต เวทนียา) จึงไม่ใช่เรื่องจะปลอม จะแก้งทำเอาได้ง่าย ๆ

ศาสนาพุทธเป็น“โลกุตระ” มี“ปัญญา”เป็น“อูตตระ”
จึงรู้แจ้งรู้จริงความจริง ก็อนุโลม-ปฏิโลมกับทุกฐานะในโลก
เพราะเขาต่างมี“ภูมิ”เป็นของตน เท่าที่ตนมี บังคับกันไม่ดี ก็
ต้องเห็นใจกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน อะลุ่มอล่วยกันไป

พุทธเคารพใน“อิสระเสรีภาพ”ของแต่ละคนเป็นที่สุด

(๑๐๗) “ความฉลาด”ของคนมี๒ นัยแตกต่างกันสำคัญยิ่ง

“ความฉลาด”ของคนมี๒ นัย ซึ่งเป็นคนละตระกูลเลย ที่เดียว เพราะมันแตกต่างกันไปคนละชั่ว หันทิศเดินทางไป ตรงกันข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลย หรือเหมือนดำกับขาว

“ความฉลาด”จึงเป็นกุญแจสำคัญที่สุดที่จะไขความเป็น “ศาสนาพุทธ” กับ “ศาสนาอื่นๆ” ทั้งหลายในโลก เพราะทั้งโลกล้วนเป็น “ศาสนา” เทวนิยม” แต่ศาสนาพุทธเป็น “อเทวนิยม” แท้ๆ อยู่ศาสนาเดียวในโลกที่มี “ความฉลาด” ที่ใช้ภาษาเรียกว่า “ปัญญา” ที่ทำให้ศาสนาพุทธเป็น “โลกุตระ”

“ปัญญา” จึงเป็น “ความรู้-ความฉลาด” ที่เกิดจาก “อัญญธาตุ” มีเฉพาะของ “พุทธ” เท่านั้น แต่ที่เอาคำว่า “ปัญญา” ไปเรียก “ความรู้-ความฉลาด” แบบอื่นที่ไม่ใช่ “โลกุตระธรรม” จึงเป็นเรื่อง “ปลอม” “โกง” ไปทั้งนั้น เอาไปใช้ผิดกันละเทะ

“ความฉลาด” แบบเทวนิยม” คือ “ความฉลาดแบบ โลภียะ” เป็น “ความฉลาด” ที่วนเวียนสูง-ต่ำอย่างไร? หรือ มาก-น้อยแค่ไหน? ก็ “วนเวียน” อยู่ในความ “สูง-ต่ำ” นี้ และ “มาก-น้อย” อยู่อย่างนี้ ไม่มีเลิกจาก “สมบัติที่เป็น โลภียะ” คือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ไปได้เลย ตลอดที่ความ ยึดติดอยู่กับ “โลกธรรมหรือโลภียะ” ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข

แม้จะมีบางลัทธิที่ “เลิก” ได้ ก็เลยเกิดสุดโต่งไปเสียอีก เช่น ลัทธิเซน ของพระมหาวิระเป็นต้น ก็ไม่ยอมรับ “พระเจ้า

นิรันดร”เช่นเดียวกับพุทธ แต่ก็ยังเข้าใจความเป็น“เทวดา-มาร-พรหม”คนละอย่างกับพุทธ(สัตตवासข้อ ๑) เพราะลัทธิของพระมหาวีระหรือ“เซน”ยังไม่สามารถทำลายความเป็น“สัตว์”ได้ครบ“สัตตवास๙” เพราะยังมี“กาย”ก็ดี มี“สัญญา”ก็ดี หลายนัยะ ยังต่างกันกับพุทธ ยังจัดการกับ“สัตตवास๙”ให้สิ้นความเป็น“สัตว์”หมดเกลี้ยงไปจากจิตใจตนไม่ได้

แต่“พุทธศาสนา”เป็นศาสนาเดียวที่ดับสิ้นความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ) สามารถ“ออกจากวงกรอบ”ของ“วัฏฏสงสาร”ที่เป็น“ลาม-ยศ-สรรเสริญ-สุข”นี้ได้เด็ดขาดจริงๆ โดยเฉพาะ“อัสสัทธสข”ที่ยังยึดเป็น“อัสสา” เป็น“สรวรรค”อยู่แท้ๆก็“ไม่มี” แม้ที่สุดความเป็น“กิเลส(ความลำบาก)”ก็ไม่เหลือในจิตใจ จึงรู้จักแจ้งว่า“ความฉลาด”แบบโลกิยน์นั้นเป็น“ความฉลาด”แบบ“อริชชา”กันไปแท้ๆเลยทีเดียว

(๑๐๘) “ความรู้-ความฉลาด”นี้ชี้“ศาสนา๒แบบ”ได้ที่เดียว

แม้แต่บางศาสนาที่ไม่ขึ้นกับ“พระเจ้า”ที่เป็น God แล้ว เช่น ศาสนาพระมหาวีระ หรือศาสนา“เซน” ที่มี“อิสระ”หลุดพ้นจากการยึด“พระเจ้า”แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถทำ“เทว”ให้เป็น“อเทว”ได้สำเร็จ เพราะยังไม่มี“มรรค องค์ ๘” ยังไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระซึ่งต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ยัง“หนีผัสสะ”หนีเข้าป่าเขาถ้ำ สุด

โต้งออกนอกสังคมนตรีไปเลย จึงยังไม่มีลำดับคุณวิเศษที่เป็น“สมณะ ๔”(โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหนต์)ได้อย่างพุทธศาสนา ยังไม่รู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”บริบูรณ์พอ

ยิ่งมาถึงยุคสมัยปัจจุบันนี้ แนวโน้มของสังคมโลกยิ่งเจริญด้วย“ความรู้-ความฉลาด” นิยม“ความฉลาด”กัน แม้จะเป็น“ความฉลาดแบบเงโก” ยังไม่สามารถข้ามตระกูลมามีความฉลาดถึงขั้น“ปัญญา”ได้ เขาก็เริ่มมีแนวโน้มลึกลับขึ้นๆ แสวงหา“ความรู้-ความฉลาด”อันเป็น“ความฉลาด”เยี่ยมยิ่งซึ่งพร้อมไปด้วย“คุณธรรมของมนุษยชาติ”ที่สุตวิเศษกันจริง ๆ แล้ว

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“คุณวิเศษ(อุดตริมนุสสรธรรม)”ที่สุตยอดวิเศษนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้จริง ด้วยพระองค์เองจริง พุทไปแล้วก็ต้องให้ลองมาศึกษาศาสนาพุทธดูให้จริงให้ถึงที่สุด ซึ่งวิธี“ลัดที่สุต”ก็คือ ต้องเรียนตามทีศาสนาพุทธสอนกันอยู่นี้แหละ ซึ่งสำคัญมากก็ต้องเป็น“พุทธที่สัมมาทิฏฐิ”นะ!!

ถ้าได้ฟัง“สัตบุรุษ”ก็จะสามารถ“รู้”ได้ลัด-ชัด-แม่น-เร็ว

“สัตบุรุษ”คือ ผู้ได้เรียนรู้สืบทอด“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นแบบ“พุทธ”สัมมาทิฏฐิแท้มานานนับชาติ สังสม“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกกันว่า“พระโพธิสัตว์”มาตามลำดับ

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้ที่มี“โพธิ(ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้)”ในตนกันจริง ๆ “อันเป็นความรู้ชั้นโลกุตระ”

“โพธิ”คือ “ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกกันว่า“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” ผู้ที่เริ่มมี“ความรู้-ความฉลาด”แบบนี้

จึงได้แก่“อารยบุคคล”ตั้งแต่ชั้น“โสดาบัน”มาทีเดียว ซึ่งเป็น“ผู้มีความรู้-ความฉลาด”แบบพุทธแท้ ที่เป็น“โพธิ”มาแต่ต้น

“ความรู้-ความฉลาด”แบบพุทธหรือแบบที่มี“โพธิ” คือมี“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”ที่สามารถหมดความเป็น“เทว(๒)”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อเทว(ไม่๒)” หรือแจ่มแจ้งใน“อรรถาพที่ยังเป็นเทวดา”ได้จริงขึ้นชัดขึ้นแท้แน่นอนแล้ว

นับเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มนุษย์-เทวดา-เปรต”ที่“มีกายต่างกัน-มีสัญญาต่างกัน”(สตตवासข๑)ได้แท้จริงขึ้นตามลำดับ

“ความรู้-ความฉลาด”เช่นนี้แลที่แตกต่างจาก“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เทวนิยม”หรือยังเป็น“โลกียภูมิ”กันแท้จริง

(๑๐๙) “โพธิสัตตภูมิหรือพุทธภูมิ”แตกต่างจาก“อารยภูมิ”

แต่ว่า “พระอารยยะ ๔”ที่หมายถึง โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ นี้ ก็เพียงท่านเป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ตนให้บรรลุ“อรหันต์”เป็นที่สุด เมื่อเป็น“อรหันต์”แล้วท่านจะมี“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”หมดสิ้น“ธรรมกาย”ไปจากโลก จากวัฏฏสงสาร จากเอกภพ ไปเลย ไม่เหลือ“ธาตุแห่งความเป็นอรรถาพ”ทิ้งไว้ในที่ไหน ๆ ใน“วัฏฏสงสารหรือเอกภพ”อีก

อรหันต์คือ ผู้สามารถสลายความเป็นธาตุ“จิตินิยาม”ของตนได้จริงแท้ ให้กลายเป็นธาตุ“อุตุนิยาม” ที่ไม่วนเวียนกลับมาเป็น“จิตินิยาม”อีกแล้วในเอกภพ สำเร็จได้จริง

แต่ถ้า“อรหันต์”ท่านใดยังไม่ยอม“ตายด้วยการแยก

ธาตุ”ของตนเองให้สลายไปดังกล่าวนี้ ทว่ายังจะสร้างบารมีต่อไปอีก บำเพ็ญตนเพื่อสู่“พุทธภูมิ” จึงเริ่มเรียกท่านผู้นี้ว่า “อนุโพธิสัตว์” เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๕”

ความเป็น“โสดาบันถึงอรหัตต์”ก็เป็นเพียง“โพธิสัตว์”ชั้น“อาริยมุณี”เท่านั้น ยังไม่ใช่“โพธิสัตว์”ที่มีภูมิชั้น“พุทธภูมิ”

ที่เรียกว่า “อนุโพธิสัตว์”ก็เพราะว่า ท่านจบกิจตนแล้ว ท่านจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ท่านก็ทำได้แล้ว ท่านจะบำเพ็ญให้สูงกว่า“อาริยมุณี”ที่มี ๔ ชั้น(โสดาฯ-สกิทาฯ-อนาคาฯ-อรหัตต์)นั้นไปอีก โดยการบำเพ็ญบารมีต่อ“พุทธภูมิ”ไปอีก จะให้ถึงที่สุดเป็น“พระพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งโน่นแหละ

“อนุโพธิสัตว์”ก็คือ “พุทธภูมิน้อยๆ(อนุหรือโพธิสัตว์ชั้น ๕” เพราะสูงกว่า“อาริยะ ๔ ชั้น”นั้นแล้ว ก็เป็น“โพธิสัตว์”คือ ผู้ที่จะเรียนรู้“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าต่อไปอีก ไม่เอาแค่“ประโยชน์ตน”บริบูรณ์แล้วเท่านั้น จะเป็นคนที่มิ“ประโยชน์ท่าน”แท้ๆ กันจริงๆต่อไปอีก ให้เป็นคนทำอะไรหรือมี“กรรม”ใดก็เป็นแต่“ประโยชน์ท่าน”ให้ได้มากยิ่งขึ้นๆไปอีกๆๆ

เพราะผู้“จบประโยชน์”ตน คือ เป็น“อรหัตต์”ได้แล้วจริง ก็เห็นว่า คนเรานั้นถ้าเป็น“ผู้มีแต่ประโยชน์ท่าน”อย่างเช่น “อนุโพธิสัตว์”เป็นต้นไปอีก ซึ่งถึงที่สุดเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น มันวิเศษน่าจะเป็นให้ได้ ประเสริฐแท้จริงๆนะ

จึงตั้งปณิธานบำเพ็ญตนต่อไป ไม่จบสิ้นตนเองแค่ชั้น“อาริยมุณี”เป็น“อรหัตต์”เท่านั้น ตั้งจิตสร้างบารมี“โพธิ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
พ.ศ. ๒๕๕๕

ลดตัวตน”ให้เป็นคนที่“ไม่เห็นแก่ตัวอย่างมีที่ใจจริง-มีอิสระ
ได้จริง-และมีใจจริงที่จริงใจ”กันจริง ๆ

แม้ยุคนี้สมัยนี้ก็มี“พระโพธิสัตว์”ร่วมอยู่ในโลกกับเรา
จริง ๆ นะ ซึ่งอาตมาก็ยืนยันมาตลอดว่า “ในหลวงร.๙”ของ
ไทย เป็นต้น และมีผู้อื่นอีกที่ไตร่ตรองตรวจตราดูเอาเองเกิด
อย่าเพิ่งให้อาตมาชี้ตัวท่านออกมายืนยันเลย เดี่ยวอาตมา
ชี้ตัวท่านขึ้น ท่านปฏิเสธอาตมาก็‘ก๊ว ๆ หน้าไม่อาย’เท่านั้น
เอง อาตมาก็ไม่ได้เก่งกาจถึงขนาดจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ปาน
นั้น เอาที่ชัด ๆ เท่าที่พอจะยกตัวอย่างกันได้ตอนนี้เถอะ แม้
อาตมาก็ยืนยันตนเองอยู่ด้วยใจบริสุทธิ์ ไม่ได้อยากอวดตัว
ตนอะไรเลย ถ้าอาตมา“โกหก” หรือ พูดไม่จริงตามความ
เป็นจริงนี้ ถ้าอาตมามีกิเลสแม้แค่อยากอวดตัวเองอวดตน
แอบแฝงอยู่ในจิตใจ อาตมาก็ย่อมมี“กิเลส”นั้น ๆ อยู่จริง
อาตมาก็ช่วยเหลือเพราะสร้างกิเลสนั้นใส่ใจตนเอง ก็
สมน้ำหน้าอาตมาเองปะไร อยากอวดดี อยากโชว์ออฟนัก

สมัยนี้คือ ยุคที่“พุทธธรรมชั้นโลกุตระ”กำลังจะแบ่ง
บาน เพราะมี“พระโพธิสัตว์”แสดงตนปรากฏขึ้นในโลกจริง ๆ

ผู้ที่พบสัทบุรุษหรือพระโพธิสัตว์นั้น ๆ จริงและเชื่อว่าเป็น
สัทบุรุษหรือพระโพธิสัตว์จริง ก็คือ ผู้ทันยุคทันสมัยแท้
จริง ไตร่ตรองตรวจตรากันดูเถอะ ตรวจสอบกันให้ดี ๆ เกิด

หลักฐานก็มี ตำราคัมภีร์ก็มี พฤติบทรของคนที่ ๆ ก็มี
ทฤษฎีหรือทฤษฎีก็มีให้ทดสอบปฏิบัติลองดูได้ เชิญพิสูจน์

แต่ผู้ยัง“หมุนสมองไม่ทันสมัย” ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ
ที่ตนหลงยึดอยู่ก็ดี ยังยึดอาตมเจือองข้าอยู่ก็ดี จึงยัง“ตกยุค”อยู่
อาตมาก็จำเป็นต้องพยายามช่วยอธิบายสาธยายอยู่นี้แหละ
มันยากจริง ๆ อจินไตยที่เกี่ยวกับ“กรรมกับกาล ที่ปฏิสัมพันธ์
กันไป(Karm(กรรม) and Time of Continuum)”เป็นโลกุตระนี้

ศาสนาพุทธเกิด และสืบทอดกันมา มีท่านผู้รู้พากัน
ทำ ผลัดกันบริหารให้เจริญได้เป็นช่วง ๆ มันจะ“หมุนรอบเชิง
ซ้อน”(ปฏินิสฺสเร)เป็นความเจริญขึ้น-เสื่อมลงสลับซับซ้อนกันไป
ตามเหตุปัจจัย ขึ้น ๆ ลง ๆ กระทั่งเสื่อมมาถึงวันนี้ อาตมาก็
ต้องมาทำหน้าที่ที่กอบกู้ความเสื่อม มาพิสูจน์“ความจริง” ตาม
วิบากของอาตมา “กรรมวิบาก”นี่ก็เป็น“อจินไตย”ที่อาตมาขอ
สารภาพว่า อาตมายังยากที่จะสาธยายให้กระจ่างได้ชัด ๆ แต่
มันต้องเป็นเช่นนี้ไม่เป็นเช่นนั้นมันก็ไม่ใช่“ความจริง”อีกแหละ

“ความจริง”ที่เกิดจาก“ความรู้”ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”
จึงจะเป็น“ปัญญา”ที่สามารถรู้ครบ-รู้ลึกและกว้างรอบถ้วน
ในความเป็นอัตตา-เป็นโลก เป็นชีวะ(ชีพ)-เป็นสรีระ เป็นที่สุด
(อันตะ)-ไม่มีที่สุด(นิรันดร์) เป็นสังคม-เป็นความไม่มีตัวตน เป็น
เอกภพ-เป็นความสิ้นภพจบชาติ ที่แสนจะรู้ได้ยากแท้

ซึ่งเทียบกันด้วย“๒ นิ้ว”ได้ตลอดทุกขนาด ทุกสภาวะ

นี่คือ การศึกษาด้วย“ธรรมะ๒”ของพุทธ ที่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้มาเป็นลำดับที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

เช่น ความเป็น“โลกียะกับโลกุตระ”ก็ดี “เทวนิยมกับ

อเทวนิยม”ก็ดี “โลกกับอัตตา”ก็ดี “ปัญญากับเจโต”ก็ดี “สรีระกับชีวะ”ก็ดี “กายกับจิต”ก็ดี “บุญกับกุศล”ก็ดี นับไม่ถ้วน ฯลฯ

แม้แต่“อ”กับ“นิรันดร” หรือ“กรรม”กับ“กาล” เป็นต้น ล้วน“ธรรมะ๒(เทว)”ที่สามารถจับคู่ศึกษาได้เป็นลำดับ ๆ จริง ๆ

(๑๑๑) “ความเลื่อม”ที่ทำลายศาสนาเพราะ“กรรม”คนทำ

คนที่ทำ“ผิดศีลผิดวินัย”ย่อมเป็น“กรรม”ที่มี“วิบากบาป”แน่นอน “กรรม”เป็นอันทำ ใครทำต้องมี“วิบาก”เป็นของตนเองตน(กัมมัตสกตา) ไม่ว่าคนในศาสนาไหน นี่เป็นสังขธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ทรงค้นพบ“ความจริง”นี้โดยพระองค์เอง

แม้ใครที่ไม่เชื่อ“กรรม”ไม่เชื่อ“วิบาก”ก็ตาม ถ้า“กรรม”ที่ทำนั้น ๆ มันเป็น“อกุศล”คือ มันชั่ว มันเลว มันผิดสังขธรรม”แท้ ๆ คนผู้นั้นก็มี“ผลบาป”เป็นของผู้นั้นอยู่ดี ผู้ไม่เชื่อก็เป็นธรรมดาที่เขาไม่เชื่อ“กรรม”ไม่เชื่อ“วิบาก”ไม่เชื่อ“กรรมเป็นของของตน” และไม่เชื่อ“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

คนหลีกเลียง“กรรม”ไม่ได้เลย “กรรม”เป็นอันทำทั้งนั้น “ทำดีเป็นกุศล” หรือ“ทำชั่วเป็นบาป” หรือ“ทำโลภ-ทำโกรธ-ทำหลง”เป็นอันทำทั้งนั้น ๆ ไม่ละเว้นใครเลย แม้แต่คนเดียว ทั้งสัตว์เดรัจฉานด้วยก็มี“กรรมเป็นของตน(กัมมัตสกตา)”ทั้งสิ้น สังสมมาตลอด“กรรมกับกาล” อย่าว่าแต่“คน”เลย

“กรรม”คือ“ความเป็นความมีสูงสุดในสัตว์ทุกตัว เว้นแต่“ธาตุรู้”จะมี“เจตนา”หรือไม่ก็อีกประเด็นหนึ่ง ที่จะชี้บ่งความเป็น“วิบากกรรม”กันอีกทีละเอียดย่อยซับซ้อนเป็นอจินไตย ยิ่ง มากกว่ามาก คนที่ยัง“ไม่เดียงสา(ไม่รู้อะไรควรอะไรไม่ควร)”ก็ยังไม่สามารถพูดกันรู้เรื่อง เพราะมี“ภูมิหรือวัย”ยังไม่ถึงวาระ

คนที่ไม่ใช่ชาวพุทธ แม้ไม่ได้ถือ“ศีล”ถือ“วินัย”ของพุทธ ไม่ได้ถือปฏิบัติ“ศีล”ตาม“วินัย”ก็ตาม แต่สัจจะที่มันเป็น“กุศล หรืออกุศลกรรม” ผู้ใด“ทำชั่วอกุศล”ก็เป็น“บาป” ทำดีก็เป็น“กุศล”ของผู้นั้นสะสมแท้ๆตาม“สัจจะ”ของ“การกระทำ” ผู้ใดก็ปฏิเสธ“กรรม”ไม่ได้เลย “จิตนิยาม”นั้น“กรรมเป็นอันทำ”เป็น“กรรมที่มีวิบาก”ของสัตว์(ทุกตทุกภพ กัมมานัง ผลัง วิปาโก) ทั้งสัตว์ทั้งคน(จิตนิยาม)ย่อมเป็นไปตามกรรมที่ตนทำเองทั้งสิ้น

พุทธมีหลักเกณฑ์ ชื่อว่า “ศีล” ทำดี(กุศลกรรม)-ทำชั่ว(อกุศลกรรม) ก็มีวิบากตาม“กรรม”ที่ตนทำ และมีพิเศษอีก คือ“บุญ” เป็นวิธีสร้างพลังงานทางใจสำคัญยิ่งใหญ่อันเป็นพลังงานที่จัดการ“ทำลายกิเลสโดยเฉพาะ”ที่พิสูจน์ได้โดยคน

คน“ทำจริง ๆ”ปั๊บ! ก็ย่อมเกิด“การกระทำ”ปั๊บ! เป็น“กรรม”ที่ทำแล้ว เสร็จลงไปแล้ว จะบอกว่า“ไม่มีการกระทำ”โกหก“สัจจะ”ไม่ได้ มันเป็น“ของผู้ทำ”ผู้นั้นจริง มัน“ไม่เป็นอันทำ”..ไม่ได้ และ“ไม่เป็นของตน(ผู้ทำ)”ก็ไม่ใช่ มันใช่แน่ๆแท้ๆของ“ผู้ทำ”นั้นแหละ เมื่อ“ตนทำ” ก็ต้อง“เป็นของตนเอง”

ดังนั้น ถ้าใครยัง“อวิชชา”คือ ยังไม่มีธาตุรู้ที่“รู้ยิ่ง”ใน

“กรรม”หรือ“กัมมนิยาม”ก็ยังทำ“ความเสื่อมได้อยู่”ทั้งสิ้น
 ยิ่งผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งทั้ง“กรรม”ทั้ง“บุญ”สัมมาทิฐิก็
 แน่นอนว่า ผู้นี้ยังต้องวนเวียนอยู่ใน“นรก-สวรรค์” และยัง
 เวียนวนตกต่ำลงไปเป็นสัตว์แม่เดรัจฉานได้อีกนิรันดร์

(๑๑๒) “จิตนิยาม”มี“เหตุ-นิทาน(story)-สมุทัย-ปัจจัย”

ใน“จิตนิยาม” ธาตุวิญญานมันมี“สัญญา”ทำงาน“จำ”
 และ“กำหนดรู้ให้แก่ตนเองแล้วว่าเป็นตน” ตั้งแต่เป็น“พีช
 นิยาม” มันก็มี“สัญญา”ธาตุแห่งความจำ“เป็นตน(ISH=ภาวะ ๓
 เล้าของ“ประธาน+พลังงานบวก+พลังงานลบกันแล้ว ที่เป็นnucleus แห่งชีวิต อันมีจิตเป็น
 ประธาน)” นี่คือนิยามศาสตร์ของพุทธในทฤษฎีของ“ธรรมนิยาม
 ๕” ผู้มีความรู้“ธรรมนิยาม ๕”ได้แล้วจริง จะชัดเจนยิ่ง

และศาสนาพุทธมี“หลักเกณฑ์”สัมบูรณ์ ที่ทั้ง“รู้”ทั้ง
 “ทำได้จริง”เป็นไปได้ และทั้งเป็น“กรรม”เป็น“วิบาก”

เพราะ“กรรม”เป็น“วิบากของตน”นี้แหละ ที่เป็น“เรื่อง
 รัก-ผูกพัน-พยาบาล-แก้แค้นหมุนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสารจน
 เกิดนิทานหรือนิยาย(story)” ซึ่งเกี่ยวข้องกันของ“จิตนิยาม”
 วนเวียนเกี่ยวข้องกันอยู่ในวัฏฏสงสารไปอีกนานเท่าอนันต์
 ตาม“แรงดูด-แรงผลัก(บวก-ลบ)”ของ“พลังงานจิตวิญญาน
 สัตว์โลก”ที่อริชาจริง ๆ ใน“วัฏฏสงสาร”จึงเกิด“เหตุ-นิทาน-
 สมุทัย-ปัจจัย”ตามจONGL้างจONGผลาญกันและกัน หรือตาม

รักตามผูกพันเสพสุข-เป็นทุกข์ แก่แค่นั่นไป ๆ มา ๆ ชาติ
แล้วชาติเล่า กว่าจะพรากหลุดจากกันได้ ซึ่งเป็น“นิทาน”
หรือ“นิยาย”ของสัตว์โลกอยู่ในโลกสันนิวาสนี้เป็นเรื่อง(story)
นับไม่ถ้วน ..มันมีอยู่ในโลกอันปฏิเสธไม่ได้ จริงมั๊ยละ?

แม้แต่“ตัวคุณเอง”ที่มีที่เป็นอยู่ในชีวิตที่ยังไม่ตายนี้
เองขณะนี้ ปฏิเสธได้มั๊ย ว่า..ไม่มี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”
ที่ชีวิตคุณยังดำเนินอยู่นี้ และดำเนินไปตาม“คติ”ของตน ๆ

(๑๑๓) “อารยสัจ”เรียนรู้“กรรมเป็นของของตน”และ“กาล”

“อารยสัจ”ความจริงอันประเสริฐยิ่งใหญ่ของพุทธจึง
“ศึกษา”ในจุดสำคัญคือ “ทุกอย่างมาแต่เหตุ ดับเหตุเสียได้
ทุกอย่างก็ดับ” นี่คือ ที่มาของทฤษฎี“อารยสัจ ๔”

“กรรม”ที่มี“เหตุ”แล้วมี“ผล”จึงสำคัญที่สุดของ“คน”
ทุกคน คนที่“ทำเอง”แล้วย่อมเป็นไปตาม“กรรม”ของตนเองนั้น
อย่างชัดสุดที่สุต ขั้วหรือดี-มากหรือน้อยเท่าใดก็ตาม“กรรม”
จริงนั้น ๆ ไม่มีคดโกงหรือผิดไปจาก“สัจจะ”เป็นเด็ดขาด

ไม่มีใครหรืออำนาจอื่นใดมาเป็นใหญ่บงการตนหรอก
มันเป็น“การกระทำ”ที่ได้“ทำแล้ว”ของผู้มันเอง เรียก
ว่า“วิบาก”ของผู้มันเอง แบ่งให้ใครอื่นไม่ได้ ไม่ยอมรับว่าเป็น
ของตน ก็ไม่ได้ มันเป็น“ความจริง(สัจจะ)”แน่ ๆ แท้ ๆ ที่ต้อง
ให้“ผล”ตอบสนองตาม“สัจจะดีหรือชั่ว”ของตน ๆ จนกระทั่ง

คนผู้นั้น“หยุดทำบาปทั้งปวง(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)”ด้วยการสร้าง“พลังงาน‘บุญ’ขึ้นมาจัดพลังงาน‘บาป’ในจิตตน”ได้จริงอย่างสะอาดหมดจด กระทั่งมีพลังงานความควบแน่นตกผลึกของจิต(static)แข็งแกร่งตั้งมั่นชนิดที่“เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยน-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ” “บาปหรืออกุศล”จึงจะเกิดไม่ได้ในจิตตนอีกเลยตลอดไป

จนกว่าผู้ที่มี“พลังอำนาจปัญญา”สูงสุดถึงขั้น“ไม่ทำบาปทั้งปวง”ได้เด็ดขาดจริงยั่งยืนนิรันดร์ จึงจะมี“กรรม”ที่ตนยัง“ไม่ปรีณิพพานเป็นปริโยสาน”ที่เป็นแต่“กุศล”

ซึ่งส่วน“กุศล”นี้ยังเกิดอีกได้ แม้ผู้ที่ไม่ทำ“อกุศลหรือบาปแล้ว”เด็ดขาดก็ตาม ก็จะสะสมให้ตนอาศัยได้ไปเรื่อย ๆ

“กุศล”จึงเป็น“พลังงานในจิต”ที่ผู้ทำ(กรรม)ยังไม่สามารถให้เป็น“บุญ” คือ ยังเป็น“ธรรมะ๒”ที่คู่กับ“อกุศล”อยู่ตลอดกาล จนกว่าจะ“มีพลังงานที่เป็น‘บุญ’ขึ้นมาจัด‘อกุศลจิต’หรือ‘บาป’หมดสิ้นไปจาก‘กรรมปัจจุบัน’ได้สำเร็จลงจริง

คำว่า“กุศล”กับคำว่า“บุญ”จึงต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ

ซึ่ง“กุศล”แตกต่างจาก“บุญ”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งตรงที่“บุญ”ไม่สะสม“บุญ”นั้นฆ่ากิเลสหน้าที่เดียวเท่านั้น ทำจบแล้วหายไป ซึ่งศาสนาอื่นใดทำ“บุญ”ไม่เป็นอย่างศาสนาพุทธหรอก แค่“บุญ”กับ“กุศล”ที่รู้ผิดไปนี้ก็ทำให้ศาสนาเสื่อมยิ่ง ผู้“ทำผิด”จริงตามสัจจะ บาปก็เป็น“ของผู้นั้น”แน่นอน

(๑๑๔) ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด“กรรมผิดก็ได้นรก”ทุกคน

ดังนั้น ผู้ที่สอนพุทธศาสนาผิด กระทำผิดศีลผิดวินัย ก็ต้องมี“อกุศลวิบาก”หรือ“วิบากบาป”คือนรกแน่ยิ่งกว่าแน่ ศาสนาที่ได้ชื่อว่า“เสื่อม”ก็เพราะคนทำผิดศีลผิดวินัยนี้ แลจริงที่สุด ท่านได้พากันทำมามากมานาน จึงเสื่อมมานานแล้ว อาตมาจึงต้องมากอบกู้จริง ๆ ตามปณิธานของอาตมา

ยกตัวอย่าง “การสวดมนต์”ที่ท่านยังไม่ค่อยเชื่อตามที่อาตมาพูดนี้หรือว่าศาสนา“เสื่อม”กันจริง ๆ ผู้สวดก็ได้นรกตามส่วนที่ผิด หลงผิดว่า ได้ศรีเมงคล ได้ความเจริญแท้ ๆ ได้“บาป”แน่นอน นี่ไม่ได้หาเรื่อง ใส่ความนะ! ก็ขออภัยที่จะขอสาธยายซ้ำซาก ย้ำทวนอีกครั้ง

เช่น อาบัติปาจิตตีย์ ข้อที่ ๔ ใน“มุสาวาทวรรค”ที่อาตมายืนยันมานานแล้ว จนปานนี้ว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้พากันทำผิดวินัยข้อนี้ แต่ท่านก็พยายามพูดให้เพี้ยนเลียง เบี่ยงไปจากเนื้อหาแท้กัน เบี้ยวบาลีกันไปต่าง ๆ หน้าตาเฉย

ประเด็นนี้แตกต่างกันกับที่“สวด”มีทำนองหรือยาว ซึ่งเนื้อหาแท้ก็คือ พระพุทธเจ้าท่านทรงมีวินัยข้อนี้กันไม่ให้น่าเอาธรรมบทที่เป็นบัญญัติคำสอนของพระองค์มาสวดพร้อมกันตั้งแต่๒คนขึ้นไป ยิ่งมากกว่า๒ ก็ยิ่งพากันบาปมากขึ้น อย่าสวดต่อหน้ามรณวาสฎาติโยมที่เป็นสาธารณะ ผู้สวดจึงตกนรก และศาสนาก็เสื่อมดังที่เป็นและ

เห็นอยู่ สำหรับผู้มี“ปัญญา”เห็นรู้ แต่ผู้วิเศษาก็ไม่รู้หรอกว่า ศาสนาเสื่อม และมันเสื่อมเพราะ“การสวด”ที่ผิด ๆ นี้เอง

ไม่เสื่อมยังงៃเล่า ก็มันผิด อยู่ใต้ง ๆ ที่ผิดก็คือ “ใช้ ธรรมบท”นี้ไง เป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพไปแล้ว พวกกันเอา“ธรรม บท”ออกไป“สวด”เป็นหมู่ เป็นนักร้องหมู่(choir) รับงานทำ หน้าที่“สวด”ต่อหน้าญาติโยม แล้วก็ได้รับค่า“สวด”มา มันก็ เหมือนมีผู้จ้าง“สวด”แลกลาภยศสรรเสริญสุขกันอยู่

ผู้ฟังเขารู้เรื่องอะไรกับ“ธรรมบท”ที่“สวด” ก็ไม่เลย มัน ก็เท่ากับเขาได้ฟังพระ“สวด”กล่อมมีทำนองเป็นเพลงแค่นั้น

เป็น“โทษ” ๕ ประการ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ก็เห็น อยู่ใต้ง ๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๒๐) โทษ ๕ ประการนั้นก็คือ

๑.ตนยินดีในเสียงนั้น ๒.คนอื่นก็ยินดีในเสียงนั้น
๓.ชาวบ้านติเตียน ๔.สมาธิของผู้พอใจการทำเสียงนั้นย่อม เสื่อมไป ๕.ภิกษุชั้นหลังจะถือเป็นเยี่ยงอย่าง

นี่คือ“โทษ”ที่พระพุทธเจ้าตรัส“ห้าม”ไว้เป็นวินัย ไม่ ให้ทำ ผิด เป็นบาป ไม่ใช่“อนุญาต”ให้ทำ (พตปฎ. เล่ม ๗ ข้อ ๒๐)

ก็จะเกิด“ข้อห้าม”กันอยู่โครม ๆ เป็นเรื่องปกติไปแล้ว

ส่วน“ข้ออนุญาต”คือ ให้สวดเป็น“คำพูด-คำกล่าว” ตรงตาม“สรวัญญะ” คือตรงตาม“คำพูดที่กำหนดด้วยสระ” ซึ่งสระก็มี“เสียงสั้น”และสระ“เสียงยาว”กำกับอยู่ทุกคำ แต่ ก็ละเมิดกันอยู่โครม ๆ ไม่ได้ยั้งสา ผิด-ถูกก็ได้พูดกันมาแล้ว

ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด ก็เป็นกรรมผิดก็ได้นรกกันอยู่

(๑๑๕) “ธรรมบท”เป็นเครื่องมือ“สวดหากิน”อย่างนั้นหรือ?

“สมณะผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโภชนะที่เขาให้ด้วย ศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉาน เห็นปานนี้” ในมหาศีล ก็ตรงกับพระผู้เจริญบางจำพวกฯ ทุกวันนี้ชัดเจน

“ธรรมบท”เป็นเครื่องมือ“สวดหากิน”อย่างนั้นหรือ?

“ธรรมบท”มีค่าเท่ากับ“เครื่องมือหากิน” หรือเท่ากับ “สินค้า”ที่นำไป“สวด”เพื่อหาเงินเลี้ยงชีพเท่านั้นหรือ?

“ธรรมบท”ไม่ใช่“คำสอน”ที่มีคุณค่าพิเศษสูงส่งที่ควร เทิดไว้เหนือเกล้าเหนือเศียรหรือ?

มีอะไรอื่น หรือทำกรรมอื่นฯใช้เป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพ ไม่ได้แล้วหรือ? ไม่มีอะไรจะใช้ทำมาหากินได้แล้วหรือจึง เอา“ธรรมบท”ออกมาใช้หากิน “ขาย”กิน หรือใช้เป็นเครื่องมือ“สวด”หากิน มันสิ้นไร้มัตอกกันปานนั้นแล้วหรือ?

ถ้าจะนำ“ธรรมบท”ออกมา“กล่าว”ให้ญาติโยมเขาฟัง พระพุทธเจ้าท่านก็กำหนด“อนุญาต”ไว้แน่นอนแล้วว่า ให้ “กล่าว”เป็น“สรภัญญะ” คือ กล่าวให้เป็น“ภาษาพูด”ธรรมดา นี้เอง ซึ่งภาษาคำพูดก็มี“สั้น”มี“ยาว”ตาม“สระ”กำกับไว้อยู่แล้ว ไม่ใช่ให้“สวด”ด้วยเสียงอันยาว หรือใส่ทำนอง

แต่ก็เอามา“สวด”ทั้งด้วยเสียงอันยาว ทั้งใส่ทำนอง แถมรับค่าจ้างที่“สวด”ซ้ำเสียอีก ...เฮ้อ!!!!

ที่จริงในพระบาลีก็ไม่มีคำว่า “สวด”เลย แต่ก็แปลยัด

เอาคำว่า“สวด”ใส่เข้ามาเพื่อให้คนหลงผิดไปตามจนได้

“ธรรมบท”ของพระพุทธเจ้าหน่อ! ตกต่ำอะไรปานนี้
ละเว้น“ธรรมบท”เป็นสินค้า หรือยก“ธรรมบท”ไว้เป็น
ของสูงเหนือเกล้าเหนือเศียรไม่ได้เสียหรือ?

คนผู้ที่เขานับถือ“พระไตรปิฎก”ที่เป็นกระดาดพิมพ์
เท่านั้น ใส่ตู้บูชาเคารพ แม้เขาจะไม่รู้เรื่อง นั่นคือ เขาเห็นค่า
ของพระไตรปิฎก แม้จะดูเหมือน“งมงาย”แต่ในNYSEที่ลึกล้ำ
ของจิต คุณรู้มั๊ยว่า เขาเคารพอะไร? เขาเคารพเทิดทูน“ธรรมบท”
เขารู้ว่าพระไตรปิฎกคือหนังสือบันทึก“พระธรรมบท” เขาเคารพ
คารวะ“ในสิ่งอันมีคุณค่าในสิ่งนั้น”ต่างหาก เขาเข้าถึง“สิ่งนั้นว่า
เป็นของสูง”จริง ๆ เขาจึงเทิดทูนเคารพ แม้ดูเหมือนเขางมงาย
ก็เถอะ เขายังมี“พื้นปัญญา”ลึกกว่าผู้ถือตัวว่าเป็นปราชญ์
ลึก ๆ ในจิตของเขา เขาเทิดทูนคุณค่าอะไรกันแท้?

คุณหยั่งรู้จิตลึก ๆ ของเขามั้ยล่ะ? มันเป็นนามธรรมนะ!

อาตมานับถือ“ธรรมบท”ยิ่งกว่าพระพุทธรูป ยิ่งกว่า
สมมุติสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฐิ เพราะ“พระธรรมบท”แท้ เป็น
“พรหมกาย”แท้ ที่สามารถนำมาอ่านทำความเข้าใจแล้วปฏิบัติ
ตามบรรลุได้ ยิ่งกว่าพระพุทธรูป ยิ่งกว่าสมมุติสงฆ์ที่ยังไม่
สัมมาทิฐิ เพราะพระพุทธรูปก็ดี สมมุติสงฆ์ที่ยังไม่สัมมา
ทิฐิก็ดี ยังไม่มีอะไรที่เป็น“ส่วนบันทึกความรู้และความจริง”
ไว้ เท่ากับ“พระธรรมบท”ให้เรานำมาปฏิบัติตามจนบรรลุได้

ผู้ลบหลู่“พระธรรมบท” อาตมาจึงถือว่าผิด กว่าผู้

ลบหลู่พระพุทธรูป ลบหลู่พระสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฐิ

ดังนั้น ผู้พูดผิดสวดผิดไปจากพระธรรม จากพระวินัย
มันก็“ทำผิด”แล้วไง! กรรมก็เป็นอันทำแล้ว ก็บาปแล้ว

ผู้แปลผิด กล่าวผิด สวดผิด ทำกรรมผิด ก็ต้องมี“วิบาก
บาป”นั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงป้องกันไม่ให้เกิดบาป ด้วยการ
บัญญัติวินัยนี้

อย่านำ“ธรรมบท”ไปเป็นสินค้าหรือเครื่องมือหาเงิน
กันอยู่เลย เลิกกล่าวผิด กล่าวให้ถูก สาธยายให้ถูกต้องกันเถิด

(๑๑๖) ผู้สัตตัพัญญู ทรงรู้เหตุที่จะพาเสื่อม จึงป้องกันไว้

ศาสนาอื่นเขาทำกันอยู่ทั่วไป แต่พระพุทธเจ้าท่าน
ลึกล้ำกว่าเขาเหล่านั้นมากนัก ท่านจึงบัญญัติวินัยข้อนี้กันไว้

ท่านเป็น“ผู้สัตตัพัญญู”นะ ท่านห้ามไว้ เชื้อท่านบ้างสิ!

เพื่อไม่ให้นำมาใช้“ท่องสวด”แบบเขา เพราะอย่าง
เขาสวดกันนั้นมันเป็น“โทษ” มันไม่เป็น“คุณ”จริง ๆ

ถ้าจะสวดเพื่อชักชวนจดจำไว้ รักษาคำสอนไว้ที่เรียก
ว่า“สังคีติ”ก็ดี หรือจะสวดเพื่อตรวจสอบไว้ให้ถูกต้องอยู่เสมอ
ไม่ผิดเพี้ยนไปที่เรียกว่า“สังคายนา”ก็ต้องทำ ต้องตรงตาม
สัจจะนั้นนะ ตรวจธรรมวินัยกันดี ๆ ส่วน“ประณามคาถา”จะ
สวดต่อหน้าธารกำนัลชมราวดอย่างนั้นก็สวดไปเถอะ

แต่ถ้าไปสวดผิด ๆ ตามที่ธรรมวินัยว่าไว้ ก็ทำความ

เสื่อมให้แก่ศาสนาแน่ ผู้สวดก็ได้นรกแท้ ซึ่งก็เป็นสัจจะจริง ๆ

เพราะจะกลายเป็นใช้“ธรรมบทมาเป็นเครื่องมือ”สวด
หากินเลี้ยงชีพ โดยทางผิด เป็นต้น นี่แหละเป็นเหตุหลักใหญ่
ใครทำก็เป็น“กรรมผิด”ที่ก่อวิบากใส่ตน ตนได้นรกแน่นอน

และตนก็จะ“หลงหลัง”ในบทมนต์นั้น ๆ ละเมอเพื่อพวก
เป็น“วิมานอุปาทาน”เป็น“กาย ๓”(นิรมาณกาย-สัมภเวสีกาย-อภิส
สมานกาย)ไปกันใหญ่มีภพมีชาติสรวัดกันอย่างเป็น ๆ และ
เห็น ๆ อยู่แม้ในสังคมปัจจุบัน ..แล้วบรมมาสสร้างนรกทำไม!

ยิ่งใส่ทำนองร้องสวด ฆราวาสเขาก็จะได้ฟังเพลง และ
หลงติดเพลงกันงอมแงมจริง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสชัดประเด็น
นี้ว่า มีโทษ ๕ ประการ คือ ๑.ตนเองก็หลงเสียงของตนด้วย
๒.ผู้อื่นก็หลงเสียงนั้นด้วย ๓.ชาวบ้านติเตียน ว่าพระร้อง
เพลงเหมือนชาวบ้าน ๔.สมาธิของผู้พอใจการทำเสียงย่อม
เสียไป(เพราะเพ่งจิตใจออกไปอยู่กับความเพลิดเพลินของเพลงของเสียง
นั้น ก็ไปคบหรือไปคลุกคลีกับผีที่ชื่อว่าชิตทาปโทลิกะ) ๕.ภิกษุชั้นหลัง
จะถือเป็นเยี่ยงอย่าง(ซึ่งทุกวันนี้ก็หลงกันอยู่เต็มศาสนาพุทธ ..เห็นมั๊ย?)

ซึ่ง“การสวด”ก็มีคุณ ถ้าสวดตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า
แต่ถ้าผิดหลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้ามันก็มีโทษ มีนรก

โทษหลักใหญ่มีอยู่ ๒ หลัก ใครทำผิดก็ได้นรกทั้งนั้น
คือ “มโนปโทลิกะ” กับ “ชิตทาปโทลิกะ” ๒ นรกใหญ่นี้ จะ
บานปลายออกไปเป็น“โทษ”อีกมากมายหลายนรกจริง ๆ

ศาสนาพุทธไม่ให้ฟัง“การสวดมนต์”เป็น“เครื่องอาศัย

เลี้ยงชีพ” แต่ให้อาศัยบหมนต์เป็นศาสตร์เพื่อศึกษาทำความเข้าใจไปปฏิบัติให้บรรลุธรรมต่างหาก

ยิ่งตัวร้ายก็คือไม่ใช่ให้เอาไปสวดหากินเลี้ยงชีวิตเลย
แต่ทุกวันนี้ “ใช่แล้ว” ปฏิเสธไม่ได้หรอก!!!!

(๑๑๗) “สวดมนต์” ผิดวินัยนั้นทำศาสนาเสื่อม ก็ต้องบาป

อาตมาขอพูดตรงๆเลยว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้ นั้น อาศัยสวดมนต์ผิดวินัยปาจิตติย์ มุสาวาทวรรค ข้อ ๔ นี้แหละ เลี้ยงชีพกันอยู่ของพระภิกษุทั้งหลาย ตั้งแต่ชั้นล่างถึงชั้นบน สูงสุด ขออภัยจริง ๆ ที่ต้องพูดเป็นวิชาการ เป็นปรมัตถะกัน

ซึ่ง“โทษ”ประเด็นที่เรียกว่า “มิโนปโทลิกะ” ก็คือ สวดกันแล้ว ทำให้ผู้ฟังเกิดยึดความขลัง หลงว่ามีอำนาจพิเศษ ฤทธิ์เดชลึกลับสารพัดที่จะได้ ที่จะช่วยให้เราสนใจสารพัดตามที่อยากได้ ซึ่งมันไม่มีจริง มันเป็น“อุปาทานจิต”เท่านั้น แท้ๆ ที่คนไม่มีปัญญา รู้แจ้งความเป็น“อุปาทาน” ก็หลงไปกับความขลังนี้ ซึ่งแตกแยกออกไปเป็น“อุปาทาน๔”ต่าง ๆ นานา สารพัดที่หลงมกมายเพื่อเจ้าว่ามีได้ เป็นจริงตาม“อุปาทาน”

ซึ่งมันสามารถเกิดเป็น“นิรมาณกาย(กายที่ไม่มีของจริงเลย)”แต่มี“ความรู้สึกเกิด(เวทนาเกิด)”นี้เกิดในจิตวิญญาณของคนผู้มีอุปาทานได้จริง ๆ เป็นได้ถึงขั้น“โอฬาริกัตตา(ตัวตนหยาบ)”ทีเดียว ก็หลง“มีจริง-เป็นจริง”กันอยู่เต็มโลกของผู้มีอวิชชา

หรือจะเกิดแค่“มโนมยอัตตา”ก็มี จะเกิดแค่“อรูป
อัตตา”ก็ได้ ต่างก็หลงว่า“มี”ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครสัมผัส“กาย”นี้ได้
กับเราเลย แต่ละคน“นิรมาณ”หรือ“สร้างนิมิต”นี้กันอยู่ในจิต
ตนเอง ลม ๆ แล้ง ๆ ก็หลงว่ามัน“มีจริงมีจัง”

และ“ร่วมบริโภคของแก้”นี้กันอยู่เต็มโลกเป็น“สัมโมค
กาย(ต่างร่วมบริโภคกายนี้กัน)” ทั้ง ๆ ที่มันเป็นแค่“อภิสสมานกาย
(กายที่เห็นจริงสัมผัสจริงไม่ได้เลย มันจะลึกลับมากสำหรับผู้ที่ยังอวิชชา) และ
หลงเสพสุขสมอยู่ในจิตใครจิตมันแท้ ๆ เอาออกมาข้าง
นอกให้คนอื่นสัมผัสกันไม่ได้เลย

นี่แหละคือ “กาย”หรือ“นามรูป”ที่ผู้“อวิชชา”ไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นจริงของ“สังขาร-วิญญาน-นาม
รูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”นี้ได้

จึงหลงวนเวียนมีดจมอยู่กับภพชาติที่ชีวิตยังไม่พ้น
“โสภ-ปริเทวะ-ทุกข-โทมนัส-อุปายาส”โดยมงายว่า เป็น
“สุข(สุขัลลิกะ=สุขแก้=สุข+อลิกะ)”อย่างนี้จริง ๆ มันเป็น“ความรู้สึก
แก้” เป็น“เวทนา”ที่ผี(กิเลส)มันครอบงำจิตเอาไว้ให้หลงตาม
มันแท้ ๆ ซึ่งที่แท้แล้วมัน“อารมณ์แก้-ความรู้สึกหลอก”จริง ๆ

(๑๑๘) ล้วนเกิดจาก“อุปาทาน๔” ซึ่งทำให้ศาสนาเสื่อม

อันเกิดจากเหตุ“กามอุปาทาน(ยึดด้วยความใคร่จนมีรสตาม
แก้)”หรือ“ทิฏฐอุปาทาน(ยึดด้วยความเห็นที่ยังผิดของตนจนมีรสตามที่ตน

ยึดจึงเก็อยู่)”หรือ“สัณฺฑิพัตตูปาทาน(ยึดด้วยวิธีปฏิบัติที่ตนเชื่อซึ่งยังผิดจนมีรสตามที่ตนยึดจึงเก็อยู่)”หรือ“อิตตวาทูปาทาน(ยึดแค่คำพูดยังไม่ใช่สภาวะที่“ตนเชื่อว่าจริงของตน”จนมีรสตามที่ตนเชื่อจึงเป็นอยู่แต่กับภาวะเก็)”

ซึ่ง“อุปาทาน”นั้น ก็คือหลงยึดว่ามีวิมานดับมืดดำ บ้าง(สุกฺกิณฺหะ)วิมานสว่างใสบ้าง น้อยบ้าง มากบ้าง(อาภัสสา)ต่างเนรมิตอะไรขึ้นมาเป็นสวรรณครูปนั้น-รสนี้เสพ จึงยังมีคู่ของสวรรณคคือ“นรก” เป็นตุเป็นตะ ทำเอง..หลงเอง เกิดเอง..เสพเอง ยึดเอง..ติดเอง หลงจมมงายอยู่เองทั้งนั้น เป็น“อุปาทาน”ทั้งสิ้น

นี่คือ“โทษ”ที่เป็น“มโนปโทสิกะ” มีกันได้ยิ่งกว่าที่สาธยายนี้อีกนักกว่านัก นี่แค่ส่วนหนึ่งที่อาตมาพอพูดถึงได้

เมื่อยึดถือศีลพรตอย่างไร ก็ย่อมเกิดย่อมมี“ภพชาติ”ตามนั้นอยู่ “การสวด”ที่คนผู้ยังมี“อุปาทาน”ใดก็ย่อมมีภพชาติเป็นสวรรณคและนรกอยู่ตามที่“อุปาทาน”นั้น

ผู้ทำจริง(มีกรรมอยู่) คือ สวดจริงก็มี“ภพบาป”จริง ก็เป็น“โทษ”(กฺลิ,กายกฺลิ[สิ่งที่เป็นโทษอยู่ในกาย]จริง) จึงได้“นรก”จริง ไม่มีใครทำให้เลย ทำเองทั้งนั้นด้วยอวิชชาที่ยังมีอยู่จริง

นี่คือ สวดแล้วทำให้คนหลงขลัง หลงมีอุปาทาน

ทีนี้..“โทษ”ที่เป็น“จิตฺทาปโทสิกะ”อีกที่ยังมีได้ ก็เป็น“โทษ”เพราะหลง เช่น เสียงขับที่ไพเราะ เสียงขับอันยาว แม้ตนก็หลงเสียงนั้น ทั้ง ๆที่มันเป็นเรื่องเล่น ๆ เรื่องหลงเพลิน ไม่มีสาระ เป็นแค่อารมณ์บันเทิงเสพรสใส่จิตสะใจแล้วติดยึด

แท้ๆ “เป็นความสนุกสนาน”เป็น“ความสะใจสมจิตอยากได้ออยากเป็น”ที่เตลิดเปิดเปิงไปเท่าไรก็ได้ ไม่มีที่สิ้นสุด

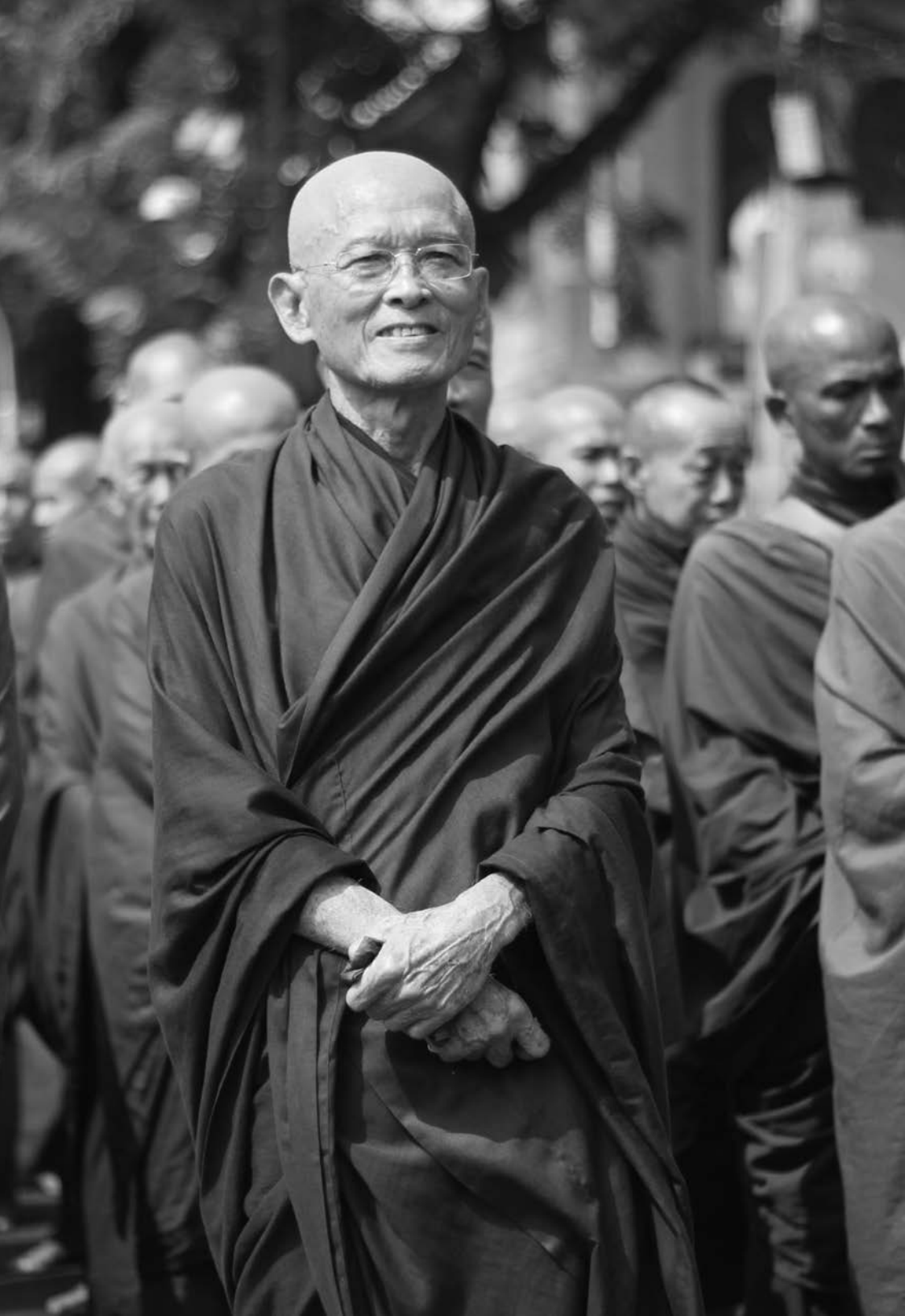
“ขีตทาปโทสิกะ”นี้ หลงปรุ่งแต่งกันแต่กระเปิดเถิดเทิงมากมายยาวยืดยาวโตบานปลายขยายวิถถารมโหฬาร หรรษาสารพัดหลากหลายเป็น“นรกปหาสะ(สนุกสนานเป็นนรก, รื่นเร้งบันเทิงรุกรกิจที่บานปลายออกไปจนสุดกัน ไม่สามารถยับยั้งกันได้แล้ว)”

มันเป็นกลี(โทษ) มันเป็นกาลิ(ชั่วร้าย) มันเป็นกิเลส(จิตเลว)ที่ผู้ยังหลงสรวรค์ ยังมีอวิชา ยับยั้งยากมาก หยุดไม่ได้ จึงบานปลายออกไปทับทวี ไม่มีสิ้นสุด ดังที่เป็นกันอยู่

(๑๑๙) อาตมาพิสูจน์ตนยุคที่“ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ใดในโลกรับรอง”

อาตมาเกิดในโลก ยุคที่มันหมดสิ้น“ผู้รู้”ยิ่งกว่าอาตมานั่นเอง อาตมาเกิดมาเป็น“ผู้รู้โลกุตระ”กว่าใครๆ จึงยากมาก-น้อยมากจะมีคนผู้ในโลกเขานับถือ มารับรองอาตมา เพราะผู้รู้สูงสุดใน“โลกุตระธรรม”ยุคนี้ที่พึงมีอยู่ในโลกมันมีผู้เดียวคืออาตมา ที่เป็นความ“ตึกลับ”ซับซ้อนสำคัญมากก็คือ อาตมาต้องไม่มีลาภยศชั้นศักดิ์ศรีตระกูลเชื้อชั้นสูงสรวรเสริญสุข และแม้แต่ความรู้วิชาการแบบโลกๆมาเป็นตัวอุ้มชูอุดหนุน ช่วยเลย

จึงเป็นการยากยิ่งสูงสุดๆที่ทำทหาย“การพิสูจน์ตนเอง” ในยุคนี้ มันเป็น“ข้อสอบ”ขั้นโลกุตระแท้ ซึ่งสำคัญยิ่งยากยิ่ง อจินไตยยิ่ง ไม่ใช่สามัญปฤชน หรือสามัญสาธารณะ ที่จะรู้กัน

๑. เพราะคนทั้งหลายในโลกยุคนี้ไม่รู้“โลกุตระ”ได้ดีเท่า
 อาตมา ๒. ความรู้เรื่องอหังการและโพธิสัตว์หรืออารยบุคคล
 พี้ยนไปจนผิดถนัด ๓. อาตมาเป็น“ตัวจริง”ของผู้บำเพ็ญมาจริง
 จึงต้องพิสูจน์ความจริงกับ“โลก”ยุคนี้ จนกว่าคนในโลกจะยอม
 เชื่อ ศาสนาพุทธจึงจะก้าวต่อไปได้ นี่คือ“ไฟทั้งคืบ”ของอาตมา
 ๔. ความจริงที่อาตมาเปิดเผยยังมีไม่มากพอ ๕. เพราะยุคนี้เป็น
 ยุคที่คนบารมีทางพุทธธรรมโลกุตระน้อยกว่าคนยุคพระพุทธเจ้า
 มากจนเทียบกันไม่ได้ ๖. “กาล”และ“กรรม”ของอาตมายังต้องใช้
 วิชาต่อไปอยู่ วิชายังลดลงไปไม่ถึงขีดผลสำเร็จแท้ จึงยังไม่
 ถึงกาลที่จะคล่องตัวได้เร็วหรือดีกว่านี้ ๗. ยุคความเจริญของ
 โลกุตระเพิ่งจะเริ่มต้น กำลังจะแพร่ขยายขึ้นในโลกยุคนี้

ใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ซึ่งมันก็เชื่อยากแน่นอน เพราะไม่มี
 “ผู้ที่คุณเชื่อถือยิ่ง”เช่น พระพุทธเจ้า(หรือผู้ที่คุณยังนับถืออยู่) จะมา
 ช่วยรับรองอาตมาเลย อาตมาจึงต้องรับรองตนเอง ก็มีผู้คน
 ที่กล้าเปิดใจรับบ้าง ผู้ตามปฏิบัติแล้วบรรลุผลบ้าง และแอบ
 ตามพิสูจน์จนเชื่อถือบ้าง อย่างไรก็ตามอาตมาก็ขอทำด้วยความ
 จริงที่มั่นใจยิ่งของอาตมา จนกว่าจะมี“ผลงาน”ที่อ้างอิง
 และยืนยันได้ว่า อาตมาเป็นคนจริง มีความจริง

นี่..อาตมาก็เพิ่งทำได้แค่ ๔๗ ปี ย่างเข้าปีที่ ๔๘ เอง

ทั้ง ๆ ที่ท่านทั้งหลายลงมือตะ+ลุมบอนซ่อนโซ่ทำผิดศีล
 ผิดวินัยมาเป็นร้อย ๆ ปีหลายร้อยปี แถมท่านมีทางการยอม
 รับประทับทรงส่งเสริมสนับสนุนหนุนช่องครองคัมภีร์เสียด้วย

แต่อาตมาไม่มีทางการยอมรับอย่างท่าน ตามที่ท่านได้
ท่านมีถึงขนาดอุ้มชูปานนั้น กลับกันอาตมาถูกด่า ถูกค้าน
ถูกแย้ง ถูกโค่นอย่างหนักซ้ำเสียอีก แต่อาตมาก็ยังสามารถ
อธิบายเผยแพร่ว่ากันปฏิบัติประพฤติดิชายายผลสร้างมวลแบบ
ที่อาตมาพาเป็น ก็มีประชาชนมั่นใจเอาชีวิตมาเดินตามทาง
ที่อาตมาพาทำ อาตมาสามารถประสพผลสำเร็จ ยืนยันได้
ด้วยคนปฏิบัติจริง ด้วยสังคมมีผลจริง มี“คนเจริญ”เป็นผู้รู้-ตื่น-
เบิกบานได้จริง ๆ ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ เอาวรรณะ ๙
กถาวัตถุ ๑๐ สาราณียธรรม ๖ ที่มีพุทธพจน์ ๗ แม้แต่เครื่อง
ตรวจสอบธรรมวินัย ๘ มาวัดตรวจสอบได้เลย อาตมาก็
สามารถสร้างหมู่กลุ่มชุมชนเป็นสังคมเจริญด้วย“อารีย
คุณ”แบบพุทธที่ถูกต้อง นี่ขนาดอาตมามี“ความด้อย”ตั้ง ๑๐
ข้อนั้นแท้ ๆ ก็ยังเจริญอยู่ได้ตามที่ยังมีจริงให้สัมผัสพิสูจน์

(๑๒๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงมีตามสัจจะ

อาตมายึด“ความจริง”เป็นที่สุด เรามี“ความจริง”ได้
จริงก็จบแล้ว “ความจริง”มันก็อยู่ที่เรา คนอื่นจะว่ายังไง เขา
ก็มี“ความรู้”ของเขาตามภูมิ ที่เขาจะหยั่งรู้“ความจริง”ที่มัน
เป็น“ปรมาตถสัจจะ”ในตัวผู้อื่นได้แค่ไหน? ยังไง? ก็เรื่องของ
เขา เท่าที่เขาจะมี“ภูมิรู้”สามารถหยั่งรู้“ความจริง”ผู้อื่นได้

แล้วอาตมาก็บรรยาย อธิบาย“ความจริง”สู่กันฟังด้วย

“ความรู้”ของอาตมาเท่าที่มีด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจที่สุด ตั้งแต่อาตมาเอาชีวิตมาอยู่กับ“ธรรมะ”ของศาสนาพุทธ ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ได้สัมผัสด้วยทวารทั้ง๖ ของตัวเองทั้งหลาย จากที่อาตมาแสดง“ความจริง-ความรู้”มาจนทุกวันนี้ก็กว่า ๔๐ ปี จะเข้า ๕๐ ปีแล้ว ก็คงพอจะรู้ได้ว่า อาตมามี“ความจริง”และมี“ความรู้”ของศาสนาพุทธแค่ไหน? อย่างไร? และ“ความจริง”นี้ “ความรู้”นี้ ใครจะพอรับได้มั๊ย?

ซึ่งก็มีคนจำนวนหนึ่ง“รับได้”มา“ใช้”ความจริงนี้ มา“มีชีวิตอยู่”กับความรู้ที่อาตมาแสดงนี้กัน ทั้ง ๆ ที่อาตมายืนยันว่า “ความจริงและความรู้”ของพระพุทธเจ้านั้น ท่านยกย่องคนที่“มาจน” และอาตมาก็พาดำเนินชีวิตให้เป็น“คนจน” ตามหลักธรรมอ้างอิงได้ เช่น “วรรณะ๔”ก็ดี “กถาวัตถุ๑๐”ก็ดี หรือแม้แต่“หลักตัดสินธรรมวินัย๘”เป็นต้น จึงไม่ใช่เรื่องสูญเปล่า หรือเรื่องหลอกลวง ..แต่จริง!

(๑๒๑) เกิดสังคมที่มี“ความรู้”มี“ความจริง”เจริญชัดเจน

ธรรมะพระพุทธเจ้าทำให้เกิดสังคมที่ความเจริญจริงชัดเจน ด้วย“ความรู้”และ“ความจริง”ที่มี“ความเจริญขั้นบรมภาวะสุดประเสริฐ(THE GREAT CIVILIZATION)”อย่างน้อยถึง ๕ ประการ ได้แก่

๑. อิสระเสรีภาพ(INDEPENDENCE)

๒. ภราดรภาพ(FRATERNITY)

๓. สันติภาพ(PEACE)

๔. สมรรถภาพ(EFFICIENCY)

๕. บุรณภาพ(INTEGRITY)

แถมอีก ๖. สวยภาพ หรือสุนทรียภาพ(aesthetics)

และ ๗. สุญญภาพ หรือความสูญญ(voidness)

ซึ่งคนที่มี“วรรณะ ๙”กันอย่างแท้จริง นั่นคือ เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ), บำรุงง่าย(สุโปชะ), มักน้อย, กล้าจน(อัปปิจนะ), สันโดษคือ“ใจพอ”(สันตุภฺสิ, ขัดเกลา(สลลชะ), กำจัดกิเลส มีศีลเคร่ง(ฐตะ), มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ), ไม่สะสม(อปจยะ), ปราศจากความเพียร(วิริยารัมภะ)

มี“สาราณียธรรม ๖”กันอย่างแท้จริง นั่นคือ เมตตา ภาวกรรม, เมตตาวิกรรม, เมตตาโมกกรรม, แบ่งปันลามแก่กันเป็นสาธารณโภคี, หรือลามที่เกิดขึ้นได้มาก็กินใช้ร่วมกัน เป็นสาธารณโภคี ด้วยจิตที่มี“คุณสมบัติ ๗”ตามพระวณะ ได้แก่ ระลึกถึงกัน(สาราณียะ), รักกัน(ปิยกรรมะ), เคารพกัน(ครุกรรมะ), เกื้อกูลช่วยเหลือกัน(สังคหะ), ไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ), พร้อมเพรียงกัน(สามัคคียะ), เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกีภาวะ)

จึงเกิดชุมชน“คนจน” เกิดหมู่บ้าน“คนจน”ที่ชาวอโศก เต็มใจมาอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน“คนจน” เป็นหมู่บ้านที่“จน” คือ ไม่ร่ำรวย แต่“ไม่ยากจน” แถมจริงๆ นั้นเป็นคน“อยากจน”ด้วยซ้ำเพราะมี“ปัญญา”จริง ๆ เป็นสังคมที่มีกินมีใช้อุดมสมบูรณ์

เป็นเศรษฐกิจที่ดีพิเศษถึงขั้น“สาธารณโภคี”ทีเดียว

สาธารณโภคี คือ มีทรัพย์สินผลผลิตเป็นของส่วนกลาง กินใช้ร่วมกัน ขยันเพียรช่วยกันทำ กินใช้ด้วยกัน เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ เป็น“สังคมคนจน”ที่อยู่ดีกินดี มีชีวิตอุดมสมบูรณ์ มีเศรษฐกิจดี มีการบริหารปกครองกันดี หรือมีการเมืองที่ดี เป็น“กลุ่มคน”หรือสังคมที่ดีถือว่าเจริญสุดยอด ชุมชน“คนจน”ชนิดนี้มีกระจายเป็น“เครือข่าย(pyramidal web)”อยู่ในประเทศไทย เจริญ“สาราณียธรรม๖”เพราะเป็นผู้มี“ไตรสิกขา”ทำให้“วรรณะ๙”เจริญขึ้นๆไปตามลำดับแท้จริง

นี่คือ “ความรู้”ที่ควรรู้ยิ่งในโลก เพราะเป็น“ความจริง”ที่จริงอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อจริงๆ เพราะมีสังคมคนเช่นนี้ยุคนี้เป็นจริงกันอยู่ในประเทศไทยแท้ๆ ซึ่งเป็นชีวิตคนจริง ๆ

(๑๒๒) ผู้รู้ยุคนี้ใช้“ความรู้”รู้“โลกุตรชน”ที่เป็น“คนจริง”

แม้จะมีคนจริงสังคมจริงที่เป็น“สังคมคนจน”ยืนยันได้ว่า สุขสำราญเบิกบานใจ อยู่ดีกินดี มีชีวิตถือว่าอุดมสมบูรณ์ มีเศรษฐกิจดี มีการบริหารปกครองกันดีหรือมีการเมืองที่ดี เป็นสังคมที่ดี จึงเป็นสังคมที่เป็นอยู่กันอย่างสงบสุขสำราญเบิกบานใจ ซึ่งสังคมโลกทั่วไปก็ยัง“เข้าใจ”ไม่ได้หรอก

ถึงขั้นไม่เชื่อเอาด้วยนั่นเทียว แม้แต่ผู้จับดอกเตอร์ทางพุทธศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ฯลฯ ก็

ไม่อาจจะหยั่งรู้“ความจริงของความรู้สึก”นี้ได้ จะด้วย“ปรัชญา (philosophy)” หรือด้วย“ญาณวิทยา(epistemology)” เพราะมันเป็น “ความจริง”ของคนโลกุตระ ที่มี“ปัจเจกตัตถ์”ของใครก็ของตน ๆ

ซึ่ง“ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)”ของคนโลกุตระนั้น มันคนละโลกกับปุถุชนคนโลกีย์ แม้แต่จะพูดกันด้วยภาษาไทยหรือแม้แต่จะใช้บาลีก็เป็นคนละโลก ถ้าพูดกันก็เปรียบ ปานคนต่างดาวคุยกันทีเดียว จึงยากมากที่จะรู้เรื่องกัน หรือ ไม่สามารถรู้เรื่องกันได้เลย

คนในยุคนี้แม้จะเป็นชาวพุทธ และแม้จะได้ศึกษาด้วย “ความรู้”ทางภาษา-ทางบัญญัติ-ทางตำรา-ทางปรัชญา-ทาง ญาณวิทยา-ทางตรรกศาสตร์ หรือทางเวชฐานวิชาไสยศาสตร์ ใด ๆซึ่งได้แก่ พวกที่“หลับตาปฏิบัติ”ทั้งหลาย เป็นต้น เพราะทั้ง “ความรู้”ทั้ง“ความจริง”มันได้ผิดเพี้ยนไปจากสัจจะไกลมาก ไม่ ว่า“สมมุติสัจจะ”หรือ“ปรมาตตสัจจะ” จึงยากสุดแสนยากที่ชาว พุทธทุกวันนี้จะ“รู้จักคนจริง”เช่นว่านี่ที่เป็น“อาการจริง” อัน คือ“ความจริง(สัจจะ)”ของคนโลกุตระ แม้ภายนอกหรือภายใน

(๑๒๓) นัยสำคัญของ“เทวนิยม” กับ“อเทวนิยม”

“ความจริง”มันลึก มันสูง มันไกล มันลับ มันยิ่งใหญ่ มัน วิเศษ ..คนที่จะมี“ความรู้”มารู้“ความจริง”นี้มันแทบจะหาไม่ได้ แล้วในยุคนี้ ผู้ใดสร้าง“ความรู้-ความจริง”ใส่ตนได้ก็เกิดก็มีก็

เป็น“ตน(อัตตา)” เป็น“ของตน(อัตตนิยา)” ซึ่งสะสมขึ้นฝึกและ
ตกผลึกเป็นปึกแผ่นแน่นหนาในตนอย่างแข็งแกร่งมั่นคง จน
กระทั่ง“เที่ยงแท้(นิจฺจ) ยั่งยืน(ธฺมฺม) เป็นเช่นนั้นตลอดไป(สฺสสฺตัง)
ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมํ) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริง)
ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปิง)

ตามศาสนา“เทวนิยม” มันก็เป็น“ตัวตน(อัตตา)” เป็น
“ของตน(อัตตนิยา)”จริง และยึดมั่นถือมั่นว่า “ความรู้และความ
จริง”นี้มีอยู่“นิรันดร” แต่ไม่ใช่ของคน คนไม่มีสิทธิ์จะมี“ความ
รู้และความจริง”นี้ ศาสนา“เทวนิยม”จึงมีอยู่แต่ใน“ความลับ”

“ความลับ”นี้บอกลีว่า “รหัสส”

ดังนั้น ความเป็น“ตัวตน”(อัตตาหรืออาตมันหรือปรมัตถ์)
นี้“เทวนิยม”จึงเป็น“ความลับ”อยู่อย่าง“นิรันดร” นี่นัยะหนึ่ง

แต่ศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” สามารถมี“ความรู้และ
ความจริง”ในความเป็นตัวตนหรือเป็นอัตตา ด้วย“ปัญญา”
ด้วยการ“สัมผัสความจริง” ด้วยหูด้วยตาสัมผัสกันทีเดียว
มี“กายลักขี”คือ “มีรูป-มีนาม”สัมผัส“อัตตา”นั้นๆด้วยหูด้วย
ตาได้แต่อยู่ไหนไหน ไต้งๆกันทีเดียว “ไม่ลับหูไม่ลับตา”เลย

“ไม่ลับหูไม่ลับตา”นี้บอกลีว่า “อรโห”

ดังนั้น ความเป็น“ตัวตน”นี้ “อเทวนิยม”คือศาสนา
พุทธจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ไม่ลับหูลับตา(อรโห)”สัมผัสความเป็น
“อัตตาหรืออาตมันหรือปรมัตถ์”นี้ได้แท้ จึงสามารถถอด
“ความลับ”นี้ได้แจ่มแจ้งยิ่ง(สัจฺฉิ) หรือทำลายความเป็น“อัตตา

ที่เป็นนิรันดร์”นั้นได้สัมบูรณ์หมดสิ้น“ความลับ”(อนัตตา)
 ผู้ที่หลงผิด“หลับหูหลับตา”ปฏิบัติจึงไม่เข้าร่องเข้ารอย
 ของศาสนาพุทธเลย เลิก“หลับตา”ปฏิบัติกันเสียเถิด

(๑๒๔) “อเทวนิยม”หลุดพ้น“อัตตานิรันดร์”ได้ด้วยปัญญา

และที่สุดผู้มี“ปัญญา”ซึ่ง“ปัญญา”นี้มีในศาสนาพุทธ
 เท่านั้น แม้ชาวพุทธเองก็มี“ปัญญา”กันไม่ได้ง่าย ๆ เลย ที่ปุถุชน
 ทั้งหลายมีกันอยู่นั้นคือ“เงโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”หรอก

ดังนั้น ในศาสนาอื่น ๆ ใด ๆ จึงไม่มีผู้ใดมี“ปัญญา”
 แน่นอน มีแต่“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เรียกว่า“เงกะหรือ
 เงโก”เท่านั้น ศาสนาพุทธจึงสามารถใช้“ปัญญา”กำจัด“ตัว
 ตน”ที่ภาษาทางวิชาการก็คือ“อัตตา”นี้แหละ ได้จริง ๆ หรือ
 ปฏิบัติ“หลุดพ้น”สำเร็จได้จากความเป็น“อัตตา”โดยบรรลु
 ธรรมคือเป็นผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ทั้ง“โอฬาริกอัตตา”ทั้ง“มโนมย
 อัตตา”ทั้ง“อรูปอัตตา” ไม่ยึดมั่นถือมั่นเป็น“ตน” เป็น“ของตน”
 ได้ยังยืนตลอดไปถึงขั้น“นิรันดร์”กันจริง ๆ ไม่หลับหูหลับตา
 (อโรห) โดยมีหูตาจมูกลิ้นกายใจ“สัมผัส”อยู่ยืนย่นอยู่แท้ นี่ก็
 อีกนัยหนึ่ง

ด้วยเหตุฉะนั้น จึงเชื่อกันว่า“ธาตุรู้”คือ“ธาตุวิญญูญาณ”
 หรือ“ธาตุจิต”นั้น ที่พึงมีในมหาจักรวาล และเป็น“จิตวิญญูญาณ”
 ที่ยืนย่น“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็น“จิตวิญญูญาณ”ที่เก่ง
 กาจที่สุด ทั้งเป็น“เจ้าของความรู้”สุดยอด ทั้งเป็นเจ้าของ

“ความจริง”สุดยอด จึงเป็น“จิตวิญญูณ”ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
ไม่มี“จิตวิญญูณ”ใดไหน ในที่ใดอีกที่จะเทียบเท่า

นี่แหละคือ “ต้นตอ”ของ“ความรู้-ความจริง-ความเป็น
อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ที่เต็มไปด้วย“คุณงามความดี” ไม่มี
“ความไม่ดี”ใดเลยใน“จิตวิญญูณ”นี้ ไม่มี“จิตวิญญูณ”ใด
เลยที่จะบริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่งใหญ่ง่ายเท่าเทียม“จิตวิญญูณ”นี้

“จิตวิญญูณ”นี้จึงยิ่งใหญ่ที่สุด เทียบเท่า“นิรันดร”ที่สุด
ไม่มีอะไร-ไม่มี“ภาวะ”ใดจะยิ่งใหญ่ง่ายเท่า จึงเป็น“พระเจ้า”ที่ยิ่ง
ใหญ่จริง ๆ ที่ศาสนา“เทวนิยม”ยอมยกให้เป็นสูงสุด ๆ ที่นับถือ

ศาสนา“เทวนิยม”จึงมี“จิตวิญญูณ”นี้เป็นสุดยอด
แห่ง“ความรู้”และ“ความจริง”ยิ่งใหญ่ง่ายที่สุด “นิรันดร”ที่สุด

แต่“เทวนิยม”ไม่สามารถ“สัมผัส”ด้วย“ทวาร ๖ หรือ
อายตนะ ๖”ของตน ที่มีร่างกายและจิตวิญญูณมนุษย์จริง ๆ
ที่แต่ละคนจะร่วมรู้ร่วมสัมผัสกันได้

การ“หลับตา”ปฏิบัติที่“ไม่มีสัมผัส ๖”ก็คือ คนผู้จม
อยู่ใน“เทวนิยม”อยู่ยังไม่โง่งมเงยหัวขึ้นมาเป็นพุทธที่เป็น
“อเทวนิยม”กันสักที นั่นเอง ..นี่ ไม่ได้ใส่โคล้หาความนะ!!!!

(๑๒๕) ลัทธิ“หลับตา”คือ“เทวนิยม”หมดสิทธิ์มี“ปัญญา”

เมื่อ“เทวนิยม”นั้นจมอยู่ใน“ความลึกลับ”ไม่สามารถ
“สัมผัส”ด้วยอายตนะ ๖ หรือทวาร ๖”ของตน ที่มีร่างกายและ

การลากเรือไฟผามาน ด้วยกำลังคน
ที่หมู่บ้านราชธานีอโศก ๑๐ เม.ย.'๖๐

จิตวิญญาณมนุษย์จริง ๆ ยืนยันร่วมกันได้ในโลกมนุษย์ ก็
ไม่อาจจะ“พ้นความลึกลับ”ได้เลยชั่ววันวันดร ก็จริงที่สุด

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็เช่นเดียวกับ“เทวนิยม”เพราะ
“ไม่ลืมตา”ให้มี“สัมผัส๖ ด้วยทวาร๖ มีอายตนะ๖”นั้นศาสนา
พุทธที่มีพระพุทธเจ้าตรัสรู้จึงล้มเลิก“ลัทธิ”อย่างนั้นเด็ดขาด
เพราะมันไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา” ปฏิบัติอยู่แค่นั้นมัน
ได้แค่“เฉโก”กับ“สัญญา”เท่านั้น

“ปัญญา”ของศาสนาพุทธที่แท้ที่ถูกต้อง“สัมมาทิฐิ”
ต้องสัมผัสด้วย“ทวาร๖”เปิดอยู่ครบครัน ทำหน้าที่ “อายตนะ
๖”อยู่ตลอดเวลาที่ทำ“อาชีพ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ” จึง
จะมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์และทำสัมมาทิฐิไปกับการปฏิบัติ
มรรคองค์๘”จึงจะเกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ได้
(พระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ๒๕๘) ไม่มี“เหตุ(สมุทัย)”ให้ปฏิบัติ(พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร) ไม่มี“ผัสสะ”เป็น“ปัจจัย(เหตุ)”ก็ไม่มี“ความ
รู้สึก(เวทนา)” นั่นคือ ไม่มี“ที่ตั้ง”หรือไม่มี“แหล่งแห่งที่”หรือไม่
เป็น“ฐาน”ที่จะมีได้ ที่จะปฏิบัติได้(พระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๖๔-๘๙)

คือ ไม่มีอะไรจะให้“เรียน” ไม่มีอะไรจะให้“รู้” ไม่มี
อะไรจะให้“ปฏิบัติ”นั่นเอง

เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัติกันแบบไม่มี“ทวารภายนอก๕”
ไม่มี“ผัสสะ๖”นี้แหละที่เป็นประเด็นยากกันจริง ๆ ในทุกวันนี้
หลงยึดมั่นถือมั่นกันจนมีดบาดหนวกใบแน่นอนสนิทจริง ๆ พุทธ
ยังไ้ก็ไม่กระตือรือร้น ไม่ฟังเสียง ฟัง..ก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเลิก

ถอยปล່อยวางกันเลย ยัง“หลับตา” หนีเข้าป่ากันอยู่นั่นเอง
 จึงขอให้ชาวพุทธหยุด“หลับตา”ปฏิบัติกันเสียทีเถิด
 เพราะ“หลับตา”มีแต่“ความมืด”ไม่มี“อาโลกสัญญา”
 ไม่มีแสงสว่าง จึงมีแต่“ความลึกและความลับ” ไม่มี“ตา(จักขุ)”
 ไม่มีวันจะพบ“แสงสว่าง-ความเห็นแจ้ง-ความรุ่งเรือง”ใดๆ
 ไม่มีวันจะมี“ปัญญา-ญาณ-วิชา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๓ เล่ม
 ๑๙ ข้อ ๑๖๖๖,๑๖๖๗)

“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มีวันจะเกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-
 ปัญญาพละ”เพราะไม่ได้ปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” ไม่มี“ธรรม
 วิจัยสัมโพชงค์” จึงไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๒๖) “เพวณิยม”เป็น“ความลึกลับ” รู้“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้

“จิตวิญญูณ”ที่เป็น“เพวณิยม” แม้จะนับถือกันว่า
 “ยิ่งใหญ่ที่สุด”ปานใดๆ มันก็“อยู่ในห้วงความรู้ส่วนตนใน
 ภายในของตนคนเดียว”เท่านั้น จึงยังเป็น“ความลึกลับ”

“ความลึกลับ”คือ ความไม่สามารถหยั่งรู้เข้าไปถึง
 หรือ“ความลับที่อยู่ลึก”จนกระทั่งทำ“ความรู้ยิ่งเห็นจริง”ใน
 “ธรรม”ทั้งหลาย อันมีทั้งอุตุนิยาม-พิชนิยาม-จิตนิยาม
 ภายนอก-ภายใน ทั้งกรรมนิยาม ทั้งธรรมนิยาม ด้วย“ธรรมะ
 ๒” ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“รูป”กับ“นาม”ไม่ได้

ยังจะให้คนอื่นทุกคนที่มีชีวิตในโลกจริงฯ“รู้ด้วย”แบบ

พัน“ความลึกลับ(รห)” เปิดเผยออกมาให้ผู้อื่นเห็นด้วยรู้ด้วย
 ยิ่งไม่ได้ใหญ่เลย มันไม่โจ่งแจ้ง เปิดๆ เผยๆจริงจัง

ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงเป็นเช่นศาสนาที่“พระเจ้า”
 ของเขาเป็น คือพากัน“ลึกลับ”อยู่ตลอดกาลนานอยู่นั้นแล

แม้กระทั่งทุกวันนี้“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”ของ“เทว
 นิยม”ก็ยังคง“ความลึกลับ(รหัสยะ)”อยู่นั้นเองตลอดกาล

ต้องขออภัยอย่างยิ่งนะ ที่สาธยายอยู่นี้เหมือนกับไป
 ดูถูกไปตำหนิ“เทวนิยม”หรือ“พระเจ้า”ที่ศาสนาอื่นนับถือกัน
 ซึ่งอาตมาไม่มีเจตนาชั่วนี้เลย แต่กำลังตั้งใจสาธยายวิชาการ

(๑๒๗) “อเทวนิยม”พันความลึกลับ เพราะเกิด“ปัญญา”

“อเทวนิยม”นั้นไม่หลับตาปฏิบัติ ต้องลืมตาปฏิบัติ
 มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”อยู่เสมอตลอดเวลา
 พัน“ความลึกลับ”ไม่มีความลึกลับแล้ว ที่บาลีว่า อรหะ หรือ
 อรหัง นั้นเอง จึงจะ“พันความลึกลับ”ไม่เหมือน“เทวนิยม”

“อเทวนิยม”จะเป็น“อรหะ หรืออรหัง” หรือ“อรหันต์”
 สำเร็จได้จริง ผู้“หลับตา”ปฏิบัติหมดสิทธิ์ที่จะเป็น“อรหันต์”

เพราะ“เทวนิยม”ยัง“รหะ,รหัสสะ”อยู่ หรือยัง“ลึกลับ”
 กันอยู่ จึงเป็น“อรหัง หรืออรหันต์”ไม่ได้เลย นิรันดร ถ้ายัง
 “ลึกลับ”อยู่ก็ไม่มี“นิพพาน”เด็ดขาด แม้จะเป็นชาวพุทธแท้ๆ
 เพราะมีทั้ง“อตตะ”มีทั้ง“นิรันดร”และไม่มี“อิสระ”เป็น

ของตนเองบริบูรณ์สัมบูรณ์(ตกอยู่ในอำนาจพระเจ้า-เป็น“ทาส”พระเจ้า)

แม้แต่ชาวพุทธที่หลงทาง ก็ยังมีจิตาภิวุญอยู่ คือยังคงพากันเป็น“เทวนิยม” จมอยู่กับการปฏิบัติ“หลับตา”ปิดทวาร ไม่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย” จึงไม่มี“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน” ก็ยังคง“ลึกลับ”อยู่ มีติดบอดต่อไป “ความรู้”คือ“ปัญญา”เกิดไม่ได้

“ญาณ”เกิดไม่ได้ “วิชา”เกิดไม่ได้ เพราะ“หลับตา”มันก็“มืด”ไม่สว่างด้วยดวงอาทิตย์ที่“ตา”จะสามารถกระทบรู้ได้ เพราะไม่มี“แสง”ที่สาดมาถึงโลก(อาโลก) เนื่องจากตน“ไม่เปิดจักขุ”จึงเท่ากับ“ไม่มีจักขุ” หรือ“ไม่มีแสงสว่าง”

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้ตรัสรู้เองแท้ๆ ยังตรัสว่า พระองค์จะรู้ได้ ก็ด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖,๑๖๗,---“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”)

ดังนั้น “เทวนิยม”ก็ตาม แม้เป็นชาวพุทธแล้ว “อเทวนิยม”แล้วก็ตาม ที่“หลับตา”ปฏิบัติก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรม เพราะยังเข้าข่ายมีทั้ง“อัตตา”มีทั้ง“นิรันดร”และไม่มี “อิสระ”เป็นของตนเองบริบูรณ์สัมบูรณ์ยังเป็น“เทวนิยม”อยู่

อย่า“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นอันขาดว่า “หลับตา”ปฏิบัติเมื่อจิตเป็นฌานหรือเป็นสมาธิแล้ว“ปัญญา”จะเกิด

นั่นคือ คนผู้ยังไม่มี“ความรู้”แค่ความเป็น“สัญญา”กับความเป็น“ปัญญา” ก็ยังแยกไม่ได้ว่าแตกต่างกันอย่างไร?

“หลับตา”ปฏิบัติ นั้นมันมีแต่“สัญญา”เท่านั้นเกิด เพราะ“ความรู้”ที่เกิดในภวังค์คือ “หลับตา”อยู่ใน“องค์ของภพ”

แล้วเป็น“ปัญญา”ไม่ได้ “ปัญญา-ญาณ-วิชา”จะเกิดได้ต้องมี“จักขุ” ต้องมี“แสงสว่าง” คือมี“องค์๕”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร” ได้แก่ จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง(พตปฎ. เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖๖,๑๖๖๗,---) หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘) ว่า จะเกิดได้เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ก็ต้องปฏิบัติมี“มรรคองค์๘” มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” มี“สัมมาทิฏฐิ” ครบ“องค์๖” จึงจะเป็น“ปัญญา” และจะเจริญเป็น“ปัญญินทรีย์” ที่สุดเป็น“ปัญญาพละ”ได้

“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มีทางเกิด“ปัญญา”ได้เลย อย่าหลงผิด อย่าหลงปฏิบัติอยู่อีกเลย มั่นมงายมานานแล้ว
“หลับตา”มัน“เห็นความดี”ไม่ได้ มัน“รู้ความจริง”ไม่ได้

(๑๒๘) “ความจริง”ก็อยู่กับ“พระเจ้า” ที่“ลึกลับ”โน่น!

ยิ่ง“ความจริง”ที่นับถือกันว่าเป็น“พระเจ้า”ซึ่งเป็น“ความดีอันยิ่งใหญ่”นั้น“ลึกลับ”อยู่กับ“พระเจ้า”โน่น! ก็เป็นอันยิ่งหมดสิทธิ์ที่จะรู้จัก“ความจริง”หรือรู้จัก“พระเจ้า”ตัวจริง อันเป็นเนื้อแท้ของ“ความดีอันยิ่งใหญ่”กันเลย

ซึ่งจริงๆ แล้วนั้น สามัญญสำนึกของคนนั้นไม่ว่า “เทวนิยม”หรือ“อเทวนิยม”ต่างก็ยกย่อง“ความดี”กันทั้งนั้นๆ

คนก็ควรเป็นคนดี ไม่ควรเป็นคนชั่ว จึงยอมรับ“คน”ผู้ประกาศตนว่าเป็นผู้นำเอา“ความจริงและความรู้”ที่ดีที่สุด

สูงสุดมาจาก“พระเจ้า”ที่เป็น“พระจิตวิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มี“จิตวิญญาณ”ใดไหนเทียมเท่าดังกล่าวแล้ว และยืนยันว่า“จิตวิญญาณยิ่งใหญ่”นี้เป็น“จิตวิญญาณนิรันดร”ที่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ สดุดียอดยิ่งจริงในมหาจักรวาล เพราะแม้แต่“จักรวาล”พระเจ้ายิ่งเป็นผู้สร้างทุกสิ่งด้วยซ้ำ

ชาว“เทวนิยม”จึงเชื่อคนผู้ที่มาแสดงตนและพิสูจน์ตนเองว่า ท่านเป็นผู้นำ“ความจริง”ของพระเจ้า และมี“ความรู้”ของพระเจ้า เป็น“ตัวแทน”ของพระเจ้าที่เอา“ความจริง”และ“ความรู้”ของพระเจ้ามาประกาศแก่มนุษย์ในโลก

แต่ถ้า“ท่านผู้เป็นพระบุตร”หรือเป็นศาสดาในโลกมนุษย์ไม่ประพฤติตนเองตาม“ความรู้”ที่สื่อ“ความจริง”ของพระเจ้า มนุษย์ในโลกเขาก็ไม่นับถือท่านแน่

“พระเจ้า”ก็ยังคง“ความลึกลับ”เป็น“พระเจ้าที่ไม่มีใครสัมผัส”อยู่ดี ศาสนาเทวนิยมจึงได้“สัมผัส”แต่“ความจริง”และ“ความรู้”ที่มีตัวแทนเรียกว่า“พระบุตร”บ้าง เรียกว่า“ประกาศกของพระเจ้า”บ้างเท่านั้น“นิรันดร”กระทั่งทุกวันนี้

ไม่เคยได้รับ“สัมผัสความจริง”ที่ยิ่งใหญ่อันแสนจะ“ลึกลับ”ที่เป็น“พระเจ้า”นั้นจริง ๆ กันเลยมาแต่ไหนแต่ไร

(๑๒๙) “ความจริง”พุทธไม่“ลึกลับ” เพราะพ้น“เทวนิยม”

ซึ่งแตกต่างจากศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”อย่าง

ยิ่ง เพราะ“สิ้นความลึกลับ”จริง ๆ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา (เทวดา = ความเป็นเทว)-มาร-พรหม” มี“สัมผัส”สภาวะนั้น ๆ ยืนยัน“ความจริง”กันอยู่ได้ง ๆ หลัด ๆ ทุกอย่างรู้ยิ่งเห็นจริง และ“เป็นจริง”ได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ ใน“เทว”คือความเป็น“๒” โดยเฉพาะเป็น“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)”

ก็“ความเป็น ๒”นี้แหละที่เป็น“ภาวะคู่”ยังสังขารกัน “เกิด”อยู่ เพราะยัง“อวิชชา” จึงยังไม่“ดับ”..ไง!

ผู้ทำ“ความดับ”ใน“ธรรมะ๒”นี้ได้ แม้จะดับได้แค่ “เป็น๑” ก็คือผู้มี“นิโรธหรือนิพพาน” นั่นคือ“อเทวนิยม”

“เทวนิยม”จึงยังไม่มีนิโรธหรือนิพพาน เพราะยังมี“ความเป็น ๒”อยู่ตลอดกาล

“ธรรมะ๑”ที่ดับได้ คือ “เหตุแห่งทุกข์” คือ “อกุศลจิต” ที่เป็นสิ่งที่เลวร้ายในความเป็นมนุษย์

ซึ่งพุทธทำความเป็น“๑”(ปวงสิ่งหรือเอกัคคตา)สำเร็จได้จริง แม้ที่สุดทำความเป็น“๐”(นปวงสิ่งหรือสญญตา) หรือความเป็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ได้โดยไม่มีอะไร“ลึกลับ”เลย คือเป็นผู้ทำ“ความเกิด”ได้เพราะทำ“ความดับ”ตามประสงค์สำเร็จ ผู้นี้ชื่อว่า“สิริมหามายา” เป็นผู้ให้กำเนิด“พระพุทธ” จึงเป็นผู้“รู้จริง”ครบบริบูรณ์ และ“ทำได้”จบสัมบูรณ์สุด ไม่มีอะไร“ลึกลับ”เลยทั้ง“อันทคาหิกทิมฺมู ๑๐”(ความเห็นที่ยึดเอาความเป็นที่สุด เล่นกันไปถึงที่สุดแต่ละเรื่อง ถึง ๑๐ เรื่อง) เป็น“อเทวนิยม” มีทั้ง“ความรู้”มีทั้ง“ความจริง” พัน“ความลึกลับ”เป็นผู้รู้แจ้งจบ

ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”นั้นเชื่อ“ความจริง”ก็เป็น “ความจริง”ที่อยู่ใน“ที่ลับ-ความลึกลับ”อีกนานเท่านาน ตราบที่ยังไม่ทลายกำแพง“นิรันดร”และ“อิสระ”ได้จริง

“พระเจ้า”ของศาสนา“เทวนิยม”จึงเป็น“นิรันดร” อยู่ คือยังมีอดีต, มีตัวตนนิรันดรอยู่

และเป็น“ศาสนาที่ยังไม่มี“อิสระ”สัมบูรณ์ เพราะ “พระเจ้า”ยังเป็นใหญ่บงการมนุษย์อยู่นั้น“มนุษย์”จึงเป็น ศาสนาที่ยังไม่มี“อิสระเสรีภาพ”บริบูรณ์ ยังคงเป็น“ทาส” พระเจ้าอยู่ ยังไม่มี“อิสระ”สัมบูรณ์

ส่วนศาสนาพุทธนั้นทุกคนมี“อิสระเสรีภาพ”สัมบูรณ์ เพราะใครจะนับถือหรือจะเชื่อพระพุทธรูปหรือจะไม่นับถือ จะไม่เชื่อก็ได้ ท่านให้อิสระเสรีภาพเต็มที่ ตามที่พระองค์ ตรัสไว้ใน“กาลามสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๕)

(๑๓๐) พุทธ“ไม่ลึกลับ”ทั้งนิรันดรทั้งอดีตทั้งมีอิสระสุด

พุทธทำลาย“นิรันดร”ของจิตวิญญาณลงได้สำเร็จที่ ยืนยันได้ในโลกปัจจุบันนี่อย่างเป็น“ความจริง”กับผู้คนทั่วไป “ไม่ลึกลับ” และมี“ความรู้”แจ้งเห็นจริงความเป็นจิตวิญญาณ” โดยเฉพาะ“จิตวิญญาณที่เป็นอดีตหรืออาตมัน”ของตนเอง นี่ทีเดียว แม้ที่สุดความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า” และ สามารถทำลาย“อาตมันหรืออดีต”ที่ถึงขั้น“ปรมาตมัน”ที่รู้

แจ้งเห็นจริง สัมผัสตัวจริงอยู่ได้งั้นๆ ไม่ลืกลับด้วยตนเอง
ชนิดที่“อิสระ”ที่สุด ไม่ต้องเป็น“ทาสพระเจ้า”เด็ดขาด

“จิตวิญญาณ”ในศาสนาพุทธจึงเป็น“จิตวิญญาณ”
ที่“อิสระเสรีภาพ”ในตนเองที่สุด ไม่เป็น“ทาส”อำนาจสูง
สุดในจักรวาลใดเลยอย่างสมบูรณ์แบบเพราะมี“ปัญญา”
เป็น“อุตตระ” จึงรู้เห็นเป็นจริงแจ่มแจ้งถ่องแท้ในความ
เป็น“นิรันดร” และสามารถทำลาย“นิรันดร”ได้เด็ดขาด
เป็น“นิพพาน”ที่ทำลายสูญสลาย“ตัวตนคืออัตตา”แม้แต่
“ปรมาตมัน”ได้สิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์สมบูรณ์

ซึ่ง“ความจริง”ที่ว่ามี“มนุษย์อื่น” มีคนอื่นไม่ใช่มี
แต่เราคนเดียวหรือ“บุคคลหนึ่งคนเดียว”เท่านั้นที่สามารถ
ทำลาย“นิรันดร”ของจิตวิญญาณได้ และสามารถมีทั้ง“ความ
รู้”ทั้ง“ความจริง”ทำลายความเป็น“อัตตา”ได้ สลาย“นิรันดร”
ของจิตวิญญาณที่ชาว“เทวนิยม”ยึดมั่นถือมั่นกันได้จริง จน
กระทั่งเกลี้ยงสูญสิ้นหายไป “นิพพาน”ไม่มีอะไรเหลือเลย

และที่สำคัญคือ ชาวพุทธสามารถปฏิบัติตนให้“จิต
วิญญาณ”มี“อิสระเสรีภาพ”สมบูรณ์ พ้นอำนาจความเป็น
“ทาส”โลกหรือโลกีย์ แม้แต่เป็น“ทาสเทวะ”ที่เป็น“อัตตา
-อาตมัน” จนที่สุดถึงขั้นเป็นทาส“พระเจ้า”สูงสุดผู้สูงสุด
กว่า“เทวะ”ใดๆ เป็นขั้น“ปรมาตมัน” ปานนั้น ก็ทำได้สำเร็จ
เด็ดขาด จึงชื่อว่า“อเทวนิยม”สมบูรณ์แท้

(๑๓๑) ในศาสนาพุทธทุกคนหมดสิ้น“นิรันดร”สัมบูรณ์ได้

ที่สุดพุทธสามารถทำความเข้าใจเป็น“นิรันดร(นิร+อันตร)”ให้หมดสิ้นไปได้เท่าๆเด็ดขาด “ไม่มีอะไรที่เป็นความแตกต่าง” ก็คือ เป็นกลาง เป็นสุญญ, ไม่มีอะไรอยู่ในภายใน, ไม่มีอะไร(นิร)อยู่ในระหว่าง(อันตร)ของ“กรรม”และของ“กาล”อีกเลย เป็น“ความสุญญ”, ไม่เหลืออะไรทั้ง“กรรม”ทั้ง“กาล”ของ“อัตตา”นี้, เป็น“ความสิ้นสลายหายไปจากเอกภพ”หรือจาก“อำนาจ”ยิ่งใหญ่ใด ๆของโลกของจักรวาลอันพึงมีในที่ใด ๆที่แม้จะมีอะไรยิ่งกว่า“เอกภพ”

ซึ่งชาว“เทวนิยม”เรียกความเป็น“นิรันดร”หรืออำนาจยิ่งใหญ่ว่า “พระเจ้า”ผู้มีสิทธิ์สั่งบัญชาให้ใคร ๆขึ้นสวรรค์หรือให้ลงนรกแต่ผู้เดียวได้ก็ตาม แต่พุทธพ้น“นิรันดร”ได้เท่า

พุทธสามารถทำ“นิรันดร”นี้ให้เป็น“สุญญได้เด็ดขาด”ชนิดที่ไม่เหลือ“นิรันดร”อันเป็น“กรรมกับกาล”เหลืออยู่ในที่ไหนอีกเลย แม้แต่“พระเจ้า”ที่เป็นเจ้าควบคุม“อิสราภาพ”ของคนทุกคน พุทธก็สามารถมี“อิสราภาพ”ของตน“หลุดพ้น”อำนาจ“พระเจ้า”หรืออำนาจ“ปรมาตมัน”จริงแท้แน่นอนได้

เพราะศาสนาพุทธมีทฤษฎีที่สามารถเรียนรู้ความเป็น“นิรันดร” แล้วจัดการกับ“นิรันดร”ได้อย่างสมบูรณ์

มีทฤษฎีที่สามารถจะเรียนรู้ความเป็น“อาตมันหรือ

อิตตา” แม้จะยิ่งใหญ่ขึ้น“ปรมาตมัน”หรือ“บรมอิตตา” แล้วจัดการกับ“อิตตาหรืออาตมัน”ได้อย่างสมบูรณ์

มีทฤษฎีที่สามารถจะเรียนรู้ความเป็น“อิสระ” เริ่มตั้งแต่“อิสระจากพระเจ้า” แม้จะยิ่งใหญ่ขึ้น“ปรมาตมัน”หรือ“บรมอิตตา”ปานใด แล้วจัดการกับ“ความไม่อิสระ”ในตนเอง เพราะเป็น“ทาสกิเลสในตน(กิเลสนี้แหละคืออิตตา)”ไปเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงได้อย่างสมบูรณ์

(๑๓๒) พุทธเป็นศาสนาที่ทุกคนมีสิทธิ์“อิสระ”สมบูรณ์ได้

จึงยืนยันได้ว่า “อิตตาหรืออาตมัน”นั้น ชาวพุทธทุกคนเป็นเจ้าของ“ตัวตน(อิตตา)” เป็นผู้มี“อิสระ”เต็มไม่ยอมเป็นทาส“พระเจ้า” นั่นคือ เป็น“ตนเอง”ได้เต็มที่ ไม่ใช่มีอำนาจ“พระเจ้า”มาเป็น“นาย”ที่คอย“บงการ”จิตวิญญาณของเราแต่อย่างใด ผู้เป็นพุทธจึงคือ ผู้ไม่มีพระเจ้าบงการ ฉะนั้นเอง “อิสรภาพ”ขั้นต้นของชาวพุทธ

“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็น“เจ้าอำนาจ”บงการผู้มี“อิสระ”ในตนเองแท้ คือไม่ต้องมี“พระเจ้า”ที่เราไม่สามารถ“สัมผัส”ได้เลย ชาวพุทธประพจน์อย่างแท้จริงเช่นว่านี้

แต่ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“พระเจ้า” ซึ่งเป็น“อิตตา” และถ้า“อิตตา”นี้ใหญ่หนานหนักก็คือ“พระเจ้า”แท้ ๆ แม้แต่ชาวพุทธก็ยังเป็น“ทาสอิตตา”ตามนัยะนี้อยู่นะ!

ชาวพุทธที่มี“อัตตา”อยู่จึงยังเป็น“ทาสพระเจ้า”ในตนเองอยู่ “อัตตา”นี่แหละที่เป็น“พระเจ้า”ในตนเอง

แม้ชาวพุทธแท้ ๆ ก็ยังยากที่จะสามารถ“หลุดพ้น”จากความเป็นพระเจ้าชนิดนี้” เพราะมันอยู่ในตนเองแท้ ๆ เป็น“พลังงานจิตของตนเองแท้ ๆ”

เรียกชื่อเต็ม ๆ ของ“พลังงานจิตตนเองชนิดนี้”ว่า “อุปาทาน”นั่นเอง คือ“ตัวการสำคัญ” ซึ่งเป็น“พลังงานจิต”ที่ยังไม่เป็น“กลาง” ยังมี“การยึดมั่นถือมั่นในสภาวะนั้น”อยู่ จึง“ไม่ปล่อยตัวออกมาอยู่ตรงกลาง” ยังไม่“ปล่อยวาง-ว่างจากทุกสิ่งทุกอย่าง”จนกระทั่ง“อิสระสมบูรณ์” เพราะยัง“เอียงโต่งไปยึดด้านใดด้านหนึ่งที่ตนยึดอยู่ตามที่เป็นจริง” มันจึงเอนไปข้างที่“พลังงานนั้น ๆ ติดยึดด้านนั้น”อยู่แท้

ไต่รตรองตามสภาวะที่กล่าวถึงนี้ให้ดี ให้คม ๆ ชัด ๆ จะเห็น“ความเป็นกลาง”ที่แท้ กับ“ความติดยึดอยู่”

แล้วจะต้อง“หลุดพ้น”จากความติดยึดอยู่นั้น ๆ จึงจะเป็น“ผู้อิสระ”จริง ๆ ศาสนาพุทธนั้นมี“อิสระ”สมบูรณ์นะ!

(๑๓๓) พุทธจึงเป็นศาสนาที่ทุกคน“หลุดพ้น”ได้สมบูรณ์แท้

“พระเจ้า”ก็คือ “ความติดยึดอยู่”นี้แหละพระพุทธเจ้าแยก“ตัวการสำคัญ”นี้ไว้ มีภาวะที่“อุปาทาน(ความติดยึดอยู่) ๔”

ได้แก่ กามุปาทาน(ยังติดยึดในกามคุณทั้งหลาย) - ภิภุชูปาทาน(ยังติดยึดในความรักรู้ความเห็น) - สิลัพพตูปาทาน(ยังติดยึดในศีลพรตหรือในวิธีปฏิบัติ) - อัตตวาทูปาทาน(ยังติดยึดอยู่แค่ได้“รู้”และพูดถึงตัวตน = ยังไม่ถึงขั้นสัมผัสตัวตนได้จริง)[พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๕๖]

“อุปาทาน ๔”นี้แหละคือ พลังงานจิตแท้ๆ ซึ่งเป็นพลังงานจริง ๆ ในตัวของคน คือ“พระเจ้า”ตัวจริงที่คนตกเป็น“ทาส”แท้ๆ เพราะยัง“ไม่อิสระจากภาวะนั้นๆ” จึงจะต้องปฏิบัติให้“หลุดพ้นจากความติดยึด”นั้น ที่เป็น“อุปาทาน ๔”ให้หมดสิ้นเด็ดขาดให้ได้ จึงจะสิ้นเกลี้ยงการตกเป็น“ทาสพระเจ้า”ซึ่งก็คือ“อุปาทาน”นี้แหละตัวจริงของจริง ได้แล้วตนก็จะกลายเป็น“พระเจ้า”เบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียเองเลย

เพราะ“พระเจ้า”คือ ผู้สร้าง“โลก” คือ “ปรมาตมัน”ผู้เป็นเจ้าแห่ง“อัตตา”แท้ หรือคือ“เจ้าของโลก-เจ้าของอัตตา”

และเราคือ ผู้ต้องอยู่เหนือ“โลก”เหนือ“อัตตา”แท้ๆ

สรุปให้ชัดๆก็คือ ผู้ที่ยังเป็น“ทาสโลก(โลกธรรม)” และยังเป็น“ทาสอัตตา(ทาสตนเอง)”เท่านั้น ที่ยังเป็น“ทาส”ทั้งหมด

ถ้าเป็น“อรหันต์”ก็สิ้นความเป็น“ทาส”แท้จริง เพราะชาวพุทธสามารถทำ“เทว(ความเป็นเทว คือความเป็น๒)”ให้เป็น“อเทว(ความไม่เป็นเทว คือความไม่เป็น คือ เป็น ๑ หรือ ๐)”ได้สำเร็จเด็ดขาดจริงแท้ เป็น“อิสระ” เป็น“ประธานตนเอง” ที่เรียกว่า“เอกัคคตา”นั่นเองบริบูรณ์สมบูรณ์สุดๆ

(๑๓๔) ทาส“อุปาทาน๔”นี้แล คือ ทาส“พระเจ้า”แท้ๆ

ดังนั้น ผู้ยังเป็น“ทาสโลกธรรม” คือยังเป็น“ทาสลามยศสรรเสริญสุข”นี้๑ นี่ทาส“โลก”แท้ๆ และยังไม่มี“อิสระ”จาก“ความเป็นทาสตัวเอง-นี่ทาสอัตตา” ก็คือ ยังเป็น“ทาสพระเจ้า”หรือ“อุปาทาน๔”แท้ๆอยู่๒

“พระเจ้า”นี้แหละคือ “อุปาทาน๔”นี้เองแท้ๆ เพราะยังเป็นผู้“มีความติดยึดในอุปาทาน๔”นี้จริง ๆ

ผู้ยังต้อง“ยึดสิ่งใดสิ่งนั้นอยู่”นั่นแหละคือ ผู้ยังไม่“หลุดพ้น” ยังไม่ลอยตัวจากสิ่งนั้น ไง! ยังไม่“อิสระ”จริงๆ คือสิ่งนั้นยังมีอิทธิพล“เป็นใหญ่เหนือเราอยู่”ไม่มากก็น้อย ซึ่งต้องปลดปล่อยตนเองออกจากที่ยังติดยังยึดอยู่

จึงจะต้องเรียนรู้“อุปาทาน๔”นี้แหละตัวสำคัญ ในจิตของคนทุกคน “อกุศลจิต”ตัวนี้ที่ชอบเรียกกันว่า“พระวิญญูญาณ”นี้เป็น“กาย”ของ“อัตตานิรันดร” เป็น“จิตเราเองที่ยึดมั่นถือมั่นในตัวเอง”แท้ๆ คือ“อวิชชา”ที่“สังขาร”กันอยู่ ผู้ที่ยังหลง“นิรันดร”จึงยังมี“อัตตา”ที่ยึดตัวตนอยู่ด้วย“อุปาทาน” และ“อุปาทาน”ก็มี“๔อุปาทาน”นี้เอง ที่ผูกตนเองไว้ด้วย“อวิชชา”ของตน ตนจึงไม่มี“อิสระ”ได้สักที

ผู้เรียนรู้“อัตตา ๓”ที่เป็น“จิตวิญญูญาณ”ของตนและสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้ด้วย“ปัญญา” แล้วกำจัด“อัตตา”คือ“ตัวตน”สำเร็จบริบูรณ์ ก็มี“อิสระ”สัมบูรณ์อย่างเป็นจริง

(๑๓๕) ศาสนาพุทธรู้จัก“ธรรมะ๒” หรือ“ธรรมะ๑”นี้เอง

คนผู้ใดแม้แต่ชาวพุทธที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตฺตา” และยังไม่สามารถปฏิบัติตน‘หลุดพ้น’ความเป็น“อตฺตา ๓”ได้ บริบูรณ์ ก็ยังเป็น“ทาสอตฺตา”นั้น ๆ อยู่ทั้งนั้น ยังไม่มี“อิสระ”

ดังนั้น “จิตวิญญานของตนหรืออตฺตา”ในศาสนา ที่ยังเป็น“เทวนิยม”ก็ยังเป็น“เทว ธัมมา(ธรรมะ๒)”หรือยังอยู่ ใต้อำนาจของ“พระเจ้า” ยังมี“นาย”(คือพระเจ้าเป็นนาย) และ ยังมี“ทาส”(คือเราเองเป็นทาส) ตนเองจึงยังไม่มี“อิสระ”แท้ได้

แต่ศาสนาพุทธ“อิสระ”จาก“พระเจ้า” ไม่ขึ้นต่อ“พระเจ้า” สามารถพิสูจน์ความเป็น“เทว ธัมมา(ธรรมะ๒)”กระทั่ง ทำให้เป็น“อเทว ธัมมา(ธรรมะที่ไม่เป็น๒)”สำเร็จจริง “พ้นทาส” ได้แท้ จึงเป็นศาสนาที่ชื่อว่า“อเทวนิยม”ด้วยประการฉะนี้

เพราะศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”นั้นมี“ความจริง” มีทฤษฎีจบความเป็น“นิรันดร”ลงสำหรับตนเองได้แท้ เป็น “อมตบุคคล”สามารถ“ทำกาละ”เองได้ ด้วย“กรรม”ของตนเอง โดยเฉพาะ“การเกิด-ตายทางจิตวิญญาน(โอบาติกโยนิ)”ว่าจะเกิดหรือจะตายในความเป็น“อตฺตา”ตามประสงค์ของตน

ถ้า“อรหันต์”หรือ“อมตบุคคล”ผู้นั้นเมื่อ“ตายหมดลม หายใจหรือดับขันธ”ลงแต่ละชาติ หากยังไม่ยอม“ตายหาย สูญไป”จาก“กรรมและกาล” ก็สามารถยังมี“ชีพ”ชั้น“จิตนิยาม” เกิดวนอยู่ใน“วิภวสงสาร”นี้อยู่ต่อไปได้ จนกว่าเจ้าตัวจะ

ปรีนิพพานเป็นปริโยสานจึงสิ้นภพจพชาติ สุกฺขนิทสฺสมบุรณ
 ผู้ที่ไม่มี“นิรันดร”ได้จริง แต่มี“อิสระ”สัมบุรณ และหมด
 สิ้น“อิตตา”ไม่เหลือการยึดเป็น“ตัวตน”เลยได้แท้จริง ก็เรียน
 รู้จาก“พลังงานจิต”ในความเป็น“ธรรมะ ๒”แล้วจัดการให้
 เป็น“ธรรมะ ๑” และ“๐”นี่เอง ซึ่งเป็นความรู้ขั้น“ปัญญา”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้”ที่พระพุทธเจ้าเป็น“เจ้าของ
 ความรู้”(ธรรมสามิ) เป็น“ความรู้ที่พระองค์ทรงสั่งสมบารมี
 สืบทอดมาจากพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ”จนกระทั่ง“ตนเอง
 มีปัจเจกตัง”ในตนเองได้จริง แล้วสะสม“ความรู้ที่เป็นพุทธ
 ธรรม”นี้ กระทั่ง‘กลายเป็น’ปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” ผู้“ตรัสรู้
 ได้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธโ)”แล้วจึงนำมาประกาศให้มนุษย์
 ในโลกรู้แจ้งได้ตาม ท่านจึงได้ชื่อว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 องค์ใดองค์หนึ่งในโลก เพราะ“มนุษย์ในโลก”ได้รู้จัก“ความ
 รู้ที่เป็นพุทธธรรม”นี้จากพระองค์

(๑๓๖) “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ บุคคลเช่นใด?

แต่หาก“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ”ท่านไม่ประกาศ
 “ความรู้ที่เป็น“สัมมาสัมโพธิญาณหรือพระสัพพัญญู”นี้
 ด้วยตนเองขึ้นในโลกวาระใดวาระหนึ่ง ให้มนุษย์ได้รู้“ความ
 รู้”นี้จากท่านเลย แม้ท่านจะมี“สัมมาสัมโพธิญาณหรือ
 พระสัพพัญญู”นั้นบริบูรณ์แล้วเท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธ

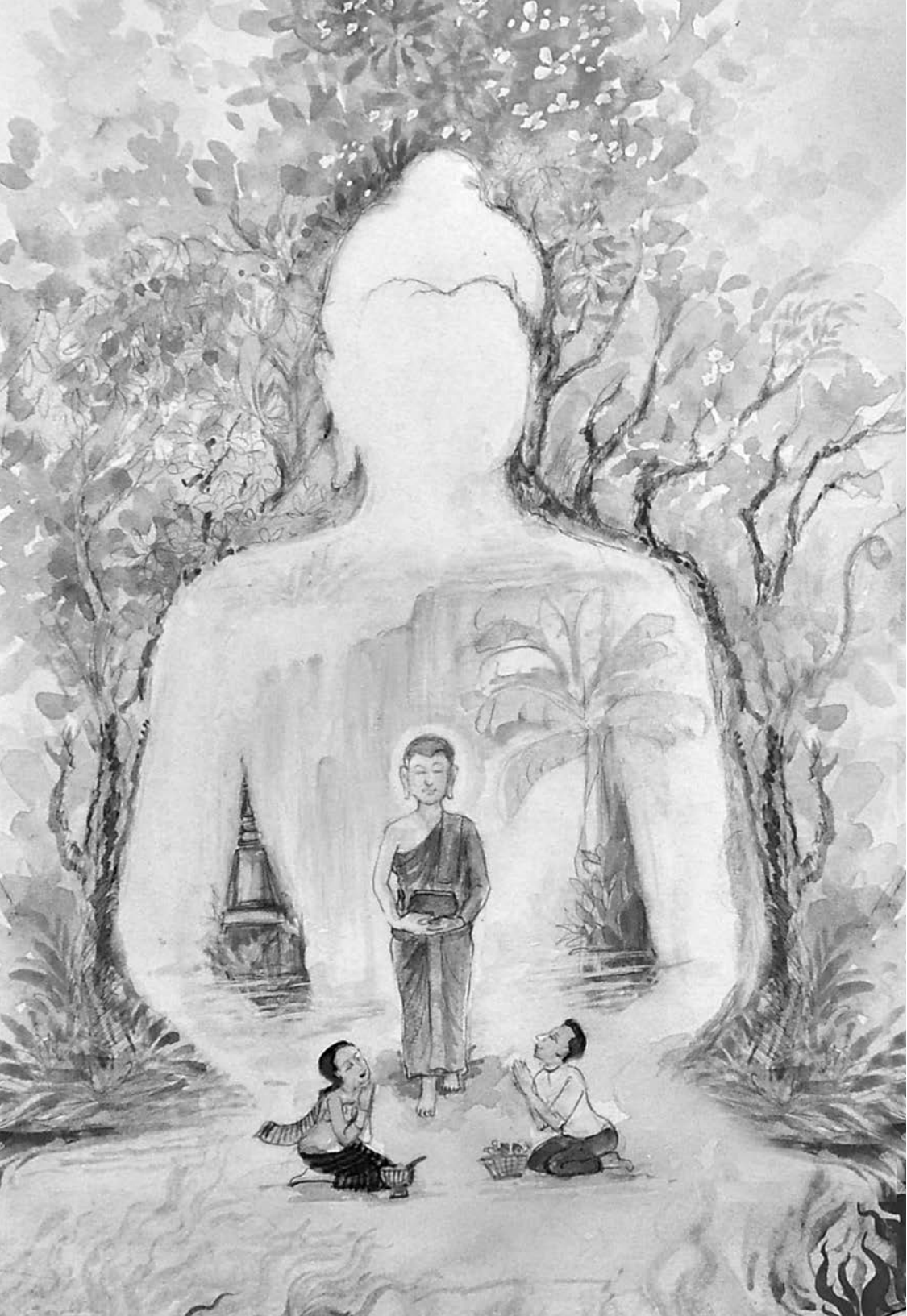
เจ้า”ทุกพระองค์ แต่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ”ท่าน“มี
 สัมมาสัมโพธิญาณหรือสัพพัญญูนั้นเฉพาะตน”เท่านั้น เมื่อ
 ท่านไม่ทรงประกาศตนเองให้แก่คนใน“โลก”รู้จักท่านเลย
 หรือไม่ประกาศ“ความรู้โลกุตระ”ที่เป็น“พระสัพพัญญู”นั้น
 แก่ใคร แล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเองเสีย
 มันก็ไม่มีใครสามารถจะ“รู้จัก”ท่านได้เลย ท่านจึงไม่ได้เป็น
 พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งขึ้นให้แก่โลกรู้จัก ก็ท่านนั่นเอง
 ไม่ใช่ท่านสอนไม่เป็น สอนไม่ได้ อย่างที่หลงผิดกัน

“ในโลก”.. จึงไม่มี“พระพุทธเจ้า”พระองค์นี้เกิดขึ้นมา
 หรือปรากฏขึ้นเป็น“พระพุทธเจ้า”สอนโลกุตระธรรมแก่มนุษย์
 หรือประกาศ“พุทธธรรม”แก่มนุษย์ แต่ท่านก็บรรลुพระสัมมา
 สัมโพธิญาณ ทว่าท่านสลายตัวเองไป ไม่มีคนใดรู้จักท่าน

ท่านก็ไม่ได้ชื่อว่า“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ขึ้น
 “ในโลก” เพราะ“ไม่มีมนุษย์คนผู้ใดได้รู้จักท่าน”เลย แม้ท่าน
 จะมี“ความรู้ถึงขั้นสัพพัญญู” ก็ไม่มีใครสามารถ“รู้จักท่าน”ได้
 เพราะท่านไม่แสดงตัวท่านเองแก่ใครนั่นเอง แล้วท่านก็
 “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป ก็เป็นอันท่านก็“สูญหายไป
 จากวิภวสงสารหรือจากเอกภพ”ไปเลยเปล่า ๆ ดาย ๆ

ก็น่าเสียดายอยู่.. แต่ท่านมี“อิสระเสรีภาพ”เต็ม ที่
 ท่านจะทำแบบนั้นอย่างสมบูรณ์ ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะไป
 ละลาละล้วงความเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของท่านได้

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่สัมมาทิฏฐิจริงคือ

อย่างนี้ต่างหาก ..ทำความเข้าใจกันดี ๆ

อย่าเข้าใจผิดว่า “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” นั้น คือ “ผู้สอนคนอื่นไม่ได้” ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ดขาด

ถ้าท่านจะสอน ย่อมสอนได้ดีเหมือนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่ได้ยากกว่ากันเลยแน่นอน เพราะท่านก็คือ พระผู้มีสัมมาสัมพุทธโธ(ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ)“เท่ากัน”กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงประกาศตนต่อมนุษย์“ในโลก” แต่ไม่มีใครรู้จักท่านว่า ท่านเป็น“องค์ใด” ท่านไม่ได้แสดงพระองค์เลย ท่านจึงไม่ชื่อว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก

(๑๓๗) นิยามที่ไม่ได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

เพราะท่านไม่ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้มนุษย์ “ในโลก”ได้รู้จักท่านเท่านั้นแหละ ท่านไม่ทรงสอน ท่านไม่ประกาศตน แล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” คือ ทำตนเอง“ตายสูญไปเลย” จึงไม่มีใครเลยในโลกนี้ที่รู้จักพระองค์ ท่านจึงเป็น“ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”เท่านั้น

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นี้คือ ผู้ทรงสั่งสมบารมีมาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ผ่านการเป็น“พระอาริยะ” มาทุกลำดับ ตามลำดับ จาก ๑.โสดาบัน ๒.สกิทาคามี ๓.อนาคามี ๔.อรหันต์ ๕.อนุโพธิสัตว์ ๖.อนิยตโพธิสัตว์ ๗.นิยตโพธิสัตว์ ๘.มหาโพธิสัตว์”

ขั้นที่ ๙. ท่านก็ได้บรรลุเป็น“สัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่ทรงความเป็น“ผู้มีสัมมาสัมโพธิญาณ”ด้วยพระองค์เองจริงนั่นเอง ซึ่ง“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ก็ทรงมี“พระสัพพัญญุตญาณ”เท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่ทรงประกาศพระองค์เองเป็นพระพุทธเจ้า“องค์ใดองค์หนึ่ง”ทุกพระองค์

แต่..“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น แม้ท่านจะได้“สั่งสมบารมีจนกระทั่งมี“สัมมาสัมโพธิญาณบริบูรณ์”ด้วยพระองค์เองแล้ว เท่ากัน ทรงมี“ความรู้ยิ่ง(สัพพัญญุตญาณ)”เท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์แล้ว

เพียงแต่ท่านไม่ได้“ประกาศพระองค์เอง”ต่อมนุษยต่อหน้ามนุษยในโลก ให้เป็นที่รู้จักขึ้นในโลกมนุษยเท่านั้นแล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน คือ“ตายอย่างจบกรรมจบกาล”ของพระองค์เองไปเลย จบไม่มีใครในโลกรู้จักเลย ว่าท่านก็คือ“พระผู้มีสัมมาสัมโพธิญาณ”องค์หนึ่งนั่นเอง

ท่านจึงไม่ได้ชื่อว่า พระพุทธเจ้า“องค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก ที่มี“ตัวตนในโลกมนุษย”ปรากฏขึ้นให้มนุษยในโลกได้รู้จักเท่านั้นแหละ แต่แท้ๆแล้วในโลก“เคยมีพระผู้สำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ”อยู่อีก“องค์หนึ่ง”

ทว่า“โลก”ไม่เคยได้รู้ว่า เป็น“องค์ใด”นั่นเอง

(๑๓๘) “ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“ความจริง”คือ“ปัญญา”

เราพูดกันถึงขั้นความเป็น“พระพุทธเจ้า”กันทีเดียว

ซึ่งมันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สูงส่งยิ่ง ๆ นึก ๆ

แต่มันก็เป็น“ความจริง”ของชาวพุทธที่จะต้องพากเพียรเรียนรู้“ความจริง”นี้ เพื่อให้เกิด“ความรู้”ที่“สัมมาทิฐิ”ของพระพุทธเจ้า ถูกต้องถ่องแท้ แยกคาย สอดคล้องกับ“ความจริง”ที่เป็น“สัจจะ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ จุฬวิญญูสูตร ๑๒)

ซึ่ง“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”ที่เรียกว่า“ปัญญา” มิใช่“ความรู้,ความฉลาด”ที่เรียกว่า“เฉกหรือเฉโก”

“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“เฉโก”อยู่ กับ“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“ปัญญา”จริงแท้ ๆ นี่แหละที่ปุถุชนคนทั่วไปแยกกันไม่ออกได้ง่าย ๆ พุดกันปนเปเละเทะเลอะเทอะไปหมด สัจจะที่จะยืนยัน“ความจริง”ก็เลยเสียหมด

เพราะ“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”อันเรียกได้ว่า“เฉโก”นั้นเป็นแค่“ความรู้-ความฉลาด”ของคนปุถุชนโลกียะ

ส่วน“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”อันเข้าขั้นจะเรียกได้ว่า “ปัญญา”นั้น จะต้องเป็นถึง“ความรู้-ความฉลาด”ของคนอารยชนชั้นโลกุตระอย่าง“สัมมาทิฐิ”แท้จริง จึงจะใช้

เพราะคำว่า“ปัญญา”เป็นของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงบัญญัติขึ้นมาเรียก“ความรู้เฉพาะที่พระองค์ตรัสรู้”ได้แก่ความรู้ที่เป็น“โลกุตระธรรม”

ซึ่งทุกวันนี้ มิใช่แล้ว เพราะมัน“มิจฉาทิฐิ”กันทั่วถ้วนแล้ว โดยเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียก“ความรู้-ความฉลาด”

แบบ“เชโก”ที่เป็น“ความรู้แค่ปุณฺชนโลกีย์”กันทั้งนั้นแล้ว ส่วนคำว่า“เชโก”ก็ทิ้งไปเลยเสียด้วย ไม่ใช่กันแล้ว เพราะต่างก็“ไม่นิยม”ที่จะใช้กันนั่นเอง มันไม่เท มันไม่สูง มันไม่เจริญ

ก็มันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชั้นต่ำของคนปุณฺชนโลกีย์ที่เต็มไปด้วยกิเลส ก็เลยรังเกียจ

ดังนั้น ด้วย“ความฉลาดแกมโกง”ก็เลย“โกง”เอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียก“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นโลกียธรรมของปุณฺชนกันหน้าตาเฉย

และที่สำคัญก็คือ มิใช่หลงผิดว่า เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ตามที่ตนเอง“ยึดถือเข้าใจอยู่ และเชื่อเอง”อยู่เท่านั้น แต่มันผิดไปไกล ไม่ใกล้กับ“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้าเลย

ซึ่งไม่สามารถจะเข้ากันได้เลยกับ“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้านั้นแหละสำคัญมาก เพราะมันเป็นเรื่องของมนุษย์โลกอื่น(อณฺฑะ)กับมนุษย์ในโลกใบนี้ มันเป็นเรื่องของมนุษย์คนละโลกพูดกัน อยู่“ดาวคนละดวง”แล้วทุกวันนี้

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ที่ยังรู้“ความจริง”อันเป็น“โลกุตระธรรม” ส่วน“ความฉลาด”แม้จะสุดแสนฉลาดเป็นอัจฉริยะแค่ไหนก็ตาม ก็รู้“ความจริง”อันเป็น“โลกียธรรม”อยู่ คือ“ความรู้-ความฉลาด”ที่ต้องเรียกว่า“เชโกหรือเชกะ”

จึงจะถูกต้องตาม“ความจริง”ที่เป็นจริงกัน แต่ดันมาเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียกสารพัด“ความรู้-ความฉลาด”กันหมด

(๑๓๙) “ความจริง”ตาม“นิยาม”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

“ความจริง”นี้เป็นเรื่องของ“ความลึกล้ำ”อันสูงสุดๆ ที่ไม่มีใครๆในโลกหล้า หรือในเอกภพจะสามารถหยั่งรู้ได้ เพราะเป็น“พระปัญญาธิคุณ”ของพระองค์เอง โดยชอบ

ซึ่ง“ความจริง”ในที่นี้คือ “ความจริง”ที่พระพุทธเจ้า ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง อัน“คัมภีรา-ทุพทสา-ทุรณูโพธา-สันตา-ปณิตา-อดักกาวจรา-นิปฺพนา-ปณฺทิตเวทนียา” เพราะเป็น“โลกุตระ” เป็น“อาริยสัจ” ที่คนผู้มีภูมิขั้น“อาริยะ”จริง จึงจะมี“ปัญญา” สามารถรู้“ความจริง”ที่ท่าน“นิยาม”ไว้ว่า

อรหัง, สัมมาสัมพุทโธ, วิชาจาจรณะสัมปັນโน, สุคโต, โลกวิทู, อนุตตโร ปุริสทัมมะสารถิ, สัตถา เทวมนุสสานัง, พุทโธ, ภควา ซึ่งเป็น“พุทธคุณ๙”สุดลึกล้ำนี้ได้จริง

ส่วน“ความรู้”นั้นมันมีตั้งแต่เริ่มต้น“รู้” แคว้นต้นๆ.. ฉาบเอา พอกเอา รู้เห็นได้ง่าย แล้วก็สามารถโชว์ เพื่อแสดงออกให้ใครต่อใครรู้ว่า เราเป็นคนมี“ความรู้” แต่ “ความรู้”นั้นจะตรงกับ“ความจริง”หรือไม่? ผู้มี“ความจริง”เป็น“สัมมาทิฐิ”และได้“สัมมาปฏิบัติ”จนกระทั่งเกิด“สัมมาปฏิเวธ” บรรลุผลเป็น“ปัจเจกตัง เวทิตตัพโพ วิญญู หิ”ในตนแล้วจริงเป็น“อาริยบุคคล ๔ (โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์)”ตามลำดับเท่านั้นจะบอกได้ ตัดสินได้

สำหรับ“ความรู้”ของคนที่แสดงออกให้คนเห็น คนได้

ยีน คนสัมผัสอยู่แต่ละวัน ก็แล้วแต่ว่าใครจะสามารถเข้าใจ “ความรู้” เหล่านั้นได้ว่าเป็น “ความจริง” หรือไม่แคใดเท่านั้น และ “ความรู้” ที่แสดงออกนั้น ๆ มันจะเป็น “ความจริง” มั้ย? ..ก็ขึ้นอยู่กับ “สมมุติสัจจะ” กับ “ปรมาตถสัจจะ” ซึ่งเป็น “ธรรมะ ๒” ที่สำคัญมากในเรื่องของ “ความจริง” หากใครไม่มี “ความรู้” ใน “สัจจะ ๒ ประการ” นี้อย่างมากเพียงพอจริง ก็ไม่สามารถจะจับทราบ “ความจริง” จริง ๆ ได้แน่ “ความจริง” ที่ยากแก่ “การตัดสินใจ” ได้อย่างยิ่ง ก็คือ เรื่องที่มันยังเป็น “อจินไตย” อยู่ตลอดกาลนาน สำหรับผู้ยังมี “ภูมิรู้และภูมิธรรม” ไม่ถึง “พุททธิสัย-ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา” นั้น ๆ มาตรวจสอบหรือวัดค่า

จึงต้องศึกษาเรียนรู้ด้วย “ทฤษฎี” ของพระพุทธเจ้า จึงจะสามารถมี “ปัญญา (ความรู้ขั้นโลกุตระ)” จึงจะพอรู้ความเป็น “อจินไตย ๔” นั้นได้ว่า เป็น “ความจริง” ไปตามลำดับ

เพราะ “ความรู้” ขั้น “ปัญญา” นี้ เป็น “ความรู้” ชนิดใหม่ ที่เป็น “ชนิดอื่น (อัญญะ)” แบบ “โลกุตระ” เป็น “ความรู้” ของคนต่างดาว” ดังกล่าวแล้ว ที่แตกต่างจาก “ความรู้” แบบ “โลกีย์” ที่เรียกโดยศัพท์ว่า “เนโกหรือเนกะหรือเนกาหรือเนกตา”

“ความรู้” ใน “ความจริง” จึงรู้กันคนละอย่าง

(๑๔๐) “ความรู้” กับ “ความจริง” ที่คนพึงคำนึงถึง “ความมี”

ผู้ “พ้นอจินไตย” ข้อใด ก็สามารถใช้อจินไตยข้อนั้นได้

ผู้มี“ความรู้”แต่ยังไม่มี“ความจริง”ตามที่ตนรู้นั้น ก็ไม่สามารถมี“ความจริง”นั้นมาใช้ ก็ใช้อยู่แค่“ความรู้”ที่ตนมี แม้แต่“ความจริง”แท้ๆ ในยุคนี้มัน ไม่ใช่“ความจริง”ในยุคบางยุคแล้ว ..เชื่อกันมั๊ย?

ดังนั้น จึงอย่าหลงยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้”ของตน กันมากนัก เพราะ“ความรู้”มันไม่ใช่“ความจริง”จริง ๆ มันไม่เที่ยง มันแปรเปลี่ยนไปตามองค์ประกอบมากมายสารพัด ซึ่งอาตมาคำนึงถึง“ประโยชน์”ที่ควรจะได้เป็นสำคัญ อาตมามีภูมิรู้มีภูมิธรรมและใช้สัปปุริสธรรม ๗ และมหาปเทศ ๔ เต็มที่สูงส่งได้เท่านี้ อย่างซื่อสัตย์เป็นหลักยึด เพราะที่สูงสุดแห่งที่สุดแล้ว “ความบริสุทธิ์”เท่านั้นจะชนะทุกสิ่งในโลก” “จิตใจ”อาตมาจะจบตรงนี้เป็นที่สุดเสมอ อาตมาก็บอก“ใจจริง”ของตนเองที่“จริงใจ”ที่สุดแล้ว ได้แค่นี้ อาตมาต่อสู้อยู่ในชีวิตนี้โดยมีแต่“ความจริง”เป็นสมบัติเดียว เป็นอาวุธเดียวที่มีและใช้มาตลอด หหมดสิ้น “ความจริง”ที่อาตมามีนี้ อาตมาก็หมดเนื้อหมดตัวล้มละลาย ก็คงมีที่สุดเท่านี้ ที่อาตมามีใช้ทั้งหลายของชีวิตตนเอง

(๑๔๑) “สมบัติ”ที่อาตมามั่นใจว่าเป็นประโยชน์ยิ่งในโลก

สิ่งที่อาตมาเห็นว่าเป็น“คุณสมบัติ”ที่ใหญ่ยิ่งและยิ่งใหญ่สุด ๆ ก็คือ “พลังงานสัมประสิทธิ์(coefficient)” ซึ่ง

เป็นพลังงานทางจิต เป็นความสามารถของคน ที่จะสร้าง
ประสิทธิภาพจิตของตนให้ยิ่งๆ ดีสุดสูงสุด มากสุดเท่า
ที่แต่ละคนจะศึกษาฝึกฝนปฏิบัติพิสูจน์ความจริงนี้ได้

จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังที่เป็น“กาย”ที่เป็นทั้ง‘รูป
ธรรม’ และ‘นามธรรม’อันเป็น“ธรรมะ๒”ทั้งหลาย ได้แก่
“รูป๒๘” และ“นาม๕” ที่สังขารกันอยู่ ประกอบกันอยู่ทั้ง
อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม
ซึ่งแต่ละคนมีชีวิตเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์อยู่ ตามความ
จริงที่ปุถุชนคน“อวิชชา”ดำเนินวนเป็น“ปฏิเสธสรุปบาท”

หากไม่เรียนรู้“ปฏิเสธสรุปบาท”จนกระทั่งได้ปฏิบัติ
ตนมี“ปัญญา”หลุดพ้นจาก“อวิชชาสวะ ๘”บริบูรณ์สัมบูรณ์
จริง ก็ยังไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อันเป็น
“สมบัติ” และ“วิบัติ” แล้วสามารถดำเนินชีวิตอยู่กับ“สมบัติ”
และ“วิบัติ”ได้ อย่างไม่ยึดมั่นถือมั่นกันจริงแท้

แต่สามารถ“ยึดสร้างสัมประสิทธิ์”ให้แก่ตนได้

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ทุกสิ่งอย่างไม่เที่ยง เป็นทุกข์
ไม่มีตัวตน เป็นไปตามเหตุปัจจัยปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น ผู้ยึด
มั่นถือมั่นจึงเป็นทุกข์

แต่ถ้าไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้ว่า ควรยึดอะไรที่เป็นแก่น
สารสำคัญอันเป็นไปตาม“กรรมและกาล” คนนั้นก็ก่อทุกข์
ให้ตนและก่อทุกข์ให้คนอื่นอยู่ตราบสิ้นกาลนาน

“อวิชชาสวะ ๘”หรือ“ความหลงผิดที่หมักหมมอยู่

ในสันดาน” เพราะ“ไม่รู้ในทุกข์(ทุกขะ อัญญาณัง)-ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทเท อัญญาณัง) -ไม่รู้ความดับทุกข์(ทุกขนิโรธะ อัญญาณัง) -ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์(ทุกขนิโรธคามินิยา ปฏิปทา อัญญาณัง) -ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ทั้งในส่วนอดีตและอนาคต(ปุพพันตาปันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ในปัจจุสมุปบาท”ว่า สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยาตาปัจจุสมุปปันเนสุ ธัมเมสุ อัญญาณัง ; พระไตรปิฎก เล่ม๓๔ “อาสวโคจจกะ” ข้อที่๗๑๒)

ผู้ที่เรียนรู้กระทั่งสามารถรู้“จบ”มีภูมิธรรมถึงได้ชั้นอาศัย“อุเบกขา ๕”เป็นอยู่ในชีวิต เมื่อเรียนรู้จนสามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มฤตยูตธาตุ”ที่มีประสิทธิภาพแห่งอัตราเร่งที่คล่องแคล่วขึ้นตามความสามารถของแต่ละคน ซึ่งอาการ“มฤ”ที่มีคุณธรรมสูงถึงขั้นคุณวิเศษ มีอยู่ใน“องค์ธรรม ๕” (ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัฏฐา-ปัสสรา)ของ“อุเบกขา” เท่าที่จิตของใครสามารถจะเพิ่มขึ้นได้ จนถึงขั้นมีอัตราเร่ง“ยกกำลัง”ได้เท่าที่ทำได้นั้น ๆ ก็เป็นที่สุด

“กาย” คือ “ธรรมะ ๒”ได้แก่“รูป”กับ“นาม”นั่นเองที่เจ้าตัวจะสามารถสร้างเสริมขึ้นมาเพิ่มได้อีก ๆ ซึ่งจะเพิ่มประสิทธิผลขึ้นให้แก่แต่ละคน ผู้ทำ“พลังงานสัมประสิทธิ์”ของตนๆขึ้นมาได้ยิ่งเท่าใด ก็จะมีผลเพิ่มความเจริญสูงขึ้นยิ่งขึ้นๆจริงนั้นตามที่สามารถทำได้มากขึ้นๆเท่านั้นๆ นั่นคือทำ“กาย”ด้วย“กายกรรม(สิ่งที่พึงกระทำทางกาย)”ที่อบรมฝึกฝน

“กายภาวนา(การอบรมกาย,การฝึกหัดกาย)”ให้“กายคต(สิ่งที่
เป็นไปในกาย,สิ่งที่อยู่ในกายที่ดำเนินไป)”เจริญมีคุณวิเศษสูงขึ้นเป็น
“กายกัมมัญญตา”บ้าง หรือ“กายปาคุญญตา” ซึ่งเป็นความยิ่ง
เจริญเร็วไวคล่องตัวแห่ง“กาย” นั่นคือ ความเป็นภาวะควรแก่
การงานแห่งกองเวทนา,ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่ง
กองสัญญา, ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองสังขาร
คนผู้สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สมบัติ” ของตนเองที่
เป็น “ชีวะ” อยู่ หรือ “วิบัติ” คือ หมดสิ้นความเป็น “ชีวะ” ไปแล้ว
จึงจะสามารถรู้จริงความเป็น “นิโรธ” หรือ “นิพพาน” ได้แน่แท้

(๑๔๒) “กาย”ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นให้จัดการจึงคือ “จิต”

“กาย”ทั้งหลายที่พระพุทธศาสดาทรงสอนว่า ให้ทำ
“กายภาวนา”ให้เจริญ จึงเป็น “การเจริญทางจิต” แท้ๆ

ซึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้จากความเป็น “กาย” ทั้งนั้น

เพราะ “การตายของ ‘กาย’ ที่เน้นเอาจิต” นั่นเองที่เป็น
“นิโรธ” หรือ “นิพพาน” ไม่ใช่ “การตายของ ‘กาย’ ที่หมายถึง ‘ร่าง
ภายนอกหรือสรีระ’ เลย” ได้เด็ดขาด ที่จะรู้จัก “นิพพาน” กันได้

แต่ก็ไม่ว่าเรื่อง “กาย” กันแล้ว “มิจฉาทิฏฐิ” กันสนิทแล้ว
ทุกวันนี้ แยก “กาย” แยก “จิต” กันไม่ออกแล้ว เพราะ “กาย” ต้อง
มี “ภาวะ๒” คือ “รูป” กับ “นาม” ให้เรารู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กันจริงๆ

เมื่อใด “กาย” ส่วนนั้นจะมี “สมบัติ” เป็น “จิต” อยู่คือ

เป็น“จิตนิยาม” เมื่อใด“กาย”ส่วนนั้นจะมี“สมบัติ”เป็นแค่“พีช
นิยาม” และเมื่อใด“กาย”ส่วนนั้นจะมี“สมบัติ”เป็นแค่“อุตุ
นิยาม” ต้องแยกออกได้ชัดเจน คม แม่น ถูก ตรงแท้

จึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้จาก“อาการ”ของจิตที่
ยังเป็น“สมบัติ”คือมีชีวิตอยู่ หรือ“วิบัติ”ไม่มีชีวิตแล้ว หรือ
“ตาย,ดับ”ไปจากจิตเราแล้ว

นั่นก็คือ เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงส่วนที่เป็น“กายกสิ”
ซึ่งเป็นจิตหรือเจตสิกส่วนที่เป็น“กิเลส”แท้ ๆ และกำจัดส่วน
ที่เป็น“กิเลส”นี้เท่านั้น ไม่ใช่ไปกำจัดหรือทำลาย“จิตทั้งจิต”
หรือไปละลابلะล้างจิตทั้งส่วนที่เป็น“กุศล” และจะต้องไล่
เรียงกำจัดไปเป็นส่วนๆตามลำดับ มีขั้นมีตอนให้ถูกต้องด้วย

ผู้ปฏิบัติจะต้องชัดเจนภาวะของ“จิต”“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันจริงๆ จึงจะไม่มั่ว
เพราะถ้าใครไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงเริ่มตั้งแต่“กาย”
ไปเป็นลำดับ นั่นคือ ความเป็น“กายในกาย” แล้วจะเรียนรู้
“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ย่อมไม่รู้แน่นอน จะ
ปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จ“สมบัติ(เกิดอยู่)”และ“วิบัติ(ดับไป)”ไปจาก
ความเป็น“ชีพหรือชีวิต”ให้แก่“อาการ๓๒ของตน”ก็ผิดแน่นอน

(๑๔๓) จึงต้องเรียนรู้การแยก“กาย”แยก“จิต”ไปแต่ขั้นต้น

แม้แค่ส่วนที่เป็น“ภายนอก ๕”คือ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,

หนัง”ก็ยังไม่รู้อะไร ทำไม่เป็น จะทำ“ความตายหรือดับ(วิบัติ)” และ“ความเกิด(สมบัติ)”ของ“มูลกรรมฐาน ๕”นี้ที่เรียนรู้ได้จริง ง่ายที่สุดก่อนส่วนที่เป็น“ภายใน”ของ“อาการ ๓๒ (ทวัตติงสการ)”ทั้งหลาย ก็ยังไม่สามารถ คนผู้นั้นก็เป็นอันหมดสิทธิ์ที่จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงว่า“ความตายสนิท” คือ“นิพพาน” หรือ“นิโรธ”นั้นว่า มี“อาการ”เช่นใดได้แน่นอน

ความเป็น“ชีพ-ชีวะ”ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งจริงความเป็น “กิเลส” ว่ามันยังมี“อาการ”มีภาวะของ“ชีพ-ชีวะ”(ชีวิติน ทรีย์)อยู่หรือมันตายสนิทแล้ว? ก็ต้องรู้จักจาก“อาการ-เพศ- นิमित-อุเทศ”ที่สามารถแยก“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม- กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ด้วยการอ่านจาก“รูป๒๘” และจาก กระบวนการของ“นาม ๕” นั่นคือ จะรู้ได้ต้องปฏิบัติ“มีผัสสะ ๖” ต้องมี“ผัสสะที่เป็น ๑ ในนาม ๕”จึงจะมี“นาม”ด้วย

การปฏิบัติที่“หลับตา”ไม่มี“ผัสสะ ๖”จึงผิดหลักการ หรือผิดทฤษฎีของพุทธอย่างสิ้นเชิง “หลับตา”ไม่มี“กาย” ไป “หลับตา”ปฏิบัตินั้นโมฆะไปจากความเป็นศาสนาพุทธ มาแต่ต้นทางแล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้าตรัสรายละเอียดใน “พรหมชาลสูตร” ที่เป็น“สูตรแรก”แท้ๆในพระสูตรทั้งหมด “หลับตา”นั้นออกนอกทาง“สัมมาปฏิบัติ” ไม่มี“ฐาน”ปฏิบัติ ซึ่งเหตุก็เพราะเรียนมา“ผิด” เรียนมา“มิจจาทิฏฐิ” นั่นเอง

นั่นคือ ต้องแยก“ความเป็นชีวะ”อยู่ หรือ“ความไม่เป็น ชีวะ”ได้ชัดเจน และต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การตายสนิท”ของ

“กาย” และหรือ“การตายสนิท”ของ“จิต” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ของส่วนที่เป็น“กาย”เป็น“จิต”ได้บริบูรณ์ ก็จะสามารถรู้จัก
ความเป็น“นิพพาน”ได้แท้ ..ไม่เช่นนั้นก็ไม่ชัดเจนชัดแจ้งแน่

ทั้ง ๆ ที่ภิกษุทุกรูป พอบวชเป็น“องค์พระ”เสร็จปั๊บ!
อุปัชฌาย์ก็จะให้“มูลกรรมฐาน๕”ปั๊บ! ก็คือ ให้เรียนรู้ฝึก“การ
แยกกาย-แยกจิต” ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ให้ได้ก่อนอื่นแท้ ๆ

ว่า “กาย”กับ“จิต”นั้น เมื่อใด“ผม”ก็ดี “ขน”ก็ดี “เล็บ”ก็
ดี “ฟัน”ก็ดี “หนัง”ก็ดี จะอยู่ใน“สภาพ‘วัตถุธ’ (อุตุนิยาม)” เมื่อใด
อยู่ในสภาพ“พีชนิยาม” เมื่อใดอยู่ในสภาพ“จิตินิยาม” ดังนี้
เป็นต้น จึงจะจัดการ(อภิสังขาร)การปฏิบัติคือ“กรรมนิยาม”ให้
เกิด“ธรรมนิยาม”จนเป็น“ปัญญาภิสังขาร”ได้ ..มีมรรคผล

ซึ่ง“กาย”นี้ล้วนเป็นความเจริญขึ้นของ“ภายใน”อัน
หมายเอาจิต-เจตสิกเป็น“สมบัติ”อันวิเศษของคนแท้ ๆ ที่เป็น
ประโยชน์ยิ่งเท่าที่คนพึงมีพึงได้กว่า“สมบัติ”ใด ๆ ในโลก

“กาย”จึงไม่ใช่หมายเน้นเอา“ร่างภายนอก”เท่านั้น!!!

เน้นที่“จิต”แต่“กาย”ก็ต้องรวมภายนอกไว้ด้วยเสมอ

(๑๔๔) “คุณสมบัติ”ที่ถึงขั้น“คุณวิเศษ”นั้นเป็น“อจินไตย”

“คุณสมบัติ”ที่ต้องเรียกขานกันว่า“คุณวิเศษ”ได้ นั้น
ไม่ว่าจะเป็น“กายปาคุญญตา”บ้าง ซึ่งเป็น“ความเป็นภาวะ
ควรแก่การงานแห่งกองเวทนา, ความเป็นภาวะควรแก่การ

งานแห่งกองสัญญา, ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกอง
สังขาร” เป็นต้น ต้องเข้าขั้น“โลกุตระ”

และหรือที่เป็น“กายมุกุตา”บ้างคือ ความหิวอ่อนของ
“ธรรมะ ๒ (กายนะ ธรรมะ ๒ ไง!)” ซึ่งก็เน้น“จิต, มโน, วิญญาณ”อยู่
“จิต”ทางด้าน“ศรัทธา”ก็เป็นจิตที่“หิวอ่อน(มุกุ)”คือ เป็น“จิต”ที่
ปรับได้เร็วง่าย, วานอนสอนง่าย ไม่ยึดมั่นถือมั่นถึงกับติดังตัน
หัวชนฝาแล้ว เพราะสิ้นกิเลสขั้น“อุปาทน”หรือขั้น“อภินิเวส” ; ไม่
มี“ความยึดมั่นถือมั่น ชนิดที่ยึดอย่างไม่ยอมเปลี่ยนแปลง”แล้ว

“จิตหิวอ่อน”ทั้งทางด้าน“ปัญญา”ก็เป็นความฉลาด
โลกุตระที่ไม่แข็งกระด้าง มีความแว่วไวไหวพริบปฏิภาณสูง

ดังนั้น ทั้งด้าน“เจโต”หรือศรัทธาก็ปรับง่าย ปรับให้เป็น
ไปได้ง่าย ให้“มี”อย่างนั้น ให้“ไม่มี”อย่างนี้ได้ง่ายเร็วทันใจ

สรุปก็คือ ทั้งด้าน“ปัญญา”ก็เกิดไหวพริบปฏิภาณง่าย
รู้ได้เร็ว จับใจ ทั้งด้าน“เจโต”หรือ“ศรัทธา”ก็ตัดจิต-ปรับจิต
ทำให้เชื่ออย่างนั้น เป็นอย่างนี้ได้ง่าย รวดเร็ว ไววับ “ปานนัก
มายากล”ให้เกิด-ให้ดับได้ฉับพลันทันที ขนาดนั้นทีเดียว

“ธรรมะ๒”คือ “ศรัทธา กับ ปัญญา”นั้น“หิวอ่อน(มุกุ)”ทั้งคู่

เพราะ“จิต”คล่องแคล่วประเปรียวใน“ฌาน ๔”(ฌาน
สี่ตานะ)มากยิ่งขึ้น ได้สะสมคุณวิเศษของ“อุเบกขา๕”เชี่ยวชาญ
ชำนาญจริง จึงมี“มุกุฏฐาตุ(จิตหิวอ่อน)”ที่วิเศษปราดเปรื่อง
ด้วย“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)”ยิ่งยอดใน“การทำให้เกิด-แม้ทำ
ดับ” จนได้ชื่อว่า เป็นคุณสมบัติ“เพศแม่”ที่เยี่ยมยิ่งถึงขั้นต้อง

เรียกว่า “สิริมหามายา” เป็นผู้ให้ “ความเกิด” ที่พิเศษเกินกว่า
โลกีย์จะเป็นได้เยี่ยมยอดสุด ๆ จริง ๆ

แถมยังยืนยันว่า “มฤตยูตธาตุ (จิตหัวอ่อน)” นี้มี “ปริสุทธา,
ปริโยหาตา, กัมมัฏญา, ปภัสรา” มันคงในตัวเองยิ่ง อีกด้วย
รู้ได้มั๊ย? ..ง่ายมั๊ย? “คุณวิเศษ” นี้เป็น “อจินไตย” จริงนะ

(๑๔๕) “สิริมหามายา” เป็น “คุณวิเศษ” ชั้น “อจินไตย”

จริง ๆ นั้นคำว่า “สิริมหามายา” ที่เรากำลังสาธยายอยู่นี้
ไม่ได้หมายถึง “ตัวตนบุคคล” หมายถึงความเป็น “นามธรรม”
ชั้น “โอปปาติกัสถ์” ที่อยู่ใน “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๗) ซึ่งเป็นข้อที่ ๙ ที่เดียว

ดังนั้น ผู้ใดที่ยัง “ไม่มีสัมมาทิฏฐิ” ย่อมเข้าใจสภาวะธรรม
ที่เป็น “สิริมหามายา” ที่ว่านี้ไม่ได้แน่นอน แม้เข้าใจก็ยังคง
กำหนด “รูปและนาม” ของความเป็น “สิริมหามายา” ไม่ได้ง่าย ๆ

“สิริมหามายา” นี้เป็น “มารดา” ที่ต้องมีความฉลาดเข้าใจ
ชั้น “โลกุตระ” ที่เกิดจาก “อัญญาธาตุ” ในศาสนาพุทธที่เป็น
จริง ๆ ความเป็น “มารดา” ซึ่งเป็น “สัมมาทิฏฐิ ข้อที่ ๙ ของ
สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ก็ตัวสุดท้ายของความเป็น “สัมมาทิฏฐิ” ที่
จะมี “ภูมิโลกุตระ” จึงเป็น “อจินไตย” ที่ต้องมิจริงเป็นจริง
ทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” ครบ ทั้งตัวตนที่เป็นมนุษย์จริง ทั้ง “ธรรมะ
๒” อันเป็น “สมมุติสัจจะ” และ “ปรมัตถสัจจะ”

ดังนั้น แม้บุคคลผู้ให้กำเนิดแก่ “พระพุทเจ้า” จึงมี

“นาม”ที่หมายถึง“ชื่อ”พระฉายายังนำ“สะดุดใจ”ว่า“สิริมหา
 มายา” เพราะมีคำว่า“มายา”ให้“สะดุดใจ”ไง! พระมารดา
 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แท้ๆ ไม่น่าจะมีชื่อที่หมายถึง“ความหลอกลวง”เลย (“มายา”แปลว่า“ความหลอกลวง”อยู่ไง!) คำอื่นๆเพราะ
 ดีๆสูงส่งมีมากมายที่ตั้งพระนามมารดา กษัตริย์ได้ ..ไม่ตั้ง!
 แต่ก็ตั้งคำว่า“สิริมหามายา”ขึ้นมา มันน่างมัย?

นี่คือ “อจินไตย(เรื่องที่ลึกล้ำเกินกว่าสามัญจะหยั่งรู้หรือเรื่องที่
 ศาสตรียกย่องไม่สามารถรู้ได้)”จริง ๆ ซึ่งต้องมีความรู้ใน“โลกุตระธรรม”
 จึงจะสามารถรู้เข้าไปถึงความเป็น“ธรรมนิยาม๕” และหยั่งถึง
 ความเป็น“จิตนิยาม” แล้วจึงจะรู้“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ดี

(๑๔๖) ผู้มีภูมิรู้ใน“ธรรมนิยาม๕”จึงจะพอรู้“สิริมหามายา”

เช่น จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ธรรมนิยาม”ที่เป็น“ธรรม”ขั้น
 โลเกียธรรมกับโลกุตระธรรมได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมนิยาม”ที่
 เป็น“กรรม”ขั้นโลกียกรรมกับโลกุตระกรรมได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 “จิตนิยาม”ที่เป็น“จิต”ขั้นโลกียจิตกับโลกุตระจิตได้ รู้จักรู้แจ้งรู้
 จริง“พีชนิยาม”ที่เป็น“พีชธาตุ”ในจิต แล้วจัดการ“จิต”ที่เป็น
 “โลกียะ”ให้เป็น“จิตโลกุตระ”สำเร็จใน“จิต”ของเราได้ รู้ไป
 จนถึง“อุตุนิยาม”ในจิตของเรา

“ธรรมนิยาม ๕” นั้นได้แก่ อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิต
 นิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม”ที่เป็น“อุตุนิยาม”ขั้น

โลกียะกับโลกุตระใน“จิต”ของเราได้ แล้วจึงจะทำความเข้าใจ
“ธาตุ”เป็น“ธรรม”ที่เราประสงค์ให้เกิดใน“จิต”ตนได้สำเร็จ

การ“ทำความเกิด”ด้วย“กรรม”(สุดทุกภพ กัมมานัง ผลัง
วิปาโก) จาก“โลกียกรรม”เป็น“โลกุตระกรรม” โดยการจัดการ“จิต
ธาตุ-พีชธาตุ-อุตุธาตุ”ให้ลงตัวได้สัดส่วนในตนสำเร็จ ชีวิตของ
เราก็เป็นอยู่ดีสูงสุดขั้นอรหัตต์ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม
นิยาม๕” และจัดการกับ“ธรรมนิยาม๕”ได้ดังประสงค์

ผู้ทำได้ดังนี้นี้จริง คือ “สิริมหามายา” ผู้ให้ความเกิด
“พุทธ”แท้ทางจิตวิญญาณ ตั้งแต่จิตเข้ากระแสพุทธ(เข้าเส้นทาง
โศดาบัน)กระทั่งถึงที่สุดเป็น“เจ้าแห่งพุทธ”หรือ“พระพุทธเจ้า”

ผู้ทั้งรู้ทั้งทำได้ชื่อว่าเป็น“สิริมหามายา” คือ เป็น“แม่
(มารดา)”ที่สามารถค้นหา“พ่อ(บิดา)”มาช่วยกันทำ“ความเกิด”ให้
แก่จิต(สัตว์โอปปาติกะ) จนสามารถทำ“ความเกิดโอปปาติกโยนิได้
จริง” ซึ่งความเป็น“พ่อ”คือ เชื้อพิเศษที่เป็น“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

“พ่อ”จึงได้แก่ “ปัญญา”ซึ่งก็คือ“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

“ความรู้โลกุตระ”จึงไม่ใช่“ความรู้โลกียะ”แน่นอน

(๑๔๗) ผู้ทำ“สิริมหามายา”ได้คือผู้ทำ“ความเกิด”ขึ้นอจินโดย

“อจินโดย”ในความเป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)”ที่
คนจะ“ทำความเกิดให้แก่จิตของตน(โอปปาติกโยนิ)”ได้ ก็ต้อง
เป็น“โลกุตระ” ซึ่งต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ แล้วปฏิบัติให้สัมมา
ปฏิบัติ จึงจะเกิดผลสัมมาปฏิเวธ ซึ่ง“อาศัย”การฝึกฝนตน จน

เกิดเป็น“นิสัย”กระทั่งเป็น“วิสัย” เพราะเปลี่ยนแปลง“อาสวะ”
เปลี่ยนแปลง“อนุสัย”ได้ ที่สุดถึงขั้นถอน“อนุสัย”ให้ออกไป
จากจิตตนได้หมดสิ้นบริบูรณ์สมบูรณ์

ผู้นี้คือ “สิริมhamaya”เป็น“แม่”ที่ทำ“ความเกิด”ให้แก่
“จิตตน”ได้เป็นอรหันต์สำเร็จ ก็เป็น“สิริมhamaya”ขั้นต้น

เพราะมี“ความรู้ยิ่งเห็นจริง”ใน“อจินไตย๔” แล้วหลุด
พ้น“อจินไตย ๔”ได้จริง(พ้นความไม่รู้คือ รู้“อจินไตย”ได้) เพราะมี
ความรู้ใน“โลกจินตา” และสามารถ“จัดการ”กับ“กรรมวิบาก”
ของตน ด้วย“ฉานวิสัย” ที่สุดสูงสุดถึง“พุทธวิสัย” ตามบารมี

เรื่องของ“จิตนิยาม”ที่พลังงานมี“กรรมนิยามและธรรม
นิยาม”อันเป็น“อจินไตย” ซึ่งผู้สามารถ“เรียนรู้”แล้วจัดการทำ
(อภิสังขาร)“พลังงานจิต”ให้สูงถึงขั้น“โลกุตระ”ได้ ที่วิทยาศาสตร์
ทาง“สสาร-พลังงาน”ยัง“อจินไตย”อยู่ จึงยากที่จะเข้าใจ ซึ่ง
มี“ความเกิด”ขั้น“สิริมhamaya”ที่ปรากฏในโลกมนุษย์” จึงเป็น
อจินไตย ตามนัยนี้ด้วยประการฉะนี้เอง

“สิริมhamaya”เป็น“อจินไตย”ที่มี“เนื้อหา(สาระ)”สูงเข้า
ขั้น“พุทธวิสัย”ซึ่งสูงกว่า“ฉานวิสัย” สูงกว่า“กรรมวิบาก” สูง
กว่า“โลกจินตา” เมื่อตรวจสอบกันตาม“อจินไตย” ๔ ระดับ

ดังนั้น “ความเกิด”ที่เข้าขั้น“สิริมhamaya”ของพุทธจึง
เป็น“อจินไตย” เพราะไม่ใช่“ความเกิด”สามัญของโลกียธรรม

“พุทธวิสัย”นั้นแน่นอนก็ต้องชาว“พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิ
ด้วยกันจริงจึงจะไปทางเดียวกันอย่างถูกต้องถ่องแท้(โยนิโส)

(๑๔๘) คำว่า“ฌาน(เพ่ง)”นี้แหละที่แตกต่างกันอยู่หลากหลาย

คำว่า“ฌาน”นี้แหละที่โลกียะสามัญทั่วไปต่างก็มี“ฌาน”กันทั้งนั้น คือ “การทำจิตในจิต”ให้จิต“สงบ”ให้“จิตมีความเป็นหนึ่ง(เอกัคคตา)” ให้สงบแน่วแน่มั่นนาน” ซึ่งใช้วิธี“เพ่ง(concentrate)”กันทั้งนั้น แต่“การเพ่ง(concentrating)”นี้แหละที่มันมีนัยสำคัญ ว่า “ลงรอยเดียวกัน(concent,harmony)หรือ“แตกต่างกัน(contrast,opposite)”

เพราะปกติของคนทั่วไป“การเพ่ง(concentrate)” ที่เป็นสามัญสำนึก(common sense)ก็มีกันเป็นปกติธรรมดาอยู่แล้ว

จุดนี้แหละ ที่ต้องพิจารณากันให้สำคัญยิ่ง ที่เป็น“แบบพุทธ”นั้นเป็น“การเพ่ง”ที่มีนัยะแตกต่างจาก“ฌาน”แบบอื่น ชนิดที่มี“ความพิเศษ”ไม่เหมือนใคร เพราะ“ฌาน”แบบพุทธ คือ“การเพ่งที่เป็นสามัญของคนธรรมดา”นี้เอง แต่ทำได้ชนิดที่“ไม่เหมือนใคร” เพราะมี“ทฤษฎีเฉพาะตน(สัมมาทิฏฐิ),มีจุดหมายปลายสุดของความเป็นที่สุดแห่งจิตวิญญูญาณ(ปริโยสาน)” เป็นของพระพุทธเจ้าเองโดยเฉพาะพิเศษแท้ๆ จึงเป็น“ฌาน”ที่มี“วิสัย”พิเศษ(Supra concentration)จริง ๆ

“การเพ่ง(concentration)”แบบสามัญทั่วไปที่จะทำจิตให้“สงบ”ถาวรยืนนานกันนั้นคือ“การเพ่ง”ที่เรียกในภาษาฝรั่งว่า meditation นี่แหละแพร่หลายมาก ในวิธี“เพ่ง(concentrate)”

เพื่อทำจิตใจให้“สงบ”ที่เป็น“วิธี”นิยมแพร่หลายกันมากมาย และคำบาลีก็เรียกกันด้วยคำว่า“ฌาน” แต่ก็มี“ฌาน”ที่เกิด“ผล”สำเร็จแตกต่างกันไปอีกมากมาย ที่มีนัยะทั้ง“ลึก”และทั้ง“ลึบ” เพราะเป็น“อาการของจิตภายในของตนๆ” ซึ่งมัน“ของใครก็ของตนคนเดียวที่เราารู้เรารู้สึกกับอาการนั้นๆ”

ศาสนาพุทธมีความเป็น“ฌาน”แบบพุทธพิเศษยิ่ง ที่จะบรรลุ“วิชาและวิมุติ”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” เพราะฉะนั้น “ความสงบ(สันติ)”แบบพุทธ จึงเป็น“ความสงบ”ที่ยิ่งใหญ่มาก วิจิตรพิสดารมาก ซึ่งต้องเรียนรู้วิธีทำ“จิตในจิต”แบบพุทธ

(๑๔๙) “ฌาน”แบบพุทธนั้น“สงบ”พิเศษที่มี“อภิธรรม”

และ“ความสงบ”ก็“สงบพิเศษแบบพุทธ” ซึ่งจะเป็น“จิตสงบ”(ปัสสัทธิ)ที่ไม่เหมือนทฤษฎีใด ๆ เป็นอันขาด เพราะ“ธรรมะแบบพุทธ”นั้นเป็น“อภิธรรม”

เรื่อง“อภิธรรม”คือ การทำ“จิตในจิต”ให้เป็น“ฌาน”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”นี้แหละ สำคัญที่สุดในกระบวนการทำ“จิตในจิต”ที่จะบรรลุ“โลกุตระธรรม”จริงหรือไม่จริงของพุทธ

การ“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“ฌาน”จึงไม่เข้าข่าย “ฌาน”ของพุทธเลย เพราะไม่เกี่ยวกับ“อภิธรรม”เลยแม้แต่หน่อย มีแต่“หลับตา”สะกดจิต-ข่มจิตเข้าไปตะพิดตายเดียว เพื่อให้จิต“หยุดอาการเคลื่อนไหว”เท่านั้นแหละที่หมายถึง“ความ

สงบ”ของเขา คือให้“นิ่ง”อย่างพาซื่อดื้อ ๆ ตรง ๆ ง่าย ๆ กันเท่า
 นี้เอง มันไม่ได้แจ่มแจ้งอธิบายรายละเอียดของ“จิต-เจตสิก-
 รูป-นิพพาน”ใด ๆ เข้าไปเรียนรู้เป็น“อภิธรรม”อะไรเลยสักนิด

“ความสงบ”ที่จะได้จากการปฏิบัติ“ฌาน”แบบพุทธรจะ
 ต้องเกี่ยวกับทั้งการพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิต
 ในจิต-ธรรมในธรรม” และทั้ง“สัมมปธาน ๔-อินทริย ๕-พละ
 ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘”มี“ปัญญา” เกิด“ปัญญ”หรือ“บุญ”เผา
 ไหม้กิเลสออกจากจิต “จิต”จึงจะ“สะอาด”และ“สงบ”แบบพุทธร
 ซึ่งเปิดเผย-เห็นแจ้ง ๆ-มีทั้งแสงสว่างพระอาทิตย์(อาโลก
 สัตถุญา) กระทบสัมผัส“รูป”ต่าง ๆ มี“นาม”เห็นรับรู้ของจริงได้ ๆ

คนที่หลง“หลับตา”ทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”ในศาสนาพุทธ
 ปัจจุบันนี้ ได้หลงมิดมัวมิดปิดประตู ไม่หันมาพิจารณาความ
 ผิดถูกเรื่องนี้กันแล้ว ใครจะพูดยังงี้ เขาก็ไม่ฟัง ไม่แก้ไขใด ๆ

เพราะได้“หลงผิดสนิทปิดฉาก”การแก้“อุปาทาน ๔”กัน
 แล้ว แม้แต่“กามอุปาทาน” เขาก็ปิด“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ไป
 สนิทหมดสิ้นแล้ว ไม่ยอมรับรู้ว่“ตนมีทวาร ๕”นี้ ที่จะต้อง
 เรียนรู้ ซึ่งเป็นเบื้องต้นในการศึกษาปฏิบัติ เพื่อเกิด“อธิจิต”ที่
 เป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”นี้แหละ เขาเอาแต่ตัด-ลัดไปปฏิบัติกัน
 ภายในจิตกันเลยเสียแล้ว ...เขาช่างอวดเก่งกันจริง ๆ!!!!

“ฌาน”ของพุทธรนั้น ต้องมี“ภายนอก”ด้วยเป็น“ธรรมะ
 ๒”เสมอ ไล่เรียงไปตามลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย” แต่ทุกวันนี้
 ไม่เหลือ“เนื้อพุทธร”แล้ว กลายเป็น“เนื้อแพะ”กันไปหมดแล้ว

(๑๕๐) “ฉาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่“อจินไตย”สุด ๆ

“ฉาน”จึงเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องแรกที่จะต้องเรียนรู้เป็นจุดสำคัญของศาสนาพุทธ ถึงจะสามารถเข้ากระแส“พุทธวิสัย” “ฉานวิสัย”เป็น“อจินไตย”ขั้นสูงรองจาก“พุทธวิสัย”เสียวนะ

“ฉานวิสัย”ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ ของอจินไตย ๔ นี่เป็นเรื่องสูงส่ง ลึกซึ้ง ประณีต ละเอียดลออยิ่งขั้นนิปฏนาคีเดียว เป็นเรื่อง“รู้ได้ยาก-เห็นได้ยาก-เดาเอาไม่ได้-ขบคิดยังงักไม่ได้”

แต่เมื่อภูมิธรรมของผู้ถึงขั้นมี“วิสัย”นั้น ๆ จจริงก็สามารถมี“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในภวะนั้น ๆ ได้ ถ้าภูมิธรรมของใครยังไม่ถึงขั้นมี“วิสัย”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม”นั้น ๆ ได้ ภวะนั้น หรือ“ธรรม”นั้นก็ยังเป็น“อจินไตย”ในคนผู้นั้น ๆ อยู่

“อจินไตย”มี ๔ ประการ คือ “พุทธวิสัย-ฉานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา”

เช่น “พุทธวิสัย” ผู้ที่มีธรรมที่เป็น“พุทธ”ถึงขั้นสัพพัญญู พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ย่อมมี“วิสัย”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นพุทธ”ขั้นสัพพัญญุตญาณนั้น ๆ แน่นอน

หรือ“ฉานวิสัย” ผู้ใดที่มีธรรมที่เป็น“พลังงานจิต”ถึงขั้น“ฉาน”แต่ยังไม่ใช่“ฉานแบบพุทธ” ผู้นั้นก็มี“ฉานแบบที่เขาได้เขาเป็น”นั้น ๆ แหละ แต่ยังไม่ใช่“ฉานแบบพุทธ”

มีคนที่มี“ฉาน”แบบที่ยังไม่ใช่พุทธนี้มากกว่ามากในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ แต่หลงกันว่า“ใช่” จึงผิดกันอยู่

ผู้ใดที่มีธรรมที่เป็น“พลังงานจิต”ถึงขั้น“ฌาน”ที่เป็น
“ฌานแบบพุทธ”อย่างสัมมาทิฏฐิจริง ผู้นั้นก็มี“ฌานแบบที่
เขาได้เขาเป็น”นั้น ๆ แหะละ แต่เป็น“ฌานแบบพุทธ”จริง

ซึ่งคนที่จะมีธรรมที่เป็น“พลังงานจิต”ถึงขั้น“ฌาน”ที่
เป็น“ฌานแบบพุทธ”อย่างสัมมาทิฏฐิจริงนั้น ยุคนี้ปัจจุบันนี้หา
ยากสุดยากมาก ส่วนมากเป็น“ฌาน”นอกศาสนาพุทธ เป็น
“ฌาน”ที่ยังไม่ใช่แบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิจริง

เพราะความเป็น“ฌานแบบพุทธ”นั้น เป็น“อจินไตย”
สุด ๆ คือ ไม่มีใครสามารถคาดเดาเอาได้เลย เป็นเด็ดขาด

ต้องผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ และสามารถปฏิบัติอย่าง
“สัมมาปฏิบัติ”จนเกิด“สัมมาปฏิเวธ” เป็น“มรรคผล”กันจริง ๆ

(๑๕๑) “ฌาน”แบบพุทธ พิเศษ ไม่มีใครเหมือน เป็นไหน?

นั่นก็คือ ต้องมี“วิธีปฏิบัติ”อันตรงตาม“มรรค ๗ องค์”
และเกิดตาม“กระบวนการ”ที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ซึ่งจะ
เป็น“โลกุตระธรรม ๘”หรือโลกุตระธรรม ๔๖”ตาม“โพธิปักขิยธรรม
๓๗”อย่างสัมมาทิฏฐิ ตรวจสอบได้ด้วย“วิชชา ๘”จริง ๆ

“มรรค อันมีองค์ ๘”นี้เป็นทฤษฎีที่ไม่มีในศาสนาไหน
สมณะ ๔ คือ ไสยบั่น, สกิทาคามี, อนาคามี, อรหันต์
จะไม่มีในศาสนาไหน ดังที่ศาสนาพุทธมี เป็นเด็ดขาด

“ฌานวิสัย”ที่เป็น“ฌานแบบพุทธ”จึงเกิดได้กับผู้มี
“ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”เท่านั้น ผู้ที่ยังไม่เกิดในตนจริง

ที่เป็น“สัมมาปฏิเวธ”อย่างถูกต้องต้องแท้เป็นสัมมาทิวฐิแท้ ย่อมไม่ใช่“ฉานแบบพุทฺธ”แน่นอน ซึ่ง“ฉาน”ทั่วไปนั้นง่าย ๆ

แต่“ฉานวิสัย”แบบพุทฺธนั้น“อจินไตย” เพราะถ้าไม่ สัมมาทิวฐิจริง ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติให้เกิด“ฉานแบบพุทฺธ” ได้เป็นอันขาด “ฉานแบบพุทฺธ”พิเศษ ไม่มีใครเหมือนจริง ๆ

พระพุทฺธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัด(พตปฏ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕) ว่า

“นตฺถิ ฉานัง อปฺปญฺญสฺส ปญฺญา นตฺถิ อฉายโต
ยัมहि ฉานํญจะ ปญฺญา จ ส เว นิพพานสันติเก”

แปลว่า ฉานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาย่อม ไม่มีแก่ผู้ไม่มีฉาน ฉานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแลอยู่ ในที่ไกลนิพพาน

“ฉานแบบพุทฺธ”นั้นต้องเดินตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ซึ่งมี“ศีล”เป็นข้อกำหนด“หลักต้น” แล้วปฏิบัติเกิดผลไป ตามกระบวนการของ“การปฏิบัติที่ไม่ผิดแบบพุทฺธ” นั่นคือ “สำรวจอินทรีย์-โภชนมัตตัญญูตา-ชาครียานุโยคะ”

จึงจะเกิด“สัทธรรม”ในหลักของ“จรณะ ๑๕”ข้อต่อไป คือ ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา แล้วจึง จะเกิดฉาน ๑-ฉาน ๒-ฉาน ๓-ฉาน ๔ มี“วิชชา ๘”เป็นผู้กำกับ

“จรณะ ๑๕”ทั้งหมดนี้ล้วนมี“ปัญญา”หรือ“วิชชา ๘” ร่วมกัน-ช่วยกันอยู่ตลอดตามที่ตรัสยืนยันที่อ้างอิงมาแล้วข้าง บนที่ว่า“ฉานกับปัญญา”ต้องมีคู่กันเสมอ ขาดกันไม่ได้

ซึ่งไม่ใช่ว่า “หลับตาสะกดจิตเข้าไป”จนเป็น“ฉาน”หรือ

เป็น“สมาธิ”แล้วจึงจะเกิด“ปัญญา”ตามผู้มีจักษุวิมุตติกัน
“ฉานหลับตา”เกิด“ปัญญา”ไม่ได้ ..ได้แค่“สัญญา”

(๑๕๒) “ฉาน”แบบพุทธ มิใช่“วิสัย”ของปฤชณ เป็นอจินไตย

มีอีกมากที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เกี่ยวกับ“ฉานแบบพุทธ”
ในพระไตรปิฎกนอกจาก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี้แล้ว แม้แต่
ใน“สามัญญผลสูตร”เป็นต้น และอีกมากมายในพระไตรปิฎก
ขอยืนยันว่า “ฉานแบบพุทธ”นั้นเป็นแบบเดียวในโลก
ที่ไม่มี“ฉาน”แบบไหนในโลกเหมือน คนทั่วไปจึงรู้จักนยากมาก

ส่วน“ฉาน”ทั่วไปนั้น มันมีสารพัดวิธี มากมายหลากหลาย
แบบข้อปฏิบัติ ที่จะปฏิบัติให้เกิด“ฉาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ
เลยจริงๆ เพราะผลที่ได้จะเป็น“โลกียฉาน”ที่ทำให้เกิด“จิต
เป็นหนึ่ง”เรียกตามบาลีได้แค่“เอกธรรม”เท่านั้น แต่ยังไม่มี“คุณ
วิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)”ยังไม่ใช่“เอกัคคตาธรรม”แต่อย่างใดเด็ด
ขาด เพราะยังไม่มีความเป็น“อัคค” มีแต่“เอกธรรม”สามัญญ

เพราะมันเป็นจิตที่ใคร ๆ ก็ทำให้“เป็นหนึ่ง”แบบง่าย ๆ
ตื้น ๆ พ้น ๆ นี้ได้ ผีภคจิตตนเองเข้าไปเท่านั้น มันเป็นเรื่อง
สามัญญทั่วไป ถ้าทำ“ความเป็นหนึ่ง”ชนิดนี้ได้ก็เรียกว่า“เอก
ธรรม” ยังไม่สามารถใช้คำว่า“อัคค”เข้าไปประกอบได้เลย
เพราะยังเป็นแค่“ฉานโลกิยธรรมดา ๆ” ไม่สูง ไม่เลิศ อะไร

“อัคค”นั่นคือ เลิศ, สูงสุด, ยอดเยี่ยม, วิเศษ, ประเสริฐ
ดังนั้น “เอกัคคตาธรรม” กับ“เอกธรรม”จึงต่างกันสุด ๆ

“ฉาน”แบบสามัญทั่วไปนั้น มีวิธีปฏิบัติมากมายหลากหลายวิธี ตามแต่ละอาจารย์เหมือนกันบ้างไม่เหมือนกันบ้างต่างคิดค้นหาวิธีมาสอนกันสารพัด ก็เป็น“ฉาน”ของคนทั่วไป

แต่“ฉานแบบพุทธ”มีแบบพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ เป็นโลกุตระ ที่เกิด“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ(อริโยสัมมาสมาธิ)

“ฉานแบบพุทธ”เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ไม่ใช่“วิสัย”ของปุถุชนสามัญจะขบคิด นึกเอา-เดาเอา-คาดคะเนเอาได้เลย

แต่เป็น“วิสัย(ความสามารถ,สภาพที่จะเป็นไปได้)”ของอาริชน ซึ่งเป็นคนมีความรู้ชั้น“โลกุตระ”เท่านั้นที่จะเป็นไปได้

ดังนั้น “ฉานแบบพุทธ”จึงเป็น“ฉาน”ที่ไม่ใช่“วิสัย”ของปุถุชนที่จะทำได้ เพราะเป็น“ฉาน”ที่ต้องมี“วิสัย”ชั้นอาริชน

ถ้าไม่ศึกษาให้“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆแล้ว จะปฏิบัติกันอย่างไร ก็เป็นไปได้แค่“ฉานแบบโลกีย์ หรือแบบเดียรธีย์”สามัญปุถุชนทั่วไปอยู่เท่านั้นตลอดกาล

ต้อง“อาศัย”การศึกษาทำ“ความรู้”ให้“สัมมาทิฐิ”ก่อนอื่น แล้วจึงจะไป“ปฏิบัติฝึกฝนอบรมตน”ให้“สัมมาปฏิบัติ”เป็น“นิสัย” จนกระทั่งสังสมเกิดคุณสมบัตินั้นๆเป็น“วิสัย”

“ฉานแบบพุทธ”เป็น“ฉาน”ที่มีวิสัย“วิเศษ-วิเศษภูมิ-วิสุทธิ”แท้จริง ซึ่งไม่ใช่ใครๆก็ทำได้เป็นได้กันเล่นๆตื่นๆ

“ฉานแบบพุทธ”เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ไม่ใช่“วิสัย”ของปุถุชนสามัญจะขบคิด นึกเอา-เดาเอา-คาดคะเนเอาได้เลย

คนผู้ที่จะได้“อาศัยความรู้”ที่เป็น“สัมมาทิฐิ” ก็

ต้องศึกษาให้“สัมมาทิฐิ”กันให้ได้จริงๆก่อน จึงจะสามารถ
อบรมฝึกฝนสร้าง“นิสัย”ของตนให้มี“ฉานแบบพุทธ”ไปตาม
ลำดับ แล้ว“พลังงานจิต”ที่เป็น“ฉานแบบพุทธ”นั้นๆจึงจะ
สั่งสมเกิดขึ้นเป็น“วิสัย”ได้จริง

ซึ่ง“ฉานแบบพุทธ”นี่คือ“พลังงานที่เป็นไฟหรืออุณห
ชาตุ”ที่สามารถ“เผาหรือกำจัด”ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้
อย่างแท้ๆ “กิเลส ๓ กองนี้”จึงหมดสิ้นไปจากจิตสำเร็จจริง ๆ

“ฉานแบบพุทธ”จะไม่ใช้ความหลงผิดที่ปฏิบัติด้วยวิธี
แบบ“หลับตา” แล้วสะกดจิตตนเข้าไป ๆ หรือทำให้มันหยุด
คิดหยุดนึกอะไร ทำให้มันอยู่เฉย ๆ ง่ายๆๆตื้น ๆนั้นเด็ดขาด

(๑๕๓) “ฉาน”แบบพุทธ มี“ทางเดียว”เท่านั้น ที่เป็นอาริยะได้

แต่“ฉานแบบพุทธ”นั้น มี“วิธีเดียว”ต้องตามแบบของ
พระพุทธเจ้า ไม่มีวิธีอื่นใดเลย ซึ่งพระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า
“เอเสวมัคโค นัตถัญญเญ”ที่แปลว่า“ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น(ไม่มี
ทาง ๒ หรือทางใด ๆเลย) ไม่มีทางอื่น(นัตถัญญเญ)”[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕
ข้อ ๓๐] ที่จะเป็น“อาริยะ”ได้ ต้องเป็น“แบบนี้(พุทธวิธี)ทางเดียว”
ต้องศึกษาให้“สัมมาทิฐิ” ตรวจสอบกันให้ถูกต้องอย่างแท้ชัด ๆ

ต้องมี“สัมมาทิฐิ”แล้ว“สัมมาปฏิบัติ”จนเกิด“ผล”จริง
เป็น“ฉานแบบพุทธ”ด้วยตนเอง จึงจะเป็น“สมาธิของอาริยะ
(อริย สมาธิ)” นั่นคือ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิต
ตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๘) ศึกษาดี ๆเถิด

ถ้าทำได้แค่“มาน”ทั่วไป ก็ได้“สมาธิ”แบบโลกีย์ทั่วไป
ไม่สามารถเป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”แน่นอน

แต่ผู้ที่เขาทำ“มาน”ของเขาแต่ละคนที่เขาทำได้ เขาก็
ต่างเชื่อมั่นกันว่า“มาน”ที่เขาได้นั้นแหละแบบพุทธ อยู่แน่นอน

เพราะ“มานวิสัย”เป็นเรื่อง“อจินไตย”คือ เรื่องที่เกิน
ภูมิของผู้ที่ไม่สามารถจะรู้ได้นั้นจริง ๆ ผู้มี“มาน”ถึงเรื่องนั้น ๆ
ได้จริง เรื่องนั้นจึงจะไม่ใช่“อจินไตย”ของผู้นั้น

“มานวิสัย”จึงพิเศษเป็น“อจินไตย”ด้วยประการฉะนี้

ความรู้เรื่อง“มาน” และความเป็น“มาน”ในชาวพุทธ
ทุกวันนี้ ยังหลงผิดกันเกือบทั้งนั้น ยังไม่ใช่“มาน”ตามสัมมา
ทิวฐิของพระพุทธเจ้าเลย เป็น“มาน”โลกีย์ปฤชณเกือบทั้งสิ้น

มีแต่“มาน”เดิยรติย์(นอกแบบพุทธ) หรือ“มาน”โลกีย์ ตาม
ลัทธิเทวนิยม ยังไม่สามารถทำให้เป็น“อเทวนิยม”ได้อย่างถูกต้อง
ต้องกัน จึงชื่อว่า ศาสนา“เทวนิยม”(ลัทธิที่ยังมี“ธรรมะ๒ อยู่ตลอดกาล
ยังทำให้เป็นธรรมะ๑ อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล หรือทำเป็น ๐ ไม่ได้แท้จริง)

(๑๕๔) “มาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่เป็น“อเทว ัมมา”

ส่วนพุทธนั้นชื่อว่า “อเทวนิยม” เพราะสามารถทำ
“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑ ” หรือ“ธรรมะ๐”ได้จริงแท้

เพราะยังทำ“ธรรมะ ๒ (เทว)”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ (เอก)”ยัง
ไม่ได้ ยังไม่เป็นกัน นี่แหละคือประเด็นสำคัญชั้นโลกียะ ที่
จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒ (เทว ัมมา)”แล้วสามารถทำให้

เป็น“ธรรมะ๑ หรือ ๐”ได้สำเร็จจริง จึงจะชื่อว่า“อเทวนิยม”

ผู้หลงผิดทั้งหลายเขาก็“หลงยึด”ว่า “ทำมาน”คือ จะ
ทำจิตให้“เป็น๑”เหมือนกันนะ! แต่มันคนละ“เป็น๑”ที่มีนัยะ

“มาน”โลกียะ นั้นเขา“เผา”กิเลสไม่เป็น หรือไม่ได้“เผา
กิเลส” มีแต่กดกิเลส ข่มกิเลสไว้ อย่าให้มันออกอาการเท่านั้น
เพียงแต่“กดข่มไว้ได้นาน” หรือ“ทำให้เย็นเป็นแช่แข็งไปเลย”
แล้วก็ไม่รู้รู้อะไร จนหลงผิดว่าตน“ดับสนิทแล้ว”แค่นั้นเอง

เมื่อ“หยุดดิน”ได้ หรือ“หยุดเคลื่อนไหว”ได้ หรือ“ดับ
มีด-ดับดาบไม่รู้ไม่เห็น” เขาก็ถือเอาอย่างนี้แหละคือ“เป็น๑”

ซึ่ง“มานแบบพุทธ”ไม่ใช่อย่างนั้นเลย

ที่สำคัญยิ่งคือ “มาน”ไม่ใช่“พลังงานที่เย็น”แต่“มาน
แบบพุทธ”นั้นเป็น“พลังงาน”ที่ร้อน เป็น“ธาตุไฟ” ไม่ใช่“ธาตุ
ลม”หรือ“ธาตุน้ำ”ด้วยซ้ำ ที่จะเอาไปใช้งานอย่างถูกต้อง

“พลังงานจิต”ที่คนผู้ใดสามารถ“ปรุงแต่งขึ้นมาได้ใน
ปัจจุบัน(อกิสังขาร)”นั้น มี“คุณสมบัติ”ถึงขั้นมี“ปัญญา”นั่นคือมี
พลังงานรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะ(ตัวตน=สักกาย)ของกิเลส แล้ว
“ความรู้(ปัญญา)”นี้สามารถ“เผา”ทำให้กิเลสนั้นลดลงได้ เรียก
ว่า“มาน” คือ “ธาตุจิตที่มีพลังงานเป็นไฟ” ใช้“เผาไฟราคะ-
ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”อันเป็น“ธาตุอกุศลจิต”

เมื่อใช้ภาษาเรียกธาตุนี้ว่า“ไฟ” นั่นก็หมายถึงว่า มันมี
ลักษณะหรือมีคุณสมบัติ“ทำให้ร้อนถึงขั้นเผาละลาย”แน่นอน
เช่น ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”เป็น“ธาตุจิต”ที่มัน

“เผา”ส่วนดีส่วนที่ประเสริฐในชีวิตคนให้เสื่อมเสีย เราก็ต้อง
กำจัด“พลังงานที่เป็นไฟชั่วทั้ง ๓”นี้ให้ได้ ซึ่งต้องใช้“ไฟฉาน”

(๑๕๕) การทำ“ฉาน”ที่แท้คือ “เผาแต่กิเลสออกไปจากจิต”

การ“เผา”คือ การใช้พลังงาน“ไฟ”ใหม่จนสลายถึงนั้น ๆ
“ฉาน”ของพุทธจึงเป็น“การสร้างพลังไฟ”ขึ้นมา ซึ่ง
เรียกว่า“ฉาน” มีคุณสมบัติเป็น“ไฟฉาน” “ฉานแบบพุทธ”จึง
ไม่มีลักษณะ“เย็น” แต่มีลักษณะ“ร้อน” และ“เผาไหม้”

“ฉาน”เป็น“อุณหธาตุ”นั้นไม่ผิด แต่เน้นโน้มมาทาง
ทิศร้อนคือไฟ ไม่ใช่เน้นโน้มไปทางทิศเย็นเป็นน้ำแข็ง

“แช่เย็นหรือแช่แข็ง”นั้น แค่ทำให้เกาะกัน“แน่นิ่ง”เก็บ
สภาพนั้นไว้ ไม่ได้สลาย หรือทำให้สูญสิ้นสภาวะนั้น ๆ ไป

แต่“ร้อนที่เป็นไฟ”นั้น สลาย ละลาย เผาไปเป็นสูญ

“ฉาน”จึงเป็น“ไฟ”ทำหน้าที่“เผ่งเผา” ซึ่งไม่ใช่ทำ
หน้าที่“แช่แข็ง” ดังนั้น“ฉาน”จึงมีฤทธิ์สลาย“ธาตุไฟ”อื่นได้
โดยเฉพาะ“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ไปได้แท้จริง

ก่อนจะเผาก็จะต้อง แยกแยะ“ภายในกาย-เวทนา
ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ให้ได้ชัดเจนคมแม่นยำ
สภาวะทั้งหลายให้ได้ก่อน จึงจะ“เผา”ถูกตัวตนที่เป็นเฉพาะ
“กิเลส”เท่านั้น ไม่ใช่“เผา”รวมไปทั้งหมดทั้งของดีของเสีย

ผู้ที่ยังไม่เรียนให้สัมมาทิฐิ แล้วจะทำ“ฉาน”ให้
“อารมณ์หรือความรู้สึก”ที่มันเป็น“อารมณ์ ๒ อารมณ์ หรือ

ความรู้สึก ๒ ความรู้สึก” ให้เหลือ “อารมณ์เดียว หรือความรู้สึกเดียว” อย่างถูกต้องแก่แท้ จึงเป็นไปได้

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ” ท่านแปลกันไว้ว่า “ธรรมะทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ท่านแปลกระชับความให้ตรงตามคำบาลีไว้

ก็ขอสาธยายขยายความตามความรู้ของอาตมาว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราเรียนรู้ “ธรรมะ ๒” เสมอ แล้วทำ “ธรรมะ ๒” นั้นให้เป็น “ธรรมะ ๑” ให้ได้ (เอกสโมสธนา, เอกคคตา)

โดยเฉพาะ “เวทนา” คือ ความรู้สึก หรืออารมณ์

เช่น เวทนาที่มันยังเป็น ๒ (ทูเยนะ เวทนายะ) คือ ยังมี “๒ ความรู้สึก หรือ ๒ อารมณ์” เราก็จัดการให้มันเป็น ๑ ให้ได้ จนสำเร็จ (เอกสโมสธนา ภวันติ) ในความเป็น “ธรรมะ ๒” นั้นแหละ

นั่นก็คือ อารมณ์หรือความรู้สึก ที่มันมี ๒ อารมณ์หรือความรู้สึก ๒ นั้น มันมี “อารมณ์แก่” อยู่ ๑ และมี “อารมณ์หรือความรู้สึกจริง” อยู่อีก ๑ เราก็ต้องจัดการ (อภิสังขาร) ทำ “อารมณ์แก่หรือความรู้สึกแก่” นั้นให้หมดไปจากจิตใจเรา

และ “อารมณ์แก่” นี้จะสูญสิ้นไปก็ “เผาเหตุของมัน” เพราะ “อารมณ์ทุกข์” นั้นมาจาก “เหตุ (คือกิเลส)” ทั้งสิ้น “ดับเหตุเสียได้” สนิทเกลี้ยง “ความวนทั้งหลาย (ทุกข์ ๗ สุข ๗ หรือ เกิด ๗ ดับ ๗ วนอยู่ไม่จบ เป็นต้น)” นั่นคือ “โลกหรือโลกีย์” ก็หมดสิ้นไปจริง ๆ

ผู้ที่สามารถทำให้มี “การเกิดผลทางจิตวิญญาณ” ได้

ฉะนั้นแล้วคือ ผู้ทำ“การเกิด”ที่วิเศษยิ่ง ที่เรียกว่า“สิริมหามายา” ซึ่งเป็น“ผู้ให้การเกิดพระพุทธเจ้า” คือนามของ“พระมารดา” ผู้รู้จักแจ้งจริงใน“อจินไตย”บทนี้ดียิ่งจริงแล้วจึงไม่มี “ปัญหา”ในประเด็น“สิริมหามายา”นี้เลย เพราะมี“ปัญญา”จริงแท้ใน“ความลึกและเหตุผล(รหัสส)”นี้ดีสุด

(๑๕๖) “สิริมหามายา”นี้เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง

“สิริมหามายา”นี้จึงได้แก่ “พลังงานจิตที่วิเศษยิ่ง” เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง ซึ่งทำ“การเกิดเฉพาะสิ่งที่ดี”ชั้นโลกุตระเท่านั้น และผู้ที่ทำได้เก่ง“วิเศษราวกับนักมายากล”ก็ไม่ปาน เพราะผู้ที่เก่งชำนาญจะทำได้ไวเร็วด้วย จิต“มูทุ”ของตน มันไม่น่าเชื่อเลยว่า จะเป็น“ความจริง”ไปได้ มันไม่น่าเชื่อเลยว่า ที่“ถูกต้อง”ที่“จริง”จะเป็นอย่างนี้หรือ?

จึงเป็น“อจินไตย”ที่หมายความว่า ปุถุชนรู้ไม่ได้, เตอเอา ; ใช้ตรรกะเอา ไม่ได้ ต้องคนผู้มีความฉลาดชั้น “ปัญญา”โลกุตระแท้ๆจึงจะสามารถ“รู้”ได้

คนผู้ฉลาดแค่ชั้น“เชโก”โลกียะเท่านั้น ไม่สามารถ “รู้”ได้จริงๆ เพราะมันต้องรู้“ความลึกและความลับ(รหัสส)”เกิน ปุถุชนจะรู้กันทั่วไปนี้แน่ๆ ปุถุชนก็อาจ“รู้”ได้ถ้าศึกษาจริง

ดังที่ ชาวอโศกทั้งมวลในยุคปัจจุบันนี้ ทำอยู่ เป็น อยู่ แต่คนไทยชาวพุทธส่วนใหญ่ทั้งหลายยังมีความฉลาด

แค่“เนโก”จึง“รู้”ไม่ได้ “เดาเอา;ใช้ตรรกะเอาไม่ได้” ว่า

นี่คือโลกุตระ นี่คือ “อารยธรรม”ของพระพุทธเจ้า
ซึ่งไม่ใช่“อารยธรรม”ของชาวโลก หรือชาวโลกียะนะ!

ดังที่เป็นอยู่เห็น ๆ กันอยู่นี้แหละ

เป็นต้นว่า ให้“เกิด”ในสิ่งที่“ดีเยี่ยม”เป็นพิเศษจริง ๆ
และมี“ความสามารถ”เก่งเกินกว่ามนุษย์สามัญจะทำได้
จริง ๆ เปรียบได้กับ“นักมายากล” ซึ่งนักมายากลนั้นเขา
แสดง“มายากล”จริง ๆ เขายังมีสิ่ง“ลวง”ซ่อนแฝงอยู่ แม้เจ้า
ตัวจะไม่รู้ ถ้ายังมีสิ่งลวงก็มายา เพราะโลกียะจึงยังมี“มายา”
หรือ“ภาวะที่ลวง”ผสมอยู่ ยังไม่สะอาดบริสุทธิ์ทั้งใจทั้งกาย

ทว่า“สิริมหามายา”นี้ให้เกิด“ความจริง”อันพิเศษที่มี
ประโยชน์ยิ่งแก่มนุษย์ในโลก มีคุณค่าสูงมากที่มนุษย์พึงได้
พึงเป็นพึงมี มิใช่แค่มายา แต่ไม่มีมายาเลย มีแต่ความจริง

ที่เรียกว่า“สิริมหามายา”เพราะยังทำ“การเกิด”

ยังเป็น“แม่” ..ยังทำลักษณะเดียวกับ“แม่”อยู่ ไง!

“นักมายากล”ที่แสดงกล คว้าสิ่งของอะไรจากอากาศ
ออกมาโชว์ปั๊บ! แล้วก็แบมือสิ่งนั้นหายไปปั๊บ! ได้อย่างแคล่ว
คล่อง บันดาลอะไรให้มีให้เกิดมาขึ้นปั๊บ! แล้วก็บันดาลให้
หายไปปั๊บ! ได้อย่างคล่องแคล่ว ฉันทิ ผู้นี้ก็“สิริมหา
มายา”ที่สามารถทำ“ความเกิดขึ้น-(ความดับไป)ของรูป-ของ
นาม”ได้อย่างเร็วไวคล่องแคล่ว ปานนักมายากลได้ปานนั้น
เช่นเดียวกัน ฉันทิก็ฉันทินั้นทีเดียว แต่ไม่ใช่“มายา”เลยแม้แต่

น้อย มีแต่“ความจริง”ล้วนๆ เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”ด้วยซ้ำ

(๑๕๗) “สิริมหามายา”นี่เป็น“การเกิดอยู่ของอุเบกขา”

ผู้มี“ปัญญา”ทราบดีความจริงนี้ ท่านก็ต้องอนุโลมไปตามยุคสมัยนั้นๆ ..นี่คือ“อจินไตยที่เป็นอุตตริมนุสสรธรรม”ในเรื่องภาวะ“การเกิด” ที่ถึงขั้น“สิริมหามายา”

ผู้ที่มี“การเกิด(ชาติ)”นี้สำคัญมากในศาสนาพุทธ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“การเกิด”เป็นหลักสำคัญไว้ถึง ๕ ประการ อันมี“ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฑิ-นิพพัตติ-อภินิพัตติ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗)

หมายถึง“การเกิด”ของกิเลสก็ต้องไม่ให้มี“กิเลสเกิด” เมื่อยังมีแม้คำว่า“การเกิด”อยู่จึงเป็น“ความด้อย”ที่ยังมีอยู่ เพราะ“อรหันต์”คือ ผู้มี“ความดับสนิท” ..ไง!

ดังนั้น ผู้ทำ“ความดับ”ได้ จึงเป็น“ความดียิ่งใหญ่”

และ“ดียิ่งใหญ่”นี้ภาษาก็คือ “สิริ(ดี)มหา(ยิ่งใหญ่)” แต่ชีวิตของคนผู้ทำได้นี้ยัง“ไม่ดับ”ไง! คนผู้นี้จึงมีทั้ง“ความเกิด”ทั้ง“ความดับ”ก็เป็น“ธรรมะ๒”อีกแหละ ซึ่งก็“๒ ที่ดับไป๑”

“ความเกิด”กับ“ความดับ”นี้ก็เลยเป็น“ธรรมะ๒”อยู่ไหนว่าต้องทำให้เป็น“ธรรมะ๑”..ไง?

ซึ่ง“ความดับ”คือภาวะที่“ตาย” แต่ก็ยังมี“ความเกิด!”

“ชีวิต”ของผู้ทำ“ความดับ”ได้แต่ยังมี“ความเกิด”อยู่

จึงเป็น“มาตา(แม่)”อยู่ ดังนั้น ผู้ทำ“ความดับและยังมีความเกิด”อยู่อีก เฉพาะอย่างยิ่ง“ทำให้เกิดให้คนอื่น ๆ ได้ด้วย”จึงเป็นเรื่องของ“การเกิด-การดับ”ที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งคนผู้นั้น“ดับกิเลส”ได้แล้ว ไม่มี“กิเลส”เข้าไปร่วมปรุงแต่งอยู่ใน“การเกิด-การดับ”นั้น แต่ภวะนั้นก็ยังมี“ความเกิดเป็นชีวะอยู่” จึงเป็นผู้ทำ“ความดับ-ความเกิด”ที่วิเศษ และทำได้ตามต้องการอีก แถมยังทำดับปั๊-เกิดปั๊ได้เร็วฉับพลันทันทีด้วย ให้หายไปได้-ให้กลับมามีก็ได้ ปั๊!ปั๊!-ปั๊!ปั๊! เหมือน“นักมายากล”ยังงี้ ยังงั้นเลย แต่ผู้ทำนี้“ไม่มีมายา” ไม่มีความลวงความหลอกใดๆเลย มีแต่ความบริสุทธิ์แท้ จึงเป็น“นักมายากล”ที่สุ่สุดแสนดีวิเศษ ต้องใช้ภาษาว่า“สิริมหามายา”

จึงเป็น“แม่”หรือ“มาตา”ที่เก่งราวกับ“นักมายากล”

“ความเกิด”ภว่นี้จึงเป็นแค่“มายา”ที่ปรากฏอยู่เท่านั้น ตามสภาวะธรรมก็มีเพียงการเกิดของ“อุเบกขา ๕”

จิตของผู้มี“นิพพาน”แล้วคือ ผู้ทำ“จิต”เป็น“อุเบกขา”ได้จริง “อุเบกขา ๕”คือ“อาการของจิตนิพพาน”ที่ถาวรยั่งยืน

(๑๕๘) “มฤตยูตถาตุ”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”

จิตของผู้ปฏิบัติที่บรรลุถึงขั้นทำ“จิตตนมีองค์ธรรม ๕ ของอุเบกขา” ก็จะมี“มฤตยูตถาตุหรือมฤตยูตถาตุ”ที่มีประสิทธิภาพทำ“ความบริสุทธิ์จากกิเลส(ปริสุทธา)”ได้แล้ว

แม้จะ“สัมผัสกับเหตุที่เคยทำให้เกิดกิเลสอีก ก็ไม่เกิดกิเลสอีกแล้ว จะมีการสัมผัสหนักขึ้นแรงขึ้นมากขึ้นไปอีกเท่าใด ๆ จิตก็ยังคงความสะอาดบริสุทธิ์อยู่ดังเดิม(ปริโยทตา)”

จิตจึงมีแต่จะเจริญเป็น“จิตหัวอ่อน(มุทุ)”ที่มีคุณวิเศษสูงส่งยิ่งขึ้น ๆ และทำงานด้วย“มุทุภูตธาตุ”ได้อย่างสำคัญ การงานที่ทำจึงเป็น“การงานที่ดีเหมาะสมทุกประการ” ยิ่งทำงานจึงยิ่งมีแต่ความชำนาญ-มีแต่คุณภาพดียิ่ง ๆ ขึ้น การงานจึงมีแต่ความเจริญ ๆ ทุกมิติรอบด้าน

“มุทุภูตธาตุ”นี้เป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติที่ถึงขั้นคุณวิเศษตัวสำคัญยิ่งใน“อุเบกขา ๕” เป็นจุดศูนย์กลางของเจตสิกที่ดีสุดสูงสุด ที่ผู้มี“มุทุภูตธาตุ”นี้แล้วจะจัดการ“จิตตัวเอง”ให้ทรง“ความบริสุทธิ์”ได้อยู่ตลอดไปไม่มีต่างพร้อยอีกแล้ว แม้จะมีการงานหรือการกระทำ(กรรม)ใด ๆ ที่ท่านยอมอนุโลมก็ดูน่าตำหนิ แต่จิตของท่านก็ทรงความบริสุทธิ์ ผุดผ่อง(บริสุทธิ์, ปริโยทตา, มุทุ, กัมมัฏฐาน, ปกฺขรา) “ไม่มีอัตตมานะ(ถือดีตัวตน)” ทว่าทำตามสมควรแท้ ๆ อยู่นั่นเอง

ถึงแม้ว่า ผู้คนที่ไม่มี“ภูมิรู้”ทั้งหลาย เมื่อสัมผัสกับ“การอนุโลมเพื่อผู้อื่น”นี้แล้ว“ถือสา” รู้สึกไม่ดีกับพฤติกรรมนี้ยึดเป็น“ความบกพร่องผิดพลาด”อยู่ ถือสาตำหนิอยู่ก็ตาม

แต่“ความสัตย์จริง”นั้น ท่านผู้มี“มุทุภูตธาตุ”นี้แท้แล้ว มี“สัปปริสธรรม ๗ มหาปเทศ ๔” ปรับตัวเองตามความเหมาะสมขององค์ประกอบแวดล้อมที่มีที่เป็นอยู่ใน

ยุคนั้นในช่วงนั้นในปัจจุบันนั้นๆ โดย“การรู้จักประมาณ (มัตตัญญูตา)” จัดสรรตาม“สิ่งที่ควร”ซึ่งเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ใจแล้วโดยแท้ ไม่ได้มี“อัตตา”ตัวตนเข้าไปผสมด้วยเลย

เพราะท่านมี“คุณวิเศษ”ถึงขั้น“อุเบกขา ๕” เฉพาะอย่างยิ่งท่านมี“มุกุตา(จิตหัวอ่อน)”ดีพอ จริงๆ

(๑๕๙) “มุกุตา”นี้จะช่วยให้มี“คุณวิเศษ”อื่นๆอีกมาก

ไม่ว่า หม่อมหมวดของ“เวทนา”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย หรือหม่อมหมวดของ“สัญญา”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย หรือหม่อมหมวดของ“สังขาร”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย เรียกว่า ท่านมี “กายมุกุตา(ความอ่อนไว้ง่ายของกาย)”เชี่ยวชาญเพียงพอ

และ“กายลหุตา”ด้วย ก็มีนัยะเยี่ยงเดียวกัน ซึ่งเป็น ความว่าง-ความเบาของเจตสิก๓ คือ เวทนาจึงว่างเบาสบายง่ายเร็ว สัญญาก็ว่างเบาสบายง่าย สังขารก็ว่างเบาสบายเร็ว

เป็น“กายชุกชุกตา”อีก ก็มีนัยะเยี่ยงเดียวกัน เป็น “ความตรง”ของเจตสิก๓ ก็เวทนา,สัญญา,สังขารนั้นแหละ ซึ่ง“ความตรง”ที่ว่านี้ก็คือ ความรู้ยิ่งรู้จริงแล้ว และความ เป็นยิ่งเป็นจริงแล้ว ในเวทนา,สัญญา,สังขาร แล้วคนผู้นี้ก็ มีความรู้“รูปกับนาม(ธรรมะ๒=กาย)”ที่มีคุณสมบัติเป็นอย่างใด ก็เป็นอย่างนั้น ไม่ผิดไปจาก“ความจริง”นั้น ชัดเจนยิ่ง ตาม ที่มี“ความรู้ยิ่ง”นั้นแล้ว ชนิดที่มีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ลด

เลี้ยวเบี้ยวบิดผิดเพี้ยนไปแล้วอย่างเด็ดขาด จึงไม่แปลกอะไร

“ความรู้”เป็น“ความจริง”อันเดียวกันปะ! ตรงกัน
ไม่ใช่ว่า“ความรู้”ก็อย่างหนึ่ง ส่วน“ความจริง”ที่ตนเองมีตน
เองเป็น ก็อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งยังไม่“ลงตัว”กัน ...มิใช่แค่นั้น

ที่กล่าวถึงนี่คือ “ธรรมะ๒”หรือความเป็น“กาย” ที่มี
ความสำคัญๆเพียง ๓-๔ อย่างเท่านั้น แต่ที่จริงความเป็น
“กาย”นั้นมีมากมายหลากหลายหลาย และหลายมิติจริงๆ

(๑๖๐) “เจตสิก ๓”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”

ผู้ที่สามารถรู้จักรู้จักแจ้งรู้จริงพลังงานคือ“เจตสิก ๓”
นี้ของตน และได้ศึกษาฝึกฝนมาอย่างสม่ำเสมอปฏิภาณ
สามารถ“จัดการ”(อภิสังขาร)ควบคุมบังคับให้พลังงานที่วุ่น
เป็นไปตามประสงค์ได้จริง ก็เป็นผู้มี“คุณวิเศษ”แท้

“คุณวิเศษ”คือความสามารถที่จัดการกับ“จิต”ตนเอง
ให้พัฒนาได้ จนเจริญก้าวหน้าสูงสุด เป็นอรหันต์สำเร็จก็คือ
ผู้ทำ“อภิสังขาร ๓ (ปุณฺณวิสังขาร-อปฺปณฺณวิสังขาร-อนณฺณวิสัง
ขาร)”สำเร็จสัมบูรณ์ “เจตสิก ๓”นี้จึงเป็น“คุณวิเศษ”แท้

“เจตสิก ๓”ที่มี“ภาวะ ๓”เส้าของกระบวนการจิต”นี้
เป็นธรรมชาติของ“จิตนิยาม”แกนหลักของคนทุกคน

นั่นคือ “วิญญูญาณ”ในตัวคนทุกคนนั่นเอง วิญญูญาณ
ของทุกคนมี“ภาวะ ๓”เส้าเป็น“เครื่องอาศัย”

แต่เพราะยัง“อริชชา”อยู่จึงไม่สามารถนำมาใช้ได้
“เครื่องอาศัย”นี้ ศัพท์วิชาการเรียกว่า“อาหาร”

“เครื่องอาศัย”ที่สำคัญของคนทุกคนคือ “อาหาร ๔”
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ผู้ศึกษา
ศาสนาพุทธที่ได้เรียนรู้จะบรรลุนิพพาน ก็ต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้
จริง”ในความเป็น“อาหาร ๔”นี้ ได้แก่ ๑.กาวฬิงการาหาร
๒.ผัสสอาหาร ๓.มโนสัทธเจตนาหาร ๔.วิญญูณาหาร

“วิญญูณ”นั้นเป็น“อาหาร ข้อที่ ๔”ของ“อาหาร ๔”

๑.กาวฬิงการาหาร อาหารคือ สิ่งที่เรากินเข้าไปเลี้ยง
ร่างกายของเรานี้เอง “กิเลส”เกิดจาก“สิ่งที่เรากิน”นี้แหละ
สำคัญนัก กามคุณ ๕ เต็มอยู่กับอาหารการกินนี้ ผู้ปฏิบัติ
ธรรมที่เข้าใจ“สิ่งที่เรากิน” นี้เป็น“กรรมฐาน” ปฏิบัติธรรม
เป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิดชนิด ๑ ใน ๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ”ถ้าปฏิบัติมี ๓ อย่างนี้
พร้อม เป็นการปฏิบัติที่“ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ” สามารถ
จะบรรลุนิพพาน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๔๕๕) แต่ถ้า“ไม่มี ๓ อย่าง
นี้” เป็นการ“ปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ”

(๑๖๑) “หลับตา”ก็หมดสิทธิ์เกิด“คุณวิเศษ”ใดๆในจิต

เรื่องนี้สำคัญมากยิ่งๆ ปฏิบัติกับ“อาหาร”นี้แลจึงจะ
บรรลุนิพพาน “หลับตา”ไม่มี“อาหาร”สักอย่าง ก็จบเห่ทางธรรม

แม้แต่ใน“อาหารสูตร”นี้เองก็ทรงยืนยันชัดอยู่ตามข้อ๒ นั้นแท้ ๆ ว่า “มีผัสสอาหาร” จึงจะสามารถศึกษา“เวทนา ๓”ได้ แล้วจึงจะมี“มโนสัญญาเจตนาหาร” จึงจะสามารถศึกษา“ตัณหา ๓” และต้องเรียนรู้จากมี“วิญญานาหาร” อันจะศึกษาได้ด้วย“รูปกับนาม” ขึ้นไป“หลับตา”ปฏิบัติก็เป็น“โมกษะบุรุษ”ตามภิกษุสาติ ที่ไปยึดเอาได้แต่“วิญญาน” ที่ไม่มี“ผัสส”เป็นปัจจัย”กันเท่านั้น

การปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ ๓ อย่าง(ปณณกปฏิบัติ) นั่นคือ “การปฏิบัติที่ไม่มีความสำรวมอินทรีย์ ๖-ไม่มีการเรียนรู้จากการบริโภคและการใช้เครื่องอุปโภค-ไม่มีการพากเพียรในตื่นรู้”

สังเกตให้ดี ๆ ณะว่า การปฏิบัติที่ผิดของพุทธนั้นคือ “การปฏิบัติที่ไม่มีความสำรวมอินทรีย์ ๖”

ดังนั้น การปฏิบัติใดที่ไป“หลับตา”ปฏิบัติ โดยไม่มี “อินทรีย์ ๖”เปิดรับรู้นั้น เป็นการปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ

มีพระวณะที่ทรงสอนไว้มากมายเหลือเกิน ที่ว่าการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ต้องมี“ผัสส”เสมอ ถ้าขึ้นตัด “ผัสส”หรือ“สัมผัส”ไม่ให้มี“สัมผัส”นั้นเป็น“การปฏิบัติผิด (ปณณกปฏิบัติ)”ไปจากวิธีปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ

การปฏิบัติที่ไม่ผิดวิธีของศาสนาพุทธ(อปณณกปฏิบัติ) นั้นต้องมี“สำรวมอินทรีย์ ๖”

ไม่ใช่ไป“หลับตา”ปิดทวาร ๕ เหลือแต่“ทวารใจทวาร

เดียวที่ปฏิบัติอยู่ ตรวจคำสอนพระพุทธเจ้ากันดี ๆ นับตั้งแต่
สูตรแรกคือ “พรหมชาลสูตร” ก็ดี ก็ชัดอยู่แล้วว่า ถ้าไม่มี
“ผัสสะ” นั้นมันไม่มี “ฐาน” ที่จะปฏิบัติได้ แม้สูตรที่ ๒ “สามัญญ
ผลสูตร” ก็ทรงยืนยันว่าต้อง “มีศีล-มีการสำรวมอินทรีย์ ๖-มี
สติสัมปชัญญะ-มีสันโดษ” จึงจะเป็นฌาน เป็นสมาธิแบบ
พุทธได้ เป็น “สัมมาปฏิบัติ” บริบูรณ์ด้วย “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

(๑๖๒) “หลับตา” หรือหนี “ผัสสะออกป่า” คือความเสื่อม

ซึ่งสูตรที่ ๓ “อัมพวิสูตร” ก็ทรงยืนยัน “ศีล-สมาธิ-
ปัญญา” จึงจะเป็น “วิชาจระณะ” ทำข้อ ๑๖๓ กับข้อ ๑๖๔
๑๖๕ พระพุทธเจ้าก็ตรัสยืนยันว่า เป็น “ความเสื่อม” ของ
ศาสนาพุทธชัด ๆ ศึกษากันดี ๆ อย่าหลับตาปฏิบัติ อย่า
หนีเข้าป่า ไปหาอาจารย์ในป่า มันผิดไปจากศาสนาพุทธ

การศึกษาของศาสนาพุทธต้อง “มีสัมผัส” เป็นปัจจัย
ไม่ใช่ “หนีสัมผัส” พุทธนั้นปฏิบัติ “มีสัมผัส” เสมอ แล้วปฏิบัติ
ให้สามารถ “อยู่เหนือ” (อุตตระ) สิ่งที่เรา “สัมผัสอยู่” นั้น ๆ ไม่เป็น
“ทาส” สิ่งนั้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็น “โลก” หรือเป็น “อัตตา”

ทุกวันนี้คนชาวพุทธตั้งแต่ระดับปราชญ์และผู้เป็นครู
บาอาจารย์สอนถ่ายทอดศาสตร์ที่เป็นพุทธธรรมได้เสื่อมไป
จาก “เนื้อแท้” ของพุทธกันหมดแล้ว พวกเขายึดถือผิด และสอน
ผิดกันไปทั้งสิ้นแล้ว ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าตั้งแต่

ยังทรงพระชนม์อยู่ ที่ตรัสไว้ถึง ๔ ข้อ ใน“อัมพมสูตร”ดังที่อ้างอิงไว้ข้างต้น ประเด็นที่“นอกรีต”หลักๆใหญ่ๆ ก็คือ

๑. หลงผิดว่า ผู้ออกบวชแล้วหากต้องการจะบรรลุนิพพาน(มีวิชาจรณะ)นั้นคือ ผู้ต้องออกปฏิบัติธรรมกันในป่าเป็น“พระป่า” ข้อ๑นี้ยังพอเหลือวินัยอยู่บ้าง ไม่ขุดดิน ยังไม่เก็บพืชพันธุ์ธัญญาหารกินเองเลย ยังมี“วินัย”เหลืออยู่บ้าง “หาบบริวารดาบสเข้าไปสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคนิพพานที่นั่น” ก็ออกไปเสาะแสวงหาผู้บรรลุนิพพาน(มีวิชาจรณะ)กันในป่านั้นแหละ

ก็ไปได้“อาจารย์ที่หลงยึดถือว่าเป็นผู้มีวิชาและจรณะ” เรียกกันว่า พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ๆ แต่เชื่อกันเช่นนี้ เห็นกันเช่นนี้

ความเชื่อเช่นนี้เห็นเช่นนี้จึงเป็น“ความเลื่อม”ข้อที่๑ ซึ่งพุทธศาสนาในทุกวันนี้ เป็นเช่นที่ว่านี้กันจริง ๆ แล้ว นั่นคือ พุทธศาสนาในทุกวันนี้ มันได้เลื่อมแท้จริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นแล้ว

เพราะทุกวันนี้ก็มีเช่นนี้ เป็นเช่นนี้ จริงแท้แน่นอน

๒. หลงผิดเหมือนข้อ ๑ แต่คราวนี้ ไม่มีแม้แต่วินัย “ไม่สามารถที่จะหาผลไม้เหล่านั้นบริโภคได้ ถือเสียมและตะกร้า

เข้าไปสู่ราวป่าด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคเหง้าไม้รากไม้และผลไม้”กันเลยทีเดียว เสื่อมหนักขึ้นเพราะไม่มีแม้แต่วินัย ก็ออกไปเสาะแสวงหาผู้บรรลु“วิชาจรณะ”กันในป่านั้นแหละ

แล้วออกไปได้“อาจารย์”ที่หลงยึดถือว่าเป็นผู้มีวิชาและจรณะ ที่เรียกกันว่า พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ๆ แต่เชื่อกันเช่นนั้น เห็นกันเช่นนั้น

ไม่ได้ถูกคิด ไม่ได้สะดุดใจใดๆ

(๑๖๓) แล้วเอา“ความเสื่อม”ที่ครบทั้งปวงมาแพร่ในบ้าน

ก็ไปได้ พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ๆ นั้นแหละเป็นอาจารย์ เชื่อกัน-เห็นกันเช่นนั้น หลงผิดกันเช่นนั้น

ความเชื่อเช่นนั้นเห็นเช่นนั้นจึงเป็น“ความเสื่อม”ข้อที่ ๒ ซึ่งพุทธศาสนาในทุกวันนี้ เป็นเช่นที่ว่ามันจริง ๆ แล้ว ใครรู้สึกสลดใจบ้างมั๊ยว่า พุทธศาสนาในทุกวันนี้ มันได้เสื่อมแท้จริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นแล้ว

๓. อาการหนักกว่าข้อ ๑-๒ “ไม่สามารถที่จะหาผลไม้
 หล่นบริโภครได้ และไม่สามารถจะหาเหง้าไม้รากไม้และผล
 ไม้บริโภคได้” จึงสร้าง“เรือนไฟ”ไว้ใกล้บ้านหรือนิคม แล้ว
 “บำเรอไฟ”อยู่ ซึ่งก็ยังเป็น“ความเสื่อม”หรือลัทธิเดียรฉัตร
 นั้นแหละทัพบมใส่เข้าไปให้แก่ศาสนาพุทธ

ผู้จะบรรลุลุทธิ(มีวิชาจรณะ)นั้นจึงต้องเป็นนักปฏิบัติ
 กิจศาสนาด้วยการบูชาด้วยไฟมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เห็นมั๊ย?

เช่น จุดไฟให้เป็นควัน ๑ ให้เป็นเปลว ๑ = อัคคียัญ
 ติดต่อกับ“เทวดา(เทว)”เพื่อ ฟูฝืน ฟูกัน ยังเป็น“เทวนิยม”อยู่

หรือ ยังมีบูชาด้วยน้ำ(รดน้ำมนต์, พ่นน้ำมนต์ = สติจนยัญ)
 โดยมี“น้ำมนต์”เป็นสื่อกับ“เทวดา(เทว)”ลม ๆ แล้ง ๆ โดยมี
 การใช้“น้ำ”พ่นกันบ้าง รดกันบ้าง อาบบ้าง ดื่มน้ำบ้าง ไร้สาระ

ทุกวันนี้ก็ต้อง“จุดธูป-จุดเทียน”บูชา ภาษาโบราณ
 เรียกสำนักที่มีวิหารเช่นนี้ว่า“เรือนไฟ”เป็นต้น เพราะใช้“ไฟ
 เป็นสื่อติดต่อเทวดากัน” แล้วเรียกเจ้าสำนักกันว่า พระผู้
 เจริญบางจำพวกบ้าง พระเจ้าอาวาสบ้าง พระนักปราชญ์บ้าง
 พระอาจารย์ไตรปิฎกเคลื่อนที่บ้าง พระมหาเปรียญบ้าง พระ
 ดอกเตอร์บ้าง พระเจ้าคุณชั้นนั้นชั้นนี้ จนถึงชั้นพระสมเด็จ
 ตามสมมุติสังจะของโลกละ ที่ป็นลัทธิอนิกริต ใช้น้ำเป็น
 สติจนยัญ-ใช้ไฟเป็นอัคคียัญกันอยู่เป็นเดียรฉัตรดังเดิม

๔. ยังมีอาการหนักกว่าข้อ ๒-๓ “ไม่สามารถที่จะ
 หาผลไม้หล่นบริโภคได้ ไม่สามารถจะหาเหง้าไม้รากไม้และ

ผลไม้บริโภคได้ และไม่สามารถจะ“บ่มเราไฟ”ได้ จึง“สร้าง
เรือนมีประตูสี่ด้านไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่ง” ซึ่งก็ยิ่งเป็น
“ความเสื่อม”หรือยิ่งเป็นลัทธิเดียรฉัตร นั่นแหละหนักหนา
เนียนเนื้อเข้าไปให้แก่ศาสนาพุทธ

ซึ่งร้ายหนักสุดยอยิ่งครบบริบูรณ์ลัทธิเดียรฉัตร แถม
มีการปรับปรุงพิธีกรรมที่เป็นการบูชาให้หรูหราไพเราะขึ้น
ไปอีกจนสุดที่จะกล่าวแล้ว และใช้“พิธีการ”เดียรฉัตรนี้เองเป็น
เรื่องปกติสามัญอยู่ในศาสนาพุทธทุกวันนี้

(๑๖๔) ในยุคพระพุทธเจ้า“ความเสื่อม”ดังกล่าวนี้ไม่มี

ในยุคพระพุทธเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ศาสนาพุทธ
ไม่มี“เรือนไฟ” ไม่มี“น้ำมันต์” ท่านปฏิเสธ“เรือนไฟ” ปฏิเสธ
“น้ำมันต์”เด็ดขาด ถ้าขึ้นมีท่านก็พยากรณ์ปริภาสไว้แล้วไง!
ใน“ความเสื่อม ๔ ประการ” กับ“อัมพัฏฐมานพ”ใน“อัมพัฏฐ
สูตร”ดังที่อ้างอิงมานั้นว่า เป็น“ความเสื่อมของศาสนาพุทธ”
แท้ๆ เป็น“ความเสื่อม”ทีเดียว เป็น“ความเสื่อม”จริงๆ ยังจะ
รู้จักคำว่า“ความเสื่อม”ได้กันอยู่ไหมเอ๋ย? ว่าหมายถึงอะไร?

แล้วเดี๋ยวนี้ ทุกวันนี้ มันก็เสื่อมจริงๆ ดังที่เป็นจริง
อย่างที่เห็นๆกันอยู่เต็มวงการพุทธศาสนา ..นั่นไง!!!!

จะเพราะ“สุดรู้”กันแล้ว หรือสุดจ้านน หรือสุดวิสัยใด
ก็ไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้ ว่าทำไมศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเป็น

เดียรถีย์อย่าง“จำยอม”กันอย่างนี้

สร้าง“เรือนไฟ”และ“บำเรอไฟ(อัคยาคารัง กริตวา อัคคิ ปริจันติ)” นั่นคือ มีวิหารหรืออาคารทำพิธีกรรมทางศาสนา เวลาทำพิธีก็ต้อง“จุดไฟ”ก็คือ “จุดธูปจุดเทียน”นั่นเอง เสร็จแล้วก็สวดมนต์ ถือเป็น“ยัญญพิธีที่ได้บูชา” หรือนับเป็นการปฏิบัติธรรมเป็นกิจของนักปฏิบัติธรรม มีอยู่แค่นี้

“ยัญญพิธีที่ได้บูชา” คุณได้“ทำงานตามพิธีการ”โดยแน่ใจว่า เป็น“พิธีการ”ที่ถูกต้องตรงพระพุทธรูปเจ้าทรงสอน

ไม่“มิจฉาทิฏฐิ”แน่ ลองตรวจสอบกันดูซิ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”ที่พระพุทธรูปเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตาริ สกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕) ว่า ก็มิจฉาทิฏฐิ เป็นไหน คือ ความเห็น(ทิฏฐิหรือทฤษฎี)ดังนี้ ว่า

๑.ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล ๒.ยัญที่บูชาแล้ว ไม่มีผล ๓.สังเวทย์ที่บวงสรวงแล้ว ไม่มีผล ฯลฯ นี่ ๓ข้อแรกนี้ก็ชัดๆ

คือ ข้อ ๑ เรื่อง“ทาน”หรือ“การทำทาน”ที่ทำกันอยู่ในวงการศาสนาพุทธ ทุกวันนี้ “ไม่มีผล”

แต่ผู้รู้ก็ยังพากัน“ทำทาน”อยู่อย่าง“หลงผิด”กันเต็มศาสนาพุทธอยู่นั่นแหละ ทำไม่ไม่สอนกัน“ทำให้ถูก” หรือ “ไม่เหลือผู้รู้”กันแล้วในศาสนาพุทธไทย

มิหนำซ้ำ“ปรุงแต่งพิธีกรรม-ปรับพฤติกรรม”กันให้ยิ่งๆมากขึ้น นักหนาสาหัสยุ่งยากมากขึ้นใส่เข้าไปอีกจนเป็น

“ภาวะสังคมพุทธ”สุดแอ่นแอ้แล้ว ซึ่งเสียทั้งเวลา เสียทั้งแรงงาน เสียทั้งทรัพย์สินเงินทอง ทำลายเศรษฐกิจอยู่แท้ๆ อย่างหนักก็ไม่เคยสำเหนียก ลูกคิดกันเอาเสียเลย

ก็ยังเผยแพร่“ความเสื่อม”อยู่ ซ้ำมีหน้าปรับปรุงให้ ยิ่งๆขึ้นแล้วก็มี“จาริตประเพณีวัฒนธรรม”ผิด ๆนี้กันไป

(๑๖๕) “ความเสื่อม”มันเสื่อมกันตรงไหน? อย่างไร?

“ทานที่ให้แล้ว(กินนั่ง)”ก็คือ “การทำทานเสร็จแล้ว ก็ไม่เกิดมรรคผลอะไร” ซ้ำแถม“ได้กิเลส”ใส่จิตเข้าไปอีก อย่างไม่รู้กันเลย(อริชา) แล้วระร่อนหนักให้ชื่นชมปรีดา ปราโมทย์กันย่ำตอกด้วยนะ มันก็เสื่อมยิ่ง ๆขึ้นหนะสิ!!!

ทำไมไม่หยุดกันล่ะ? หรือต้องช่วยกันลดให้จริงจัง

นั่นคือ “ทำทาน”กันชนิดที่“ตั้งจิตไว้ผิด(มิจฉาปณิหิตตัง จิตตัง)” ก็เท่ากับ “โจรกับโจรหรือไพร่กับไพร่ ฟังทำ ความพินาศให้แก่กัน” และพระพุทธเจ้าย้ำอีกว่า “ส่วน จิต ที่ตั้งไว้ผิด ฟังทำให้เสียหายยิ่งกว่านั้น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒) โจรกับโจร ไปร่กับไพร่ ตั้งหน้าตั้งตาทำหั่นกัน นั้นมันก็เกิดความสูญเสีย กันหนักหนาสาหัสแล้ว

แต่.. จิตที่ตั้งไว้ผิดนี้ ทำความเสียหายร้ายแรงเสีย ยิ่งกว่า โจรกับโจร ไปร่กับไพร่ ตั้งหน้าตั้งตาทำหั่นกัน จึง ต้องตั้งใจศึกษา“การตั้งจิตตั้งใจให้ถูก”นี่เองที่สำคัญ

คือ “การทำทาน” ที่ไม่รู้จัก “การตั้งจิตในจิต” หรือ ไม่มีการศึกษาเรื่อง “มนสิการ” กันให้เป็น ให้จัดการกับจิตใจของ “ผู้ทำทาน” ให้เป็น “โยนิโสมนสิการ”

หาไม่แล้ว “การทำทาน” นั้นก็ยิ่งจะซ้ำร้ายซ้ำเติมตนเองยิ่ง ๆ ขึ้นหนักหนาสาหัสไปไม่มีหยุด

ใครก็ตาม ต้องศึกษาว่า ถ้า “ทำทาน” ก็ควรทำใจในใจ โดยการ “ตั้งจิตใจให้เป็น” หรือ “ทำใจในใจให้เป็น”

“ทำใจให้เป็น” ก็คือ ต้องเรียนรู้ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ของตน แล้วจัดการ “เวทนา” (อกิสังขาร=จัดการอย่างมีความรู้ยิ่ง มี “ปัญญา” จริง) ซึ่งเป็นเจตสิกของ “วิญญาณ” โดยให้ “ธรรมะ ๒” เป็น “ธรรมะ ๑” หรือเป็น “๐” ได้เป็นจริง

นั่นก็คือ การจัดการกับ “เวทนาในเวทนา” นี้แหละ

หมายความว่า “ทำทาน” แล้ว จัดการ “ทำจิตใจตน” อย่าให้จิตใจตนเกิด “มีความหวังว่าจะเอาอะไรตอบแทน” อยู่ในใจ คือ ไม่ให้มี “ความอยาก” ไม่ให้มี “ความหวัง” (ไม่มีสาเปกโข) เลยในใจ นี่แหละ “ได้สำเร็จ” จริง ๆ ก็เป็นอันสูงสุดจิตใจสิ้นภพจบชาติ “ไม่มีนรกหรือสวรรค์”

พุทธานัน “ดับสวรรค์” ไม่มีสวรรค์ “นรกก็ดับด้วย” นี่เป็น “ธรรมะ ๑” ลำดับแรก แล้วดับให้เป็น “๐” ก็เป็นนิพพาน

ฉะนั้นคือ “ฐานนิพพาน” เป็น “นิพพานขั้นพื้นฐาน”

“พ้นความเสื่อม” ตรงนี้แหละ ที่ต้องทำได้

(๑๖๖) “ไม่มีนรทสวรค์” คือ นิพพานขั้นพื้นฐาน และที่สุด

เมื่อเราได้“นิพพานขั้นพื้นฐาน”เราก็ได้“อาการของจิต”ที่เป็นตัวอย่าง“อารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา = อูเบกขา ๕ นั้นเอง)”ที่เป็น“นิพพาน”แท้ๆ เราก็ทำ“จิต”ของเราให้ได้เช่นนี้อีก จะได้“ธาตุจิต”ที่เป็น“นิพพาน”ใส่“จิต”ตนเพิ่มขึ้นๆ

“จิต”ที่มีอาการ“นิพพาน”ก็จะได้เพิ่มขึ้นมาควบแน่นกันเข้าสนิทยิ่งๆขึ้น ภาวะ“นิพพาน”ก็จะผนึกกัน“ตั้งมั่น” แน่วแน่(อัปปนา) แนบแน่น(พยุปปนา) เทียบแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธูรัง) ไม่แปรเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ทุก“ปัจจุบัน”มีแต่เดิมความแน่นเข้าๆ(เจตโต อภินิโรปนา) แล้วตกผลึกสั่งสมลงเป็น“อดีต”ที่สุดถึงที่สุดก็มั่นใจได้ว่า“อนาคต”มีแต่“นิพพาน”เด็ดขาดแน่

“นิพพาน”จึงเป็น“อาการของจิต”หรือจะเรียกว่า “ความรู้สึก(อารมณ์)ของจิต”ก็ชนิดนี้แหละที่เพิ่มขึ้นๆจาก “นิพพานตัวแรก”คือ “นิพพาน”ที่เราสามารถทำใส่จิตตนได้เป็น“ต้นแบบ”มาก่อนแล้วไง

นั่นก็คือ อาการ“อูเบกขาเวทนา ๕” ซึ่งมี“องค์ธรรมของจิต-เจตสิก ๕ อาการ(ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฺหุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา)”นั่นเองที่เป็น“อาการของนิพพาน”อันต้อง“อนุรักษนา”คือ“รักษาผลของอูเบกขา ๕”นี้แลให้เจริญพัฒนายิ่งๆขึ้นๆ

มิใช่ว่า“ว่าง”แบบ“อยู่ว่างๆ” อยู่เฉยๆ นิ่งๆไม่มี“กรรม”

ใดๆเลย “ว่าง”แบบไม่ขยับขนขวายเอาการเอางานที่เป็นประโยชน์อะไรเลย โดยเฉพาะ“ทำงานที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น” ที่เป็น“ทาน”หรือ“มี“การให้”ผู้อื่นได้ มีการเสียสละ

ซึ่ง“การทำงานที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น”นี้แลที่ชี้ชัดบ่งบอกความแตกต่างของ“นักปฏิบัติธรรมแบบหนีสังคมออกไป” กับ“นักปฏิบัติธรรมอยู่กับสังคมโลก”แล้วบรรลุ“ความสงบของจิต”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เคหสิตอุเบกขาอย่างดีด้วย”พร้อมกับรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เนกขัมมสิตอุเบกขาอย่างดีด้วย”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”ได้ดีและได้ปฏิบัติจนบรรลุด้วย“กระบวนการเวทนา ๑๐๘”กระทั่งสามารถบรรลุ“เนกขัมมสิตอุเบกขา ๓๖”ได้อย่างแท้จริง ก็จะไม่เกิด“อุเบกขา ๕”เป็นเด็ดขาด ขอยืนยัน

ผู้“มีอุเบกขา ๕”นี้แหละคือ ผู้มี“ความเจริญ” ที่เจริญ “ความว่าง”แบบที่เรียกว่าภาษาบัญญัติว่า“นิพพาน”

หาก“ไม่มีอุเบกขา ๕”แบบปฏิบัติด้วย“กระบวนการเวทนา ๑๐๘”นี้บริบูรณ์จริง ก็เป็นผู้“ว่าง”แบบ“ความเสื่อม” แต่..มัน“ว่าง”แบบที่มี“ความเจริญ” ชัด ๆคม ๆดี ๆ อรหันต์ทุกองค์ปฏิบัติเกิด“อุเบกขา ๕”นี้ได้แล้ว

“อุเบกขา ๕ ที่เป็นเจตสิก ๕”นี้เองที่เป็น“ความจริงของใจ”อรหันต์ทุกองค์ทำ“กรรม”อยู่ใน“กาล” เท่าที่ยังทรงชีวิตอยู่ ท่านจึงเป็นคนที่ทำงานเป็นประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น เพราะประโยชน์ตนนั้นเสร็จแล้ว-ตนจบแล้ว แต่ยัง

ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ยัง“ทรงไว้ซึ่งชีวิต(ยังเป็นคนผู้ทรงธรรม)”อยู่กับสังคมมนุษยชาติ ที่“ประโยชน์ตนหมดสิ้นแล้ว” มีแต่ประโยชน์ท่านหรือเพื่อผู้อื่นเท่านั้นต่อไป

ซึ่งก็ยังเป็นคนผู้มีชีวิตนะ แต่มีชีวิตที่เป็นผู้มี“จิตว่าง”สัมมาทิฐิแล้ว นั่นคือ “ว่างจากนรก-ว่างจากสวรรค์”

(๑๖๗) “ว่าง”จาก“จิตว่างแบบอัมพาตหรือมิจฉาทิฐิ”

และนัยสำคัญมากที่มีอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ “ว่าง”จากคนที่มีทิฐิว่า ตนมี“จิตว่าง”แต่มัน“ว่างแบบอัมพาต”

นั่นคือ “ว่าง”ที่ยังไม่มี“ปัญญา” เป็นคนที่“ว่างที่มีแต่เฉโก” เขามี“ความว่าง”จริงเหมือนกัน แต่เป็นผู้“ที่มีความเห็น(ทิฐิ)ว่า “ว่างแบบ‘จิตไม่รู้สึกละอะไรเลย’ อยู่ว่างๆ อยู่เฉยๆไม่ทำอะไร ไม่มี‘กรรม’ ไม่ทำการงานอะไร มันก็กลายเป็นคนไม่มีประโยชน์! ไม่มีผลงานอะไรที่ตนทำขึ้นมาเลย มัน“ว่าง”หรือ“อยู่เฉยๆ”ไม่ทำการงานทางกาย-การงานทางวาจา-การงานทางใจ” มันพาซื้อจริงๆ เป็น “คนเอาแต่อยู่เฉยๆ ลอยไป-ลอยมาอยู่แค่นั้น”

อรหันต์นั้น“กรรมทุกกรรมเป็นไปเพื่อผู้อื่น”เป็นหลักใหญ่ ส่วนตนนั้นให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรภุพฺพธทา เม ชีวิกา)

ประเด็น“อภัยกฤต”หรือ“กลางๆว่างๆเฉยๆ”แบบพระป่า แบบเดียรฉาย ที่ไม่มี“โลกวิทู” แบบ“หนีผัสสะ”

หรือ“หลับตาปฏิบัติ” ไม่เป็นศาสนาสังคม แต่เป็นศาสนา
ของคนหนีเข้าป่า ตามที่อ้างอิง“ความเสื่อม๔ประการ”ง!!!!

ที่นี้มาสาธยายข้อ ๔ ของ“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐”กันต่อไป
จะได้แจ่มแจ้งกันยิ่ง ๆ ขึ้นได้อีก “ข้อ๑-๓”อธิบายมาแล้ว

ข้อ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว ไม่มี ฯลฯ”

นี่คือ “การปฏิบัติบูชา”แท้ๆที่ออกนอกกริตมากมาย
(พระบ้าน) ยิ่งกว่า“การปฏิบัติบูชา”ที่เขาพากันออกป่า(พระป่า)

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ เหลืออยู่แค่นี้จริงๆ คือ เหลือ
อยู่แค่“พระป่า”ซึ่งผิดแบบพุทธแท้ๆ แม้“พระบ้าน”แท้ๆก็
ปฏิบัติผิดออกนอกคำสอนของพระพุทธเจ้าไปไกลจริง ๆ

ขออภัยเถิด ที่จะต้องกล่าวไม่ยกเว้นงานศาสนาชั้น
รัฐพิธีก็มี“จุดธูปจุดเทียนบูชา” ก่อนเพื่อเป็นการเชื่อมโยง
กับ“อะไรอันใดอันหนึ่ง” ซึ่งก็คือ ยังมีส่วนที่เชื่อมโยง“นิรมาน
กาย” อุปาทานชนิดหนึ่ง เข้าข่ายเป็น“เทวนิยม”อยู่นั่นเอง

สรุปก็คือ ศาสนาพุทธทุกวันนี้เหลือแต่“ความเสื่อม
๔ประการ”นี้เท่านั้นเต็มรูป เต็มภาคภูมิ(พตปฎ. เล่ม๙ ข้อ๑๖๓)

(๑๖๘) “เสื่อม”จนเหลือแต่“การสวดร้อง”เป็นงานหลัก

มิใช่เสื่อมกันแต่ด้านวัตถุเท่านั้น แม้แต่ด้าน“ปรมัตถ
ธรรม”คือ ด้านการปฏิบัติเข้าถึง“จิตในจิต” ภายในจิตส่วน
“ปรมัตถสัจจะ”จะเป็น“อเทวนิยม” กันนั้นก็ยิ่งน้อยเต็มที

ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนยังเป็น“เทวนิยม”กันอยู่ทั้งนั้น

เพราะมีจิตาภิภูฏิกันอยู่ หาสมบัติด้วยสัมมาทิฏฐิ
ยังยากมาก เพราะยังทำ“ธรรมะ๒ (เทว ธรรมา)”ให้เป็น“ธรรมะ
๑ หรือ ๐ (อเทว ธรรมา)” ยังไม่ได้้อย่างสัมมาทิฏฐิกันอยู่จริง ๆ

ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเหลือแต่“การสวด”ที่เป็น
การสวดร้องที่มีทำนอง(ศต)กันทั้งสิ้น แล้วหลงผิดว่าเป็น“การ
กล่าวสรรภัญญะ” จึง“อาบัติ”กันอยู่ตลอดการสวดนั้น ๆ

ซึ่งเป็นเรื่องของศาสนาเดิยรติย์ ออกนอกกริตทั้งสิ้น

พระในศาสนาพุทธทุกวันนี้ล้วนเป็นพระหลงทาง
แสดงถึง“ความเสื่อม”ของศาสนาพุทธ กลายไปเป็นพระ
เดิยรติย์ บวชในศาสนาพุทธแต่เป็นพระนอกกริตพุทธทั้งนั้น

จะเป็น“พระ”ที่ทรงศีล-ทรงสมาธิ-ทรงปัญญา มี
จรรยา ๑๕ วิชชา ๘ สัมมาทิฏฐิกันก็น้อยสุดน้อย หาทำยา
หยอดตายากแสนยาก แม้“ศีล”ก็ไม่มีกันแล้ว มีแต่วินัย๒๒๗
“สมาธิ”ก็มีแต่“เจโตสมณะ(สะกดจิตให้สงบ)” “ปัญญา”ก็เหลือ
แต่“เนโก(ความฉลาดที่วนอยู่ในวัฏฏะของโลกียะเท่านั้น ยังไม่ใช่โลกุตระ)”

จะว่า“ศาสนาพุทธ”เสื่อม ไม่ใช่เลย ที่จริงนั้นคนต่าง
หากที่“หลงยึดถือผิด” และพากันผิดไปตามที่ยึดผิดนั้น ๆ จน
หลงสนิทกลับตาลปัตรว่า“ผิด”นั้นคือ“ถูก”กันจริง ๆ จัง ๆ

จึง“เสื่อมสนิทแล้ว” แก่ยากส์สส์ หรือแก่คงไม่ได้แล้ว

ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเป็น“ศาสนาที่มีแต่“การสวด
ร้อง”เป็นงานหลักของพุทธศาสนา มีแต่“การสวด”นี้แหละ

เป็นเครื่องเลี้ยงชีพ ในชีวิตนักบวชของพุทธยุคปัจจุบันนี้
 มันก็ตรงกับที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เช่นอย่างทีสมณะ
 พรหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโกชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธา
 แล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้”
 เพราะปฏิบัติ“วินัย”ก็เพี้ยน ยิ่ง“ศีล”ยิ่งผิด หรือไม่มีกันแล้ว
 ขออภัยจริง ๆ ที่อาตมาพูด“ความจริง”ตรง ๆ ไม่อ้อม
 ค้อมใดๆ

(๑๖๙) “เสื่อม”หนักจนไม่มีประตูจะรู้จัก“เทวดา”ได้เลย

ศาสนาพุทธทุกวันนี้“เสื่อม”กันถึงขนาดไม่มีประตูจะ
 รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)”กันแล้วจริง ๆ นั่นคือ แม้
 แค่“รู้จัก”ความเป็น“เทวดา”คือ ความเป็น“ธรรมะ๒” แล้วทำ
 “ธรรมะ๒”นี้ให้“ไม่เป็น ๒ (อเทว ธัมมา)”ก็ไม่“รู้จัก” จึงมงาย

“เทวหรือเทพเจ้า”ก็เชื่อกันว่าเป็น“เทวดาที่มีตัวตน”

ภาษาที่ว่า เทวหรือเทพ..จึงพากันยึดมั่นอยู่ที่ความ
 เป็น“อัตตา”ซึ่งยัง“มีตัว-มีตน”กันอยู่ ก็เห็นก็รู้จักได้จากที่
 แต่ละคนยังเป็น-ยังมีกัน ยืนยันกันได้อยู่ได้ง ๆ เต็มวงการ
 พุทธศาสนาทุกวันนี้ ไม่ว่านักปฏิบัติที่เคร่ง เอาจริงเอางี้ก็
 ตาม ไม่ว่าชาวพุทธทั่วไปก็ด้วย ตรวจสอบกันดูดี ๆ สิ!!! จะ
 เห็นได้รู้ได้ ว่า ตนเองยังเป็นอย่างนั้นอยู่จริงมั๊ย?

ยังเชื่อว่า“เทวดา”เป็นตัวตน ยังหลงว่า“เทวดา”มีอยู่

ในที่เรามองไม่เห็น และเป็นเทวดาเหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ หรือเก่งกว่าคนสารพัด ต่างก็หลง“เห็นเทวดา”ล่องลอยหายตัวได้ หรือแสดงตัวกันอยู่ใน“ภาพ”ใน“ชาติ”ของแต่ละคน ผู้จมอยู่กับ“อดีตวาทุปาทาน”กันเท่านั้น เพราะยังแยก“สภาวะ”กับ“พยัญชนะหรือคำพูด(วาตะ)”ไม่ได้ เพราะยังสับสนปนเป เพราะ“แยกรูป-แยกนาม”ยังไม่เป็น เพราะยังแยก“กายกับจิตวิญญาณ”ไม่สัมมาทิฐิ นั่นคือ ยังเรียนรู้“ธรรมะ๒” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ๑”ไม่ได้นั่นเอง

ขออภัยที่ต้องขอยกอ้างหลักฐานตัวตนบุคคลจริง

แม้แต่อาจารย์มัน ภูริทัตโต หรือหลวงตาบัว ญาณสัมปันโน ที่หลงกันนักกันหนาว่าเป็น“อรหันต์”นั่นก็ยังพากันหลงผิดว่า“เทวดา”เป็น“ตัวตน”กันอยู่ ยังพูดเองเล่าเอง

ชาวพุทธไทยทุกวันนี้หลงผิดกันอย่างนี้กันแล้วจริง ๆ

ขออภัยอย่างมากที่กล่าวชื่อบุคคล แต่นี้เป็นการศึกษา เป็นวิชาการที่บริสุทธิ์ใจ มิได้มี“อุปกิเลส ๑๖”ใดๆที่จะหมายกระหนาบบุคคล แต่เมื่อมีบุคคลจริงเป็นจริงตามสัจจะ ก็ขอยกขึ้นมาอ้างอิงเป็น reference (บุคคลที่อ้างถึง) เป็นความสัมพันธหลักฐาน อันมีจริงเป็นจริงอยู่แท้ มิใช่พูดเพื่อเจ้า

[หลวงตาบัวเล่าว่าอาจารย์มันพูดถึงเทวดามีแม้เทวดาเยอรมัน ฯ]

เมื่อยังมีจกาทิฐิกัน “เทวดา”จึงยังเป็น“ตัวตน” ดังที่กล่าวนั้นอยู่ นั่นคือ ยังเป็น“ธรรมะ๒”อยู่ เป็น“เทวนิยม”ตลอดไปนิรันดร์ ชาวพุทธก็ตามก็ยังเป็น“เทวนิยม”กันปานนี้

เมื่อทำ“เทว”ให้เป็น“อเทว”ไม่ได้ “ธรรมะ๒”ก็ไม่ใช่
 “ธรรมะ๑” ไม่ใช่“๐” หมดสิ้นความเป็น“ธรรม”ไปเลย ไม่
 ได้จริงแน่นอน ก็ไม่สามารถจัดการกับความเป็น“เทวดา”ได้
 ภาษาคำว่า“เทว”นี้ คือสภาวะ“ธรรมะ๒” คนผู้นี้ก็ยัง
 ไม่ไหวทัน ว่าภาษาหรือพยัญชนะมันหมายถึง“ธรรมะ๒”
 ทั้งๆที่เรียนบาลีกันแท้ๆ ก็แปลได้ ว่า“เทว”คือ“๒”
 จึงพากันไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา” ปิดประตูที่จะ
 สามารถรู้จักความเป็น“เทวดา”สนิทแน่นเลยด้วยอวิชชาแท้

(๑๗๐) พุทธที่สัมมาทิฏฐิรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร-พรหม”

เห็นมัยว่า ยังมงายกันไม่เสร็จอยู่จริง ๆ
 เพราะยังไปหลงผิดว่า “ธรรมะ๒”คือ “เทว”เป็น“ตัว
 ตน” หลงว่า มี“สภาวะตัวตน”ของ“เทวดา” เห็นไม่ถูกว่า
 “ธรรมะ๒”นี่คือ‘สภาวะธรรม’ที่เรากำลังมีในจิตใจตนแท้จริง
 เช่น “กายในกาย หรือเวทนาในเวทนา หรือจิตในจิต หรือ
 ธรรมในธรรม”นั้นล้วนแล้วแต่เป็น“ธรรมะ๒” แล้วเรียนรู้
 จัดการ“ธรรมะ๒”นั้นทำให้เป็น“ธรรมะ๑ หรือ๐”ให้สำเร็จ ก็
 จะหมดสิ้นความเป็น“เทวดา” ทั้งเทวดาเล็กทั้งเทวดาใหญ่
 แต่ก็ไม่รู้(อวิชชา)ว่า “เทวดา”คือ “ธรรมะ๒”แล้วจัดการ
 “กำจัดหรือดับ”ความเป็น“เทวดา”เสีย ให้เป็น“๑ หรือ ๐”
 จึงยังหลงความมี“ตัวตน(อัตตา)”ที่เป็น“ธรรมะ๒”อัน

คือ“เทว”อยู่อย่างไม่ประสีประสาไม่ว่าเป็น“เทวดา”หรือ“ผี”หรือ“พรหม”กันอยู่จริงตามแบบ“เทวนิยม”คงเดิม

เทวดา ก็บานปลายไปเป็น“เทวดา ๖ ชั้น ๖ ชนิด”
ซึ่งคือ ของเก๊ ของปลอม ของไม่จริงทั้งนั้น

พรหม ก็บานปลายออกไปเป็น“รูปพรหม ๑๖ ชั้น ๑๖ ชนิด แล้วหลงผิดเลยเถิดไปถึง“อรุปรพพรหม ๔ ชั้น ๔ ชนิด”
ซึ่งก็คือ ของเก๊ ของปลอม ของไม่จริงทั้งนั้น แต่ก็หลงมีว่า“มีอยู่จริง”กัน ซึ่งล้วน“ไม่พ้นอุปาทาน๔”

มาร หรือผี ก็บานปลายออกไปเป็นสารพัดผี สารพันมาร ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดไว้ว่ามี“๒ ประเภท”ใหญ่ๆ คือ “ขีตททาปโทสิกะ(การเล่น,การรำเริง,กีฬาเป็นผีเป็นมารหลอกหลอนตน
จึงเป็นโทษต่อตนอยู่ก็ไม่รู้ตัว) กับ“มโนปโทสิกะ(จิตใจเป็นอริชชา
เป็นโทษต่อตนอยู่ก็ไม่รู้ตัว)”

“ขีตททาปโทสิกะ”นั่นคือ การหลงความสนุกสนานที่เป็น“เชิงกาม”นั่นเอง เป็น“โทษภัยอันใหญ่หลวงของคน”

“มโนปโทสิกะ”นั่นคือ การหลงความเป็นจิต เป็นมโน เป็นวิญญานที่เป็น“เชิงอัตตา”นั่นเอง เป็น“โทษภัยอันใหญ่หลวงของคน” ซึ่ง“มโนปโทสิกะ” คือ ความมุ้งม้ายด้วยใจ (ใจตัวเองแท้ๆ มุ้งม้ายตนเองด้วยใจตัวเอง)

ถ้าได้เรียนรู้ความเป็น“กาม”และความเป็น“อัตตา”แล้วสามารถ“ดับกาม-ดับอัตตา”ได้สำเร็จแท้ ก็จบกิจแน่นอน

แต่ปิดประตูที่จะ“รู้จัก”ความเป็น“เทว”ของตนเสียนี้
 ผู้ไม่มีความรู้ในการปฏิบัติ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ
 ๑ หรือ ๐” ก็ยังหลงว่า“เทวดา-ผี(มาร)-พรหม”มี“ตัวตน”อยู่
 ผู้มี“อวิชชา”จริง ก็ไม่รู้เรื่องว่า“กาย”คือ“ธรรมะ ๒ (รูป
 กับนาม)” จึงหลงผิดอยู่ว่า “กาย”เป็น“มหาภูตรูป”อย่างเดียว
 การพิจารณา“กายในกาย”จึงโสมะ ตั้งแต่เบื้องต้น

(๑๗๑) จึง“เสียม”หนักแม้จาก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธ

“กายในกาย”เป็น“กรรมฐาน”เบื้องต้นของพุทธก็หลง
 ทางกันไปเสียแล้ว ก็เป็นอันออกนอกทางพุทธกุกักลับยากส์
 ยิ่งละเอียดขึ้นไปเป็น“เวทนา”ให้พิจารณา“เวทนา
 ในเวทนา”ไปที่ละ“ธรรมะ ๒” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑ ใน
 ธรรมะ ๒”นี้แหละให้ได้ (เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา
 ภวันติ) ซึ่งเป็น“กรรมฐาน”ของพุทธ แท้ๆ ที่ต้องทำ นักปฏิบัติ
 ธรรมต้องเรียนรู้พิจารณา และต้องมี“เวทนา”ที่เกิดจาก
 “ผัสสะ”ในปัจจุบันนั้นๆ ด้วยนะ ก็ไม่ใส่ใจจะทำ ไม่ใส่ใจเรียน
 ไปหลงอยู่แต่“หลับตา”ปฏิบัติกัน ดังนั้นที่จะพิจารณาเรียนรู้
 ลงไปถึง“เวทนา ๑๐๘”ก็เป็นอันพูดกันไม่รู้เรื่อง

จึงมี“อตตะ”อยู่ กำจัด“อตตะ”ไม่ได้

เพราะไม่สามารถทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑
 หรือ ๐”ในจิตตนได้ นั่นก็เพราะไม่ได้ทำที่“เวทนา” จึงไม่ชัดใน

นัยสำคัญของ“ธรรมะ๒”ที่เป็น“กรรมฐาน”ของพุทธอยู่แท้
 เพราะ“รู้”กันแต่แค่“หลับตา”สะกดจิตให้“รวมเป็น ๑”
 แล้วก็หลงกันว่า นี่คือ ธรรมที่เป็น“เอกัคคตา” ซึ่ง“มิจฉา
 ทิฏฐิ”กันอยู่ มันยังไม่ใช่“เอกัคคจิต(จิตเป็น ๑ ที่ยิ่งใหญ่)”

ซึ่ง“หลับตา”สะกดจิตให้“รวมเป็น ๑”นั้นที่ได้ก็แค่
 สามารถ“ทำจิตให้เกาะตัวกันแข็งแรงแน่นเข้าเป็น ๑” แบบนี้ก็แค่
 “เอกจิต(จิตเป็น ๑ ธรรมดา ยังไม่ใช่“เอกัคคตาจิต”เลย)”แค่สามัญ
 ของปุถุชนธรรมดาโลกีย์เท่านั้น มันยังไม่ใช่“อัคคะ”ของอารย
 ชนที่เป็น“วิสามัญขั้นโลกุตระ”แต่อย่างใดเลย มันยังไม่มี
 “ธรรมะ”ขั้นยอด ที่ยิ่งใหญ่ที่สมกับคำว่า“อัคคะ”จริงหรือ

“อัคคะ”แปลว่า เลิศ,ยิ่งใหญ่,ยอดเยี่ยม,ส่วนดีที่สุด

มันยังเป็นแค่ชาว“เทวนิยม”สามัญของปุถุชนโลกีย์
 ที่ศาสนาใด ๆ ทั่วไปยังไม่สามารถรู้ยิ่งเห็นจริงใน“เวทนา”
 เหมือนอย่างศาสนาพุทธ

เพราะยังไม่สามารถยิ่ง ในการพิจารณา“เวทนาใน
 เวทนา”ไปที่ละ“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” แล้วสามารถ“จัดการ
 (อภิสังขาร)เวทนา”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ ในธรรมะ ๒”นี้แหละจน
 เกิดผลเป็น“ธรรมะ ๑”ได้แท้ และที่สุดทำให้เป็น“๐”ถึงขั้น
 “นิพพาน”สำเร็จ (เทว ธัมมา ทวเณระ เวทนายะ เอกโสมสสรณ ภวันติ)
 จึงยังไม่เป็น“พุทธ” ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบานได้อย่างสัมมาทิฏฐิ
 แท้จริง

ก็เพราะไม่รู้จัก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธนี้แล

(๑๗๒) “เสื่อม”หนักเพราะไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”

โดยหลงผิดไปตามอาจารย์ผู้“หลงทาง”จึงพากัน “วิปริต ๓” และ“วิปริต ๔”กันไปหมดสิ้น ปฏิบัติออกนอก ศาสนาพุทธไป(ออกนอกกริยาไปเป็นศาสนาเดียรถีย์กันจนสนิทเนียนแล้ว)

โดยเฉพาะมันไม่ใช่ชั้นโลกุตระธรรม ที่ทำ“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”ให้สำเร็จลงเป็น“ธรรมะ ๑”ได้ด้วยความสามารถ และ ให้เป็น“๐”ถึงที่สุดชั้น“สูญญตา” ที่เรียกกันได้ว่า นิพพาน

เสื่อมหนักจนกระทั่งไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”

“ทฤษฎีหัวใจธรรมของพุทธศาสนา”ที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ท่านแปลกันไว้ ว่า “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดย ส่วน ๒” ท่านก็“ไม่รู้จัก”ไม่เคยพูดถึง ไม่มีใครเห็นสำคัญ นำ มาสาธยายอธิบายสู่ฟัง จึงยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”ใน“กรรมฐาน”

เพราะคำว่า “ธรรมะ ๒”ที่พระพุทธเจ้าตรัสชัด “เทว ธัมมา” ท่านก็ยังไม่รู้สืรู้สากันว่า “เทว”ไม่ใช่“เทวดาที่เป็น ตัวตน” แต่เป็น“ธรรมะ”ที่มี“สภาวะ”เกิดอยู่ใน“วิญญาน (ธาตุรู้)ของตนขณะนี้” แม้แต่“รู้จัก”ความเป็น“เทว ธัมมา” คือ “ธรรมะ ๒” อันได้แก่ “กายในกาย”บ้าง “เวทนาใน เวทนา”บ้าง “จิตในจิต”บ้าง และภาษาที่ระบุใต้งๆ คือ “ธรรมในธรรม”บ้าง ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม”ที่เป็น “สภาวะ” ซึ่งต้องอ่าน“ธรรมะ”ที่เกิดใน“จิต”ของเราขณะ

ปัจจุบันนี้ ที่มี“สภาวะ”เกิดอยู่เป็น“ธรรม”ในปัจจุบันขณะนี้
มันมี“อาการ”ที่เป็น“กาย” เป็น“เวทนา” เป็น“จิต” เป็น
“ธรรมะ๒”ของเรา ที่มีพฤติบท ๒ คือ “รูป”กับ“นาม”

ซึ่งต้องทำให้เป็น“ธรรมะ๑” แล้วก็“๐”เป็นที่สุด

“รูป”คือ “สภาวะที่ถูกรู้” และ“นาม”คือ “สัญญา”
ของเรากำลังทำงาน“กำหนดหมายรู้สภาวะ”นั้นๆให้ได้
ซึ่งก็คือ การปฏิบัติพิจารณา“ธรรมะ๒”ทั้งนั้น

ก็ไม่ได้มี“กระบวนการ”เหล่านี้เลย

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จึงหมดสิทธิ์แม้ผลแค่ที่
จะ“รู้จัก”สภาวะธรรม ตามที่กำลังอธิบายนี้ ก็ไม่ได้แล้วชัดๆ
ไม่ต้องไปพูดถึงขั้นสูงที่“รู้แจ้งรู้จริง”โน่นหรอก

“หัวใจ”ของศาสนาพุทธคือ “ดับทุกข์”โดยการหยั่งลง
ไป“ดับเหตุแห่งทุกข์” เป็นธรรมะขั้นอาริยะ เป็นโลกุตระ

และ“ความทุกข์”ที่เป็นอาการของความรู้สึก“ทุกข์”
แท้ๆจริงๆ มันก็อยู่ที่“เวทนา” ..“ทุกข์ขอรียสัจ”เวียนกันที่นี้

ดังนั้น “ภาวะที่เป็น‘หทัยรูป’ของการปฏิบัติจึง
คือ ‘เวทนา’เท่านั้น” ที่อื่นไม่ใช่“หัวใจ”ที่จะปฏิบัติจัดการ
เด็ดขาด “หัวใจของการปฏิบัติ”ก็คือ “หทัยรูป”ซึ่งไม่ยึดอยู่
ติดอยู่ ณ ตรงไหนของ“ร่างกาย” แต่อยู่ที่“เวทนา” นั่นคือ
อยู่ที่“ความรู้สึก”ในร่างกายของเรานี้ ต้องตามจับ“อาการ”
นี้ในร่างกายของเรานี้ให้ได้ เราจึงจะมี“ฐาน”ปฏิบัติ

“เวทนา”นี้แหละที่เป็น“กรรมฐาน”แท้จริง

(๑๗๓) “เสื่อม”หนักถึงขั้นไม่รู้ว่“ทุกข์”เกิดที่“เวทนา”

“กรรมฐานคือ“ฐานที่จะทำการหรือจัดการ(อภิสังขาร)”
“ทำการหรือจัดการ”อะไร?

ทำการเผากิเลสที่เป็นเหตุทำให้ทุกข์หรือสุข(สุขัลลิกะ)
“ทุกข์หรือสุข”มันเกิดที่อื่นไม่ได้เลย จริงๆ มันเกิด
ได้ที่“ความรู้สึกของคน”หรือ“เวทนา”นี้เท่านั้น ไม่มีที่อื่น

แล้วไป“ปิด”ทวารที่จะ“สัมผัส”ให้เกิด“ความรู้สึก
(เวทนา)”ขึ้นมาเห็น“ความจริง”เพื่อปฏิบัติ ก็ไป“ปิด”มันเสียนี้

ดังนั้น “หัวใจของการปฏิบัติเพื่อดับทุกข์อาวธยสังข”จึง
เป็นที่ไหนอื่นไม่ได้ ต้องที่“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ที่เกิดขึ้น
เป็น“ปัจจุบัน”นี้เท่านั้น อย่าเพี้ยนเป็นอนาคต แต่ก็เพี้ยนกัน

ซึ่งจะมี“ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”นี้เกิดขึ้นและ“ทรง
อยู่”อย่างมี“สภาวะ”ที่เรียกว่า“ธรรม”อันมีอยู่ให้เราปฏิบัติก็
ต้อง“ผัสสะ” เมื่อขาด“ผัสสะ”แล้ว“เวทนา”จะไม่เหลืออยู่เป็น
“สภาวะธรรม”ที่จริงแท้ จะเป็นได้ก็แค่“สัญญา”ที่กำหนดระลึก
เอา“เวทนา”ใน“สัญญา”ที่เป็น“คลังของความจำ”ขึ้นมาแค่นั้น

หรือไม่ก็“ปั้น”(นิมิตกายหรือมโนมยอัตตา)ขึ้นมาได้สำเร็จ
แล้วก็“หลง‘กาย’นี้”เป็น“จริง” แต่มันเป็นแค่“นิมิตกาย”
คือปั้นลมๆแล้งๆขึ้นมาเป็น“ตัว”เอาเอง หรือเรียกว่า “มโน
มยอัตตา” คือ อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตอุปาทานของตนเอง

แท้ๆแล้วมันยังไม่ใช่“ความจริง”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม”

ของตนเอง ผู้จะสามารถ“ปฏิบัติจริงให้เกิดได้” ก็ต้องปฏิบัติ
ได้ด้วย“รูป๒๘”และ“นาม๕” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส(พตปฏ.
เล่ม ๑๖ “วิภังคสูตร”โดยเฉพาะข้อ ๑๔ จึงจะเกิด“ปฏิจสสัมปาท”ครบครัน)

ไม่มี“ธรรมะ๒” อันได้แก่“รูป๒๘”กับ“นาม๕”ปฏิบัติ
บรรลู่“อรหัตต์”จนถึง“ปัญญวิมุตติและ“อุภโตภาควิมุตติ”ไม่ได้
แน่นอน อาจจะปฏิบัติจนทำให้“อาสวะ”บางส่วนดับไปได้
แต่ไม่สูงสุดจบ ยังยืนถาวรตลอดกาลนิรันดร์ได้จริงเด็ดขาด

อย่างเก่งก็จะได้แค่เป็น“กายสักขี” ไม่มีปัญญวิมุตติ

ถ้าไม่ปฏิบัติเป็นลำดับมีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย
อย่างเป็นกระบวนการของระบบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่สัมมา
ทิวฐิของพระพุทธเจ้า ก็หมดหวังที่จะบริบูรณ์สูงสุดแน่นอน

“หัวใจสำคัญในการปฏิบัติ”จึงเป็น“เวทนา”เท่านั้น

และ“เวทนา”ที่จะเกิดขึ้นมาให้เจ้าของผู้ปฏิบัติ“รู้-
เห็น”ได้ก็ต้องมี“ผัสสะ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ต้อง
สัมผัส‘วิโมกข์’ด้วย‘กาย’เสมอ จึงจะสามารถปฏิบัติที่
มี‘เวทนา’จริงให้จัดการปฏิบัติได้มีผลสำเร็จแท้

(๑๗๔) “เสื่อมนักกระทั่งไม่รู้ว่“โลกุตรธรรม”คือไหน?

ผู้ปฏิบัติที่เป็นสาย“ศรัทธา”นั้น แม้จะแสวงหา“สัมมา
ทิวฐิ” แต่ถ้าไม่มี“สัมมาทิวฐิ”แท้จริง ก็จะปฏิบัติได้ผลแค่
“ศรัทธาวิมุตติ”ก็คือ“วิมุตติ” แต่เป็น“วิมุตติ”ตาม“ทิวฐิ”ของตนๆ

ยังไม่เป็น“สัมมาวิมุตติ”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ตามแบบของพุทธศาสนาแท้ เพราะยังไม่เป็น“โลกุตรสัจจะ” ซึ่งผู้ยัง“มิฉณาทิฏฐิ”นั้นแม้“สมมุติสัจจะ”ก็ยังไม่มียุทธหลงมออยู่กัน แต่“ปรมาตตสัจจะ”ที่เป็น“ทิฏฐิ”ของตนๆเท่านั้น

และมีแต่“ปรมาตตสัจจะ”ตาม“ทิฏฐิ”ของตนๆแค่นั้น จึงยังไม่สามารถปฏิบัติให้เกิด“โลกุตรธรรม”มีผลเกิดได้จริง

“โลกุตรธรรม”ของผู้ที่ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”นั้นที่เขาหลงว่าเขาได้“โลกุตระ”ก็เป็นแค่“อิตถวาทุปทาน” คือ มีได้แค่“คำพูด(วาท)”ว่าเขาได้ แต่แท้จริงเป็นแค่“อุปาทาน”ของเขาเท่านั้น ที่เป็น“อิตถา”ของเขาเองที่เขาได้(ภาษาเต็มๆคือ “อิตถวาทุปทาน”ไง!) ซึ่ง“ความจริง”นั้นจิตเขายังไม่เกิด“โลกุตรธรรม”อย่างมีจริงเป็นจริงขั้นที่“จิตในจิต”หรอก

นัยสำคัญของ“โลกุตรธรรม”คือ ธรรมะที่สามารถทำให้“ตัวตน(อิตถา)”ของกิเลสใน“โลกียจิต”ถูกกำจัดออกไป(เนกขัมมะ)จากจิตได้อย่างเป็นจริง เริ่มตั้งแต่“โอฬาริกอิตถา”

ไม่ใช่“ตรรกะ(logic)”หรือปรัชญา(philosophy)แค่นั้น

“โลกุตรธรรม”นั้นต้องปฏิบัติ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันอย่างมีกระบวนการของ “เนกขัมมสิตเวทนา๑๘”คู่กับ“เคหสิตเวทนา๑๘”จริงๆ เป็น “ธรรมะ ๒”แล้วจัดการทำให้กิเลสในจิตของเราเองถูกกำจัดออกไปได้จริงๆ(อภิสังขารหรือเนกขัมมะ) เรียกว่ามี“ผล”เป็น“บุญ(บุญญ)” ถ้ากำจัดออกไปได้บางส่วนก็เป็น“ส่วนบุญ” บาลีก็

ว่า“ปญฺญภาคหรือปญฺญภาคิยา” นั่นคือ กิเลสสลายไปบางส่วน ยังมีส่วน“เหลือ(เสถ)”อยู่อีก ภาษาก็บอกว่า“สาสวะ” คือยังไม่หมดสิ้นอาสวะหรือยังไม่สิ้น“อาสวะ”ทั้งหมด จึงเรียกด้วยภาษาว่า“สาสวะ” ยังไม่เรียกด้วยภาษาว่า“อนาสวะ”

“หมดสิ้น‘อาสวะ’เกลี้ยงแล้ว”จึงจะชื่อว่า“อนาสวะ”

คำว่า“โลกุตตรธรรม”นั้น หมายความว่า “จิต”ใครก็ตามเริ่ม“รู้จัก”แยกจิตตนเองออกเป็น“ธรรมะ๒” ว่า เป็น“ตัวตน กิเลส(สัkkาย=รูปกับนาม(ธรรมะ๒)ของตน)”เรียกว่า“อกุศลจิตหรือบาป”นี้ส่วน๑ เป็น“ธรรมะ๑”ที่มัน“ไม่ใช่เรา”ต้องกำจัด

และอีกส่วน๒ นั้น“จิตที่เป็นประธาน”หรือเป็น“จิตส่วนใหญ่ของเรา-จิตส่วนนี้จะทำหน้าที่“กำจัดส่วน๑ หรือธรรมะ๑ ที่มันไม่ใช่เรา” จนอีก“ส่วน๑”ดับไปสิ้นสำเร็จจริง

ก็จะเหลือแต่“จิตส่วนใหญ่(หรือเรียกว่า“ส่วน๒ หรือ“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)เสมอ”คือ ส่วนใหญ่ของเรา แต่ส่วน ๑ ที่เรากำจัดออกไปทีละ“ส่วน”นั้น เป็น“ส่วนน้อย”เสมอ) “ส่วนใหญ่”นี้เป็นประธานอยู่แท้ ตราบที่เรายังอาศัยความเป็น“ตัวตน”ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกทำงานเพื่อผู้อื่นอยู่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ชื่อว่า“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)”เสมอ

ประโยคที่ว่า “เทว ธัมมา ทฺวเณะ เวทนายะ เอก สโมสรวนา ภวันติ(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)”นี่จึงเป็นสุดยอดหัวใจของ“โลกุตตรธรรม”ทีเดียว

สรุปขั้นต้น “โลกุตตรธรรม”คือ คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ในความเป็น“จิตวิญญาน”แล้วทำให้“กิเลสในจิตตน”สลายไปจริงๆได้แท้ๆ แม้จะเริ่มเป็น“ส่วน ๑ ที่น้อยที่สุดปานใดก็ตาม” แต่เป็น“ความจริงของแท้” นี่คือ“โลกุตระธรรม”

(๑๗๕) “จิตที่เป็นพลังงานถึงขั้นฌาน”คืออาวุธของ“บุญ”

“โลกุตระธรรม” ไม่ใช่“ความรู้”แค่ขั้น“ตรรกะ(logic)” หรือแค่ปรัชญา(philosophy) หรือแค่“ญาณวิทยา(epistemology)” เท่านั้น แต่เป็น“ความจริง”ที่มี“ภาวะปรากฏให้ผู้อื่นสัมผัสได้ด้วย” ถึงขั้น“ปรากฏการณ์วิทยา(Phenomenology)”ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ด้วยทวาร ๖ เป็นกระบวนการศึกษา

“ศึกษา”อย่างสัมมาทิฐิที่เข้าขั้น“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของพุทธที่เข้าถึง“จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

คนใดที่สามารถทำจิตหรือวิญญานของตนให้“กำจัดกิเลสถูกตัวตนของกิเลส”จริงๆได้สำเร็จแท้เป็นส่วนแรกได้ อย่าง“สัมมาทิฐิ” ผู้นี้เริ่มเรียกว่า เข้ากระแส“โลกุตระภูมิ” หรือ“อารยธรรม” เริ่มมี“โลกุตระธรรม”ขั้นปรมาณูแรกได้ละ

“จิต”นี้เป็น“พลังงาน”ที่ผู้สัมมาทิฐิเรียนรู้จัดการได้

พลังงานจิตที่เป็น“ฌาน”นั้น คือ “อาวุธ”ของ“บุญ” คนสามารถทำจิตตนเองให้เกิดเป็นพลังงานที่จะมีประสิทธิภาพ ในภาษาว่า“ฌาน”หรือ“ไฟ”อันเป็น“อุณหธาตุ”ได้จริงๆ

ผู้ทำ“ฌาน”สัมมาทิฐิแท้สำเร็จจริงก็คือ ผู้ทำจิตเป็น

พลังงาน“ไฟพิเศษ”ที่สามารถเผาไหม้“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะธรรม”นี้คือ“โลกุตระธรรม”

ผู้ทำ“จิตให้มีพลังงานถึงขั้นฌาน”แล้วเผาไหม้ก็เล็ดออกไป นั่นคือ เผาไหม้“ธรรมะ ๑”ออกไป

“ธรรมะ”ส่วน ๑ ที่ถูกกำจัดอย่างเผาไหม้ออกไปไม่เหลือแล้วนั้น คือ ส่วนที่เป็น“อธรรม”หรือ“ธรรมที่ไม่ดี”

ผู้ทำ“ธรรมที่ไม่ดี”ออกไปได้ นี่คือ ผล“บุญ” คือ ได้สูญเสีย“ธรรมที่ไม่ดี”ออกไปจากจิตเราไม่ใช่เราได้อะไรมาใส่จิตเลย มันเป็นการ“เสียไป-เอาออกไป-ทำลายให้สูญสิ้นไปไม่เหลือ” เมื่อ“ไม่เหลือ”แล้ว จะมีการได้อะไรมา ..หา!

นี่คือ กระบวนการของความเป็น“โลกุตระธรรม”

ส่วน“โลกียธรรม”นั้น ไม่เคยเรียนรู้กระบวนการของ “การเสีย-การได้”นี้ จิตส่วนที่“สูญสิ้นออกไปจากจิต มีแต่“การได้สิ่งนั้น”และ“การไม่ได้สิ่งนั้น” แล้วก็วนเวียนอยู่กับ“การได้-การไม่ได้”นี้แหละอยู่ไม่มีความหยุดวนตลอดกาลนานนิรันดร์

“บุญ”จึงไม่ได้หมายความว่า “ได้อะไรมาให้ตน” มีแต่“เสียส่วนที่เป็นตัวตนบางส่วนออกไป” หรือเสียออกไปทั้งหมดจนสิ้นที่เป็น“กิเลสสวะ”ต่างหาก

(๑๗๖) “โลกุตระธรรม”มีให้ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม

“โลกุตระธรรม”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ๆ เจน ๆ คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ซึ่งเริ่มด้วย

“สติปัฏฐาน ๔” ได้แก่ พิจารณาสภาวะตั้งแต่ต้นไป และอื่นๆ แล้วปฏิบัติ“อภิสังขาร ๓” แล้วจะเกิด“โลกุตรผล ๙” รวมเป็น “โลกุตรธรรม ๔๖” ซึ่งจะต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ตั้งแต่คำว่า “กาย” จึงจะเริ่มปฏิบัติ“กายในกาย”ถูกต้อง มี“สัมมาผล”จริงได้แท้

ส่วนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นทิฏฐิหลงผิดว่า“กาย”คือ มี แต่“ภายนอก”หมายเอาแค่“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม” ซ้ำมีหน้าตนเอง ปฏิบัติก็“หลับตา”เข้าไปอยู่“ภายใน” ตัดทิ้ง“ภายนอก”ไปเสีย อีก ไม่มี“กายภายนอก”ไว้ศึกษาเลย มันก็ไม่ครบเหตุปัจจัย

จึง“มิจจาทิฏฐิ”แท้ ไม่มีมรรคผลที่เป็นพุทธเลย

แม้ไม่สัมมา มันก็มีผล แต่เมื่อ“เหตุ”ผิด “ผล”ย่อมผิด

มันก็“รู้”ได้เหมือนกัน แต่เป็น“ความจริง”ผิดๆ แค่ว่าคุณ รู้ คุณยึดว่าแบบนี้เป็น“ความจริง” แต่มันไม่ใช่แบบพุทธจริง

มันก็ธรรมดา ตามเหตุปัจจัยสากลทั่วไป ที่พูดกันว่า“ความจริง” แต่ยังมีใช้“ความจริง”เฉพาะเรื่องสำคัญ คือ ยัง ไม่ใช่“ความจริงที่ประเสริฐ”ที่เรียกว่า “อาริยสัจ” อันหมายเอา เรื่อง“ความทุกข์-ความสุข”ที่มนุษย์สามารถ“เรียนรู้และดับ มันไปจากจิต” จาก“ความเป็นคน”ได้เด็ดขาดแท้จริง

ซึ่ง“ความจริง”ของ“ทุกข์-สุข”นี้แหละ ที่คนผู้มี“ยอดแห่ง ความรู้”ระดับ“พระศาสดา”เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวจึง จะสามารถ“ตรัสรู้” และทำ“ความสูญ”ไปจาก“ทุกข์-สุข”ได้จริง

แม้ที่ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ได้ อย่างแท้จริง และสามารถ“ดับความเป็นอัตตาหรืออาตมัน”ได้

เอง ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” หรืออยู่กับใครอีกในที่ไหนๆ เพราะ“สูญ”ไปจากความมี“อัตตาหรืออาตมัน”ที่จะวนเวียน หรือยังเหลืออยู่ในที่ใด ๆ ของวัฏฏสงสาร“นิรันดร”ได้แท้

ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ให้พระเจ้าสั่งไปนรกไปสวรรค์ ไม่ต้องอาศัย“พระเจ้า”หรือ“ทำตนอยู่เหนือความทุกข์-ความสุขได้เอง” โดยไม่ให้“พระเจ้า”มาเป็นผู้บัญชาหรือบงการเลย

จึงชื่อว่า คนผู้สามารถ“เหนือโลกที่มีทุกข์-มีสุข”ตามแต่ “พระเจ้า”บงการได้อย่างแท้จริง ด้วยทฤษฎี“โลกุตระธรรม”ให้ ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม ซึ่งใช้ปฏิบัติ“พ้นทุกข์-พ้นสุข”หรือ “ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”ได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องได้จาก“พระเจ้า” พิสูจน์ “การพ้นทุกข์-พ้นสุข”โลกียได้ด้วยทฤษฎี“โลกุตระธรรม ๔๖”

ผู้“พ้นทุกข์-พ้นสุข”นี้จริงจึงชื่อว่าเป็นผู้“อยู่เหนือโลกีย สามัญญ(โลกียะ = mundane)”ที่เรียกว่า“โลกุตระ(Supra mundane)”

(๑๗๗) “โลกุตระธรรม”รู้จริง“ทุกข์-สุข”เท่ากับรู้“พระเจ้า”

“ความจริง”ของ“ทุกข์-สุข”ที่เป็น“โลกุตระ”นี้เป็น“สุด ยอดแห่งความจริง” แม้แต่ที่สุด“ตายแล้วก็ไม่ต้องไปอยู่กับ พระเจ้า”หรือไม่ต้องเหลือความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ใดที่ จะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ได้จริง ๆ คนผู้นี้จึงเป็นผู้ที่มี“ความ อิศระสุดยอด” ไม่เป็นผู้อยู่ใน“อาณัติ”หรือการบัญชาหรือ บงการ”ด้วย“พระเจ้า”แท้จริง เพราะพิสูจน์ได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย

เพราะสามารถ“ดับสิ้นความเป็น‘เทว’อันเป็นธรรมะ ๒” จึงต้องรู้จัก“รู้แจ้งรู้จริง”ธรรมะ๒” หรือเป็น“เทว ธรรมะ”ไม่ว่า จะเป็น“เทว ธรรมะ”ที่เล็กน้อยหรือยิ่งใหญ่สุดใหญ่ขนาดไหน ก็สามารถทำให้เป็น“ธรรมะ๑” และดับให้หมดสิ้นเป็น“อ”ได้แท้จริง

ผู้ทำความเป็น“เทว”ตั้งแต่“ธรรมะ๒”แต่ละคู่ ไปตาม ลำดับ ตลอดไปจนกระทั่งเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งยวดที่เรียกว่า“พระเจ้า”จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“พระเจ้า”ได้ จริง และ“ดับ”เทว หรือดับ“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จจริงเป็นที่สุด

ซึ่งเรียนรู้อุ้ได้ด้วยความเป็น“กาย”ซึ่งเป็น“องค์ประชุม”ของ“รูปธาตุและนามธาตุ”ตั้งแต่“ธรรมะ๒”ขึ้นไปตามลำดับอัน เป็น“การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” จะสามารถ“ดับอิตตา”สูญสิ้น ได้หมดเกลี้ยงอย่างแท้จริงตาม“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า

จึงจะ“ดับอาตมัน”ได้แท้ ไปจนถึงที่สุด“ดับปรมาตมัน” ก็คือ “ดับความเป็นพระเจ้า”นั่นเอง

ฉะนั้นเป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

(๑๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“พระเจ้า”แท้จริง

ถ้าไม่ใช่“พระสมมาสัมพุทธเจ้า”จะไม่สามารถ“ตรัสรู้” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ชนิดนี้ได้ แม้จะเป็น“พระศาสดา” ในระบบที่ถือว่า“รู้จักจิตวิญญาณ”ถึงขนาดนับถือกันว่า เป็น “เจ้าแห่งจิตวิญญาณทั้งหมด” เป็น“เจ้าของวิญญาณใด ๆ หรือ เป็นผู้ประทานจิตวิญญาณให้แก่สัตว์โลกใด ๆ” โดยเฉพาะ

เป็น“เจ้าของความเป็นมนุษย์”กันทีเดียว ที่เรียกว่า“พระเจ้า”

ซึ่ง“พระเจ้า”มีสิทธิในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคน “พระเจ้า”มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะให้“ทุกข์”หรือให้“สุข”แก่ใคร ๆ จะให้เป็นอะไรก็ต้องเป็นไปตามนั้น “ความทุกข์-ความสุข”จึงอยู่ในมือ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว ..แล้วอะไรล่ะคือ“พระเจ้า”..?

“พระเจ้า”คือ เจ้าของ“จิตวิญญาณ”ไม่ใช่อื่นไกลเลย เมื่อคนมี“จิตวิญญาณ” คนก็เป็น“เจ้าของจิตวิญญาณ”..ไง!

ดังนั้น ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือ “ธาตุรู้”อันเกิด“ทุกข์”ก็เท่ากับ“นรก” อันเกิด“สุข”ก็เท่ากับ “สวรรค์”ได้อย่างแท้จริง และสามารถทำ“ทุกข์”ทำ“สุข”ให้หมดไปจาก“จิตตนเอง”ได้จริงแน่ จึงเป็น“พระเจ้า”ในตัวเองแท้

เพราะคนไม่เรียนรู้“อัตตา”หรือ“ตัวเอง” และไม่เรียนรู้“ทุกข์อริยสัจ”ซึ่งเป็น“สัจจะอันยิ่งใหญ่” ก็ไม่สามารถบรรลุถึงความเป็น“พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่”ดังกล่าวนี้ได้แท้จริง

แต่ใน“โลก”ใบนี้มีมนุษย์แท้ๆใน“โลก”สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“ความทุกข์-ความสุข” และสามารถยับยอดที่“ดับความทุกข์-ความสุข”ได้ด้วยตนเอง จึงเท่ากับผู้นี้เป็น“พระเจ้า”ในตนเองได้แท้จริง

(๑๗๙) จริงๆนั้น“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ๒” คือ“เทว”แท้ๆ

จริงๆแล้ว“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ๒” หรือ“เทว”ที่ศาสนา “เทวนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตนเอง”ใน“ตัวเอง”

“พระพุทธเจ้า”นี้แหละสามารถ“ตรัสรู้”เรื่อง“ความทุกข์-ความสุข”ของมนุษย์ และทรงสอนให้มนุษย์สามารถทั้งรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ความทุกข์-ความสุข”นี้จริง และทั้งสามารถ“จัดการกับความทุกข์-ความสุข”นี้ให้หมดสิ้นไปได้ด้วยความเป็นมนุษย์นี้แหละเองในตนเองได้สำเร็จแท้จริงด้วย

ความรู้เรื่อง“ทุกข์-สุข”คือความรู้เรื่อง“ธรรมะ ๒”จึงเป็นเรื่อง“พระเจ้า” ซึ่งเป็นความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า เป็นเรื่อง“ทุกข์อริยสัจ” และแท้จริง“ทุกข์”กับ“สุข”เป็นเหรียญเดียวกันอยู่แท้ ๆ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียก“ความทุกข์”ว่าเป็น“ความจริง(สัจหรือสัจจะ)”ที่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่สุดประเสริฐชั้น“อริยะ”รวมพยานชนะก็ได้ว่า “ทุกข์อริยสัจ” ซึ่งคนโลกีย์ปุถุชนจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องนี้อย่างสุดยอด และนำมาเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ให้คนเรียนรู้และปฏิบัติ

และสามารถ“ดับทุกข์อริยสัจ”ได้หมดสิ้นไปจากจิตตน

การดับทุกข์อริยสัจนี้ได้จึงเท่ากับผู้เข้าถึง“พระเจ้า”แท้

มนุษย์แท้ ๆ สามารถพิสูจน์ความเป็น“เจ้าของความทุกข์-ความสุข”และจัดการ“ดับสิ้นความทุกข์-ความสุข”ของตนเอง”ทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์ที่อยู่ใน“โลก”นี้ จึงชื่อว่า มนุษย์ที่มี“ความเหนือโลกสามัญปุถุชน(โลกุตระ)”

เพราะสามารถเป็น“เจ้าแห่งความทุกข์-ความสุข”เอง และ“ดับความทุกข์-ความสุข”ได้ด้วยตนเองใน“โลก”นี้ไม่ต้อง

ให้“พระเจ้า”มาจัดการหรือบงการใด ๆ เลย

นี่สิ..มันสำคัญยิ่ง ที่สำคัญยิ่งกับคนกับสังคมมนุษย์ทั้งหลายในโลก ซึ่งคนธรรมดาสามัญทั่วไป แม้ถึงขั้นปราชญ์เป็นศาสตราจารย์ของ“เทวนิยม” ก็ยังเป็นคนปุถุชนทั้งหลาย คิดไม่ออกหรือกลัวเรื่องนี้มันสำคัญสุดยออดยิ่งยอดกว่าอื่นใดหมด

(๑๘๐) “พระเจ้า”ยังเป็น“รห” จึงต้องทำ“อรห”ให้ได้จริง

ถ้าแม้“ความเป็นคน”แต่ละคน สามารถ“ดับทุกข์-สุข”นี้สำเร็จหมดไปจากจิตใจของตนได้จริงแล้วก็จะเป็นคนผู้“หมดความลับ”ที่บาลีว่า“อรห” จะเป็นการแก้ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นประดามีในตน และในสังคมมนุษย์ได้ทุกประการเลย คนผู้นี้จะชื่อว่า“อรหันต์”ซึ่งเป็นผู้“ถึงที่สุดแห่งความลับ” แล้วจะเป็นคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่มีโทษไม่มีภัยใดแก่ใคร ๆ แก่สังคมมนุษย์อีกต่อไปเลยตลอดกาล จะมีแต่ทำประโยชน์คุณค่าอันประเสริฐให้แก่สังคมมนุษย์ไปตลอดกาลนาน ศาสนาที่ยึด“พระเจ้า” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ยังลึกลับใน“พระเจ้า”ที่คือ“อัตตาหรืออาตมัน”ใหญ่ยิ่งที่สุดก็“ปรมาตมัน”

ที่สำคัญสุด ๆ ก็คือ สามารถ“ดับความเป็นอัตตา-เป็นชีวะ”อันเป็น“จิตนิยามของตน”ที่วนเวียนเกิดเวียนตายอยู่ในโลกน้อยโลกใหญ่ ในจักรวาล จนคนฝ่าย“เทวนิยม”เชื่อว่าเป็นนิรันดร์ หลงกันว่า มี“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับเป็น

ยอดแห่งผู้บงการ“สุข-ทุกข์”ในความเป็นมนุษย์อยู่

“ทุกข์-สุข”เป็น“ธรรมะ๒” เทวนิยามยังลึกลับกันอยู่

“พระเจ้า”ก็ยัง“รห” ยังเป็น“ความลึกลับ” หรือก็คือ
“ความทุกข์-ความสุข” หรือแท้ๆคือ“นรก-สวรรค์”นี่เองลึกลับ

มันจะหยุดแค่“นรก” มีแต่“สวรรค์”ไม่ได้ นั่นคือ ทำ
“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑”ไม่ได้ หรือยิ่งให้เป็น“๐”สุดเลย
เป็นผู้หมดสิ้น“นรก-สวรรค์”เลยไม่ได้แท้จริง จึงไม่สงบลงได้

ซึ่งมันจะทำให้เกิดสงบ เกิดสุขวิเศษ เกิดความอุดม
สมบูรณ์ เกิดการเป็นอยู่ของสังคมที่สุดแสนประเสริฐยอด
เยี่ยม เพราะหยุดแย้ง หยุดแข่งขัน“สวรรค์-นรก”กันได้เด็ดขาด

มาจาก“เหตุ”จาก“ปัจจัย”ของ“ธรรมะ๒(เทว ธัมมา)”ทั้งสิ้น
ศาสนาพุทธไข“ความลับ(รห)”นี้แล้ว มี“ทฎฐิหรือทฤษฎี”ให้ปฏิบัติ
พ้น“ความลับ”นี้ได้แท้ จึงมีผู้บรรลุ“อรห”จริง จนถึง“อรหันต์”

(๑๘๑) “พุทธ”ที่สัมมาทิฐิ ก็คนละอย่างกับมิจฉาทิฐิ

“พุทธ”ที่สัมมาทิฐิ อย่างหนึ่ง คือการปฏิบัติ มีผล ซึ่ง
ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน “ลืมตา”มีชีวิตสามัญนี้เองปฏิบัติธรรม
ในขณะที่ทำงานอาชีพเลี้ยงตน(สัมมาอาชีพ) ทำการงานต่างๆทุก
อย่าง(สัมมากรรมันตะ) พุด(สัมมาวาจา) และคตินึกอยู่(สัมมาสังกัปปะ)
ตามหลัก“มรรคองค์๘” ไม่ใช่ไป“หลับตา”หยุดการงาน หยุด
กรรมกิริยาใดๆ นั่น..มันขัดแย้งกับหลัก“มรรคองค์๘”อยู่ได้งๆ

โลกุตตรธรรม เริ่มไปตั้งแต่“พิจารณา“กายในกาย”ไปทีเดียว ซึ่ง“กาย”ก็คือ “รูปกับนาม” ก็เป็น“ธรรมะ๒”เป็นคู่ๆไป

เป็นความเปิดเผย แจ่ม ๆ รู้กันได้ปกติ ไม่ลึกลับใดๆเลย พุทธที่สัมมาทิฐิ ไม่มี“อรห” มีแต่ไขความเป็น“อรห” ลืมตาู้เห็น

อย่าไป“หลับตา”ปฏิบัติ นั้น..มันออกนอกศาสนาพุทธ

ถ้า“ทิฐิ”ก็ผิด แถม“หลับตา”ปฏิบัติซ้ำเข้าไปอีก แล้วมันจะมี“กาย”มาปฏิบัติกันตรงไหนล่ะ จึงหมดประตูเป็น“อรหันต์”

หรือถ้าคุณเชื่อว่าคุณก็เป็น“อรหันต์” มันก็ของคุณ ก็“อรหันต์”คนละอย่างแค่นั้นเอง เราก็รู้ เราไม่มีปัญหาเลย

แบบของคุณ ก็ของคุณไป แต่แบบของพุทธที่สัมมาทิฐิแท้จริง ก็ต้องมี“โลกุตตรธรรม ๔๖”นี้เป็นหลักยืนยัน ถ้าออกไปจากหลัก“โลกุตตรธรรม ๔๖”นี้ มันก็มีไข่พุทธ ต้องมี“โลกุตตรธรรม ๔๖” ถ้าพูด“โลกุตตรธรรม ๔๖”กันแล้ว ต่างก็เข้ากันไม่ได้ ไม่รู้เรื่องกัน มันก็พระพุทธรเจ้าคนละองค์กันไป

แจ่มแจ่มมัย ว่า การปฏิบัติ“หลับตา”นั้นมันไม่ใช่ศาสนาพุทธ มันยังเป็น“เทวนิยม” มันยังเป็นพวกเดียรฉัตร เพราะไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”และ“โลกุตตรธรรม ๔”ก็ชัดๆ

(๑๘๒) “เทว”หรือ“อเทว”เป็นทั้งภาษาและทั้งสภาวะธรรม

อีกอย่างที่ชัดมาก..อาตมาสาธยายความเป็น“เทว” “ธรรมะ๒” อันคือ กระบวนการของ“เทว”และ“อเทว”คือ

กระบวนการที่ทำให้เป็น“ธรรมะ ๑” และแม้ที่สุดทำได้ไป
ถึง“๐” ซึ่งทำให้หมดสิ้น“ตัวตน”อันเป็น“อัตตา”ไปได้จริง

นี่คือ การทำ“ธรรมะ ๒” คือ “เทว” ให้เป็น“ธรรมะ
๑” และที่สุดเป็น“๐”ได้สำเร็จจริง นี่คือ ความเป็น“อเทว”

อย่าเพ้อหลงไหลเลยเถิดไปกับภาษาให้เป็น“ตัว
ตน”กระทั่งเป็น“สัตว์” เป็น“บุคคล”ไปเป็นอันขาด

“ธรรมะ ๒”ก็มี“สภาวะธรรม”จริง ๆ ให้ปฏิบัติ อย่าหลง
ผิด ต้องชัดเจนในทั้ง“ภาษา” ทั้ง“สภาวะธรรม”

หนักหนาสาหัสขึ้นไปอีก ก็ไปเข้าใจเอาว่า “เทว”เป็น
“สัตว์-ตัวตน-บุคคล-เรา-เขา”ที่ยึดเอาได้แต่ความเป็น“ธาตุรู้”
แม้จะสาธยายให้เห็นความเป็น“เหตุเป็นปัจจัย”กันและกัน
ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสายที่เกิดจาก“รูป”กับ“รูป” เกิดจาก
“รูป”กับ“พีช” แล้วจึงเกิดเป็นจาก“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“จิต
นิยาม” แล้วจึงเป็น“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขาร
ขันธ์-วิญญาณขันธ์” ก็ไม่สามารถรู้เนื้อแท้ที่หมายถึงกันได้

กระทั่งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิวัฒนาการ”ของ“ธรรมะ ๒”
ตั้งแต่เกิดพลังงานขึ้น“อุตุนิยาม”ที่พัฒนามาเป็นพลังงาน
ขึ้น“พีชนิยาม” แล้ววิวัฒน์พัฒนามาเป็น“จิตนิยาม” มี“รูป
ขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”

ซึ่ง“วิญญาณ”นั่นคือ “ธาตุรู้”ที่มีองค์ประกอบของ
“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์”รวมกันขึ้น
เป็น“วิญญาณขันธ์” และ“วิญญาณ”คือ“ธาตุรู้”ก็ก่อเกิด

มาจาก“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” ที่มี“ธรรมะ ๒”ทั้งหลาย
 ทั้งหมดที่ประดามีในมหาจักรวาลนั่นเองที่สามารถก่อเกิด
 เป็น“จิตนิยาม”มาโลดแล่นเป็นสัตว์-เป็นมนุษย์ อยู่ในโลก
 ใบนี้ให้เราได้เรียนรู้จนสามารถ“จะเกิด”หรือ“จะดับ”ได้อย่าง
 เป็นจริงสูงสุด-จบสุดสนิท ไม่มีการ“ก่อเกิด”ขึ้นมาได้อีก
 (ไม่มี“อุปจยะ”ด้วยการตัด“สันตติ”สุดท้าย)เด็ดขาด ยกเลิก“วิบาก”แก่
 กันและกัน ที่จะก่อทุกข์ก่อสุขแก่กันและกันอีกนี่แล้วได้
 อย่างสมบูรณ์แบบที่สูงสุดด้วยความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

มนุษย์ทั้งหลายในโลกจึงสามารถรู้ตามที่พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ซึ่งล้วนตรัสรู้“โลกุตระธรรม” แล้ว
 นำมาประกาศแก่โลกให้รู้ตามทุกพระองค์

มนุษย์จะสามารถรู้จึกู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม ๔๖”
 ได้ด้วยการศึกษาตามหัวข้อธรรมทั้ง ๔๖ ดังที่เราได้นำมา
 สาธยายกันอยู่นี้แล

(๑๘๓) ทุกวันนี้“โลกุตระธรรม”ได้เสื่อมสิ้นไปแล้วจริง ๆ

ผ่านมาถึงปัจจุบันนี้ จึงตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
 ไว้ใน“อาถิสสูตร”ที่ว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว
 เมื่อตะไพนที่ชื่ออานกะของพวกกษัตริย์ผู้มีพระนามว่า
 ทสารหะได้มีแล้ว เมื่อตะไพนแตก พวกทสารหะได้ตอกลิ้ม
 อีกลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะไพนชื่ออานกะก็หายไป

ยังเหลือแต่โครงลึ้ม แม้นั้นใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุ
 ในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ติดากตกล่าแล้ว
 อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญต
 ธรรม อยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจัก
 ไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา แต่ว่า
 เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รณาไว้ อันนักปราชญ์
 ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวก
 ภาษิต อยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดี จักเจียโลตลงสดับ จักเข้าไป
 ตั้งไว้ ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน
 รู้ ว่าควรศึกษา ฯ”

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ก็คือ ความจริงตรงตาม“อาณิ
 สสูตร”ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นทุกประการ ที่อาตมา
 พูดว่าศาสนาพุทธทุกวันนี้ไร้มรรคผลอันเป็น“โลกุตระ”สนิท
 เพราะมันเสื่อมถึงขั้นหลง“เทว”คือ“เทวดา”ที่มี“ตัวตน” มีรูป
 มีร่าง เป็น“อุปาทาน”คือยึดมั่นถือมั่นกันเพี้ยนหนักกระทั่ง
 เป็น“โอฬาริกอัตตา”แล้วก็ไม่รู้ตัว เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
 ความเป็น“อัตตา”ว่า เป็น“ตัวตนอย่างหยาบใหญ่”อยู่แท้ ๆ
 ภาษาก็คือ“โอฬาริกอัตตา”นี้แหละ ต่างไม่รู้สึกรู้สาอะไรกัน
 เลย ปล่อยยให้ตนมี“อัตตาหยาบ”นี้บังการตนเองอยู่จริง

ส่วน“มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”นั้นยังไม่ต้องพูดถึง
 หรอก เพราะ“อัตตา”หยาบใหญ่ขั้นต้นก็ไม่ใช่สึกรู้สาแล้ว
 มันก็ต้องกำจัด“อัตตา”ตัวตนนี้ให้ได้ก่อน จึงจะเหลือเป็น

“มโนมยอิตตา”ชั้นกลาง เมื่อกำจัด“อิตตา”ชั้นกลางนี้ได้
 อีก จึงจะเหลือ“อรุปอิตตา”ชั้นปลายให้กำจัดขั้นสุดท้าย
 “อิตตาใหญ่”ก็ยังกำจัดไม่ได้ หรือไม่ได้กำจัดนี้เองที่
 ยังเป็น“อิตตา”ของ“เทวนิยม” สำหรับผู้ไม่รู้ คือ อวิชชา
 “เทว”หรือ“เทวดา”จึงเห็นเป็น“ตัวตน”อยู่ในจิตแน่ ๆ

(๑๘๔) ชาวพุทธทุกวันนี้จึงเสื่อมหนักจนกู้ไม่กลับกันแล้ว

“เสื่อมหนักยิ่งกว่านั้น” ถึงกับแต่งคำเรียกร้องเชิด
 ชวน“เทวดา”(ที่หลงกันว่าเป็นตัวเป็นตน)อย่างสนิทแนใจขึ้นสวดกัน
 อย่างสนุกสนานครื้นเครงอย่างไม่รู้สำนึก น่าสังเวชใจจริง ๆ
 เห็นได้ชัด ๆ ทุกวันนี้ก่อนจะสวดมนต์ทำพิธีกรรม
 ของศาสนาพุทธ ก็“สวดเชิดชุมนุมเทวดา”กันจริง ๆ จัง ๆ
 “สัคเค กาเม จะ รูปเป ฯ...” เสียงโหยหวน เป็นต้น
 ซึ่งหลงทั้งว่“การสวด”มีผลจริง เรียก“เทวดา”มาได้
 จึงประพุดติดกันอยู่ไม่รู้สำนึก สวดกันอยู่หน้าตาเฉยทุกวันนี้
 และหลงทั้งว่“ความมี‘ตัวตน’ของจิต-ของวิญญาณ” จึง
 เป็น“เทวนิยม”มี“ตัวตน”อยู่เต็มตัว เต็มที่ ไม่แงยุไม่โงหัว
 ก็แน่ชัดยิ่งว่า ยังหนัก ยังแน่นอยู่กับ“ลัทธิเทวนิยม”
 ที่ยังทำเช่นเดียวกันกับคนนอกพุทธชาวเดียวยุติเขาทำกัน
 “มิจฉาทิฏฐิ”หนักหนาสาหัสนี้ จึงยากจริง ๆ ที่จะแก้ไข
 เพราะล้วนพากัน“มิจฉาทิฏฐิ-อวิชชา”ไปด้วยกันอยู่

ทั้งนั้น เป็นหมู่กลุ่มใหญ่ เป็นกระแสหลักของประเทศด้วย
จึงยากส์สส์จริง ๆ ที่ใครจะสามารถดึงชาวพุทธยุค
นี้ออกมาจาก“หลุมดำเบอมีดา”นี้ได้

แม้จะมีผู้เป็น“สยง อภิญญา”จริง ๆ มาช่วยสืบทอด
ศาสนาพุทธแท้จริง มาสร้างคนเกาะกลุ่มกันขึ้นใหม่ และมุ่ง
มันทำ“ความถูกต้อง”นั้น ๆ ให้มีขึ้นมาใหม่เพื่อรักษา“ความ
ถูกต้อง”ที่สัมมาทิฐิให้ช่วยพยุงศาสนาพุทธให้ยืนยาวต่อ
ไปอีกครบ ๕ พันปี ก็มีผู้มี“บารมีเดิม”มารวมตัวกัน และผู้
แสวงหา“โลกุตระธรรม”ที่“สัมมาทิฐิ”ถูกต้องแท้ ๆ มาปฏิบัติ
เพิ่มเติมได้ ช่วยกันประกาศธรรมต่อโลกต่อไปจริง ซึ่งมี“รูป
ธรรม”เกิดขึ้นยืนยันทันทีได้ปานนั้น ก็ยังดูกันไม่ออก

ทั้ง ๆ ที่หลักฐานก็มีพระไตรปิฎก ที่สามารถใช้ตรวจ
สอบ“ตามคำสอน-คำตรัส”ของพระพุทธเจ้าได้อยู่ได้ทั้ง ๆ กับ
หมู่กลุ่มคนยืนยันเป็น“โลกุตรชน”ที่เกิดขึ้นในยุคนี้ เต็มใจให้
พิสูจน์ได้จริง ปานนั้น ผู้ที่ยัง“ไม่ตื่น” ยังหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่
กับ“หมู่ใหญ่”ที่เป็นกระแสหลักซึ่ง“มิจฉาทิฐิ”กันหนักแล้ว
อย่างไม่รู้สึกรู้สา ยังทำระริกระรี้กันอยู่กับ“ความเสื่อมหนัก”ที่
เป็นกัน ที่มีอยู่ตามจริง อย่างไรก็ดีงสา น่าสงสารจริง ๆ!!!

(๑๘๕) มันต้องเกิดถึงขั้นเป็นได้ด้วยตนเองคือ“ปัจเจกตั้ง”

แต่เพราะโลกยุคนี้ ยังไม่สิ้น“พุทธกับปี”ขององค์พระ

พุทธเจ้าสมณโคดม จึงยังจะต้องฟื้นคืนชีพความเป็นสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธของศาสนาพุทธขึ้นมา สืบทอดความเป็นพุทธต่อไปอีกให้ได้

จึงต้องมีผู้มีปัญญาบารมีของตนๆ และผู้แสวงหาที่มุ่งมั่นจริงใจถึงจะเป็นผู้พากเพียรสะสมบารมีแต่ละคน ตามที่พอรู้ได้ด้วยตน เข้าใจได้เอง เพราะศาสนาพุทธต้องอาศัย “ปัจเจกตตัง” คือ ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเอง เชื่อมั่นได้เอง แม้จะมารู้ได้ทีหลัง ก็ต้องมี “ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”

จะให้ “ผู้อื่น” มารู้จัก “โลกุตระธรรม” แทนเรานั้นไม่ได้เด็ดขาด เราต้องปฏิบัติของเราเอง และบรรลุธรรมได้เอง

ที่สำคัญที่สุดคือ ต้อง “สัมมาทิฐิ” และจะสัมมาทิฐิได้แท้ ก็ต้องได้ “ฟังธรรมจากสัตบุรุษ” หรือผู้มี “สยง อภิญญา” ที่แท้จริง จึงจะมั่นใจได้ เพราะคุณไม่ใช่ “สยง อภิญญา” เอง คุณก็ยังไม่ใช่ “สัตบุรุษ” แท้ เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะ “รู้เอง” โดยไม่เริ่มจาก “ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”

“ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” คือ “ความรู้” แบบโลกุตระที่เป็น “ธาตุรู้อันยิ่ง” ซึ่งสามารถรู้ “ความตรัสรู้” ของพระพุทธเจ้าได้อย่าง “สัมมาทิฐิ” แท้จริง (ความรู้นี้หากจะเรียกว่า “พระเวท” ก็ต้องเป็น “พระเวท” ของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิที่ถูกต้องแท้จริง ไม่ใช่ “พระเวท” ของพราหมณ์หรือแม้แต่ “พระเวท” ของเดียรถีย์) จึงจะชื่อว่า เกิด “ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” ขึ้นในจิตคนผู้นั้น

คนผู้นั้นจะเกิด “ปัจเจกตตังฯ” ก็คือ ผู้เริ่มมี “อัญญธาดุ”

(อัญญธาตุ คือ ธาตุจิตที่เกิดใหม่ เป็น“ตัวอื่น”อันแตกต่างจากธาตุรู้เดิมแบบโลกีย์เก่าๆ ที่หลงมกมายึดอยู่นั่นแล้ว)นี่เอง นี่คือ“ธาตุรู้”ของเรา“ตัวใหม่”ที่ไม่เหมือนความรู้ตระกูลโลกีย์เดิม ซึ่งโลกีย์เดิมาก็อยู่ใน“วงวน”ของการได้ลาภยศสรรเสริญสุขแล้วเป็นสุขหรือเสื่อมลาภยศสรรเสริญก็ทุกข์ วนไปวนมาอยู่แล้วๆเล่าๆออกจาก“โลก”แบบเก่านี้ไม่ได้สักที หมุนไปหมุนมาอยู่กับโลกธรรม๘ นี้ ไม่ออกไปได้นั้นแหละ

ผู้เกิด“ปัจจัยตั้ง ๔”ตัวใหม่ ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”แบบใหม่

(๑๘๖) ผู้“หลุดพ้น(วิมุตติ)” คือ ผู้มี“อิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่

“ธาตุรู้ที่เป็น‘อัญญะ’นี้มันรู้แบบใหม่”ซึ่งเป็น“การมี‘ปัญญา’รู้พิเศษออกจากกรอบโลกีย์ที่วนไปวนมาในโลกธรรมนั้นได้” “จิตเป็นอิสระ” ตนเอง“หลุดพ้น”ออกมามี“อิสระ” จิตไม่มีอาการผูกใจเป็นกิเลสอยู่หรือยึดกับการได้สิ่งนั้นหรือไม่ได้สิ่งนั้นแล้วก็“สุขหรือทุกข์” ผู้“หลุดพ้น”จิตก็เป็น“เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน”

จิต“หลุดพ้น”หรือ“จิตหมดสิ้นความติดยึด”นี้ สามัญปุถุชนก็มี ก็เกิดได้เหมือนกัน แต่มันอยู่ในบริบทของโลกีย์ปุถุชน คนไม่รู้เรื่องของ“จิตวิญญาน” ไม่ได้ศึกษาอย่างเป็นกิจจะลักษณะซึ่งมีความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ชนิดที่มี“หลักสูตรวิชาการ”ให้เรียนรู้ได้บริบูรณ์ทีเดียว

ซึ่งต้องเรียนรู้ตามบทเรียนของพระพุทธเจ้าให้สัมมา
ทิวฐิ และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติจึงจะเกิดสัมมาปฏิเวธผล
(สัมมาปฏิเวธที่สมบูรณ์) ได้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่อุบัติขึ้นเป็น
“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ทุกพระองค์ คือ พระผู้ทรง
“ประกาศ”ความตรัสรู้ของพระองค์ต่อโลกมนุษย์ให้รับรู้ แล้ว
ผู้คนก็เรียนรู้ปฏิบัติตามให้เกิด“ปัจจัยตัง เวทิตัพโพ วิญญู
หิ”ได้ตาม ด้วยหลัก“๓ เสา”แห่งการศึกษา คือ “ศีล-สมาธิ-
ปัญญา”เป็นหลักใหญ่สำคัญที่สุด ที่ผู้ศึกษาต้อง“สัมมา
ทิวฐิ”ในการเรียน และ“สัมมาปฏิบัติ” จึงจะ“สัมมาปฏิเวธ”

ด้วยความเป็น“เทว”และ“อเทว”ที่ยิ่งใหญ่

ถ้ามีจิตทิวฐิ ก็ะหลง“เทว”เป็น“เทวดา”ที่มีตัวตน
ยังไม่มี“ภูมิ”ถึงขั้น“เทวธรรม” ยังหลงความเป็น“เทวดา”อยู่

“เทว”คือ“๒” ซึ่งจะเรียนรู้ได้ด้วย“ธรรมะ๒”เป็นคู่ๆไป
เสมอ ด้วย“พยัญชนะหรือภาษา”กับ“สภาวะ” ซึ่งเป็น“ธรรมะ
๒” แล้วต้องทำ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” และเป็น“๐”ที่
วิเศษต่อไปตามแบบพุทธ ผู้ทำได้จึงชื่อว่า“อเทวนิยม”

ผู้ทำไม่ได้ก็ยังคงเป็น“เทวนิยม”อยู่ คือ ยังมี“หมუნวน
อยู่กับทุกข์-สุข”ที่เป็น“ธรรมะ๒”ของ“นรก-สวรรค์”ไปตราบ
ที่ยัง“อวิชชา” ที่ไม่รู้จัก“ปัจจุสมุปบาท”นั่นเอง

ผู้ยังติด“สุข”ยังมี“ทุกข์” จึงคือผู้ยังไม่มี“อิสระเสรี
ภาพ”ที่ยิ่งใหญ่ แม้เบื้องต้นขั้นโสดาบันที่หลุดพ้นจากอบาย

(๑๘๗) “เทวนิยม”คือผู้ไม่มี“อ”ไม่ทำ“อ” จึงไม่มี“นิพพาน”

ผู้ไม่ได้ศึกษาหลักสูตรของพุทธศาสนาให้“สัมมาทิฏฐิ” แล้วเริ่มเรียน“สัมมาปรียัติ”จริง แม้จะสัมมาปรียัติ” แต่ไม่ปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ” ก็จะไม่เกิด“สัมมาผล”ได้แต่ต้อง“สัมมา”ให้ได้ทุกธรรมะ ทุกเล่า กระทั่งบรรลุ“สัมมาปฏิบัติ” ซึ่งเป็น“ธรรมะ๓ เล่า”

ถ้าทำไม่ได้ทุก ๆ ธรรมะ ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” อันเป็นหมวดแห่ง“อภิธรรม”ทั้งหลาย หมวดใหญ่หมวดแรก

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต” เป็น“วิญญาน” บริบูรณ์สมบูรณ์

นั่นก็เพราะเป็นมนุษย์ปุถุชนที่ไม่มีความรู้ในความเป็น“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”ได้อย่างวิเศษ แม้ที่สุดเป็น“อ”ได้สำเร็จ ก็“อ”นี้แหละคือนิพพาน

“อ”คือ ภาวะที่“ไม่มีภาวะนั้น ๆ” หรือ“ภาวะนั้น ๆ ไม่ทรงอยู่-ไม่ทรงไว้ในที่นั้นแล้ว” ภาษาก็บว่า“สูญญ”หรือ“สูญ”

เพราะไม่มีความรู้ตามศาสนาพุทธ ที่“สัมมาทิฏฐิ”

ผู้ไม่สามารถทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“อ”ได้สำเร็จจริง จึงคือผู้ชื่อว่า“เทวนิยม” หรือศาสนาที่ยังเป็น“เทวนิยม”

เพราะยังมี“ธรรมะคู่”หรือ“ธรรมะ ๒” ยังอวิชชาอยู่

ในความเป็น“เหตุ” ยังไม่สามารถทำ“ความอิสระ”ให้แก่ตน ได้อย่างวิเศษ จึงชื่อว่า ยังไม่มี“ความอิสระ”ที่ยิ่งใหญ่

เพราะปุถุชนจะยังไม่สามารถอ่านและแยก“วิญญาน ธาตุ”ของตนออก แม้ขั้นต้นว่า อาการอย่างนี้ๆคือ“จิต” อาการอย่างนี้ๆคือ“เจตสิก” อาการอย่างนี้ๆคือ“รูป” อาการอย่างนี้ๆคือ“นิพพาน” เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”เป็นต้น

ผู้มี“วิญญาน”จะต้องมีความรู้ภาวะที่เป็น“รูป”และ ภาวะที่เป็น“นาม” แล้วเรียน“วิญญาน”ซึ่งอาศัย“นามรูปเป็น ปัจจัย” คือ“ธรรมะ๒” คู่แรกที่ผู้มี“วิญญาน”จะต้องศึกษา

แล้วจึงจะเรียนไล่เรียงไปถึง“เวทนาในเวทนา”หรือ “เวทนา๒” แล้วทำให้“เป็น“เวทนา๑” (ทวเณยะ เวทนายะ เอกสโม สรณา ภวันติ ; พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐) ได้สำเร็จ และสามารถ เรียนรู้ปฏิบัติไปถึงทำความเป็น“๐”ได้แท้จริง

ผู้เรียนรู้“ธรรมะ”ที่เป็น“ความมี” จนกระทั่งสามารถ ทำ“ความไม่มี”ซึ่งก็คือ ความเป็น“๐”ได้จริงแท้ ชื่อนิพพาน

(๑๘๘) ผู้มี“๐”คือผู้ทำ“๐”ที่สัมมาทิฐิ จึงมี“นิพพาน”

“เวทนา”จึงคือ “กรรมฐานหลัก”ของพุทธ ที่จะต้อง เรียนรู้ปฏิบัติกับ“ภาวะนี้” ก็จะ“ดับทุกข์-ดับสุข”กันอย่างเป็น ของจริง เว้น“เวทนา”ก็ไม่มี“ฐาน”ให้เรียนรู้“ของจริง”กันแท้ เพราะ“สุข”หรือ“ทุกข์”ของจริงคือ“เวทนา(ความรู้สึกละ)”

ผู้จะมี“เวทนา”ก็จะต้องมี“ผัสสะ”เป็นเหตุเป็นปัจจัย จึงจะมี“ภาวะจริง”ให้เราศึกษาของจริง จึงจะมี“อาการ”ของ “ตัณหา”ที่เป็นปัจจัย และภาวะของ“อุปาทาน”ที่เป็นปัจจัย กันและกันให้เราได้ศึกษา“ของจริง” และสามารถทำ“อ”ได้แท้

ซึ่ง“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ติดยึดอยู่ที่ดี เรียกว่า “อุปาทาน” หรือความรู้สึก“อยาก”อยู่ที่ดีเรียกว่า“ตัณหา” ของปุถุชนโลกียสามัญนั้น ก็สามารถเรียนรู้อย่างถูกต้อง ใน“อาการ”ของภาวะต่างๆได้ และปฏิบัติจนกระทั่งทำให้ “ดับ”ก็ได้ ทำให้“เกิด”ก็ได้ เป็นจริง กระทั่งทำให้“ดับ”เป็น“อ” จริง ซึ่งก็คือ มันไม่มี“อาการ”นั้นๆใน“เวทนา”ของเราชัดๆ

การทำ“อ”ใน“เวทนา”นี้จึงเป็นการทำ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” เป็น“ธรรมเอก”ได้ ก็เป็นผู้“พ้นการปรุงแต่ง” ได้ระดับหนึ่ง จะ“พ้นทุกข์หรือพ้นสุข”ได้มี“อาการ”จริง แล้ว ผู้นี้จะสามารถเรียนรู้“อ” และทำ“อ”ได้เป็นนิพพาน

จิตหมด“ความติดยึด”ที่ภาววิชาการว่า“อุปาทาน” นั้นเองแหละ ที่แต่ก่อนเรา“มี”ความรู้สึกสุขอยู่กับ“การได้” ตามที่เรา“ยึดฝังอยู่ในใจ”ว่า ต้องได้“อย่างนี้”แล้วจะสุข เมื่อได้มาสมใจ เราก็มียุติ“ความรู้สึกสุข” นี่คือ“ความยึดติด”

แต่บัดนี้เราได้เรียนรู้และปฏิบัติจนอาการของ“ความ ยึดติดหรือยึดมั่นถือมั่น”นั้นไม่มีแล้ว มีแค่อาการของ“ความ ยึดไว้เพื่อทำงานแก่ผู้อื่น”เท่านั้น อย่างนี้จิตมี“อาการ ๐”

(๑๘๙) ผู้มี“๐”จากกิเลสนี้“เทวนิยม”ไม่มี จึงมีแต่นิรันดร

“การได้”ที่บาปว่า ‘ลาภ’ก็ดี เมื่อเรา“ทำงาน”มันก็ย่อมมีลาภเกิดโดยธรรม(ลาภธรรมิก) แต่เราก็“ไม่มี”ความรู้สึกสุข หรือแม้แต่“การเสีย”ก็“ไม่มี”ความรู้สึกทุกข์

ซึ่ง“ความรู้แบบนี้”มันเป็น“ความรู้ลักษณะอื่น(อัญญะ)”ที่แตกต่างจาก“ความรู้แบบโลกียะ”เดิมที่เคยมี ชนิดกลับทิศกันคนละทิศทีเดียว ตรงกันข้าม ..ดำกลายเป็นขาวไปเลย

เดิมนั้นถ้าเราได้มาตามที่ยึดมั่นถือมั่นก็“สุข” และไม่ได้ตามที่ยึดมั่นถือมั่นก็“ทุกข์” เดิมก็เป็นเช่นนั้นตลอดมา

แต่บัดนี้ แม้จะได้มา ก็รู้สึกเฉยๆ หรือไม่ได้มา ก็เฉยๆ ความรู้สึกกลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ และเป็นได้ยังยืนด้วย

“ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์นี้ ที่ภาษาศัพท์ก็คือ “อุเบกขาเวทนา” ซึ่ง“อาการจิต”แบบนี้เราได้มาด้วยการเรียนรู้ศึกษาและปฏิบัติตามความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วนำมาสอน “จนเกิด-จนเป็น”ขึ้นในจิตเราจริงๆ

จิตที่มี“อาการ”เฉยๆ ความรู้สึกกลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ นี่แหละ ที่เรียกสั้นๆกันว่า “จิตว่าง”หรือ“อาการ ๐” คือ ภาวะ“๐”จากกิเลส “กิเลสไม่มีในจิตใจ” ฉะนั้นคือ ภาวะของ“นิพพาน” ซึ่ง“เทวนิยม”ทั้งหลายไม่มีหลักสูตรนี้ศึกษา

“เทวนิยม”ทั้งหลาย ไม่ได้เรียนรู้อย่างนี้ไม่มี“อาการ

ของจิตใจ”อย่างนี้ “เทวนิยม”ทั้งหลายไม่มีความ“อ”แบบนี้
 “เทวนิยม”คือผู้ไม่มี“อ”ไม่ทำ“อ” จึงไม่มี“นิพพาน”
 ตรงกันข้ามกันด้วยซ้ำ “เทวนิยม”ทั้งหลายมี“นิรันดร”

(๑๙๐) ทำ“ฌาน” คือ การทำจิตให้มีพลังงาน“ไฟ”เผากิเลส

“จิตว่างจากกิเลส” เพราะเรามีทฤษฎี(ทฤษฎี) มีกรรมวิธี
 ปฏิบัติ จนกระทั่งบรรลุผลสำเร็จ ด้วยความรู้ยิ่งเห็นจริง
 ในความเกิด-ความดับของกิเลสจริง เป็นจริงในมรรคผล
 ตามทฤษฎีพิเศษของพระพุทธเจ้า จึงเกิด“ความรู้สึก”เฉย ๆ
 กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดเป็น“ผล”ของการปฏิบัติธรรม

ภาษาศัพท์เต็ม ๆ ก็คือ “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”
 คือ ความรู้สึกเฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ เพราะไม่มีกิเลส

ผู้ปฏิบัติสัมมาทฤษฎีที่มีพลังงาน“ฌาน”เผากิเลสได้จริง
 ตามหลัก“จรณะ๑๕”และ“วิชชา๘”หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

ฌาน๑-๒-๓-๔ คือ จรณะลำดับที่ ๑๒-๑๓-๑๔-๑๕

“ฌาน”คือ“ไฟ” เมื่อเผาไหม้กิเลสลดละได้ก็คือ“บุญ”

“บุญ”คือ“การชำระกิเลสลงได้” นั่นคือ เผาไหม้กิเลส
 ให้ละลดหมดสิ้นไปจากจิตจนกระทั่งสำเร็จเสร็จสิ้น เป็นจบ
 กิจ แล้วความเป็น“บุญ”ก็จะมีหรือไม่เกิดในคนผู้นั้นอีก

คนสะสม“บุญ”ไม่ได้ “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะสะสม

แต่“บุญ”เป็นพลังงานที่ทำให้“วิบัติ”คือทำความฉิบหาย

ให้แก่กิเลสที่มีอยู่ในจิตสันดานให้หมดไปสิ้นเกลี้ยง

เมื่อ“บุญ”ทำหน้าที่สำเร็จเสร็จลง “บุญ”จะไม่มีในคน
ผู้นั้น หรือ“บุญ”ไม่มีเหลืออยู่ในคนผู้นั้นอีก เช่น อรหันต์ทุก
องค์ คือ ผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญาบาปปริกชีโน)

ทำความเข้าใจกับประเด็นนี้กันดี ๆ เพราะชาวพุทธ
ทุกวันนี้“มิจฉาทิฏฐิ”กันในประเด็นนี้เป็น“เทวนิยม”จนเกือบ
ทั้งหมดทั่วถ้วนแล้ว เพราะมิจฉาทิฏฐิในความเป็น“บุญ”

“บุญ”คือ การทำให้กิเลส“๐”ไปจากจิตของตน

“เทวนิยม”ไม่มีการทำ“๐” จึงไม่มีนิพพาน เพราะ“เทว
นิยม”เป็นศาสนาที่ไม่รู้จัก“ธรรมะ๒”ที่ตนเองเป็นอยู่ด้วยซ้ำ

(๑๙๑) “สติปัฏฐาน ๔”นี้ปฏิบัติ“ธรรม ๒”สู่“๐”แท้ๆตรงๆ

ผู้ปฏิบัติ“ฌาน”คือ ผู้เพ่งปฏิบัติพิจารณา“สติปัฏฐาน
๔ (ภายในในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม)”ด้วยพฤติ
บทของ“สัมมัปปาน ๔ (สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนापธาน-อนุ
รักษนาปธาน)”โดยมีความพากเพียร“อิทธิบาท ๔ (ฉันทะ-วิริยะ-
จิตตะ-วิมังสา)”ก็จะเกิด“อินทริย์ ๕ (ศรัทธินทริย์-วิริยินทริย์-สตินทริย์
-สมาธินทริย์-ปัญญินทริย์)” และ“เจริญยิ่งๆ”ก้าวขึ้นเป็น“พละ ๕
(ศรัทธาพละ-วิริยพละ-สติพละ-สมาธิพละ-ปัญญาพละ)” มีกระบวนการ
ใหญ่ คือ “โพชฌงค์ ๗ และมรรคองค์ ๘”ก็เป็น“ธรรมะ๒”

ซึ่งไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วข่มจิตหรือสะกดจิตให้

มันว่าง ๆ เกิด “ความรู้สึก” เฉย ๆ กลาง ๆ “ไม่สุขไม่ทุกข์” แต่อย่างใดเลย ดังที่ได้พากัน “หลงผิด” กันไปใหญ่ในวงการพุทธ และไม่ใช่ “ความรู้สึก” เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ เกิด “จิตว่าง ๆ” ที่เกิดในคนสามัญทุกคนบางครั้งบางคราว ที่มันเกิดตามธรรมชาติ เป็น “จิตอุเบกขา” ด้วยนะ!

ความเป็น “อุเบกขา” นี้ มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

“อุเบกขา” นี้แหละ ที่เป็น “อาการ” ของ “๐” จากกิเลส หรือจิตเฉยต่อกิเลสที่กระทบสัมผัส หรือจิตว่างจากกิเลส ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ “ธรรมะ ๒” นี้เอง ให้เป็น “ธรรมะ ๑ แล้ว ๐”

ถ้าโลกีย์ธรรมดานั้น “อาการจิตว่าง” ตามธรรมชาติที่ครบเหตุปัจจัยมันก็เกิดก็เป็นเองได้ ตามยถากรรม ในบางโอกาส ซึ่งเรียก “ความรู้สึก” นี้ในภาษาวิชาการว่า “เคหสิตอุเบกขาเวทนา” แต่อาจจะได้น้อย หรือได้สั้น ๆ หรือไม่ได้เลยกับคนที่กิเลสฟุ้งซ่านมาก จึงยังไม่ใช้ผู้ปฏิบัติ “ธรรมะ ๒”

แม้จะเป็นนักปฏิบัติที่สามารถสะกดจิตตนเองก็ดี หรือวิจัยที่ใช้ความฉลาดโลกีย์ก็ดี ซึ่งยังเป็นวิธีการแบบ “เทวนิยม” ที่ไม่เรียน “ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” ไม่ได้ใช้ “ธรรมะ ๒” เป็นหลักในการเรียนรู้ปฏิบัติเพื่อทำให้เกิด “ธรรมะ ๑” และ “๐”

จึงยังไม่ใช้ “อาการจิตว่าง” ที่เป็น “จิตว่างจากกิเลส” เพราะได้ปฏิบัติ “ธรรมะ ๒” แล้วทำให้เกิด “ธรรมะ ๑” และ “๐” เป็น “เนกขัมมมลิตเวทนา” หรือเป็น “จิตว่างจากกิเลส” ที่สามารถทำให้เกิด “ธรรมะ ๑” แล้วจึงจะไปสู่ “๐” ได้สำเร็จมีลำดับจริง

(๑๙๒) “เทวนิยม”ยังไม่ใช่“อเทวนิยม”เพราะมิจฉาทิฏฐิ

แม้จะเป็นชาวพุทธผู้ปฏิบัติเก่งกาจแค่ไหนๆ เป็นอาจารย์ที่เปรี๊ยะปรายอดฉลาดยอดรู้ เป็นพระกรรมฐานที่บุกป่าฝ่าดงมาทะลุปรุโปร่ง แต่ไม่เรียน“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)” หากยังไม่ได้ใช้“ธรรมะ๒”เป็นหลักในการเรียนรู้ปฏิบัติเพื่อทำให้เกิด“ธรรมะ๑”และ“๐” คนผู้นี้ก็ยังเป็น“เทวนิยม”

ก็ยังไม่ใช่“อเทวนิยม”ที่จะทำ“นิพพาน”ที่สัมมาทิฏฐิ ซึ่ง“ธรรมะ๒”ต่าง ๆ นั้นจะเรียนรู้ได้ด้วย“รูป”กับ“นาม” แล้วทำ“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)”ที่มี“ธรรมะ๒”หลายคู้หมุนรอบเชิงซ้อนหลายชั้น ทำให้เป็น“ธรรมะ๑”และ“๐”เป็นที่สุดได้เสมอ ด้วยความสามารถของตนๆ ตาม“ธรรมะ ๔ เล้า”ได้แก่ “อาการ-เพศ(สังคะ)-นิमित-อุเทศ”(เล่ม๑๐ ข้อ๖๐)

หรือคนมากหลายที่จิตมัน“ว่าง”ไม่ได้เลย มันวุ่น มันต้องมีความคิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ มีอารมณ์อย่างนั้นอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา ทำให้“ว่าง”ไม่ได้ ก็เป็นความจริงของปุถุชน

ซึ่งยังไม่ใช่“ความว่างหรือจิตว่าง”ชนิดที่เรียกได้อย่างถูกธรรม ตามทฤษฎีของพุทธ ว่า“เนกขัมมสิตเวทนา”

หรือแม้แต่ผู้ที่เรียนรู้ศึกษา แต่ยังมีฉฉาทิฏฐิ เขาก็สามารถเรียนรู้แล้วทำให้เกิด“ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์นี้ได้นะ ทว่าเป็นแบบสมณะ เพราะยังไม่เข้าถึง“เทว”หรือ“ธรรมะ๒” นั่นคือไม่มีกระบวนการของ“เวทนา

๑๐๘”ตามหลักวิชาของพระพุทธเจ้า ที่ใช้ฝึกปฏิบัติจนมีผลสำเร็จเป็น“ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ที่เป็น“อเทวนิยม”ได้แท้ มันไม่เป็น“สัมมาผลหรือสัมมาปฏิเวธ”เดียวกันกับของพระพุทธเจ้า เพราะมันไม่ได้ปฏิบัติตามกระบวนการของ“เวทนา๑๐๘”อย่างสัมมาทิวฐิ์ได้จริง

ผลของผู้มีจฉาทิฏฐิ์หรือผู้วิชชามันคนละอย่างเลย นั่นคือ “ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ของผู้มีจฉาทิฏฐิ์หรือผู้วิชชานั้นมันแบบสามัญปกติของปุถุชนคนทั้งหลาย เขามีเขาเป็นกันอยู่ เพราะยังไม่ใช้“อเทวนิยม”

(๑๙๓) “ความรู้สึกอื่น”จึงจะเป็น“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้า

แต่ที่ผู้เรียนรู้และปฏิบัติได้จริงตามที่สามารถเกิดผลแท้ นี้ ชื่อว่า “เนกขัมมสิตเวทนา”ตามหลักสูตรอันวิเศษที่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ก็พากเพียรเรียนรู้ปฏิบัติตามจนบรรลุผลธรรมได้สำเร็จ ตามหลักสูตรที่แสนวิเศษนี้จริง

จึงเป็น“ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เราได้เรียนรู้ตามวิชาการของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสอนไว้ มีเงื่อนไข มีหลักสูตร มีทฤษฎี เป็นกิจจะลักษณะ เป็นระบบระเบียบ มีองค์ประกอบ มีกระบวนการ มีมรรคผลเป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ซึ่ง“ความรู้สึก”เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ที่ตรัสรู้

ด้วยพระองค์เองนี้ผู้ไม่มี“ปัญญา”เข้าขั้น“ความรู้อื่น”อันเป็นของพระพุทธเจ้า จะไม่สามารถเข้าถึง“ความจริง”นี้ ด้วยตรรกะนั้นนี้แน่วยิ่งกว่าแน่ว่าไม่บังอาจจะรู้ได้

หรือด้วยการปฏิบัติแบบ“หลับตา”ก็หมดประตูที่จะมี“ความรู้อื่น”นี้ แม้ด้วย“ความรู้”ที่ยังเป็น“เทวนิยม” หรือจะเป็น“ความรู้”ของศาสดาใดๆที่ไม่ใช่“ปัญญา” ก็จะไม่สามารถเข้าไปหยั่งรู้“ความจริง”ที่เป็น“ความรู้ลึก”เฉยๆ กลางๆ “ไม่สุขไม่ทุกข์”แบบ“ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าได้

“ความรู้ลึก”เฉยๆ กลางๆ “ไม่สุขไม่ทุกข์” ที่ได้จากการปฏิบัติตามหลักสูตรของพระพุทธเจ้านี้ คือ “ความรู้อื่น”

ที่ว่า “อื่น” นั้นมันมีความเป็นอื่น ที่“อื่น”หรือแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงทีเดียว มีลักษณะอื่น มีคุณสมบัติอื่น เป็นความรู้อื่น เป็นความรู้ลึกอื่น เป็นพหุติบทอื่น เป็นโลกอื่น ฯลฯ เป็น“ปัญญา”ที่เข้าขั้น“คุณวิเศษ”ซึ่ง“อื่น”ไปจาก“แจ้ง”

“ความรู้อื่น”นี้ เป็น“ความแตกต่าง”อย่างพิเศษที่ไม่เหมือนของศาสดาใดเลยในโลก เป็น“ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าที่ทรงค้นพบ แล้วเอามา“ตรัส”บอกแก่ชาวโลกมนุษย์ “ความรู้”นี้จึงชื่อว่า“อัญญา” แล้วมาเป็น“ปัญญา”

(๑๙๔) “ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ชื่อว่าปัญญา

“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้อื่น”ที่แตกต่างไปจาก“ความ

รู้”ของโลก็ยั้ทั้งหลายทั้งหมดของโลก และของศาสดาใด ๆ ในโลกทั้งหลายทั้งหมด เพราะเป็น“ความรู้”ที่สอนจำเพาะ เรื่อง“ทุกข์” และ“การดับทุกข์”เป็นแก่นเลย

แต่ทุกวันนี้ฟ้นเพื่อไปยึดเอาอะไรกันไบนอกแก่น

“แก่น”ของศาสนาพุทธจึงอยู่ทีการกำจั้ด“ความทุกข์-ความสุข”ไม่ให้เหลืออยู่ในจิตใจ จึงจะเป็นผู้ได้“นิพพาน”

มันจึงมีความยากมากที่จะเรียนรู้การกำจั้ด“ทุกข์-สุข” และการมี“ทุกข์-สุข”เหลือ กับ“ไม่มีทุกข์-สุข”เหลือเลย มัน“ว่าง”จากทุกข์-สุข หรือ“ว่าง”จากนรก-สวรรค์กันนั้นเอง มันเป็น“แบบอื่น”ที่เป็น“ความรู้อื่น”แท้ ๆ ซึ่งเกิด“ความเป็น-ความมี” และ“ความไม่เป็น-ความไม่มี” ที่เป็น“ความจริง” ตรงกันข้ามกันเลยกับ“ความรู้”ใด ๆในโลก

ซึ่ง“ความรู้อื่น”นี้คือแบบของพระพุทธเจ้าเกิดในจิต ตนเองด้วยตนเอง “ธาตุรู้”นี้เรียกกันว่า“ปัญญา”ที่พิเศษแท้

และ“ปัญญา”นี้นั้นเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เกิด จาก“ธรรมะ ๓ เค้า” เพราะ“ปัญญา”นี้ไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่ปุถุชนทั้งหลาย หรือชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายมีกัน

เพราะ“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”อีกอย่าง หนึ่งที่เกิดได้จาก“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า

ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้า“ปัญญา”จะไม่มีเลยในโลก

จะมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นฉนโก”เท่านั้น ที่เป็น “ความรู้”โลก็ยั้ในโลกสามัญ มาตลอดกาลนาน และเป็นอยู่

แต่“ความรู้-ความฉลาด”ของพระพุทธเจ้านี้เป็นแบบ“อื่น” ที่แตกต่างจาก“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกีย์หรือแบบ“เทวนิยม” ซึ่งเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกว่า“โลกุตระ” มีนัยสำคัญอันประกอบไปด้วยเหตุปัจจัยที่กำหนดไว้เฉพาะความเป็น“ปัญญา”อย่างชัดเจน หรือเกิดจาก“ธรรมะ ๓ เล้า”เป็นที่กำหนดเงื่อนไขไว้แน่นอน

“ธรรมะ ๓ เล้า”คือ เมื่อตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ นี้ ๑ “สัมผัส”กับรูปหรือเสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ,ธรรมารมณ์ (สิ่งที่ถูกรู้=object)นี้ ๒ ซึ่งตนเองก็มี“นาม”(consciousness)ที่เป็นประธาน(subject)ของเราเองด้วยนี้ ๓ ก็มี“ธรรมะ ๓ เล้า”นี้เกิดเต็มสภาพของความเป็น“วิญญูณ”

แล้วเราก็ทำ“วิญญูณ”ของเราให้เกิด“ปัญญา”ได้ด้วยการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จนกระทั่งเกิด“อินทรีย์ ๕-พลัง ๕” หรือเกิดปัญญาตาม“กระบวนการ ๖” คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพลัง-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรคทั้ง ๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๙๕) “ธรรมะ ๓ เล้า”นี้สร้าง“ปัญญา”อย่างมีระบบวิธี

เห็นชัดเจนแล้วนะว่า “ปัญญา”คือ“ความรู้อื่น” ที่ไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”สามัญทั่วไปของปฤชนทั้งหลาย

“ธรรมะ ๓ เล้า”ก็คือ เมื่อ“นาม(ธาตุรู้=consciousness ซึ่งรวมเรียกว่า“วิญญูณ”นั่นเอง)นี้ ๑” สัมผัสกับ“รูป”(object)นี้ ๒ ซึ่ง

ตนเองก็มี“นาม”(ปัญญา=ธาตุรู้แบบพุทธที่เป็นโลกุตระ ที่ยังไม่มีศัพท์เป็นภาษาอื่นนอกจากบาลีที่บัญญัติว่า“ปัญญา”นี้เท่านั้น)อีกส่วนหนึ่งที่เป็นประธาน(subject)ในตนเองด้วยนี้รวมเป็น ๓ เล้า เกิดเต็มสภาพของความเป็น“วิญญูญาณ” แต่สัตว์ที่ยังไม่มี“ธาตุรู้”เข้าขั้น“ปัญญา” ยัง“อวิชชา”อยู่จะยังไม่สามารถ“รู้” ก็เป็นธรรมดาสามัญของ“ธาตุรู้”ที่เกิดในสัตว์“จิตนิยาม”ทุกตัว

ซึ่ง“วิญญูญาณ”หรือ“ธาตุรู้”องค์รวมนี้ ผู้มี“วิชชา”ของพระพุทธเจ้าจะสามารถพัฒนา“ธาตุรู้”ของตนให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นเป็น“ปัญญา”ได้แท้จริง เป็น“โลกุตระธรรม”ที่สามารถพิเศษ

และ“ปัญญา”หรือพลังงาน“ความรู้-ความฉลาด”นี้สามารถพัฒนาให้“ฉลาดยิ่ง ๆ ขึ้นได้”ทุกคนที่มีสัมมาทิฐิ และมีภูมิถึงขีดเป็น“เวไนยสัตว์ชั้นโลกุตระ” จะสามารถสร้าง“พลังงานจิต”ที่มีสมรรถนะสูงเป็น“ตัวแปร”เสริมสร้างให้“ปัญญา”ที่เป็นพลังงานจิตมีประสิทธิภาพพิเศษแล้ว ให้วิเศษวิเศษยิ่ง ๆ ขึ้นได้อย่างพิเศษวิสุทธิ ที่“อจินไตย”ยิ่งนัก

“ตัวแปร”ที่ว่านี้ คือ พลังงาน“สัมประสิทธิ์”ซึ่งวิเศษยิ่ง

“ตัวแปร”ที่สร้างเสริม“ปัญญา”เรียกว่า “สัมประสิทธิ์”ที่เราใช้ภาษาคำว่า Coefficient นี้เรียนรู้ได้ในศาสนาพุทธ

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”รู้ยิ่งใน“อภิธรรมหรือปรมัตถธรรม” อันเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ก็สามารถฝึกฝนตนเองกระทั่งมี“สัมประสิทธิ์”ที่เป็นจริง และสามารถใช้กับตนเองได้แน่แท้ ถ้ามี“ความรู้ภูมิธรรมอย่างสัมมาทิฐิ”แท้จริง

(๑๙๖) “สัมประสิทธิ์”นี้มี“มุกฏธาดู”ตัวสำคัญยิ่งใหญ่

Coefficient ของจิตจึงเป็น“สัมประสิทธิ์”คือ ตัวแปรสำคัญแท้ๆของ“พลังงานจิต”ที่แต่ละคนสามารถทำได้ ซึ่งผลสูงสุดที่จะได้ ที่พิเศษยิ่งๆนั้นก็คือ จะมีคุณวิเศษลักษณะพิเศษขั้น“ปริสุทธา,ปริโยทาทา,มุก,กัมมัฏญา,ปภัสรา”อันเป็น“องค์คุณวิเศษ” ๕ ประการที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ แล้วนำมาประกาศในโลกมนุษย์ ให้คนทั้งหลายศึกษา“ความรู้”นี้ และนำไปปฏิบัติจนกระทั่งเกิด“ความจริง”ได้แท้จริง

พระอรหันต์ทุกองค์มี“พลังงานจิต”ที่มี“สัมประสิทธิ์ (coefficient)”นี้เป็นเครื่องอาศัย เป็นคุณสมบัติของ“อุเบกขา”

“ธาดูรู้”ตัวแปรสำคัญของ“อุเบกขา”คือ ตัว“มุก”

“มุก”จึงเป็น“ธาดูจิตวิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน“จิตนิยาม” โดยมีประธานควบคุมจัดการกับ“ธรรมะ๒”

“ธรรมะ๒”คือ nucleus นี้เอง เมื่อมี“ประธานที่เป็นจิตนิยาม”ก็เกิดเป็น“๓ เข้าในตนเอง” คือ มีประธานเป็น“ปัญญา”ที่สามารถควบคุม“สัญญา”ทำงานอีกที “ปัญญา”เป็นผู้สั่งพลังงาน nucleus ซึ่งก็คือ“ธรรมะ๒”ของตนเอง

“พลังงานจิต”ที่มี“องค์คุณวิเศษ ๕ ประการ”นี้คือผู้มีความสามารถถึง“ฌาน”ขั้นที่ ๔ ในชีวิตสามัญ“ลืมตา”

ไม่ใช่ภาวะ“ฌาน ๔”ที่เกิดจากการปฏิบัติแบบ“หลับตา” ตามที่พากัน“หลงผิด”ในวงการพุทธนั้นดอกนะ!

“ปัญญา”มิได้ เกิดได้ขณะ“ลืมตา” ขึ้น“หลับตา”เกิด
 “ปัญญา”ไม่ได้ เพราะ“หลับตา”จะเกิดได้แค่“สัญญา”เท่านั้น
 “สัญญา”สามัญปกติธรรมดายังไม่ใช่“คุณวิเศษ”นะ!!
 “สัญญา”เป็นได้ทั้ง๒สภาพ ทั้ง“โลกีย์”หรือ“โลกุตระ”
 แต่“ปัญญา”นั้นเป็น“คุณวิเศษ”ที่พัฒนาขึ้นมาต่าง
 จาก“เจโก”อันเป็น“ความฉลาดโลกียะ”ชนิด“ทวนกระแส
 (ปฏิเสธ)”กันเลย เป็น“ความฉลาดโลกุตระ”แท้ๆ จึงต่างจาก
 “สัญญา”ทุก ๆ การเกิด-การมี-การเป็น ของพลังงานที่ชื่อ
 ว่า“ปัญญา”อย่างมีนัยสำคัญที่ต้องศึกษา

นี่คือ “คุณวิเศษ”ของศาสนาพุทธ ทำทิวฐิให้ตรงดี ๆ

(๑๙๗) “ปัญญา”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยการเป็นคนจน

“ความรู้”ที่สามารถ“รู้”ชนิดนี้คือ “ปัญญา” ที่สามารถ
 แก้ปัญหาได้จริงครอบคลุมด้านในสังคมมนุษย์ ไม่ว่าทาง
 สังคม ทางการเมือง หรือทางด้านเศรษฐกิจ ฯลฯ

ขอยืนยันว่า ความฉลาดโลกีย์ ขึ้น“เจโก”นั้นแม้แก้
 “ปัญหาเศรษฐกิจ”ได้ ก็ไม่ยั่งยืนถาวร แค่“สมบัติพลัดกันชม”

สังคมที่จะมีเศรษฐกิจดี ต้องมีความสำนึกสำเหนียก
 ของคนผู้ไม่กลัว“ความจน” แต่เต็มใจ“จน”อยู่ในสังคม

ในสังคมที่มีคนเต็มใจ“จน”และตั้งใจเป็น“คนจน”อยู่
 ในสังคมอย่างมีสำนึกสำเหนียกจริง ๆ ด้วย“ปัญญา”แท้ ๆ

จึงจะแก้ปัญห เศรษฐกิจของตนและของสังคมได้สำเร็จ
ก่อน แล้วจะเป็น“ตัวอย่าง”ให้แก่สังคมอื่น แก่ประเทศอื่น
ในโลกต่อไป คนผู้มีปัญญา สังคมที่มีปัญญา ประเทศที่มี
ปัญญาก็จะได้เห็น“เศรษฐกิจ”อันประเสริฐ ที่เป็นโลกุตระนี้

ผู้ไม่มี“ปัญญา”จึงได้แต่..งม ๆ คลำ ๆ อยู่กับ“การแก้
ปัญหาสังคม” ด้วยความฉลาด“เฉโก”อยู่เท่านั้น แบบโลกีย์

“การแก้ปัญห เศรษฐกิจ”แบบโลกีย์ปฤชณ จึงได้
แค่“สมบัติผลัดกันชม” ตั้งแต่ชั้น“คน”แต่ละคน “สังคม”
แต่ละสังคม “ประเทศ”แต่ละประเทศ ต่างก็แย่งกันไป-
แย่งกันมา เป็น“สมบัติผลัดกันชม” ไม่เคยจบสิ้นได้สักที

เพราะไม่มี“ความหยุดเป็นคนรวย” มาเป็น“คนจน”
ด้วย“ปัญญาอันยิ่งใหญ่” โดยไม่ต้องไปอยู่ในวงจรของ“สมบัติ
ผลัดกันชม”อีกเลยตลอดไป เป็นคนผู้มี“ความพอ”ได้แท้

คนผู้หยุดเป็น“คนรวย” และเต็มใจเป็น“คนจน”ใน
สังคมนี้ ในประเทศนี้ จึงแก้ปัญห เศรษฐกิจให้ตนเอง
สำเร็จเสร็จจบแท้จริง แล้วไปช่วยผู้อื่นอีกที จึงจะจริง

เพราะมี“ปัญญา”นี้แหละ จึง“พ้นจากการแก้ปัญห
เศรษฐกิจ”ดีสงบยั่งยืนได้แท้ เกินความฉลาด“เฉโก”เท่านั้น

(๑๙๘) ทำ“ปัญญา”ได้ก่อนแล้วจะแก้“ปัญหา”สำเร็จแน่

“ปัญญา”จึงเป็นความจำเป็นหลักในการแก้ปัญห
ต่าง ๆ ไม่เพียงแต่เรื่อง“เศรษฐกิจ” ทุกเรื่องถ้ามี“ปัญญา”

ที่เป็น“โลกุตระธรรม”แท้แท้ได้ แต่แค่“เจโก”ที่เป็นความฉลาด
โลกีย้อยู่เท่านั้นมัน“แก้ปัญหา”ได้ก็เพียง“สมบัติพลัดกันชม”

แม้จะแก้ปัญหาได้บ้าง ก็ไม่ยั่งยืน ไม่มั่นคงถาวร
ยาวนานเป็นอันขาด เป็นแค่“สมบัติพลัดกันชม”แย่งกันไป
แย่งกันมา วนไปเวียนมา ทรมานทุกข์ร้อนอยู่อย่างไม่รู้จบ

แย่งกันในระดับบุคคลแต่ละบุคคล แย่งกันในระดับ
หมู่กลุ่มแต่ละหมู่กลุ่ม แย่งกันในระดับสังคมแต่ละสังคม แย่ง
กันในระดับประเทศแต่ละประเทศ แย่งกันในระดับโลก ไม่
ว่าใครก็มุ่งแต่จะต้องเป็น“ผู้ร่ำรวย”ที่สุดในโลก จึงแย่งไม่จบ

เว้นสังคมคนที่มี“ปัญญา”เป็นโลกุตระ”จริงเท่านั้น

จากความเป็น“คน(อัตตา)”ไปจนถึงความเป็น“โลก”
ผู้ไม่มี“ปัญญา”จะยื้อแย่งกันอยู่ไม่มีจบสิ้น ตลอดกาลนาน

ผู้มี“ปัญญา”จริงเท่านั้นจะหยุด“แย่ง”อย่างแท้จริง

และจะเป็นผู้มีแต่“ช่วยมวลมหาชนให้ได้ประโยชน์
(พหุชนหิตายะ)” “ช่วยมวลมหาชนให้เป็นสุขสงบสบาย(พหุชนสุขา
ยะ)” “เป็นผู้อนุเคราะห์แก่อุกลโลก(โลกานุกัมปายะ)”ไปเท่านั้น

เพราะเป็นผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”สำเร็จจริง

(๑๙๙) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือไหน?

ผู้มี“ปัญญา”จึงเป็นคนมี“ความพอเพียง(sufficiency)”
โดยการทำตนเป็นคนมี“ความพอ,ใจพอ(สันตุฏฐิ,สันโดษ)” และ

เป็นคนมี“ของตนน้อยๆ(อัปปีจจะ)-มักน้อย(อัปปีจจะ)” เป็นคน
ไม่สะสม(อปจจะ) แต่เป็น“คนขยันเสมอ,ปรารถนาความเพียร
ไม่ขาด(วิริยารัมภะ)”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วรรณะ ๙”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐) ทำงานอุตสาหกรรมอยู่ในสังคม รับผิดชอบต่อ
สังคมเป็น“คนจน”ที่สร้างสรรค์ มีชีวิตเจริญทางเศรษฐกิจ
และทางการเมือง อยู่ในสังคม ช่วยสังคม ดังนี้ เป็นต้น

คนผู้เจริญในเศรษฐกิจจริง ๆ จะเป็น“คนจน” และ
ต้องบริหารประเทศ“แบบคนจน”ดังนั้น เเท่าที่เคยได้ยินก็มี
แค่“พระดำรัส”ของในหลวง ร. ๙”ของไทยนี้แหละที่ชัดเจน
ที่สุด ที่ตรัสด้วย“พระปัญญา” และ“จริงพระทัย”แท้ ๆ

แต่คนไทยก็ไม่เข้าใจ แม้ผู้บริหารของประเทศก็
ยังงง ๆ จึงไม่ดำเนินตามคำตรัส ไม่สนองพระราชดำรัส
ยังคงมกยไปกับ“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยมุ่งจะทำ
ให้“คนรวย”กันทั้งประเทศอยู่นั่นเอง ไม่กล้าทำ“แบบคนจน”
ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่มี“ไตรสิกขา”หรือ“วรรณะ ๙”

จึง“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จยั่งยืนถาวรสักที
เพราะมันขัดแย้งกับ“สัจจะ” ไม่สมคล้อยอยู่ชัด ๆ

(๒๐๐) “ความจน”ที่ประเสริฐ ก็จะเป็น“คนจน”แสนวิเศษ

ขอยืนยันว่า ต้อง“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยการทำ
ให้คนมารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจน” และเป็นผู้มี“ความจน”

อันแสนประเสริฐ ซึ่งจะเป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบาน
ใจแสนวิเศษ เป็นผู้มีประโยชน์คุณค่ามากต่อสังคม

“จน”ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร? ก็หมายความว่า
ผู้นี้คือคนที่ไม่มีความดีเป็นของตนมาก แต่ต้องพยายาม
เป็น“คนมีความรู้ความสามารถมาก และขยันสร้างสรร
เก่งๆ” แล้วจะผลิตผลผลิต บริจาคแรงงาน ให้ความรู้ของ
เราแก่ผู้อื่นมากๆ ก็เป็น“คนจน”สำเร็จ เพราะเราเองเป็น
“คนไม่สะสมอะไรไว้ที่ตนมาก” เป็นคนมี“ความพอ”แท้จริง

ถ้าคนในสังคมใด มีปัญญาชัดเจนใน“ความจริงนี้”

เพราะ“ธรรม”ของพระพุทธเจ้ามี“ความเป็น”ทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกแบบ ทุก
ระดับ ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์สมบูรณ์แล้วทุกอย่าง

เอาแค่เรื่อง“รายได้”ของคนแต่ละคน ซึ่งเป็นมวลของ
สังคม ของประเทศ ของโลกเป็นตัวอย่าง ก็เห็นชัดเจนได้

ว่า การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ โดยจะทำให้คนแต่ละ
คน มี“ความรวย”กันมากที่สุดทั้งประเทศมาเป็นเป้าหมายนั้น
มันก็แก้ปัญหาที่เป็น“วัวพันหลัก” วนแล้ววนเล่าอยู่นั่นเอง
มัน“ไม่มีวันจบ”สมบูรณ์ที่ไม่ต้องแก้กันอีกได้แท้เลย

(๒๐๑) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก

การบริหารประเทศทุกคณะทุกระบอบการปกครอง

ล้วนต้องการ“เงินทองทรัพย์สิน”ที่เป็น“รายได้”ของคนใน หมู่ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศ ของตน เข้ามารวมเป็น“ของส่วนรวมหรือของส่วนกลาง”ของ ตน

โดยพยายามหา“วิธีการ”มาใช้เพื่อจะได้“รายได้เข้า ส่วนรวม”ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้มี“ทรัพย์สินเงินทองส่วนรวมหรือส่วนกลาง”มากๆ ใช้ในการบริหาร สังคมหรือบริหารประเทศ

แต่พร้อมกันนั้น ก็ต้องการให้คนทุกคนแต่ละคน“มี รายได้”หรือ“มีเงินมีเงินทองมีทรัพย์สิน”มาก ๆทั่วถ้วนเพื่อ จะได้ใช้สอยอย่างสะดวกเป็นอยู่สุขกัน ..ว่านั่นเถอะ

พูดชัด ๆความเข้าใจง่าย ๆ ดื่น ๆ ก็คือ ประสงค์ให้ ทั้งประเทศ ทั้งประชากรทุกคน มี“เงินทองทรัพย์สิน”มาก ๆ

ซึ่งมันก็เป็น“ความขัดแย้งกัน”อยู่ได้ัง ๆ แท้ ๆ แต่ผู้ บริหารทั้งหลายทุกประเทศ ก็ดันทุรังพากเพียรพยายาม ทำกันอยู่ทุกประเทศที่จะให้คนในชาติตน“รวย”กันทุกคน

โดยเพียงแต่อ้างว่า ขอให้นำมาเข้าเป็น“กองกลาง” มาเป็น“ของส่วนรวม”กันมาก ๆ แล้วผู้บริหารก็ยืนยันจะ จัดการสะพัดออกไปสู่ประชาชนเองด้วยชื่อเสียง ไม่มีอคติ

แต่แล้วก็พ้น“การโกง-การกิน” พ้นทุจริตไม่ได้

เพราะไม่แก้ปัญหาที่“จิตใจคน”กันเป็นสำคัญก่อน

(๒๐๒) “ความรวย”จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป

ถ้าแก้ปัญหาที่“จิตใจคน” โดยเริ่มทำความเข้าใจกันให้ได้ว่า “คนจน”นั้นเริ่มมี“ความดี”บทแรกก็เป็นคนจนต้อง“ทำงาน”เพื่อเลี้ยงชีพ หากไม่ทำก็ไม่กินมิใช่ ก็ตาย

มันก็ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน สัตว์บางชนิดมันยังทำงานเป็นประโยชน์แก่โลกได้ สัตว์แท้ๆยัง“ดี”กว่าคนได้

แต่ถ้าเป็น“คนรวย”แล้วไม่ทำงาน เอาแต่กินแต่ใช้ จึงไม่มี“ความดี”แม้ข้อแรก ดังนั้น“ความดี”ต่อไปก็ไม่มีแน่ ก็มีแต่ได้“บาป”เพิ่มขึ้นๆ หรือ“กินกุศลเก่า”พร่องไปๆ

“คนรวย”ที่ทำงาน“ไม่เป็นกุศล(ความดี)” หรือยังไม่เป็น“บุญ(ไม่ชำระกิเลส)” จึงไม่ประเสริฐเลย มีแต่“บาป”ๆๆ

หรือคน“ไม่ทำงาน”ก็ยังมิใช่“มนุษย์” ชีวิตยังแค่สัตว์เดรัจฉานทั่วไปที่มันไม่ทำงาน ก็ยังเป็นสัตว์โลกที่เลวอยู่

ยังเป็น“คน”ที่มีแต่เสวยสุข หลงบันเทิงเริงรมย์ มีแต่เดินกินรำกิน มีแต่เล่นเกมส์ มีแต่หลงสนุกสนาน(ชิตาบาโทสทินรกรหรือปหาสนร) เอาแต่กินแต่ใช้ บำเรอตนด้วยกิเลสมากมาย ไม่เรียนรู้“นรกชิตาบาโทสติกะหรือนรกมโนปโทสติกะ” ก็เป็น“คน”ที่เท่ากับสัตว์ หรือแย่ยิ่งกว่า“เดรัจฉาน”

หรือเป็น“สัตว์โลก”ที่หลงว่า“ตนทำงาน” แต่ที่ทำงานที่ทำนั้นคือ งานทำสิ่งที่เป็นพิษ-ทำสิ่งที่มีอมเมา หรือการงานที่หาทางเอาเปรียบผู้อื่น แย่งชิงผู้อื่น จะเอาให้ได้

มาก ๆ เกินกว่าผู้อื่นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แบ่งอำนาจเหนือผู้อื่น ทั้งหลอก ทั้งเล่ห์ ทั้งเหลี่ยม ทั้งมอมเมา ก็ยังเป็น “สัตว์มโนปโทสิกะ” ซึ่งเป็น“สัตว์ที่ยังโง่มีจิตใจเป็นโทษมุ่งร้ายด้วยใจ” เพราะยัง“มีจิตไม่พ้นความเป็นเดรัจฉาน”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้สำคัญมาก คือ ทศคติ ๒ อย่าง ต่ำที่สุด สำหรับผู้ตกต่ำที่สุด มี ๒ ทางเท่านั้น ทางอื่นไม่มี มี ๒ ทางเท่านั้น ได้แก่ ๑.นรก กับ ๒.เดรัจฉาน

“คนรวย”ถ้าไม่มี“ปัญญา”แท้ จึงยากมากที่จะใช้ “ความรวย”เป็น“คุณ”แก่ตน-แก่ผู้อื่น หรือไม่เป็น“บาป”

ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง ต่อผู้ที่ยังทำสิ่งไม่ดีตามที่ว่านืออยู่ มันก็ต้องกระเทปเป็นธรรมดา แต่ก็คือ “ความรู้” เป็นวิชาการ ที่พูดนี้เป็น“การศึกษาความจริง”ตามลัจจะ อาตมาพูดด้วยความจริงใจ สะอาดใจ พูดซื่อที่สุด

(๒๐๓) ผู้มี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”

ผู้บริหารสังคมหรือบริหารประเทศทุกระบอบ มีจุดขายสำคัญ คือ ประกาศตนว่า หา“ทรัพย์สินเงินทองเข้ากองกลาง”เก่ง ไม่ว่าการปกครองระบอบใด ทุกระบอบ

นั่นก็คือ ประสงค์ให้มี“ทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”มาก ๆ แล้วผู้บริหารจึงพยายามทุกคณะบริหารที่จะให้ได้“ทรัพย์สินเงินทองมาเป็นของส่วน

รวมหรือส่วนกลาง”ดังว่านี้ไม่แค่จากคนประเทศตนเท่านั้น พยายามแย่งจากประเทศอื่น ๆ ทั้งนั้น ๆ อย่างไม่มีวันพอ

แต่ถ้า“มิชฌาทิฏฐิ”จิตไม่เข้ากระแส“โลกุตระ” ตั้งแต่เริ่มต้นทิฏฐิมี“อัญญะ” “ทิฏฐิ”ก็จะเป็นแบบโลกียปุถุชน อยู่เต็ม และไม่เริ่มมีทิศทางที่จะพากเพียรสะสม“โลกุตระจิต”

ศาสนาพระพุทธเจ้ามีทฤษฎีสามารถให้คนทำจิต เป็น“โลกุตระจิต”ได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ กระทั่งมี“ปัญญา” สร้าง“เศรษฐกิจ”ให้แก่สังคมสูงสุดได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”

ซึ่งสร้าง“คน”ให้กำจัดกิเลสตนได้ตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะดีจริง สะอาดจริง กำจัดกิเลสได้จริง เป็นทางลัดที่สุด ตรงที่สุด ไม่โค้งอ ไม่วกวน ไม่อ้อยอิ่ง เสียเวลา

คนที่ลดกิเลส“ตัวตน” ลด“ความเห็นแก่ตัว”ที่กำจัดกิเลส“ถูกตัวกิเลสหรือตัวตนแท้จริง”ไปที่ละตัวทีละลำดับ จึงเป็น“ความสำเร็จที่จบในตัวเองได้แท้ๆ” จบแล้วจบเลย ไม่วนมาซ้ำซากกันอีกเด็ดขาด

“ทฤษฎี”ที่จะหา“วิธีการ”ให้“คนเสียสละ” แต่ถ้าไม่มี“คนจริงใจชนิดโลกุตระ”เป็นผู้นำ และมี“ทฤษฎีโลกุตระ” จะไม่เริ่มต้น“ถูกจุดของพลังงานจิตนิยาม”อย่างมีความรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕” ที่สามารถแยก“รูป”แยก“นาม”

ที่สำคัญมากคือ “แยกกาย-แยกจิต”อย่างสัมมาทิฏฐิ และสามารถมีความรู้ในทฤษฎี“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑ (เอกัคคตา ธัมมา)”ไม่เป็น จึงชื่อว่า“เทวนิยาม”

ส่วนผู้“อภิสังขาร”ที่เป็น“บุญ”ได้อย่างถูกต้องจริง มีความรู้ในทฤษฎี“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑ (เอกัคคตา ธัมมา)”เป็นสัมมาทิฏฐิแท้จริง ก็ชื่อว่า“อเทวนิยม”

ศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม”แท้ ที่มีทฤษฎีปฏิบัติ บริบูรณ์พาไปสู่“โลกุตระ”ได้เป็น“นิพพาน”ถึงที่สุด

ซึ่ง“นิพพาน”นั่นคือ ทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ (บุงลิ่งค์)”ได้จริง และทำได้ยิ่งไปถึงขั้นเป็น“๐ (นบุงสกลิ่งค์)”เป็นผู้“จัดการ(อภิสังขาร)”ความเป็น“ธรรม(ทรงอยู่)”ให้สลายสูญไปได้แท้ นั่นคือ ทำให้เป็น“อธรรม”ด้วยพลังงาน“บุญ”

เรื่องนี้ เป็นเรื่องของความรู้ทาง“จิตนิยาม”โดยแท้ ที่ต้องมีความรู้จรรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมนิยาม ๕”ที่สามารถ“รู้ยิ่ง”หรือมี“ปัญญา”ใน“อันทคาคิกทิฏฐิ ๑๐”เพียงพอจริง ๆ

(๒๐๔) “เศรษฐกิจ”สุดพิเศษ คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธ

ความเป็นสังคมเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”จะเกิดไม่ได้เป็นอันขาด ถ้า“ทฤษฎี”ไม่เป็น“โลกุตระ”จะ

ซึ่ง“โลกุตระ”ต้องได้รับฟังถ่ายทอดมาจากสัตบุรุษ หรือจากผู้“สัมมาทิฏฐิ”ที่แท้จริงเท่านั้น หรือจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง จึงจะเป็นของแท้ รับจากผู้อื่นที่ไม่สัมมาทิฏฐิไม่ได้เลย หรือผู้ใดจะคั่นคิดเองก็ไม่ได้

“ธรรมะ”ชนิดนี้จึงชื่อว่า “สัพพัญญูตาธรรม” ที่มี

มนุษย์ผู้“สัมมาสัมพุทธโธ”เท่านั้นที่เป็น“เจ้าของความรู้โดย เฉพาะ(ธัมมสามัญ)” ผู้อื่นรู้“ธรรมะ”นี้เองไม่ได้ จะต้อง“เรียน รู้ตาม”ที่ท่านถ่ายทอดให้

เพราะ“พุทธธรรม”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”นี้ สืบทอด และถ่ายทอดกันมาด้วย“ธรรมะ๒”ของ“จิตินิยาม”

ซึ่งจะต้องมี“วิชา” จึงจะเรียนรู้สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“สังขาร” ที่มีทั้ง“สังขาร(การประชุมปรุงแต่งกัน อยู่)”ของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรม นิยาม” จนกระทั่งสามารถ“จัดการ”กับ“สังขาร”ของตนที่เป็น สังขตธรรมชั้น“จิตินิยาม”ด้วย“กรรม”ของตนเองได้ตาม ประสงค์ ซึ่งก็ได้ตามขั้นตอนแห่งबारมีแต่ละชั้นๆ

“ความรู้-ความสามารถ”ชั้นนี้คือ “โลกุตระธรรม”ที่ ตรัสรู้โดยพระพุทเจ้าเท่านั้นทุกพระองค์เหมือนกันทั้งนั้น

“โลกุตระ”นั้นเป็น“พระสัพพัญญู”ความรู้สูงสุดของ ความเป็นคน ที่พระพุทเจ้าแต่ละพระองค์ทรงถ่ายทอดกัน และกัน ผู้ได้รับ“สัมมาทิฐิ”แล้วก็ต้องอบรมฝึกฝนบำเพ็ญ बारมีไปตามลำดับขั้นอีกไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาตินับชาติไม่ถ้วน กว่าจะได้เป็น“อรหันต์”ที่มี“นิพพานธรรม”ผู้พ้นทุกข์อาเรีย สัจแท้ และสามารถดับ“อัตตา”ของตน“ปรินิพพานเป็น ปริโยสาน”สูญสิ้นไปจากโลกก็ได้จริงแล้ว แต่ถ้าประสงค์ จะบำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”ต่อไปอีกก็ได้ต่อจากอรหันต์เป็น

“โพธิสัตว์” ซึ่งโพธิสัตว์ก็มีอีกถึง ๙ ชั้น จึงจะมี“ภูมิ”ถึงชั้น
พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ซึ่งมิใช่เรื่องสามัญของโลกียภูมิหรือเทวนิยมเลย

เพราะ“เศรษฐกิจ”ที่เกิดขึ้น“สังคมสาธารณ
โภคี”นั้น เป็น“เศรษฐกิจ”ขั้นสุดยอดในวิชาเศรษฐศาสตร์
ทั้งหลายของโลก “เศรษฐศาสตร์สูงสุดขั้นสาธารณโภคี”นี้
มีผู้เป็นพระพุทธานุเจ้าเป็นเจ้าของศาสตร์หรือเจ้าของทฤษฎี
ลอกเลียนไม่ได้ ปลอมแปลงไม่ได้ ต้องเรียนรู้ตามทฤษฎี
ของพระพุทธานุเจ้าอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เท่านั้น

ซึ่ง“ความรู้”ที่สัมมาทิฏฐิต้องรับจากพระพุทธานุเจ้า
หรือสัตบุรุษจริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิธีการหรือมรรควิธี”

(๒๐๕) “สาธารณโภคี”จึงต้องก้าวด้วย“สัมมาอาริยมรรค”

เพราะ“วิธีการ”หรือ“มรรควิธี”ของพุทธานุเจ้ามีเป็น
พิเศษเฉพาะหนึ่งเดียวเรียกว่า“สัมมาอาริยมรรค” ซึ่ง
พระพุทธานุเจ้านั้นที่ตรัสรู้แล้วเอามาประกาศแก่โลก

ใครจะปลอม จะทำเทียมไม่ได้เลย ทั้งๆที่ประกาศ
เปิดเผย ไม่เคยปิดบัง“พุทธสัจจะ”นี้เลย ต้องการให้คน
ทุกคนได้“รู้จริงรู้แจ้ง”ด้วยซ้ำ ไม่มีความหวงแหนเลยแม้นิด

ในเรื่องเศรษฐกิจสังคม “วิธีการ”ที่ผู้บริหารทั้งหลาย
ของโลก ต่างมุ่งจะให้ทุกคนเสียสละ หรือยอมเสียภาษีให้มา

เป็น“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”อย่างยินดีเป็นสำคัญ

ซึ่งจะ“เต็มใจ”..หรือไม่? ...นี่สิ! สำคัญ

หากไม่ใช่โลกุตระที่แท้ ก็แน่นอนว่ายัง! มันยังปลอม
อยู่ทั้งนั้น ไม่สะอาด ตรงแท้ “ยัง”ไม่อยู่ใน“วรรณะ๙”จริง

“โลกุตระ”ตรงแท้นั้น ชั้น“สาธารณโภคี”จะเห็นได้
ชัดเจน ตรวจสอบได้ ตาม“วรรณะ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ๑๐”
หรือ“ตามหลักตัดสินธรรมวินัย ๘ (โคตมสูตร)” เป็นต้น

ผู้ที่อยู่ในระบบ“สาธารณโภคี”จะเป็น“คนที่อยู่กับของ
ส่วนรวมหรือส่วนกลาง”อย่างสบายใจจริง ๆ ตัวใครก็ตัวตน

ส่วนตนไม่ต้องสะสมมาเป็น“ของส่วนตน”มากมาย
อะไร ส่วนตนชอบ(มัก)จะมีเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ พอใช้(อุปปีจะ)
นอกนั้นก็ เป็นของส่วนรวมหรือของส่วนกลาง(สาธารณะ)

คนแต่ละคนจึงไม่ต้องมีมาก ไม่ต้องร่ำรวย เรียกได้
ว่า เป็น“คนจน”อย่างมี“ปัญญา” ชนิดที่ยินดีเป็น“คนจน”

ก็มีบ้างบางคน คือ ผู้บำเพ็ญที่ยังมีกิเลสส่วนเหลือ
ก็ต้องสู้ ต้องอดทนเอา แต่ถ้า“เข้ากระแส”ถึงขั้นถึงขีด ก็
จะไม่กล้าละเมิดออกมาภายนอก จะเพียงเหลือกิเลสส่วนตน
เท่านั้น แต่ก็อดได้ทนได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากอยู่ในหมู่

แต่ถ้าแม้ผู้ใด“ภูมิไม่เข้าขั้น” ก็จะไม่สามารถทนได้
จะลำบากจนทนอยู่ในหมู่ไม่ได้จริง ๆ จึงอยู่ร่วมกันไม่ได้ ก็
จำต้องออกไปจากหมู่ ซึ่งอย่างนี้ก็เป็นอยู่จริง ดังนี้

(๒๐๖) “เศรษฐกิจ”ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ“สาธารณโภคี”

ผู้บริหารที่สามารถทำให้มวลประชากรของสังคมมี“ปัญญา”แท้ๆจริง ๆ เข้าใจและยินดีเสียสละแรงงานหรือผลผลิตของตนให้เป็น“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง” จึงเป็นความสำเร็จสูงสุด ในการบริหารสังคม หรือบริหารประเทศ

พระพุทธเจ้าสามารถสอนคนให้เข้าใจเรื่องนี้ และพาคนในสังคมของท่านมามี“เศรษฐกิจ”ตามที่ว่านี้ได้จริง

เพราะทฤษฎีของท่าน“กัมมจักกัปปวัฏฏ”ได้จริงอย่างวิเศษ คำว่า“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง” ก็คือ สาธารณะ คำว่า“โภคี” ก็คือ ผู้บริโภค,คนมีโภคะ,คนมีทรัพย์ “สาธารณโภคี”จึงคือ “ผู้บริโภคของส่วนกลาง”

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจึงเกิดคนลดกิเลสอย่างเป็นจริง และแถมมี“ปัญญา”เห็นแก่ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัวจริง ๆ เพราะกิเลสในตัวเอง“ลดได้หรือหมดสิ้นไปได้”จริง ๆ

ที่สำคัญมี“อิสระเสรีภาพ”ที่สมบูรณ์สุด เพราะเป็น“ความอิสระ”ที่“จิตของผู้นั้นมีทั้งปัญญาและมีทั้งความเป็นตนเอง”แท้ หลุดพ้นจากอำนาจ“ของโลกของอัตตา” เพราะบรรลุธรรมที่เป็น“อันทคาหกทิฏฐิ ๑๐”ได้จริง

เพราะได้เรียนรู้ธรรมที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”จนบรรลุนิพพาน จึงสามารถรู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”ได้แท้ ความเป็น“สาธารณโภคี”จึงเป็นไปได้อย่างดี สงบ

เรียบง่าย รวดเร็ว สะดวก เป็นสังคมสันติภาพทั้งดงาม
นับเป็นสุดยอดของ“เศรษฐกิจ”ที่สังคมใด ประเทศใด
ทำได้ ถึงขั้น“สาธารณโภคี”ก็เป็นยอดสุดของเศรษฐศาสตร์

(๒๐๗) การบริหารจะเกิดลัทธิต่างๆ ระบอบนานาขึ้นในโลก

สังคมหรือประเทศที่บริหารเศรษฐกิจสำเร็จได้ถึง
ขั้น“สาธารณโภคี”ซึ่งแตกต่างจากการบริหารทั้งหลายที่
ลัทธิหา“วิธีการ”สารพัดต่างๆ เพื่อจะได้ทรัพย์สินเงินทอง
มาเป็น“ของส่วนกลาง” โดยการบริหารที่ไม่ได้คำนึงถึง“การ
กำจัดกิเลส”เลย หรือมีการคิดบ้างแต่“กำจัดกิเลส”ไม่ได้จริง
หรือกำจัดไม่ได้เลย ข้อกำหนดกฎบังคับของผู้บริหารก็เกิด
มากขึ้นๆ และหนักขึ้นๆ ตามที่เห็นและเป็นกันอยู่ทั่วไป

คนมีกิเลสก็เห็นแก่ตัวแน่นอน จึงจำใจให้ หรือเสีย
ออกไปอย่างฝืนสละ มีโอกาสเลี้ยวก็เลี้ยว ถึงขั้นโกง ถึงขั้น
ทุจริต ก็เป็น“ลัทธิ” จึงแตกต่างกันคนละขั้นกับ“เศรษฐกิจ
ขั้นสาธารณโภคี”ของผู้มี“ปัญญา”จริง ใจจึงยินดีเต็มใจให้

“เศรษฐศาสตร์”ของชาวโลกก็ อนุญาตให้”ก็เพราะ
ถูกบังคับ เพราะจำนนทั้งนั้น บังคับด้วยกฎหมาย เป็นต้น

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลาง
มากๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมิวนิสต์
ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มากๆ

แต่ก็เป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ ซึ่งมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่าง
ปี๊บบังคับ ไม่ใช่อิสระเสรีภาพ ในโลกจึงมีระบอบนี้ไม่มาก

ระบอบประชาธิปไตยชื่อว่าให้อิสระเสรีภาพเต็มที่
แล้วในโลกหารายได้เข้าส่วนกลาง แต่ประชากรในประเทศก็
ยังเลียง ยังหนีการจ่ายเข้าส่วนกลาง ยังโกงการจ่ายเข้าส่วน
กลาง หรือขำมีหน้าต่างโกงกินส่วนกลางอย่างหนักเอาด้วย

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึง
กลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ทั้งนั้น ระบบคอมมู-
นิสต์ใช้การบังคับมากกว่า มนุษย์ถูกรัดรอนอิสรภาพมาก
กว่า คอมมูนิสต์จึงมีจำนวนน้อยกว่าประชาธิปไตยในโลก

(๒๐๘) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”คือ ชีวิตสังคมคนที่มีทรัพย์สินสมบัติ
อยู่กันอย่างเป็น“ส่วนกลาง”ด้วย“ปัญญา” จึงเต็มใจสละรายได้
ได้ สละผลผลิตเข้าส่วนกลางทั้งหมด สละแรงงานทำงาน
ไม่รับรายได้มาเป็นของตนเองเลย ทุกคนมีสิทธิร่วมกันใน
ทรัพย์สินส่วนกลางนั้นตามหลักเกณฑ์ที่สังคมนี้กำหนดกัน

สำหรับ“ส่วนตัว”นั้นเป็น“คนจน” คือ ไม่แบ่งสมบัติ
มาเป็นของตน ไม่สะสมสมบัติส่วนตนอีกแล้ว ซึ่งเป็น
“คนจน”ที่ตนเองสมควรใจเองด้วย“ปัญญา”เข้าใจ“ความจน”ดี
ว่า เป็นเรื่องประเสริฐของมนุษย์แท้ๆ จึงเต็มใจเป็น“คนจน”

★หมู่บ้านราชธานีอโศก อยู่กันอย่าง “สาธารณโภคี”
อยู่ริมแม่น้ำมูน ฤดูน้ำหลากมักมีน้ำท่วม บางปีมีการ
ฉลองน้ำ

เป็นคนที่อยู่ในสังคมที่ไม่มีการสะสมเงินทองข้าวของสมบัติ เป็นส่วนตัว ไม่คิดเอารายได้เป็นของตน ไม่เอารายได้มาให้ตนเอง เพราะแต่ละคนในสังคมกลุ่มนี้ตั้งใจจริงช่วยกันทำงานเข้าส่วนกลาง เป็นของส่วนกลาง กินใช้อาศัยของส่วนกลางร่วมกันอยู่ในสังคมหมู่ชน“สาธารณโภคี”นี้ ทุกคนทำได้ดังว่านี้จริงอย่างเรียบร้อย สงบสุขสำราญเบิกบานใจ เชื่อว่าบรรลุลหรรณนี้ได้อย่างเป็นจริง

สมาชิกของสังคม“สาธารณโภคี”จึงต้องเป็นคนไม่มีกิเลส หรือกิเลสไม่มาก ไม่จัดจ้านอย่างแท้จริง จึงจะเป็น“สังคมสาธารณโภคี”ได้อย่างสงบ อบอุ่น สันติ สุขสำราญเบิกบานใจ คนที่มีกิเลสมากนั้นจะอยู่ในสังคมนี้ไม่ได้ หรือถ้ามีแต่คนมีกิเลสมากก็เป็น“สังคมสาธารณโภคี”ไม่ได้

(๒๐๙) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั๊ย?

ในยุคสมัยพระพุทธเจ้า“สาธารณโภคี”ทำได้แต่แค่ในหมู่ภิกษุสงฆ์หรือนักบวชเท่านั้น ในหมู่ฆราวาสยังทำระบบ“สาธารณโภคี”ไม่ได้ เพราะมีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น ยังเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราช สังคมเป็นยุคทาส ผู้คนในยุคนั้นยังไม่เข้าใจเรื่อง“สิทธิ”ต่าง ๆ กันเลย

และภิกษุสงฆ์ในยุคพระพุทธเจ้าก็ทำ“สาธารณโภคี”ได้ดีจริงๆ ด้วย ซึ่งไม่เหมือนสงฆ์ชาวพุทธยุคนี้แน่นอน

ยุคนี้จะหาสิ่งไหนที่เอามาระในเรื่อง“สาธารณโภคี”กัน
จริงจังไม่ได้แล้ว หรือจริงๆ แล้วไม่รู้ด้วยซ้ำไปมั้งว่า ความ
เป็น“สาธารณโภคี”มันคืออะไร? อย่างนี้มีด้วยหรือในโลก?

ในพุทธศาสนามี“สาธารณโภคี”ด้วยหรือ?

แต่ขอยืนยันว่า แม้ยุคนี้ที่ลัทธิทุนนิยมจัดจ้านทั่วโลก
ก็ยังมีคนและกลุ่มบุคคลที่มี“จิตจริง-ปัญญาแท้”มีชีวิตจริง
ประพฤติตนเป็นสังคมกลุ่ม“สาธารณโภคี”สำเร็จกันได้จริง

ทุกวันนี้มี “ชาวอโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นจริงนี้ถึงขั้น
มีวัฒนธรรมของสังคมดำเนินชีวิตขึ้น“สาธารณโภคี”กันได้
แต่แน่นอนยังเป็นกลุ่มน้อยของประเทศ มีเป็นกลุ่มหมู่แบบ
ปริมิตหรือ“เครือข่าย”กระจายกันอยู่ทุกภาคของประเทศ

ซึ่ง“สาธารณโภคี”นี้เป็น“เศรษฐกิจศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ของมนุษยโลก”แท้ๆ ที่มนุษย์สังคมกลุ่มใด หรือประเทศใด
ถ้าทำได้ โดยเฉพาะทำได้อย่างถาวรยั่งยืนยาวนานด้วย มัน
ยอดเยี่ยมแท้ๆ แต่มีในสังคมกลุ่มคนในประเทศไทยทำได้

(๒๑๐) มีแค่“เจโก”มีใช้“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้

และ“สาธารณโภคี”นี้ จะเกิดอย่างเป็นจริงได้ คนใน
สังคมกลุ่มหรือในประเทศนั้นจะต้องมีทั้ง“จิตจริง”ที่กล้าจน
จริง ๆ ไม่ใช่ทำเล่น ๆ หรือทำกันชั่วครั้งชั่วคราว แล้วเลิก

และสำคัญยิ่งต้องมี“ปัญญาแท้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า

“เป็นคนจนไปทำไม?” จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องทำอย่างนี้?
มันเป็นประโยชน์คุณค่าอะไรในโลกในสังคมในประเทศ?
หรือมันเป็น“เศรษฐกิจศาสตร์”แบบไหน? ที่จะต้องเป็น“คนจน”

บ้าหรือเปล่า? พิสตารัตินารไปหรือเปล่า?

แล้วแท้ ๆ มันเป็น“เศรษฐกิจศาสตร์”จริง ๆ หนะหรือ?

ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญาอันยิ่ง(อภิปัญญา)”

เพราะฉะนั้น“ปัญญา”ของคนในสมาชิกสังคมกลุ่ม
หรือประเทศที่จะมีระบบหรือระบอบเป็น“สาธารณโภคี”
ได้ จะต้องเป็น“ความฉลาดขั้นโลกุตระ” ระบบหรือระบอบ
“สาธารณโภคี”จึงจะเกิดจริงจะเป็นแท้อยู่ได้อย่างถาวร
ยั่งยืนยาวนานตลอดไปจนหมดกับปีของศาสนาพุทธ

สังคมกลุ่มใดหรือประเทศใดทำได้จึงนับว่า“ยอด”
จริงๆ ที่พูดนี้ไม่ใช่การยกยอ หรือมีเจตนายกยอ แต่เป็น
การพูด“สัจธรรม”ที่เป็นเรื่องยอดยิ่งใหญ่ในโลกให้รู้กัน ว่า
ในโลกนี้มีระบบหรือระบอบ“เศรษฐกิจศาสตร์”ชนิดนี้อยู่จริง

มิใช่มีแค่“ความคิดเพื่อฝัน”แค่นั้น แต่เป็น“เศรษฐกิจ
การเมืองหรือเศรษฐกิจการเมือง”แท้จริงที่เกิดได้เป็นได้

ถ้า“สัมมาทิฐิ”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริง
และพากเพียรปฏิบัติจนมีมรรคผลจริงแท้ เริ่มตั้งแต่มีบุคคล
หนึ่งคนที่สัมมาทิฐิแท้แล้วเกิดกลุ่มหมู่ที่เป็น“สาธารณโภคี”
ยืนยันได้ ทุกกาลสมัย แม้โลกยุคนี้ ตาม“สวากขาโต”

(๒๑๑) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี“สาธารณโภคี”ขึ้นมาจึงดูประหลาด

“สาธารณโภคี”ที่บริบูรณ์ คนในสังคมนั้นมีทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนกลาง ส่วนใหญ่ส่วนมากในสังคมทำงานแล้วนำรายได้เข้าส่วนกลางหมด คือทำงานฟรี หรือเสียภาษีให้กองกลาง ๑๐๐ % นั่นเอง โดยเฉพาะสมาชิกแท้ที่เป็นแก่นของสังคมหมู่ไม่เอารายได้มาเป็นส่วนตน ทั้งภิกษุสงฆ์ ทั้งฆราวาส แต่ก็มีผู้ที่ยังอนุโลมตนอยู่อย่างรู้ๆว่า ตนมีอินทรีย์พละยังไม่ได้พอก็จะมีของตนบ้าง ทว่ามีสัมมาทิฐิไม่เอารวยกันแล้ว แค่นี้ก็เป็นสังคมที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยพฤติกรรมสังคมที่วิเศษจริง ๆ ยิ่งแล้วในโลกปัจจุบันนี้

ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ในประเทศไทยยุคสมัยนี้ ไม่มี“สาธารณโภคี” กันแล้ว ไม่ทำกันแล้ว ทำไม่ได้แล้ว ใครจะสะสมก็สะสมไป ใครจะไม่สะสมเงินทองเลยก็เป็นเรื่องเฉพาะตน ไม่มีแล้ว“กลุ่มคนสาธารณโภคีทั้งฆราวาสทั้งภิกษุ”ที่เป็นสังคมทำงานฟรี ไม่มีรายได้ส่วนตนจริง ๆ จัง ๆ

มีบ้างเฉพาะภิกษุสงฆ์คณะหนึ่งคณะใดที่เคร่งครัด แต่ก็กระจัดกระจายกันอยู่เป็นกลุ่มของตน ๆ กันเท่านั้น ไม่เชื่อมโยงกันมีระบบ-ระบอบเป็น“เครือข่าย(pyramidal web)”

จึงไม่ใช่สังคมกลุ่มเชื่อมโยงเป็น“เครือข่ายแห่งสาธารณโภคี”ประสานกันอยู่มีระบบ-ระบอบที่เป็นกิจจะลักษณะตรงตาม“สาราณียธรรม๖” เพราะได้ปฏิบัติกันมาจนเกิด“องค์ส

ของจิต (สราณียะ-ปิยภระณะ-ครุภระณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอกิก
ภาวะ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๔๓)”ตามพุทธพจน์เป็นอารย
บุคคลทั้งฆราวาสและภิกษุรวมกันเป็น“สังคมสาธารณโภคี”

ชาวโลกก็จึงไม่เห็น“ความสำคัญชนิดนี้”ว่าเป็นเรื่อง
ที่ควรส่งเสริมกัน เขากลับเห็นสังคม“สาธารณโภคี”นี้เป็น
สังคมหมู่กลุ่มสุดโต่งที่แปลกประหลาดไปเลยด้วยซ้ำ

(๒๑๒) ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ”

พุทธศาสนาทุกวันนี้ผ่านกาลล่วงเลยมาถึง พ.ศ.
๒๕๖๐ กว่าแล้ว ความเสื่อมของพุทธศาสนิกชนมันเสื่อม
ไปมากถึงขนาดไม่เข้าใจความเป็น“สาธารณโภคี”กันจริงๆ

อย่าว่าไปถึงขั้นเป็น“สาธารณโภคี”ได้เลย สงฆ์หมู่
ใหญ่ทุกวันนี้รวมใจกันไม่ได้ ไม่เป็น“ศีลสามัญญตา-ทิวฐิ
สามัญญตา”กันเท่าที่ควรเลย แยกนิกายกันด้วยซ้ำ แม้
แต่“นानาสังวาส”ก็ยังไม่สามารถเข้าใจกันเป็น“สัมมาทิวฐิ”

ภิกษุยุคนี้ส่วนใหญ่จึงมีแต่ที่ต่างก็สะสมทรัพย์สิน
เงินทองเป็นของตัวเองกัน จนต้องถึงกับยินยอมให้ภิกษุ
มีเงินทองเป็นของตัวเองกันได้ ปานนั้นเลย

ภิกษุมี“เงินทองเป็นของตัวเอง”นั้น“ต้องอาบัตินิส
สัคคียปาจิตติย” ซึ่ง“นิสสัคคียปาจิตติย”นี้ถ้าผู้ใดยังไม่สละ
เงินทองออกไปเสียก่อนจะปลงอาบัติ ก็คือภิกษุไม่บริสุทธิ์

ซึ่ง“การมีเงินเป็นของส่วนตัวอยู่”มันแปลงอาบัติไม่ตก
แปลงอย่างไรก็ไม่ตก ตราบที่ยังมีเงินทองเป็นของส่วนตัวอยู่
หรือยังยินดีเงินทองนั้นเป็นของส่วนตัวอยู่ ก็คือผู้ต้องอาบัติ

แล้วภิกษุที่มีเงินทองเป็นของส่วนตัว คือ ผู้ยังต้อง
อาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์อยู่ เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา
แต่ก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมกับสงฆ์กันหน้าตาเฉย ไม่สะดุด
อะไรเลย ไม่ว่าจะเข้าร่วมกับ“สงฆ์ปัญจวรรค-สงฆ์ทศวรรค-
สงฆ์วิสตี้วรรค”ทำสังฆกรรมกันอยู่ในทุกวันนี้ สังฆกรรมนั้น
ล้วนโมฆะทั้งสิ้น แล้ววงการสงฆ์ของพุทธส่วนใหญ่ จะไม่มี
แต่สังฆกรรมที่“วิบัติ”กันหรอกหรือ?

จะมี“สังฆกรรม”ที่บริสุทธิ์ถูกต้องครบถ้วน“สมบัติ”
ได้ก็สังฆกรรมกันหนอ?

โดยเฉพาะ“คณะสงฆ์”ที่ทำพิธีบวชกันในยุคนี้ จะมี
ภิกษุไม่ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ร่วมคณะเลยได้หรือ?

เท่าที่เห็นและเป็นจริงอยู่ภิกษุผู้ที่ยกย่องกันขึ้นไปมี
ตำแหน่งสูงๆใหญ่ๆ บริหารสงฆ์ในวงการศาสนาพุทธกัน
นั้นจะค่อนข้างมีทรัพย์สินเงินทองข้าวของส่วนตัวมากมาย
หุหุหุหุเสียด้วยซ้ำ แล้วก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมพิธีบวชด้วย

(๒๑๓) ต้องขอภัยอย่างมากจริง ๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ

ขอภัยจริง ๆ ที่สาธยายอยู่นี้ไม่ได้หาเรื่องแต่อย่าง

ใด และไม่ได้มีจิตข่มจิตดูถูกเลย มีแต่เห็นสงสาร เห็นใน
 เวทนาจริง ที่พูดพาดพิงไปถึงสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เพียงเพื่อขอ
 อนุญาตว่ามี“ความจริง”ที่เป็นปรากฏการณ์จริงว่าเป็นจริง
 ในยุคนี้กันเท่านั้น มันจำเป็นที่จะต้องยืนยันอ้างอิงความ
 เป็นจริง จำเป็นจริง ๆ อาตมาต้องขออภัยอย่างมาก

เออละ..พูดถึงความเสื่อมแล้ว มันสุด ๆ ที่จะพูดจริง ๆ
 เพราะมันมีมาก กระทั่ง“คนที่เสื่อมจากศีลจากวินัยของพุทธ
 ศาสนา” คนเสื่อมรวมตัวกันจนเป็น“สังคมคนหมู่ใหญ่”กัน
 แล้ว ถ้าจะนับเอาความปกติที่เป็นสามัญทั่วไปของคนส่วนใหญ่
 คนหมู่มากในโลกปัจจุบันนี้ (normality) “คนเสื่อมจาก
 คุณธรรมหรือคนมีกิเลส”นั้นเป็นส่วนมากของโลกกันแล้ว

ส่วน“กลุ่มของคนที่เป็นสาธารณโภคิ”มันน้อยนิดจน
 ถูกหาว่า“สุดโต่ง”บ้าง “เป็นกลุ่มคนประหลาดวิตรถ”บ้าง ก็
 เป็น“ความจริง”ตามที่เห็นและเป็นอยู่ ในสังคม พ.ศ.นี้

ดังนั้น เพื่อความสงบระงับของ“วิวาาทิภรณ์”นี้
 อาตมาก็จึงจำนนด้วย“เยภุยยลิกา” นั่นคือ “กิริยาเป็นไป
 ตามข้างมาก-ถือเสียงข้างมากในการตัดสินใจ” ฝ่ายสงฆ์หมู่
 ใหญ่ย่อมเป็น“ข้างมาก”แน่นอน ก็ต้องยอมให้เป็นใหญ่
 ฝ่ายอาตมาเป็นฝ่ายน้อยก็ต้องยอมแพ้ เพราะน้อยจริง ๆ
 ก็เป็นจริงอยู่แล้ว โลกอิสระทุกคนมีสิทธิ์เลือกได้ตามใจตน

สังคมประชาชนส่วนใหญ่จึงพึงสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็น
 จริงชัด ๆ อย่างที่เป็นและเห็นกันอยู่ สงฆ์หมู่เล็กก็เป็น

ฟังของประชาชนส่วนน้อย เราเป็น“ผู้แพ้”แท้ เราแพ้จริงๆ
ต่างคนต่างมีสิทธิอิสระ เราก็แค่ขอสิทธิอิสระเท่านั้น

ไม่ได้มี“ปัญหา”แต่อย่างใดเลย อาตมาชัดเจนมาก
เราอยู่เป็น“นานาสังวาส”กันมาแล้วตั้งแต่ ๗ ส.ค.๒๕๑๘

(๒๑๔) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบนิ่งเป็นสัจจะเสมอ

“นานาสังวาส” คือ เป็นพุทธร่วมกันแน่นอน(สังวาสเดียวกัน) สงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็นพุทธ เราก็เป็นพุทธ ก็อิสระทั้งคู่ เพียงแต่มีความแตกต่างกัน(นานา)จริง เป็นต้นว่ามีศิลปะที่ไม่เสมอสमानกัน(ศิลปะไม่เป็นสิดสามัญญา) คือ ถือศิลปะกันคนละอย่าง สงฆ์หมู่ใหญ่ถือนิศิลป์คือ“วินัย ๒๒๗” ส่วนเราชาวอโศกถือนิศิลป์คือ“จุลศิลปะ๒๖, มัชฌิมศิลปะ๑๐, มหาศิลปะ เป็น“ศิลปะ๔๓”

มีกรรม(การกระทำ)หรือการประพฤติกี่ต่างกัน เราไม่นิยามกินเนื้อสัตว์ สงฆ์หมู่ใหญ่นิยามกินเนื้อสัตว์ สงฆ์โศก
 ไม่นิยามใช้เงิน สงฆ์หมู่ใหญ่นิยามใช้เงิน เราไม่มีเดรัจฉาน
 วิชา สงฆ์หมู่ใหญ่มีเดรัจฉานวิชา เราไม่นิยมนวดมนต์อย่าง
 เทวนิยม สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมนวดมนต์อย่างเทวนิยม ฯลฯ

อุเทศต่างกัน คือ หัวข้อธรรมต่าง ๆ ยกขึ้นมาสาธยายอธิบายขยายความแตกต่างกัน เช่น “ศีล” ก็อธิบายต่างกัน “สมาธิ” ก็อธิบายต่างกัน “ปัญญา” ก็อธิบายต่างกัน “วิมุตติ” ก็อธิบายแตกต่างกัน แม้แต่คำว่า “บุญ” คำว่า “กาย”

คำว่า“ปัญญา” คำว่า“โลกุตระ” คำว่า“อาริยะหรืออริยะ”

โดยเฉพาะคำ“บาลี”ต่าง ๆ มากมาย อธิบายขยายความแตกต่างกัน ดังนั้นเป็นต้น ตรวตรวจสอบกันดี ๆ เกิด

เราจึงเป็น“นานาสังวาส”กันจริง ๆ ตามพระวินัยของพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ถูกต้องที่สุดแล้ว เป็นจริงแล้ว

(๒๑๕) “สาธารณโภคี”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น

“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้าในสังคมสงฆ์พุทธศาสนาหมู่ใหญ่กระแสหลักทุกวันนี้มันเหลือแค่เป็นตำนานเล่าขานในยุคเท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วสงฆ์หมู่ใหญ่ไม่ค่อยรู้เรื่อง“สาธารณโภคี”กันหรอก ว่าคืออะไร? ทำได้กันหรือ?

กระนั้นแม้ยุคนี้ก็ยังมิ“ส่วนน้อย”คือชาวอโศกที่ยืนหยัดยืนยันความเป็น“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้าได้จริงอยู่ เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีพิเศษที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”สุดยอดนี้

แม้จะยังไม่ดีเลิศประเสริฐศรีเท่ายุคพระพุทธเจ้า

แต่สังคมยุคนี้สมัยนี้ไม่ใช่ยุคทาสกันแล้ว ไม่ใช่ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชแล้ว มีสิทธิอิสระเต็มเปี่ยม เป็นยุคที่เจริญ เจริญ“รู้”สุดขีดแล้ว เลิก“ความไม่เจริญ”สำหรับส่วนที่เป็น“ความรู้”กันสิ้นเกลี้ยงทีเดียว ..ว่ากันกันเลย!

ซึ่งยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคที่คนในประเทศทั้งหลายหรือในโลกต่างก็มีสิทธิเสรีภาพ“ทางวัตถุ”บริบูรณ์กันจริงแล้ว

ส่วนสิทธิเสรีภาพ“ทางจิตใจ” ซึ่งแน่นอนที่สุด ของใครก็ตาม ไม่มีใครล่วงล้ำ“สิทธิทางใจ”ของ“คนผู้ทำเอกสิทธิ์แห่งจิตใจให้แก่ตนเองได้สำเร็จ”จริงจังได้เป็นเด็ดขาด สำหรับ“จิตใจ”ของแต่ละคน คนจึงมีสิทธิ์ทำ“อิสระ”ให้ตนเองได้เต็มที่เด็ดเดี่ยวแน่นอน ไม่มีใครบังอาจล่วงล้ำ“อิสระเสรีภาพ”ของใครได้เลยเป็นอันขาด(สัญญาะ นิจจานิ)

เว้นแต่คนผู้ใดฝึกฝน“ทำใจในใจของตน(มนสิกโรติ)”ไม่ได้เองเท่านั้น เพราะ“อัตตา”ของใครก็ตามคนนั้นๆ

“อัตตาหรืออาตมัน”ของเราย่อมเป็น“ของเรา” จะเป็นของคน“อื่น(อัญญะ,ปร)”ได้อย่างไร?

จึงเหลือใจตัว“อัตตา”นี้เองที่เจ้าตัวต้อง“ทำอิสระเสรีภาพ”ให้ตนเอง“ตัวแท้” ..ตัวนี้แหละตัวสำคัญมากยิ่งขึ้น

(๒๖) ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร”

ตัว“อัตตา”มันยังไม่หมด“ความเป็นตัวของตน”แท้ มันยัง“ไม่อิสระเสรี”อย่างเป็นจริงเป็นแท้เลย

จุดนี้เองที่เป็นจุดแยกระหว่าง“ความมี(อัตถิ)”เด็ดขาด “นิรันดร” กับ“ความไม่มี(นัตถิ)”เด็ดขาดที่“นิรันดร”เช่นกัน

ฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความมีอัตตา(หรืออาตมัน)”นั่นคือ ฝ่าย“เทวนิยม” เขาก็“นิรันดร”แต่ของเขา“มีอัตตานิรันดร”

ส่วนฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความไม่มีอัตตา(สุญญตา)”นี้

คือฝ่าย“อเทวนิยม(ฝ่ายพุทธ)” เราก็“นิรันดร”แต่ของเรานั้น
“ไม่มีอัตตานิรันดร”ต่างหาก ..มันแตกต่างกันคนละชั่ว!!!

ฝ่ายหนึ่ง“มีอัตตานิรันดร” แต่อีกฝ่ายหนึ่ง“ไม่มี
 อัตตานิรันดร” มัน“นิรันดร”เหมือนกัน..แต่ไม่เหมือนกัน
 ชัดเจนแจ่มแจ้งมั๊ย?

“นิรันดร ๒ ชนิด”นี้ล้วนเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของแต่ละ
 คน แต่ละฝ่าย ที่“ยึด”ความเป็น“อัตตภาพ”หรือ“ยึด”
 ความเป็น“อัตตา(อัตมัน)”ไปคนละทิศคนละทาง แตกต่าง
 ไปคนละอย่าง ฝ่ายหนึ่งยึดว่า“มี(อัตถิ)”นิรันดร แต่อีกฝ่าย
 หนึ่งยึดว่า“ไม่มี(นัตถิ)”นิรันดร

เทวนิยม เขาก็ยึด“ความมีอัตตา”นิรันดร ก็จริง
 อเทวนิยม เขาก็ยึด“ความไม่มีอัตตา”นิรันดร ก็ถูก
 ต่างคนต่างพอใจ สัมผัสใจ“ยึด”กันคนละแบบเท่านั้น

(๒๑๗) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด

แต่ของชาวพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”นี้หมายถึงเอา
 ว่า “ความไม่มีอัตตา”สิ้นสนิทเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็น“เทพเจ้า
 หรือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่(ปรมาตมัน)”ปานใด ๆ ก็ไม่มีในตนแล้ว
 หรือ“พระเจ้า”ไม่ใช่ผู้บังการเราแล้ว บงการเราไม่ได้แล้ว

เพราะเรามี“กรรม”เป็นของตน เป็นเจ้าของตนเอง
 ไม่มี God หรือ“พระเจ้า”เป็นเจ้าของ หรือไม่มีเจ้า-

ไม่มี“พระเจ้า”เป็นเจ้าของตัวเราแล้ว หมด“นายทาส”แท้จริง
 จึงเป็นผู้“อิสระเสรี”ยิ่งยวดจริงแท้แน่ชัดเด็ดขาด
 เพราะศึกษาภาวะ“อัตตา”ที่มันมีอยู่ในจิตวิญญาณ
 แล้วกำจัด“ภาวะ‘อัตตา’นั้นๆ”ให้หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก‘จิต
 วิญญาณแท้ๆ’กันจริงๆ”ทุกขนาดอย่าง“รู้ๆ”ด้วยปัญญา
 อัตตาทุกขนาด ตั้งแต่“ปรมาตมัน”และ“โอฬาริก
 อัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรูปอัตตา”จึงหมดสิ้นเกลี้ยงได้แท้
 ถ้าแม้ใครไม่เรียนรู้ และไม่กำจัด“ภาวะอัตตา”
 ออกจาก“จิตวิญญาณ”ได้จริง ผู้นั้นก็ยัง“อวิชชา”คือคงมี
 ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”อยู่ “ธาตุรู้”ก็มีความรู้แค่
 ชั้นโลกียะยังไม่เป็น“อิน(อัญญะ)” นั่นคือยังไม่เป็น“โลกุตระ”
 คำสอนของพระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ลดละ“ดับ‘อัตตา’
 ในจิตวิญญาณ”ไปตามลำดับ ซึ่งมี“โอฬาริกอัตตา” และ
 ต่อมาก็“มโนมยอัตตา” เหลือสุดท้ายเศษเล็กเศษน้อย
 ขึ้นปลาย“อรูปอัตตา”อยู่ใน“จิต” ก็สามารถดับได้หมดสิ้น
 เกลี้ยง “จิตหรือวิญญาณ”ก็สะอาดเป็นจิตบริสุทธิ์ “ไม่มี
 อัตตา”หมดสิ้นเกลี้ยงสนิท

จึงเป็น“จิตที่‘ดับอัตตา’ใหญ่ยิ่งๆ(ปรมาตมัน)”ได้จริง
 เพราะศาสนาพุทธศึกษาความเป็น“ธาตุ”และความ
 เป็น“ธรรม”ได้ครบบริบูรณ์ถ้วนรอบ ทั้ง“รูปธาตุ-นามธาตุ”
 ทั้ง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม”หรือ“ธาตุ”ที่เป็น“ธรรม”ทั้ง๒
 เช่น ความเป็น“ธาตุ” ก็ศึกษาวิจัยด้วย“รูปธาตุ๒๘

(มหาภูตรูป ๔, อุปาทยรูป ๒๔)” และ“นามธาตุ”ก็ศึกษาด้วย“นาม ๕ (เวทนา, สัญญา, เจตนา, ผัสสะ, มนสิการ)” หรือความเป็น“ธรรมนิยาม”ก็ศึกษาด้วย“อตุณิยาม, พีชนิยาม, จิตนิยาม, กรรมนิยาม, ธรรมนิยาม” ส่วนความเป็น“ธรรม”ก็ศึกษาทั้ง“กุศลธรรม-อกุศลธรรม”ที่เป็นทั้ง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม”รอบถ้วนกระบวนการธรรม สัมบูรณ์กระบวนการธาตุ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมดได้ แม้แต่ความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“อัตตาใหญ่ยิ่งๆ”

(๒๑๘) “อัตตาใหญ่ยิ่งๆ”นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด

ซึ่ง“อัตตาใหญ่ยิ่งๆ(ปรมาตมัน)”นี้ใน“เทวนิยม”มีแต่ความเป็น“ปรมาตมันหรือบรมอัตตา”ถ่ายเดียว เด็ดเดี่ยว ที่เดียว ไม่ยอมมีความเป็น“มัชฌิมอัตตา(อัตตาอย่างกลาง)และ“อรูปอัตตา”ที่เป็นลำดับแต่อย่างใดเลยเด็ดขาด

“ปรมาตมัน”จึงเป็น“อรูปอัตตา(อัตตาที่ไม่มีรูป หรือจิตวิญญาณที่ไม่มีกาย-มีแต่นาม-ไม่มีรูป)ใหญ่ยิ่งหนึ่งเดียวแท้ๆยิ่งๆสุดๆ”ที่มีแต่“ปรมาตมันหรือบรมอัตตา”แค่นั้น ไม่มีหรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โอฬาริกอัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรูปอัตตา”อันมี“ต้น-กลาง-ปลาย”ตามลำดับแห่งสังขธรรมเลย

เพราะเทวนิยมยึดมั่นถือมั่นใน“อัตตาเดียวเดียวโดดเด็ดขาด” ถ้าเป็น“เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว(ปรมาตมัน)”

แยกไม่ได้เลย ไม่ยอมมี ๒ เทวะ ไม่ยอมมีพระเจ้าอื่น
 ไม่ยอมรับพระเจ้าองค์เล็กองค์น้อยใด ๆ ยึดมั่นถือมั่น
 “พระเจ้าองค์เดียว” ไม่ยอมมีพระเจ้าอื่น หรือมี ๒ เทวะไม่ได้
 นี่คือ ลัทธิ “เทวนิยมที่ถือพระเจ้าองค์เดียวเดี่ยวแท้”
 เพราะยึด “เทว” เป็น “ตัวตน” อยู่หนึ่งเดียว “ธรรมะ” จึง
 เป็น “ตัวตน” ไปหมด แยกเป็น “ธรรมะ ๒” ไม่ได้ ยึดเป็นแค่
 “สภาวะ (ธรรมะที่ปรากฏ)” ๑ เดี่ยว เป็น “พยัญชนะ (บัญญัติ)” ไม่ได้
 “ความยึดมั่นถือมั่น” นี้จึง “ลึกลับอยู่หนึ่งเดียว” ที่ไม่
 สามารถวิจยแยกแยะออกมารู้รายละเอียดกันได้ จึงคงอยู่
 เป็น “หนึ่งเดียวนิรันดร์” ตามความยึดถือของ “เทวนิยม” ถาวร
 ความเป็น “อัตตาหนึ่งเดียว” จึงอยู่ยงคงกระพัน
 นิรันดร์ ก็เป็นจริงตามที่เขายึดมั่นถือมั่นกัน ไม่แปลกเลย

(๒๑๙) “ปรมาตมัน” เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น

เขาก็คงความเป็น “อัตตาหนึ่งเดียว” อยู่เที่ยงแท้ถาวร
 ไปนิรันดร์จริง ๆ “พระจิตวิญญาณ” จึงต้องยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว
 จะมี..จะเป็น “จิตวิญญาณอื่น” ไม่ได้เลยเด็ดขาด

ความเป็น “อิสระเสรีภาพ” ของ “พระเจ้า” จึงตัดขาด
 จากความเป็น “จิตวิญญาณ” ใด ๆ หมด “สุดโต่ง” โดดเดี่ยว
 เพราะ “สงวนสิทธิ์” ที่วิเศษสุดของตนไว้ที่ “พระเจ้า” เท่านั้น
 ชนิดที่ “จิตวิญญาณ” ของผู้ใดใครอื่นในมหาจักรวาลหรือ

ในมหาเอกภพใด ๆ หากจักเกิดใน“กาล”ใดขึ้นมาก็ดี หรือจะ“มี”ใน“กาล”ไหนอยู่ก็ดี เอกภพนั้นก็ต้องเป็น“สิทธิ์”ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะบันดาลให้เป็นได้ ให้มีขึ้นมาได้

“จิตวิญญาณ”ใด ๆ ของใคร ๆ ในมหาเอกภพไหน ๆ ก็“ทำตน”ให้สูงสุด ยิ่งใหญ่สุดตั้ง“พระเจ้า”ผู้เป็นนายไม่ได้

“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”จึงเป็นผู้ยึดเอา“อิสระเสรีภาพ”จาก“อัตตา”ต่าง ๆ ของเราไปทั้งหมด เราจึง“ลึกลับ”ในความเป็น“อัตตา”ไม่มี“ธาตุรู้”เป็น“อิสระ”ใดเลยในตนที่จะพึงล่วงรู้ใน“ปรมาตมัน”ได้เลย เพราะเรายอมจำนนแล้วอย่างเด็ดขาด

ดังนั้น “อัตตา”ที่เป็น“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาณ”ที่มีหลากหลายมหาศาล จึงแยกเป็น“โอฬาริกอัตตา หรือ มโนมยอัตตา หรืออรูปอัตตา”ก็แยกไม่ได้เลยเด็ดขาด เนื่องจาก“ยึดมั่นหรือสงวนสิทธิ์ความเป็นอัตตา”เป็น“ปรมาตมันหนึ่งเดียวเดียวโดดยิ่งใหญ่อันสูงสุด ๆ จริง ๆ จัง ๆ ไว้ที่ตัวพระเจ้า-ที่อัตตาพระเจ้าสุด ๆ เสียแล้ว

“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาณ”อยู่ที่“พระเจ้า”ทั้งหมด เราเองมิสามารถแยก“ธาตุรู้”มา“รู้”ด้วยตนเอง มาทำ“กรรม”เองได้เลย “พระเจ้า”กำหนดทั้ง“รู้”ทั้ง“กรรม”ของเราไว้หมดสิ้น

ความเป็น“ตน”หรือ“อัตตา”ของพระเจ้ายิ่งใหญ่-ยึดยิ่งหนึ่งเดียวเด็ดเดี่ยวเดียวโดด “จิตใด-วิญญาณใด”จะเป็นเช่นตน เหมือนตน เท่าตนไม่ได้เด็ดขาด อย่างเก่ง

สุดท้ายก็แค่เป็น“ลูก(พระบุตร)”ที่ท่านก็เป็นผู้สร้างหรือผู้บันดาลให้เกิด พระเจ้าบังการ“กรรม”และครอบงำแม้แต่“ความรู้”
 “อตฺตา”พระเจ้า จึงมี“อตฺตาหนึ่งเดียว”แยกไม่ได้
 ใหญ่ยิ่งชนิดสงวนสิทธิ์ไว้แต่เดียว เดียวดาย ขาดลอยจริง ๆ

(๒๒๐) “อิสระเสรีภาพ”พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกับ“อตฺตา”

ที่นี้พุทธนั้นศึกษารอบถ้วนในความเป็น“อตฺตา” จึงชัดเจนยิ่งว่า “อตฺตา”เป็นนามธรรมที่เกิด“ความยึด”มันก็ยึด และถ้าเกิด“ความสัมพันธ์”มันก็สัมพันธ์ มันอยู่ที่“เจ้าตัว” ซึ่งก็คือ “ความเป็นอตฺตาอีกแหละ”ที่จะ“ยึด”หรือจะ“สัมพันธ์”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” ซึ่งเป็น“ปัญญาชั้นโลกุตระ”แท้ ๆ

“จิตของใครก็ของคนนั้น” จิตเป็นประธานทั้งตนเอง และสามารถเป็นประธานที่จะขยายความสัมพันธ์ไปร่วมกับอื่น ๆ ได้อีกที่เป็นอุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรมโดยไม่ตกเป็นทาส

เพียงแค่สร้าง“พลังจิตให้แข็งแรงมีภูมิคุ้มกันตนเองได้” ไม่ตกเป็นทาส“พลังจิตหรือพลังงานอื่นที่เราสัมพันธ์ด้วย”เท่านั้น จึงนับเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”สำหรับตนแล้ว สัมบุรณ์ ไม่ว่าจะเป็น“พลังงาน”ของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และเรียนรู้ให้สามารถ“อยู่เหนือ(อุตฺระ)”สิ่งใดสิ่งนั้น ๆ ได้แท้จริงมาตามลำดับ หยาบ-กลาง-ละเอียด พยายามให้ได้จนหมดสิ้น

เมื่อ“อาสวะ”ของตนหมดสิ้น ก็ชื่อว่า อรหันต์

ดังนั้น “จิตที่ดับอัสสาห์ใหญ่ภายนอก(อิพาริกอัสสาห์)”ได้
และสามารถดับอัสสาห์กลาง(มโนมยอัสสาห์)-อัสสาห์เล็กสุด(อรูป
อัสสาห์) ซึ่งเล็กสุดเล็กในตัวตน(อนุสัย)ใด ๆ หมดสิ้นเกลี้ยงจริง
จึงหมดสิ้น“อวิชชา”(ซึ่งจะหมดไปตามลำดับจนสิ้น“อวิชชาสวะ”ก่อน
และที่สุดแห่งที่สุดก็สิ้น“อวิชชาอนุสัย”กันทีเดียว ครบ“อุกโตภาควิมุตติ”จริง)

ความเป็นตัวตนคือ “อัสสาห์หรืออัสสาห์”ก็สิ้นเกลี้ยง
ความอยู่เหนือพลังงานตัวตนและพลังงานอื่น จึงอยู่
ที่เราจะจัดสรร เลือกร่วมด้วยอย่างมีประสิทธิภาพ
เป็นอันบริบูรณ์ เป็น“อิสระเสรีภาพ”ที่อยู่เหนือ“อัสสาห์”ต่างๆ

(๒๒๑) ผู้เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ของพุทธที่เก่งวิเศษสุด

ผู้สามารถปฏิบัติตาม“มุลสูตร ๑๐”เมื่อบรรลุ“วิมุตติ”
หลุดพ้นเป็น“อรหันต์”ได้ครบแล้ว ก็เป็น“อมตบุคคล”ที่
สามารถจะตัด“สันตติ”เมื่อตายลงในชาติใดชาติหนึ่งทำตน
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ หรือจะยัง“ไม่ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”ก็ได้ ซึ่งสามารถทำ“การตาย”ลงแบบใดแบบ
หนึ่งใน“นิพพาน ๓”ให้แก่ตนได้จริง เป็น“เจ้าแห่งการตาย”

“นิพพาน ๓”ได้แก่ (๑)“สุญญตนิพพาน”คือ สามารถ
ทำ“กิเลสตายหมดสิ้นอัสสาห์ไปจากจิตของตนได้แล้วสนิท”
ส่วนจะ“ตายแบบใดแบบหนึ่งใน“๒ นิพพาน”ต่อไปนี้ก็แล้ว

แต่ละท่าน เป็นสิทธิของท่าน ที่จะเลือกตายแบบใด ..นั่นคือ

(๒)“อนิมิตตนิพพาน”หมายถึง ผู้สามารถทำ“สุญญตา”ให้แก่จิตตนได้แล้วจริงคือ มี“สุญญตนิพพาน”แล้วในชีวิต และเมื่อจะดับชีวิต ตายลงในบัดใดก็ไม่ตั้งจิตต่อภพภูมิใดอีกเลย ตายด้วย“อนิมิตตนิพพาน” นั่นคือ ตายลงแบบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” เป็นการตายหายสูญไปจากวัฏฏสงสารกันเลย หมดนิมิตใด ๆ ลึ้นเกลี้ยงสูญสุดโดยแท้

(๓)“อัปปณิหิตนิพพาน”เป็นผู้“ทำการตายให้แก่ตนได้อย่างเก่งสุด” คือ พระโพธิสัตว์มหาสัตว์ ซึ่งสามารถจะตายสูญจบสิ้นขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ จะตายพื้นเหมือนนักมายากลผู้เก่งกล้า หรือเป็น“สิริมหายา”กลับไปกลับมา คือ ให้เกิดก็ได้-ให้ตายก็ได้ มีอมตธรรม เป็นอมตบุคคล ผู้เป็น“เจ้าแห่งความตาย” ตาม“มูลสูตร ๑๐ ข้อ ๙”

“เจ้าแห่งความตาย”นี้ศาสนาพุทธสามารถพิสูจน์ได้ทั้งที่เป็น“ธรรมะ”ทั้งที่เป็น“ตัวตนบุคคล”

ที่เป็น“ธรรมะ”ก็เช่น “ความตายทางธรรม” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติธรรม ก็คือ ปฏิบัติ“ธรรมะ ๒”นั่นเอง ให้บรรลุผล

“การบรรลุผล”คือ ทำให้“ธรรมะ ๑”หรือ“อกุศลธรรม, บาป”นั้น ๆ ตายพื้นไปจากจิตใจ “ธรรมะ ๑”ที่เป็น“กิเลสตายสนิท” จนกิเลสเป็น“๐” แล้วในจิตใจก็จะเหลือเป็น“ธรรมะ ๑ (เอกัคคธรรม)”อยู่ในจิตใจ เป็น“จิตใจ”ที่สะอาดจากกิเลส

ผลที่จิตใจ“หลุดพ้นจากกิเลส หรือกิเลสตายไปจาก

จิตใจ”นี้เอง คือ “การตาย”ที่เรียกว่า “วิมุตติหรือนิพพาน”

ผู้ทำสำเร็จได้จริง ก็เป็นผู้มี“นิพพาน” เป็น“เจ้าแห่งการตาย” อันยิ่งใหญ่ของวิชาการทางศาสนาในโลก

(๒๒๒) “อิตตาหรืออิตมัน”ของพุทธเราเองเป็นเจ้าของ

ส่วน“การตาย”ที่เป็นเรื่องของการจะให้มี“ร่างกาย” หรือมี“สรีระ”ที่จะเกิดจะตายวนเวียนอยู่ใน“อาโลก”คือ ในโลกที่มี“กรรมกับกาล” หรือมี“ความเป็นคนของเราที่ยังมีชีวิต”หมุนวนอยู่ใน“อาโลก” ซึ่งเป็น“โลก”ที่มีดวงอาทิตย์ สาด“แสงสว่าง”อยู่นั่นเอง ก็สามารถจะให้“การตาย-การเกิด”ทาง“ร่างกาย”อยู่ใน“อาโลก”นี้ได้ จะตายสูญไปเลยก็ได้ เท่ากับดับหมดสิ้นไปทั้งหมดสิ้น“อาทิตย์”สิ้น“โลก”ก็

ได้ ก็คือ การจัดการกับ“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จเด็ดขาดทุก“ธรรม”

ก็เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ที่เป็นผู้มีความสามารถเหมือนพระมหาโมคคัลลานะ เป็นต้น ซึ่งจะ“ตาย”แล้วฟื้นคืนมาใหม่อีกก็ได้ หรือสุดท้ายจะตาย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไม่เกิดอีกเด็ดขาด ก็ย่อมทำได้จริงแล จึงชื่อว่า“เจ้าแห่งความตาย”ให้แก่ตนเองจริง ๆ ไม่มีผู้ใดกำหนดให้อีก

ซึ่งเป็น“อจินไตย” คือ ไม่น่าเชื่อ คิดเอาไม่ได้-คิดไม่ถึง-คิดไม่ออก แต่เป็น“ความจริง”ที่สูงส่งแท้ ต้องปฏิบัติ กระทั่งมีความจริงนี้เองได้ในตน จึงจะเป็นผู้มี“ความจริง”นี้แท้

ศาสนาพุทธจึงเป็น“พญามัจจุราช”ตัวแท้ในตนเอง
คือ ผู้นำจิตวิญญาณ”ไปสวรรค์หรือไปนรกแท้จริง
และพุทธหมดสิ้น“ตัวตน”หรือ“อัตตา”ยิ่งกว่านั้น นั่น
คือ แม้แต่ที่เรียกว่า“พญามัจจุราช” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน
มัจจุราช” และ“ดับตัวตนมัจจุราช”เสียเองสิ้นสนิทได้ด้วย
เพราะทั้งหลายทั้งหมดนั้น คือเรื่องของ“จิต”ของ
“วิญญาณ” ที่ผู้ไม่รู้คือยังอวิชชา ก็จะเป็น“อัตตา(อาตมัน)”
แต่“ผู้รู้”คือ ผู้มีวิชชาก็สามารถ“ดับอัตตา”ได้หมดสิ้น

(๒๒๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด

เพราะเป็น“จิต”เป็น“วิญญาณ”ของตน(จะให้นิบัญญัติเรียก
ว่า“อัตตา”ก็ได้ก็อาศัยเป็นการสื่อสารต่อกันให้รู้ได้)ที่อยู่เหนือ“อาตมัน
หรืออัตตา”ทุกขนาด เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต
วิญญาณ”ที่เป็นประธานในทุก“กรรม”ตราบที่มีอยู่ใน“กาล”
หรือมี“ตัวตน(อาตมัน)”อยู่ในเอกภพหรือมหจักรวาล
ซึ่งต่างกันกับความเชื่อมั่นยิ่งของ“เทวนิยม”ที่เรียก
ว่า“ปรมาตมัน”อันเป็น“นามธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด(พระเจ้า
ของเทวนิยม)” เป็น“อรูปร่าง” ไม่มีรูป-ไม่มีร่าง-ไม่มีโฉมให้
ใครสัมผัสได้เลย เป็น“นามธรรมในธาตุรู้”ที่ชาวเทวนิยมยึด
มั่นเชื่อมั่นทุกคนว่า‘มีอยู่จริง’ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่า่นั้น”นิรันดร์
“พระเจ้า”ที่เป็นปรมาตมันของเขาไม่มี“กาย” จะมีก็

เฉพาะ“มโนมยอัตตา”ส่วนเดียว จึงเป็น“อรูปัตตา(ตัวตนที่ไม่มีรูป)แท้ๆ” ซึ่งผู้เคารพนับถือบูชา“ปรมาตมัน”ชนิดนี้จะไม่มีความเป็น“มัชฌิมอัตตาหรืออรูปัตตา”ใดๆเลย” มีแต่ความเป็น“ปรมาตมัน(ปรมัตตา=บรมัตตา)แต่ถ่ายเดียว”

และเป็น“ปรมาตมันถ่ายเดียว”ที่สัมผัสไม่ได้ เพราะมันไม่ชื่อว่า“โอฬาริกอัตตา”ที่เกิดจาก“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“ธรรมะ๒ (เทว ธัมมา)”ที่แท้จริง อันมีภายนอกกับภายในให้คนสัมผัสและเรียนรู้“พรหมกาย”คือ“กายพระเจ้า”นี้ได้จริง

ดังนั้น“ปรมาตมันแต่ถ่ายเดียว”นี้จึงหลงยึดเป็นหนึ่งเดียว เพราะยึดมั่นถือมั่นเด็ดเดี่ยวว่า“เป็นหนึ่งเดียวที่ยิ่งใหญ่ไม่มีใครจะเป็นที่สุดเท่านี้” ไม่ได้เรียนความเป็น“อัตตา”ในภาวะที่เป็น“วิญญูณธาตุ”อย่างแท้จริง ซึ่งไม่สามารถแยก“วิญญูณ”ออกไปเป็น“อัตตา ๓” ที่มี“โอฬาริกอัตตา”ให้ตัวเองศึกษาเริ่มแรก และอีก“๒อัตตา”เป็นลำดับๆไปได้เลย

เมื่อตนเองเอาแต่ยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ“ปรมาตมันหนึ่งเดียวในตน”เท่านั้น นั่นเอง แยกเป็น“โอฬาริกอัตตา”ไม่ได้ แล้วจะแยกเป็น“มโนมยอัตตา”ได้ไหน? ยิ่งละเอียดเป็นที่สุดเข้าขั้น“อรูปัตตา”ย่อมเป็นไปไม่ได้แน่ ..ชัดเจนนะ!

เพราะ“ปรมาตมัน”ของ“เทวนิยม”นั้นไม่มีการศึกษาความเป็น“อัตตา ๓” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”ทั้งหลายไม่ได้

“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมดทั้ง ๓ อัตตาตามที่มีพระพุทธรูทจนะในพระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๓๐๒ ต่อไป

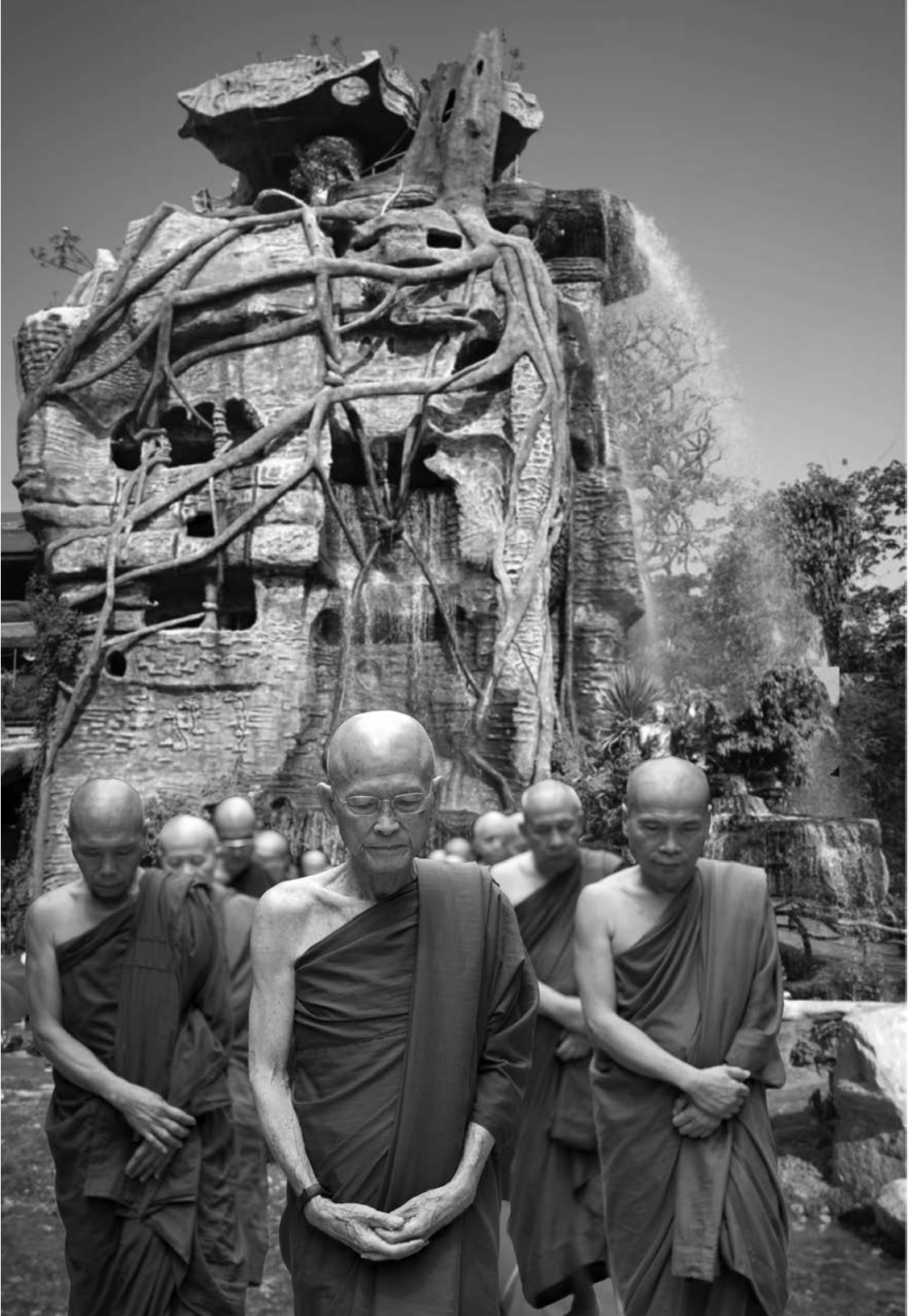
จนจบข้อ ๓๑๓ และความเป็น“อัตตา”อย่างพิสดารอีกหลากหลายมิติ ในเล่ม ๙ นี้แหละระบุไว้อีกมากที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“พรหมชาลสูตร” ทั้งสาธยายแจ่มแจ้งพิสดารไว้อีกมากมายในหลากหลายสูตร ครบครันเรื่อง“โลก”หรือเรื่อง“อัตตา”ใน“อเนตคาหิกทฎฐิ ๑๐” ศึกษาพุทธศาสตร์ดี ๆ เกิด

(๒๒๔) “อัตตา”เป็น“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็คือ“ตน”

“ตน”คือพยัญชนะ“ต + น” ซึ่ง“ต”ก็คือ“นั่น,เขา,มัน” คือความมี ส่วน“น”ก็คือ“ไม่,หาไม่ได้” คือความไม่มี รวมความแล้ว“ตน”มีทั้ง“ความมี”และ“ความไม่มี” เป็น“ธรรมะ๒”ที่ต้องเรียนรู้ตาม“สมมุติ”ที่“คน”สมมุติกัน เมื่อสภาวะของคำว่า“ตน”คือ สภาพของสิ่งที่มีตั้งขึ้น-ปรากฏขึ้น เมื่อถึงขั้นชีวะ ก็มี“อัตตา”เป็น“ตัวตน”

ผู้มี“ชีพ”ที่เรียนรู้ความมี“ชีวะ”ขั้น“จิตนิยาม”ของ“ตน”ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น“อัตตา”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์ ทำตาย-ทำให้เกิดให้แก่ อัตตาได้จริง ทำให้“มี”หรือ“ไม่มี”ได้สำเร็จเด็ดแท้จริง ๆ

ไม่ว่า“อัตตาหรืออาตมัน”จะเป็น“ปรมาตมัน”หรือเป็น“พระเจ้า”ที่ยิ่งใหญ่วิเศษเก่งกาจแค่ไหน? จะเป็นผู้“คอยช่วย”เราจริงหรือไม่? สำหรับพุทธศาสนา เราก็“พึ่งตนเอง-ช่วยตนเอง”ได้หมดจนเสร็จกิจในความเป็น“ตัว

ตน”หรือ“อัตตา-อาตมัน”จนกระทั่งสามารถ“ดับสิ้นอัตตา
 ของตนด้วยตนเอง”ได้จริงหมดสิ้นไม่เหลือเศษเลย

เมื่อเสร็จกิจนั้นๆแล้วจริง ก็จบได้แล้ว!

พระเจ้าจะมีหรือไม่มี ก็ไม่เป็นภาระอะไรที่ต้องให้
 “พระเจ้า”จัดการกับ“อัตตาหรืออาตมัน”ของตนแล้ว

เพราะเจ้าของ“อัตตา”ได้จัดการทำ“ตน”สูญสิ้นไป
 จาก“กาล” จากภาวะที่ยังปรากฏ“กรรม”ใด ๆ ในทุกเอกภพ
 ไหน ๆ ให้“เกิด”ให้“ตาย”เองได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วนี่!!!

จึงไม่ต้องไปรบกวน“พระเจ้า” ไม่ต้องเป็นภาระรอ
 ให้“พระเจ้า”มาช่วยตัวเราเลย เพราะเราช่วยตัวเองได้แล้ว

ศาสนาพุทธจึงมีคำสอนว่า “ตนเป็นที่พึ่ง”ของตน
 นอกจาก‘ตน’แล้วจะพึ่งใครได้” หรือบาลีที่ว่า “อัตตา หิ
 อัตตโน นาโถ โก หิ นาโถ ปโร สียา” คัด-สั้น..ชัดเจนยิ่ง

แต่ผู้ที่ไม่ได้ศึกษาและไม่ได้ปฏิบัติเรื่อง“อัตตา”
 หรือแม้ศึกษาแต่รู้ผิดปฏิบัติผิด มันก็จัดการ“อัตตา”ไม่ได้

(๒๒๕) พุทธช่วยตนเองก่อน จึงไม่รอ“พระเจ้า”ช่วย

“อัตตา”ที่มิโหวารยิ่งใหญ่ที่มีอำนาจเป็น“โอฬาริก
 อัตตา”แค่ใดก็ไม่มียุทธศาสตร์ล้มได้เลย มันก็มีแต่เชื่อว่า“พลัง
 ยิ่งใหญ่มโหฬาร”ที่ช่วยคนทุกคนช่วยโลกทั้งโลกอยู่อย่าง
 ลึกๆลับๆ จึงได้แต่เพ้อๆฝันๆไปเท่านั้น ว่า“จงช่วยตนเอง

ก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยท่านภายหลัง”..ว่าเข้านั้น?!!!

ก็ในเมื่อ“เราช่วยตนเองแล้วจบแล้ว” นรก-สวรรค์ก็ดี เกิด-ตายก็ดี ดี-ชั่วก็ดี คุณ-โทษก็ดี ฯลฯ ที่เป็น“ธรรมะ๒” เราก็ทำให้“ตน”ได้ทุกอย่าง ได้ครบสิ้นแล้ว มันก็พึ่งตนเอง ได้แล้ว ยิ่งกว่านั้น สามารถจัดการกับ“จิตวิญญาณ”ของตน จะเกิดหรือจะตาย จะมีอยู่ในโลกวิภูฏสงสารนี้ หรือจะ ไม่มีอยู่ในโลกวิภูฏสงสารก็ได้แล้ว มันก็เป็นอันจบสิ้น สูงสุดแล้วละ สำหรับการเป็นคนๆหนึ่ง ที่เกิดมาในโลก สันนิวาสนี้ “พระเจ้า”ไม่ต้องเป็นภาระ หรือไม่ต้องห่วง

เพราะ“จิตวิญญาณ”เป็นประธานสิ่งทั้งปวง

“จิตวิญญาณ”เราเอง ก็ต้องพึ่งจิตวิญญาณเราเอง

ถือว่า“พึ่งตนเอง”ได้ครบถ้วนในความเป็นคนแล้ว

ถ้าคนเอาแต่จะพึ่ง“พระเจ้า” ไม่เชื่อในตนเอง ไม่ มั่นใจในตนเอง ว่าเราเป็น“คน”ที่สามารถทำตนให้“พ้น ภาระ”ผู้อื่นได้ “พ้นจากผู้ปกครองเลี้ยงดูเรา”ได้เป็นที่สุดจริง ก็เท่ากับว่า เราเป็นเด็กที่เลี้ยงไม่โตตลอดกาลเท่านั้นเอง

เพราะ“พลังงานแห่งจิตวิญญาณ”ที่พึงมีใน“คน”ใน “สัตว์”ชั้น“จิตนิยาม”ได้นั้น จะมีฤทธิ์แรงปานใดจะดีจะเลว ขนาดไหน? จะประเสริฐเลิศยอดสุดยอดสุดๆใด ก็เป็น“จิต วิญญาณ”อย่างหนึ่งอย่างเดียวกับของ“พระเจ้า” ดังนั้นผู้ เป็น“ตนเอง”เท่านั้น ย่อมรู้ในตน ก็“ในตน”มันก็ได้ศึกษาพิสูจน์ รู้ความเป็น“จิตวิญญาณ”ของตนในตนเท่านั้น” ย่อมได้ดี!!!

จะเป็นคนสุขหรือทุกข์ จะเป็นคนดีศรีประเสริฐ หรือ
ชั่วเลวต่ำทรามปานใด เราก็น่าจะรับผิดชอบตนเองได้แท้จริง
ไม่ใช่“เด็ก”ที่เลี้ยงไม่รู้จัก“โต”ตลอดกาล จนโลกแตก

(๒๒๖) พุทธอยู่กับ“ความจริง”ที่สัมผัสได้ รู้แจ้ง ไม่ลืกลับ

เอาเถอะ จะขนาด“อำนาจที่มหิพารยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้า” จะสุดพิเศษแค่ไหน? ก็ยกไว้ แต่“คน”มี“จิต” มี
“วิญญาณ”ในตนเป็น“ของตน” นี่สิ..ที่จะ“รู้ทุกข์-รู้สุข”ก็
ดี จะเป็น“ประโยชน์หรือโทษ”ก็ดี จะเป็น“คนดีหรือเป็น
คนชั่ว” มันต้องเป็นจริง และมีพลัง มีแรงที่จะเกิดผลต่อ
ภาวะอื่นๆในโลกสันนิบาต หรือใน“อาโลก”ภายใต้แสง
อาทิตย์ดวงเดียวกันนี้ มันก็ต้อง“อาศัยใช้สอย”กันจริงๆ
..ทำ“ตัวเอง” ทำ“ตน”ให้ได้จริงๆเถิด!

เอาแค่นี้ก็“สุด ๆ แล้ว”ในความเป็น“คน” จนกว่าจะ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไม่ต้องเพ้อเจ้อไปมากกว่านี้
เลย มันบริบูรณ์สมบูรณ์ใน“สัจจะ-ความจริง”ทั้งหมดแล้ว

ศาสนาพุทธจึงเรียนรู้ศึกษาค้นคว้า“ความจริงอันยิ่ง
ใหญ่”เท่านี้ และปฏิบัติตนจนสามารถ“สัมผัสรู้เห็นอำนาจ
นั้นๆ”ได้ แล้วอาศัยในชีวิตไปจน“สุดชีวิต”ที่“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”ได้จริงก็ไม่มี“ปัญหา”ใดๆ ไม่เป็น“พิษภัยโทษ
ใด”แก่สรรพสิ่งใด ๆ ในโลกได้บริสุทธิ์แท้จริง ก็ไร้ภัยจบแล้ว

เป็น“คน”ที่มีชีวิตอยู่ไม่เป็นภัยเป็นโทษแก่ตนแก่โลก
เลย มีแต่ประโยชน์แก่ตนแก่โลกได้จริงแท้ ชัดเจน ไม่มัวมลาย
สามารถพิสูจน์“ความจริง”นี้เป็นจริงยิ่งใหญ่จริงได้
แท้ใน“โลกสันนิบาต”หรือ“อาโลก”ที่คนทุกคนสัมผัสร่วมกัน
ได้ พลังงานหรืออำนาจที่ยิ่งใหญ่ปานใดที่บงการโลกนี้อยู่
“ไม่ลืกลับ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงาน”หรืออำนาจนั้น ๆ ได้
ทำได้ พิสูจน์ความจริงนี้ในโลกที่คนสามัญทั่วไปก็สามารถ
ร่วมพิสูจน์กันได้นี้ ก็ควร“พอ”ได้แล้ว

(๒๒๗) อัตตาที่เป็น“ปรมาตมัน”ที่สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ได้

ดังนั้น อัตตาหรือปรมาตมันที่ยิ่งใหญ่ได้ยิ่ง ๆ สุด
ปานใด ศาสนาพุทธก็พากเพียรศึกษาและทำให้“เกิดภาวะ
จริง”ของอัตตาของปรมาตมันนั้น ๆ ในตน ซึ่งก็คือ ความ
เป็น“จิต”เป็น“วิญญูณ”หนึ่งเดียวกันกับ“พระเจ้า”

แต่“เทวนิยม”นั้นไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“วิญญูณ”
หรือ“จิต”ที่เป็น“ปรมาตมัน”เลย จึงไม่มีใครสัมผัสความ
เป็น“ตัวตนพระเจ้า”ได้ จึงหมดประตู่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ตัวตน(อัตตา)ของพระเจ้า”ในทุกมิติ ทุกชนิด ทุกประการ

เริ่มต้นตั้งแต่“อัตตา”ที่จะเป็น“ปรมาตมัน”ตัวต้น
ไปจนกระทั่งตัวปลายสุด ๆ ที่พระพุทธรูปเจ้ามี“กรอบ”แห่ง
การศึกษาไปเป็นลำดับ ๆ อย่างวิเศษสุดน่าอัศจรรย์ที่สุด

ไว้แล้ว มันก็“สูงที่สุดแห่งที่สุด”ของความเป็น“คน”ในโลกสันนิวาสหรือใน“อาโลก”ที่มีจริงเป็นจริงได้เท่านี้ เราก็“เอา”แค่นี้ มันก็“เต็มสุด”ในความเป็น“คน”ของตนแล้วนี่ “สัมผัสของจริง”ได้หลุด ๆ โทนโท อยู่ ณ บัดนี้แท้ ๆ จะเพื่อ“หาเอา”เกินกว่า“ความเป็นคนของคน”ไปอีก ให้มี“ตัวตน(อัตตา)”ต่อไปยิ่ง ๆ ขึ้นอีก มันก็มีแต่“กองทุกข์-กองสุข” หรืออย่างเก่งก็แค่“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”แบบโลกุตระเท่านั้นแหละเป็น“สูงสุด ๆ”คงที่ ไม่มีเปลี่ยนแปลงไปอีกแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะ“เหนือ”ไปกว่านี้ได้อีกแล้วนี่!!

ใครจะเอาเท่านี้ พุทธก็มีหลักสูตรให้อยู่แล้ว ครอบซึ่ง“สัมผัสของจริง”ได้จริงทั้งทวารภายนอกหยาบใหญ่สุด ๆ “๕ ทวาร”รวมกันกับ“ทวารที่ ๖ คือใจ”หรือ“จิตวิญญาณ”ที่มีครบ“มหาภูต ๔” ไปถึงภายใน“อุปาทายรูป ๒๔” ก็ารู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง”ของ“โลก”ของ“อัตตา” ของสัตว์ ของพระพุทธรเจ้า(ตถาคต ไม่ถึงขั้นความเป็น“พระเจ้า”) ทั้งที่เป็น“ชีวะ”และไม่เป็น“ชีวะ” ทั้งที่เป็นแค่“รูปร่างหรือสรีระ”หรืออื่น ๆ และ“ความเป็นที่สุด”และ“ความไม่เป็นที่สุด”ได้สมบูรณ์

(๒๒๘) พุทธมีการศึกษาที่เป็นลำดับ..หยาบ-กลาง-ละเอียด

การศึกษา“อัตตา”ไปจนกว่าจะถึง“ปรมาตมัน”สูงสุด สูงสุด ๆ ได้จริง จึงเริ่มในตนของตนตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”

ที่เป็น“อิตตาที่หยาบใหญ่”ขั้นต้น แล้วก็เรียนรู้ปฏิบัติจนกระทั่ง“จบหลักสูตร”ในความเป็น“โอฬาริกอิตตา”

จากนั้นก็เป็นขั้น“มโนมยอิตตา” แล้วขั้นปลายสุดทำก็ขึ้น“อรุปอิตตา” ก็เป็นจบสุดสูงสุด ซึ่งจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงครบครันสุดยอด เป็นลำดับ

มีลำดับที่ลึกซึ้ง ซับซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อนพิเศษสุด อย่างเป็นลำดับ เหมือน“มหาสมุทร ลุ่ม ลึก ลงไปตามลำดับ ไม่โกรกชันเหมือนเหว ฉนใด ในธรรมวินัยนี้ก็เหมือนกัน มีการศึกษาไปตามลำดับ มีการกระทำไปตามลำดับ มีการปฏิบัติไปตามลำดับ มิใช่ว่าจะบรรลุอรหัตผลโดยตรง นี่เป็นธรรมนำอัสจรรย์อันไม่เคยมีมา” ตามพระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ซึ่งเป็นประการที่ ๑ ใน ๘ ประการของพระสูตรนี้

หลุดพ้น“โอฬาริกอิตตา”แล้วก็หมด“อิตตา”ขั้นหยาบขั้นต่อไปก็“มโนมยอิตตา”(รูปหรืออิตตาที่สำเร็จด้วยจิตวิญญาณของตน)ก็มี“เฉพาะตน”ที่ตนยึดมั่นถือมั่นยิ่งสุด ๆ เท่านั้น”ของใครก็เป็นส่วนตัวของตนเฉพาะตนในตน และเป็นทั้ง“อรุปอิตตาอย่างยิ่ง(ตัวตนที่เป็นรูปไม่มีรูปแล้ว)” มี“อิตตา”ของตนผู้เดียว แม้จะยึดเองในตนที่ถึงขนาดเป็น“โอฬาริกอิตตา”แต่เป็นจิตภายในจิต คือ ตนใหญ่ยิ่ง-ยิ่งใหญ่สุด ๆ (ปรมาตมัน,ปรมัตตา,บรมอิตตา)ในภายในของตนเท่านั้น

(๒๒๙) “โอฟาริกอตัตา”คือ ปรมัตถ์มหยาบใหญ่ชั้นต้น

“โอฟาริกอตัตา”นี้แหละคือ “อตัตาหรืออาตมัน”ชั้น
“ปรมัตถ์”แท้ๆ และนี่แหละที่เป็น“ตัวตน”ใหญ่ยิ่งจริงๆ
ที่เป็น“จริง”เฉพาะ“อตัตา”ของตัวของตนจริงๆแท้ๆ

พิสูจน์กันเถิด จากตัวตนของเราที่มี“วิญญูณ”
หรือ“จิต”ตนเอง ศึกษาจากที่อื่นไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่“จิต
วิญญูณ”ไง!!!! “จิตวิญญูณ”ในตัวเรา มันจึงจะ“จริง”

ถ้าไม่มี“จิตวิญญูณของคน” ปรมัตถ์ก็ไม่มีเลย
ในโลก ในมหาจักรวาล หรือในวิภวจักรใด หรือในสมมุติใด
ดังนั้น ความเป็น“โอฟาริกอตัตา”อันเป็น“อตัตาใหญ่
ภายนอก”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”ดินน้ำลมไฟประชุมกันเกิด
เป็นพืช สัตว์ และอื่นๆอยู่นั้น

ถ้าแม้“ปรมัตถ์(พระเจ้า)”ไม่มี“การยื่นส่วนใด
ออกมาสัมผัสแตะกับคนได้เลย” อยู่ไหนก็ไม่รู้ อยู่คนละ
สัดส่วน ไกลแสนไกลลิบลับลึกลับ มีดลับมิดลับด้วย
ซ้ำ จึงไม่มี“โอฟาริกอตัตา” มีแต่“ปรมอตัตา(ตัวตนที่ยิ่งใหญ่)
ของตนเองแค่นั้น”หาขึ้น-หาเนื้อ-หาตัว-หารูปไม่ได้เลย

“สมมุติธรรม-โอฟาริกธรรม”ไม่มีให้เห็นได้เลย

แม้แต่ภาวะ“มี(อตัถ)”อย่างยิ่ง ก็มีใน“ภาพ”ของตน
เองเฉพาะๆ ซึ่งไม่มีส่วนออกมามี“สัมผัส๕”กันเด็ดขาด

จึงไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่จะ“สัมผัสด้วยทวาร ๕”
กับความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”ได้เลย

(๒๓๐) อัดตาที่เป็น“พระเจ้า”จึงสัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้

“พระเจ้า”จึงลึกลับที่สุด เพราะไม่มี“สัมผัส”อะไร
กับใครเลย โดดเดี่ยว เดี่ยวแต่แท้ ๆ

มีแต่“คน”เท่านั้นที่“ตาย”แล้ว“วิญญาณ”จะต้องไป
หา“พระเจ้า” แล้วพระเจ้าจะส่งลงนรกหรืออยู่สวรรค์

เพราะ“ลัทธิเทวนิยม”เองไม่มีใครใด ๆ ที่เป็นมนุษย์
ในโลกจะสามารถรู้ร่วมหรือเห็นร่วมความเป็น“พระเจ้า”โดย
การสัมผัสทางทวาร ๕ ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความปรากฏที่
เห็นได้(ปาตุภาวะ)หรือเป็นปรากฏการณ์(phenomenon)ซึ่ง“ร่วม
รู้ร่วมเห็น”ยืนยันกันแจ้งชัดจริงแท้ได้เป็น“สัจฉิกตา(แจ้งจริง)
หรือสัจฉิกัตวา(แจ้งจบ)”ในโลกสันนิวาส(การอยู่ร่วมกัน)นี้หรือ
ใน“อาโลก”(โลกที่เห็น ๆ กันได้ด้วยแสงของดวงอาทิตย์)นี้เลย

จึงไม่เป็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นแก่มนุษย์ในโลกด้วยกันเลย
แม้แต่คนที่สอง(ปาตุสัจจะ) จึงแต่ละคนต่างคนต่างก็“กำหนด
สมมุติพระเจ้า”ขึ้น ว่ามี“พระเจ้า”อยู่เฉพาะตนเท่านั้น ไม่
ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ไหน? เก่งแค่ไหน? รู้ยิ่งยอดแค่ไหน? ทำอะไร
ได้ยิ่งเยี่ยมไหน? บันดาลอะไร ๆ ก็ได้จริงแค่ไหน? ฯลฯ

เพราะแท้จริงก็“เราเอง”นี่แหละคือ“อัดตาหรือ

อาตมมัน” ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ไหน? เก่งแค่ไหน? รู้ยิ่งแค่ไหน? ทำอะไรได้ยิ่งยอดไหน? บันดาลอะไร ๆ ได้จริงแค่ไหน? ฯลฯ ที่เรียกว่า“ปรมาตมมัน”ที่หมายถึง“ตัวตนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” เป็น“โอฬาริกัตตา”ที่สุดแห่งที่สุดปานใด ก็“เราเอง”นี่แหละ มันไม่ใช่“พลังงานพิเศษ”ที่ลึกลับอยู่ที่ไหนหรอก ที่ จะ“ช่วยเรา” หรือหลงว่า“มีอะไรอยู่-อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้จักรู้แจ้งเลยจริงๆ” แต่ก็หลงเชื่อว่า คอยช่วยคนทุกคนอยู่

(๒๓๑) “ตัวตน”หรือ“อัตตา”นั่น คือ“ตัวเอง”ช่วยตัวเอง

“ตัวใครก็ตนเอง”เท่านั้นแหละที่ต้องช่วย“ตัวเอง”จริงๆแล้ว ไม่มีใคร“ช่วยเรา”หรอก นอกจากตัวเอง ดังนั้น ศาสนาที่นับถือ“พระเจ้า”จึงมีคำพูดว่า “จงช่วยตัวเองก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยท่านภายหลัง” ความหมายแท้จริงก็คือ “ตัวเราเอง”เท่านั้นเองที่“ช่วยตนเอง” ความจริงไม่มี“อำนาจลึกลับยิ่งใหญ่”ที่ไหนหรอกที่“ช่วยเรา”

ก็ตรงกับศาสนาพุทธที่ว่า“ตนเป็นที่พึ่งของตน(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)” เพราะเมื่อเรา“ช่วยตัวเองได้แล้ว-สำเร็จแล้ว” ก็ไม่ต้องไปกวนใจ“พระเจ้า”ให้เป็นภาระเลย เพราะตัวเราเองทำเองสำเร็จแล้วนี่!

ศาสนาพุทธจึงไม่ต้องไปรอ“พระเจ้า”มาช่วยทีหลัง “ตนเป็นที่พึ่งของตน(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)”ก็เป็นอันเสร็จแล้ว

ก็จบแล้ว ในตนเอง เพราะ“อิตตา”มันตัวของตนเอง

จึงไม่ต้องรบกวน“พระเจ้า”เลย ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ของ
“พระเจ้า” ไม่ว่าท่านจะอยู่ในที่ไหน จะมี“พระเจ้า”หรือไม่มี
แต่ความเป็น“ตัวตนของคนในตนเอง”นี้ เมื่อได้
ความเป็นตัวตน(อิตตปฏิลาโภ)”

(๒๓๒) “กายพระเจ้า”นั้น คืออย่างไร? เป็นไหน?

เพราะ“กาย”ของ“พระเจ้า”ที่คนแต่ละคน“ยึดถือกัน”
ล้วนเป็น“นิรมานกาย” หมายความว่า เป็น“กาย”ที่ตนเอง
เนรมิตขึ้นในใจเองคนเดียว คนใดก็ของคนนั้นเท่านั้น

ซึ่งไม่เป็น“สัมโมคกาย”(เพราะไม่มี“กาย”ที่ใครอื่นร่วมใช้สอย,
กินเสพด้วยกันได้เลย) เพราะเป็น“กาย”ที่แม้ตนเองก็“ไม่เห็นพระเจ้า”
นี้เลย เพราะ“พระเจ้า”ไม่มี“รูป”ภายนอกให้เห็นได้ “นาม”ภายใน
ก็ไม่มีใครสัมผัสได้เลย ซึ่งไม่มีใครเห็นได้เลยทั้ง“รูป”และ
ทั้ง“นาม” “พระเจ้า”จึงไม่เป็นแม้แต่“อาทิสมานกาย”

เพราะ“พระเจ้า”ไม่มีทั้ง“รูป” และไม่มีทั้ง“นาม”
สรุปแล้ว “ไม่มีพระเจ้าที่เป็นทั้งกาย-ไม่มีทั้งจิต”เลย
ในที่ไหน ๆ? หรือมี“ตัวจริง”อย่างไร?

“ตนเอง”แท้ ๆ ที่มี“ความยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)”ว่า
“พระเจ้า”มีอยู่ แล้วก็“เนรมิตพระเจ้า”มา“มี”เอง จึงเรียกโดย
ภาษาว่า“นิรมานกาย”

และ“กาย”ก็เป็น“กายที่อุปาทาน(ความยึดมั่นถือมั่น)ว่า มี‘ตัวตนเอง’เอาเองอีกด้วย ผู้อื่นคนใดก็ไม่เกี่ยวด้วยเลย

“กาย”ที่ไม่มีแม้แต่ความเป็น“กาย”(เพื่ออยู่ลมๆแล้งๆ จริงๆแท้ๆ) หลง“ความสูญญ”ว่าเป็น“ตัวตน”เอาเองคนเดียว

ความสับสนวุ่นของ“ความว่างเปล่า”กับ“ตัวตน”ที่ มันทับซ้อนซ้อนนอกหลอกตนเองได้อย่างสนิทเนียนที่สุด

“ความจริงยิ่งใหญ่”หรือ“พระเจ้านี่จึงตีกรอบจำกัดอยู่ เฉพาะ “ตนเอง”แต่เดียวดายเดี่ยวโดดแท้ๆ มันก็เป็น“ความ อิสระแท้” ความอิสระที่โดดเดี่ยวเดียวดาย“ของตน”แต่เพียงผู้ เดียว เปล่าๆ ไม่เป็น“ความอิสระ”ที่เป็นปรมาตถสัจจะแท้จริง ได้เลย แม้แต่“ความอิสระ”ก็แท้! ก็เท็จ! ..พินิจคิดดูกันดี ๆ เกิด

เพราะมัน“เลยเกิดหรือสุดโต่ง”ไปจาก“ความอิสระ” ที่ต้อง“รู้ร่วมกันกับผู้อื่น” มีผู้อื่น“ตกลงด้วย”ว่าอย่างนี้คือ “ความอิสระ” มันไม่มี“ผู้อื่น”แม้หนึ่งคนร่วมรู้-ร่วมเห็นด้วย- ร่วมพิสูจน์-ร่วมตัดสินใจเลย-ร่วมยืนยันด้วยเลย มันมีแต่“ตนเองโดดๆเดี่ยวๆเดียวดาย”รู้เองเห็นเอง ตัดสินเอง ตอบเอง ว่า“ตนเองอิสระ” ใครรับรอง ใครเห็นด้วย ไม่มีเลย!!!!

(๒๓๓) “ความอิสระ” ที่แสนเพ้อเจ้อ อยู่โดดเดี่ยว เดี่ยวโดด

แท้จริงนั้น“มันเลยกรอบของความเป็นอิสระที่เป็น สัจจะ” จะเรียกว่าเป็น“สมมุติสัจจะ”ซึ่งหมายถึง สัจจะที่มีคน

ร่วมรู้ด้วยและยอมรับกันก็ไม่ได้ หรือแม้จะเรียกว่า“ปรมัตต
สัจจะ”ก็เป็นแค่“เฉพาะตัวกำหนดเอง-รู้อยู่คนเดียว-เพื่อยู่
คนเดียว” ซึ่งจะเป็นอะไรก็ได้ ตามแต่ตนคิดปั่นลมๆแล้งๆ
ขึ้นมาก็สร้างวิมาน(นิรมาน)ขึ้นมาเองได้สารพัดปั่นน้ำเป็น
ตัวอย่างไรก็ได้แท้ๆ เพื่อยู่-มีอยู่-เป็นอยู่คนเดียว

หลงว่าเป็น“ของแท้ของจริงที่แท้ที่เที่ยง”อยู่เฉพาะ
ตนคนเดียว จึงเป็น“สัญญาะ นิจจาณี”ของตนเดี่ยวๆโดดๆ

“มีภาวะเองคนเดียว” ไม่มีใครสมมุติด้วยหรือไม่มี
ใครร่วมรู้-ร่วมตกลงด้วยเห็นด้วย-ยอมรับด้วย-ยืนยันด้วย
เลย เราจึงมี“พระเจ้า”ของเรา ที่เรายอมรับของเราแต่เพียง
ที่เรา“สมมุติขึ้นในใจของเรา”คนเดียวนั่นเอง แท้ๆ

เพื่อไปกับลมๆแล้งๆ ผันเอง ปั่นเอง เท่านั้น

แท้ๆก็คือ “ความว่างเปล่า”ที่เรา“ปั่น”ขึ้นมาเอง

จะเป็น“ปรมัตตสัจจะหรือหลงว่าเป็นความจริงที่ยิ่ง
ใหญ่ปานใดขนาดไหน” มันก็คิดเอา-นึกเอา-ยึดเอาได้ทั้งนั้น

จริงหรือไม่จริง ไม่มี“คนผู้อิสระเสรีอื่นที่สัมบูรณ์”เป็น
ผู้รับรอง“ความจริง(สัจจะ)”นั้นเลย ไม่มีเลย ไม่รู้ด้วยได้เลย

แล้วจะถือว่าเป็น“ความจริงหรือสัจจะ”กัน มันก็
“จริง”อยู่แต่เดี่ยวเดียวดาย ไม่มีใครรับรองยืนยันเลยด้วย

คุณผู้ยึดถือ“อันนั้น-สิ่งนั้น-ภาวนานั้น”ก็เพื่อเจ้อคน
เดียว ผันเพื่องไปแบบไหนก็ได้ตาม“ความฟุ้งซ่าน”ของตน

อีกอย่างที่ไม่อิสระ”แท้ที่สุดก็คือ “พระเจ้า”จะมีแต่

“การบังคับให้คนอื่นเชื่อ แล้วอ้างว่านั่นคือ“พระเจ้า”ที่ใหญ่ยิ่งที่สุด ไม่มีใครใหญ่ยิ่งกว่า ต้องเชื่อ“พระเจ้า”นี่เท่านั้น” บังคับคนอื่นห้ามแย้งใดๆด้วยนะ!!! ชินแย้ง“บาป”นะ!!!!!!

ชัดเจนขึ้นบ้างมั๊ยใน“นัยสำคัญ”ของคำว่า“อิสระ” ชนิดที่ยังไม่ใช่“ความอิสระ”ตาม“สมมุติธรรมและปรมาตมธรรม” ที่สามารถร่วมกันในความเป็นมนุษย์ในโลกสันนิบาต

(๒๓๔) “ปัญญา”ที่รู้ยิ่งว่า“อิสระ” คืออย่างไร? เป็นไหน?

เพราะคำว่า “อิสระ”นี้ ต้องมีภาวะ“สระ ๓ เล้า”ร่วมกันอยู่ ซึ่งได้แก่ “ความรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นตัวเรา” ว่า มีอยู่อย่างไร? และ“ผู้อื่น-อันอื่น” มีอยู่อย่างไร?

แล้วมัน“อิสระ”จากกันนั้น เป็นไหน?

“อิสระ”คือ “หลุดพ้นจากอันอื่น” ตั้งแต่เราหลุดพ้นจาก“อีกอันหนึ่งที่เราก่ียวพันหรือผูกพันอยู่” ถึงขั้นผูกพันอยู่ ที่มันขาดไม่ได้ แต่เราก็“หลุดพ้น”ตัดขาดมาได้ ชนิดที่ไม่ต้องพึ่งสิ่งนั้น ไม่ต้องห่วงหา ไม่โหยหา ขาดเยื่อขาดใยไม่ต้องทุกข์เลยเมื่อไม่มีสิ่งนั้น ไม่ต้องสัมผัสแตะต้องสิ่งนั้นแล้วที่สุดแม้สัมผัสสิ่งนั้นอยู่ก็“ไม่มีความรู้สึก”ผลึกหรือดูดเลย มีความรู้สึกกลางๆ เฉยๆ ว่างๆ คือ “เนกขัมมสติอุเบกขา”

แต่เราก็สามารถสัมพันธ์อยู่กับสิ่งเหล่านั้นได้ร่วมงานกันด้วยดีมีประโยชน์ช่วยเหลือสนับสนุนกันด้วยซ้ำ อย่าง

สมัครใจเอง หรือจะไม่ทำงานร่วมอยู่ด้วยก็ได้ โดยไม่มีอะไร
ขัดข้องเลย ไม่มี“ปัญหา”เลย มีแต่“ปัญญา”ชัดเจนทุกอย่าง
เรามาขยาย“ความอิสระเสรี”ที่ลึกซึ้งสุดลึก สุดวิเศษ
สุดพิสดาร กันดูบ้าง

(๒๓๕) คนรู้อย่างได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”

เริ่มต้นจาก“ภาวะว่างเปล่า”และ“ความเคลื่อนไหว”
กระทั่งเป็น“พลังงาน”ละเอียดเล็กสุด ด้วยการใช้“บัญญัติ”
เป็น“คำพูด-ภาษา” แล้วสร้างสมมุติที่เป็น“สระ-พยัญชนะ”
กำหนดเรียก“สัจจะ”ต่าง ๆ กันขึ้นมา

เริ่มภาวะ“สระ ๓ เล้า”แรกก็คือ “อะ-อา-อิ” ๓ สระนี้
ที่จับตัวกันขึ้น เป็น“ตัวตนตนแรกเริ่มแห่งตัวตน” โดยมี“อะ
กับอิ”สลับกันเป็นประธานทำงานก่อสร้างตัวตนคือ“อา”เกิด
“อาสยหรืออาสัย(ตัวเรากำลังถูกสร้างด้วยพลังงานที่ใช้พยัญชนะเศษ
วรรคคือ ส..กับ..ย เริ่มจาก อะคือ ๑ แล้วก็ อาคือ ๒ เพิ่มขึ้นทีละก้าวแล้วก็
เป็น ๓ คือ อิ ต่อมา)”

อะ-อา-อิ นี่เป็น ๓ เล้าแรกแห่งตัวตน “อะ-อา-อิ”
เป็น“สระ”ทั้งนั้น ยังไม่ถึงขั้นเป็น“พยัญชนะ ๕ วรรค”

“สระ”นี้ยังเป็นอักษรหรือยังเป็นตัวหนังสือที่คู่กับ
“พยัญชนะ” เริ่มต้นก็ยังเป็นภาวะแค่“สระ” ยังไม่ใช่แม้แต่
ภาวะที่ต้องใช้ตัวหนังสือขึ้น“เศษวรรค”มาใช้สื่อสภาวะเลย

“วิวัฒนาการ”ก็มีขึ้นไปตามลำดับ ซึ่งเป็น“ตัวตน”ที่เจริญขึ้นหรือเสื่อมลงด้วย“วิชา”หรือ“อวิชา”ของแต่ละคนตามสังขารธรรมที่เกิดขึ้นเป็นจริงในจิต“ปัญญา”

(๒๓๖) สภาวะกับบัญญัติจะทำให้ความฉลาด“ปัญญา”

และเมื่อเป็น“ตัวตน”แล้ว ก็เป็น“ตัวเอง”ที่มีขึ้นมาในโลก จนกว่าจะโตก้าวหน้าขึ้นมาจาก“อุตุนิยาม” แล้วก็พัฒนามาเป็น“พีชนิยาม” แล้วจึงจะพัฒนามาถึงขั้น“จิตนิยาม”ที่เป็นสัตว์ ถึงขั้นสัตว์ที่เป็น“คน”จึงจะสามารถเรียนรู้ความเป็น“กรรมนิยาม” และปฏิบัติตนให้บรรลุ“ธรรมนิยาม”จากเจริญทาง“โลกียธรรม”วนเวียนเป็น“กุศล-อกุศล” สูงขึ้น-ต่ำลง อยู่ยาวนานจนกว่าจะเจริญ“ธาตุจิต”เป็น“อัญญธาตุ”ข้ามตระกูลของ“โลกียธรรม”ไปเป็น“โลกุตระธรรม”ที่ไม่เวียนวนลงต่ำอีกตามลำดับ แล้วสูงขึ้นๆ กระทั่งจบอรหัตต์ไปเป็นรอบๆ และสูงที่สุดถึง“สัมมาสัมโพธิญาณ”ได้

“ธรรมนิยาม”ที่เจริญเป็น“สัตว์”ก็จะวิวัฒน์พัฒนาจิตวิญญาณของสัตว์แต่ละตัวอยู่ยาวนานแสนนานสะสมวิบากกว่าจะเจริญพัฒนามาเป็นคนได้ แม้กระนั้นก็ยังเป็นคนกว่าจะเจริญขึ้นมาเป็นคนผู้มี“คุณธรรมสะสมใส่วิบากตัวเองเป็นคนดีทางโลกีย์”ได้ และพยายามให้มันตั้งมั่นถาวรเพราะเข้าขั้น“โลกุตระธรรม” ก็อีกนานแสนนาน

แต่โลกียธรรมมันไม่มี“คุณภาพของคุณธรรม”ทรงอยู่ถาวรยั่งยืน ตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก ไม่มีอะไรหักล้างได้อีก หรือไม่กลับกำเริบ ได้หรือก ถ้าไม่ใช่“โลกุตระธรรม”

ซึ่งจะต้องศึกษาความเป็น“สภาวะธรรม”ที่อธิบายได้ด้วย“บัญญัติ”กันสุดแสนยาก แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้“ความจริง”นี้มาเปิดเผยให้คน“รู้ตาม”ได้แท้จริง แล้วสอนคนด้วย “บัญญัติ”เพื่อใช้หยั่งเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะธรรม”จนได้

(๒๓๗) ความรู้ชั้น“ปัญญา”จึงทำให้รู้แจ้ง“ธรรมนิยาม๕”

คนผู้ที่“ภูมิรู้”ยังไม่สามารถจะ“รู้”ในขั้นสูงกว่า“ภูมิตนเอง”ได้นั้น ก็เป็นการสุดวิสัยจริง ๆ จึงเรียกว่า“อจินไตย”

“การเกิด-การตาย”ของสัตว์โลกชั้น“จิตนิยาม”(reincarnation, rebirth) จึงเป็นเรื่องที่สูงส่งสุด ๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ชั้นสามารถแยก“รูป-นาม”ไว้ แล้วแยก“ธรรมธาตุ”ต่างๆ ออกจำกัดความไว้เป็น“ธรรมนิยาม ๕ (อตุณิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม)”ให้มนุษย์ได้รู้ได้เรียนตามนั้น ถึงจะรู้

จึงไม่ใช่“ความรู้”ขั้นสามัญปุถุชน ของความฉลาดแบบ“เฉกา(ความฉลาดทางโลกิยภูมิ)”จะพึงรู้ได้

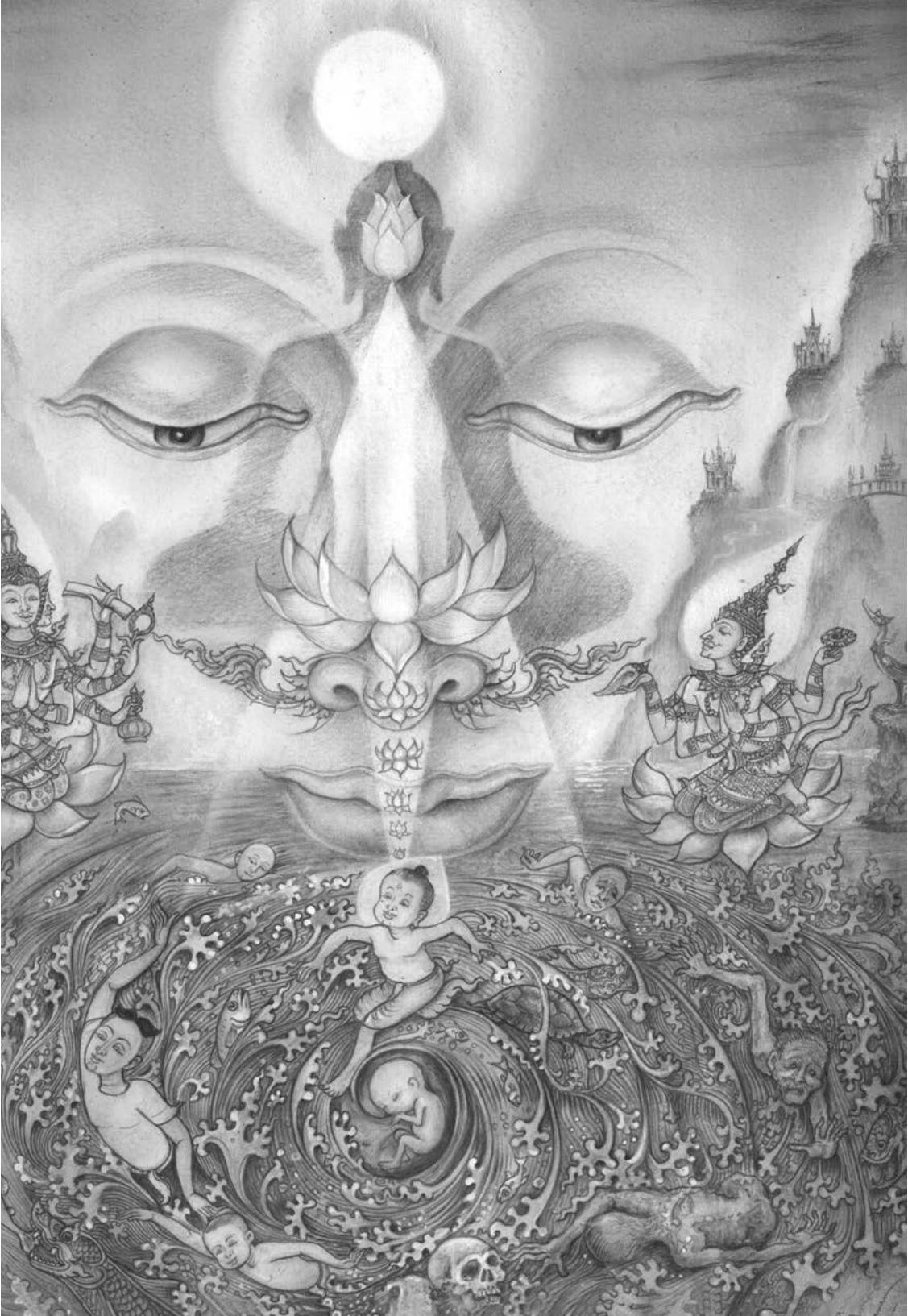
แต่เป็น“ความรู้”ที่ต้องเรียกว่า“ปัญญา”

(๒๓๘) สัตว์โลก“เกิด-ตาย”วนเวียนนับชาติไม่ได้จริง ๆ

“ปัญญา”นี้เป็น“ปัญญาธิเฉพาะ”สำหรับ“จิตนิยาม”ชั้นโลกุตระกันแท้ ๆ ที่แยกแตกต่างไปจากสภาวะและบัญญัติของโลกีย์เป็นคนละ“ความจริง”และคนละ“ความรู้”กันแล้ว

จริง ๆ แล้ว “ความรู้หรือความฉลาด”ในศาสนาอื่นจะใช้บัญญัติว่า“ปัญญา”เรียกไม่ได้เลย เพราะ“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกีย์หรือเทวนิยมนั้น เจริญได้สูงสุดปานใดก็วนเวียนอยู่ในตระกูลของโลกียะ เป็นได้แค่“เงโก”เท่านั้น

ดังนั้น การศึกษาที่ศึกษามี“ความรู้”จาก“ความจริง”ได้สูงสุดจากความเป็น“คน”แค่ในร่างมนุษย์“ชาติเดียว”เท่านั้นตามที่“ศาสนา”ที่ไม่เรียนรู้“การเวียนว่ายตายเกิด”มาเป็น“คน”หรือเป็น“สัตว์”อยู่ในโลก“สันนิวาส”คือ ชาติที่เกิดมาเป็น“มนุษย์”ในโลก ไม่ว่าจะยุคกี่ปีใดปางใดในเอกภพไหนก็ตาม ตายจากความเป็น“คน”แล้วก็หมดการศึกษาความเป็น“มนุษย์”จาก“การเกิดจริง-ตายแท้”ในร่าง“กาย”อันประกอบขึ้นด้วย“มหาภูต ๔ กับจิตนิยามครบเวทนา,สัญญา,สังขาร,วิญญาณ”ที่ศึกษาได้จาก“รูป ๒๘ กับนาม ๕”และต้องลงมาเกิดใน“โลกสันนิวาส”จึงจะได้ศึกษาความเป็น“โลกกับอตฺตา”กันจริง ๆ นั้น อันต้องศึกษาจากความเป็น“คนจริง-มนุษย์จริง”ที่มี“โลกจริง”มี“พระอาทิตย์แท้”เป็น“อาโลก”ถ่วงครบ จึงจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”สัมบูรณ์ได้

มันก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“สัตว์โลก”ที่เกิด-ตายและตาย-เกิด วนเวียนอยู่ใน“โลกสันนิวาส”ที่อยู่ร่วมกันกับสรรพสิ่งที่เป็น“ธรรมนิยาม ๕” หรือใน“อาโลก”ที่มีแสงสว่างของพระอาทิตย์ดวงเดียวกันอยู่ที่นี่ ที่สามารถพัฒนา“ธาตุจิต-ธาตุวิญญาณ”ของตนให้สูงขึ้นๆ จนบรรลุ“อรหัตต์” และสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สูญสิ้นความเป็น“อัตตา”หรือเป็น“ปรมาตมัน”ใด ๆ อยู่ในมหาจักรวาลกันอีกแล้ว ได้แน่นอน

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการเวียนวนคือ“ความเป็นโลก” หรือการเกิด-การตายของความเป็น“อัตตา”จาก“ธรรมนิยาม ๕” แน่แน่นอนเช่นกัน
...เข้าใจชัดขึ้นมั๊ย?

(๒๓๙) สัตว์โลกที่ไปอยู่กับพระเจ้า “เกิด-ตาย”ชาติเดียว

เพราะฉะนั้น ผู้หลงผิดว่าคนมี“ชาติเดียว” เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดอยู่กับ“พระเจ้า” จากนั้นก็เป็นเรื่องของ“พระเจ้า”ที่จะตัดสินพระทัยเองบัญชาให้คนนั้นคนนี้ตกนรกหรืออยู่สวรรค์ร่วมกับ“พระเจ้า”ไปนิรันดร์ จึงไม่สามารถจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“โลก”กับความเป็น“อัตตา”ในความเป็นสัตว์” ครอบคลุมเป็น“อันทคาหกทิฏฐิ ๑๐”ได้เลยเป็นอันตราย เพราะไม่มี“กาย-จิต”ให้ศึกษา

ความเป็น“อาดมัน”คือ ภาวะ“๓ เล้า”ของพลังงาน“จิตนิยาม” ได้แก่ “พลังงานบวก(ชาย = H)-พลังงานลบ(หญิง = S)-และประธาน(คือเราเอง= I)เป็นผู้จัดการบังคับบัญชา“พลังงานจิต” ๓ เล้านี้ เริ่มตั้งแต่เป็น“พีชนิยาม”ก็จัดการด้วย“พีชธาตุ”และถึงขั้น“จิตนิยาม”สูงขึ้นก็จัดการด้วย“วิญญูณธาตุ”อันมี“เวทนา-สัญญา-สังขาร”เป็นหมวดของ“เจตสิก ๓”ดำเนินการทำงานอยู่ตลอดเวลาในความมีอยู่ของ“จิตนิยาม”ไปกับความเป็น“กาล”อันยาวนาน และ“กรรม”อันมากมาย

ซึ่งจะเกิด“กรรมนิยาม(มีลักษณะ dynamic)”และ“ธรรมนิยาม(มีลักษณะ static)”โดยมี“อัตตาหรืออาดมัน”เป็นปรมาณูหนึ่ง(nucleus)ที่มี I (พลังงานประธาน)เป็นผู้จัดการ S(พลังงานลบ)กับ H(พลังงานบวก) อยู่ในวงวนหรือวงวิญญูณของ“๓ เล้า”ของ“จิตนิยาม”ในโลกนี้ ที่มีความเป็น“โลก”ก็หลากหลายนัยะหลายหลากมิติ ความเป็น“อัตตา”ก็มากมายมิติ มากมายนัยะ

เพราะเป็น“คน”แค่ชาติเดียว แล้วต้อง“ตาย”ไปให้“พระเจ้า”ตัดสินว่าจะลงนรกหรือจะอยู่สวรรค์กับ“พระเจ้า”

(๒๔๐) เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดี๋ยวนี้อะไรที่โอกาสหมด

ดังนั้น ชีวิต“คนหรือมนุษย์”ที่มี“การเกิด-ตาย”แค่เพียงอาศัยอยู่“ในโลก”ชาติเดี๋ยวนั้น แล้วก็ไม่มีชีวิตเป็น“คน”อยู่ต่อ เพราะต้องตายไปอยู่กับ“พระเจ้า” มันก็ไม่ได้

เรียนรู้ทั้งความเป็น“โลก”หลายยุคหลายสมัย และความเป็น“คน”ที่มี“อัตตาในคน”อันแตกต่างกันหลายหลากมากมาย “กรรม” มากมาย “วิบาก” เหลือเกิน นับไม่ถ้วนในกาละมันก็หมดโอกาสที่จะได้เรียนรู้จาก“กรรม”ที่ไปกับ

“กาล”อันมีเหตุมีปัจจัยที่ครบ“ของจริง”ที่ได้เรียนรู้จริง

เพราะ“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”นั้น จะเกิด“กุศล-อกุศล”มากมายนับไม่ถ้วนที่สะสมเป็น“วิบาก” และจะปฏิบัติเป็น“อกุศล,บาป”นั้นแหละมาก แต่เป็น“บุญ”นั้นยากมากที่จะชำระ“บาป”ชำระ“อกุศล”ได้เป็นโลกุตระชั้น“ปัญญากิสังขาร”

เพราะไม่ได้เรียนจากการสัมผัสของจริง ไม่ได้รู้อย่างถูกอย่างต้องละเอียดครบครันจนกระทั่งมากมายเพียงพอ ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็น“โลก”ก็ดี ในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ก็ดี ได้ทั่วถ้วนครบกระบวนการ-จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกระบวนการธรรม บริบูรณ์ สัมบูรณ์จริง

เพราะเป็น“คน”ชาติเดียว แล้วรีบ“ตาย”ไปเสียนี้!

ก็ไม่ได้ศึกษา“อเนกคานิกทฎฐิ ๑๐” ที่มี“กาย”มี“จิต”ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”ของความเป็น“คน”ให้ศึกษา จึงไม่มีเหตุปัจจัยให้ศึกษา ก็ไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมีที่สุด ๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.อัตตาอันนั้น สรีระก็อันนั้น ๖.อัตตาก็อย่าง สรีระก็อย่าง ๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มีอยู่ ๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่ ๑๐.สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่ ได้

อย่างสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธบริบูรณ์สมบูรณ์
เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดียวแท้ๆ จึงหมดโอกาส

(๒๔๑) ภาษาที่เรียกผู้บรรลุโลกุตระ ๓ คำ ที่ใช้ชี้ธรรม

ซึ่งมี“ความจริงและความรู้”ของ“มนุษย์”อีกมากกว่า
มาก ตั้งแต่เริ่มเป็น“คน”ปุถุชนชั้น“อเวไนยสัตว์”ที่ต่ำสุดก็
ต้องเวียนเกิด-เวียนตาย“ต่ำลง-สูงขึ้น”แล้วก็“สูงขึ้น-ต่ำลง”
ด้วยอวิชชาจนนับชาติไม่ถ้วนตามวิบากของแต่ละคน

จนกระทั่งเป็น“คน”ปุถุชนชั้น“เวไนยสัตว์”ก็ต้องหมุน
เวียน“ต่ำลง-สูงขึ้น”และ“สูงขึ้น-ต่ำลง” ด้วย“ความไม่เที่ยง
(อนิจจัง)”ที่อวิชชาของตน วนเวียนอีกนับชาติไม่ถ้วน

ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าสามารถทำให้คน
ปฏิบัติธรรมเกิด“จิตใจ”บรรลุการเกิดใหม่เป็นผู้เจริญเข้าสู่
สู่“โลกใหม่”ที่เป็น“โลกอื่น”แตกต่างไปจาก“โลก”โลกียะได้แท้

เป็น“การเกิดได้”ด้วย“กรรม” ซึ่งผู้จะเกิดได้นอกจาก
มีความรู้ใน“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตตินิยาม”แล้ว ก็ต้องรู้จักรู้
แจ้งรู้จริงใน“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”อย่างสัมมาทิฐิจึงจะ
สามารถบรรลุ“โลกุตระธรรม”ได้จริงแท้ มีความรู้“ปัญญา”จริง

จึงจะเป็นผู้จัดการกับ“กรรม”ของตนให้เป็น“กรรม
โยนิ”ถึงขั้น“โยนิโสมนสิการ”บรรลุธรรมสำเร็จผลจริง

ผู้มีแค่ความรู้“เฉโก”อยู่ ความรู้ยังไม่ใช่“ปัญญา”จริง

ยังไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”ของโลกุตระธรรมแท้ได้ เพราะยังไม่มี“ปัญญา” มีอยู่แต่“เงโก” ยังเป็น“อเวไนยสัตว์”

ต้องเป็น“เวไนยสัตว์”ขั้นมีปัญญา” จึงจะ“รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง”สังขาร”เหล่านี้ได้จริง ที่ลดการเวียนเกิด-เวียนตาย ต้องมี“การศึกษา”แท้จริงเจริญถึงขั้น“อาริยมุมิ”เป็น“โลกุตระ” ซึ่งมีถึง ๔ ขั้นคือ โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์

จึงจะสามารถชัดเจนแจ่มแจ้งความเป็น“โลก” และ ความเป็น“อิตตา”ที่มี“ความเจริญ”เข้ากระแส“โลกุตระภูมิ”

ซึ่งมีภาษาที่ใช้กันอยู่ ๓ ชนิด” เรียกว่า “อารยะ” บ้าง “อริยะ” บ้าง “อาริยะ” บ้าง ภาษาคำว่า“อารยะ-อริยะ”ทุกวันนี้คนได้พากันเข้าใจผิดเพี้ยนไปจาก“สภาวะธรรม”แท้ ๆ แล้ว

โดยเฉพาะ“ความเจริญ”ที่เป็น“อาริยะ”นั้น ต้องรู้และ ต้องเป็นจริงมีจริงเองให้ได้ครบครันก็เป็น“อาริยบุคคล”ที่ สัมมาทิฏฐิด้วยโลกุตระธรรม จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์ และสัมบูรณ์ได้แจ้ง ๆ จริง ๆ แน่ ๆ คมชัดลึกตรงแม่นยำถูกต้อง

อาตมาเจตนาใช้คำว่า“อาริยะ”เพราะคำว่า “อารยะ” กับ“อริยะ”ทุกวันนี้พากันเข้าใจผิดเพี้ยนออกจาก“สารัสสะ” ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ไปหมดสิ้นแล้ว อาตมาจึงไม่ถนัดที่จะใช้

ที่จริงนั้น “อารยะ”หรือ“อริยะ”แม้“อาริยะ”นั้นมีความหมายเหมือนกัน คือ ผู้บรรลุนิพพานทางศาสนาพุทธ เพียงแต่ ว่า “อารยะ”เป็นภาษาสันสกฤต ส่วน“อริยะ”นี้เป็นภาษาบาลี ส่วน“อาริยะ”นั้นเป็นภาษาสันสกฤต เช่น“พระศรีอาริยมุต

“ไตรย” แต่มาถึงนี้มันเสื่อมไป มันผิดเพี้ยนกันไปตามความเสื่อมของคน อาตมาเห็นว่าทั้ง“อารยะ”ทั้ง“อริยะ”ล้วนเพี้ยนผิดไปจากสัจสาระของสภาวะธรรมจริงแท้แล้วจึงขอเอาคำว่า “อาริยะ”มาใช้แทนเสียเลยเพื่อยังพอจะชี้สารสัจจะได้บ้าง

“อาริยะ”ก็ดี “อริยะ”ก็ดี “อาริยะ”ก็ดี จะต้องศึกษานัยสำคัญของความแตกต่างกันให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงจะสามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จากความเจริญที่เป็น“อารยะ”เท่านั้นได้ หรือแม้แต่ความเจริญที่เป็น“อริยะ”ที่มีฉันทิฏฐิกันไ้มาก หรือหลงผิดกันไปเกือบหมดแล้วทุกวันนี้ มันแทบไม่มีความหมายถูกต้องเดิมแล้ว ก็ต้องมาศึกษาปฏิบัติให้ถูกต้องกันใหม่ แล้วปฏิบัติกระทั่งบรรลุมรรคผลกันใหม่กันจริงๆ

เพราะ“มรรคผล”ที่ได้กันอยู่ทุกวันนี้ มันผิดเพี้ยนไปแล้วจริงๆ มันไม่ถูกต้องตามพระวณะะ ตรวจสอบให้ละเอียดกันเถิด

(๒๔๒) “อาริยะ”ต้องมีสภาวะธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จึงจริง

“ความเจริญ”ทุกวันนี้ แม้ในศาสนาพุทธ ก็หลงยึดได้“ความเจริญ”กันแค่แบบ“อารยะ”เท่านั้น เต็มสังคมพุทธ

“อารยะ”ยังเป็น“โลกียธรรม” ยังเป็นความเจริญแค่ “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”อย่างดีก็ได้เจริญที่“สุจริต”เท่านั้น นั่นคือ “ความเจริญ”ที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ยัง“ผิดศีล” แม้

“ศีล ๕” ก็ยังไม่ครบ เป็นต้น แม้แค่“ความเมาระดับ‘สุรา’”ที่มีความหมายเพียงขั้นต้นหยาบใหญ่ที่สุด” มิใช่แค่เมาเหล้ากันอยู่เท่านั้น แต่หมายถึง“ความเมาในโลกธรรม”ทั้งหลายที่ยังหลงมัวเมางมายติดยึดกันอยู่

หรือไม่ผิด“ศีลหยาบ” แต่ยังผิด“ศีล”ที่สูงขึ้น “ศีล”ที่มีอีกสูงขึ้นๆเป็นลำดับๆ ที่มีความหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีรภาพาโธ, ปุณนิสสัคคะ)อยู่อีกมาก ซึ่งมีนัยสำคัญที่ต้องศึกษากันอย่างถ่องแท้ ดีๆ

ตั้งแต่ยุคพระพุทธเจ้านั้นยังเป็น“อริยะ”ที่สัมมาทิฐิเป็น“อาริยบุคคล”ได้แต่ถูกต้อง“สัมมาปฏิเวธ”จริง แต่ปัจจุบันนี้คำว่า“อริยะ”ก็เข้าใจผิดเพี้ยนไปจากความถูกต้องเดิมไปหมดสิ้นแล้ว จึงต้องนำคำว่า“อาริยะ”มาใช้เรียก“ความเจริญของพระพุทธเจ้าแท้ๆ”แทนคำว่า“อริยะ” ต้องสาธยายอธิบายแจ่มแจ้งกันจนปากเปื่อยปากแฉะกันอยู่

มันยากเหลือเกินที่จะถอนอุปาทาน ที่ไปหลงติดยึด หลงเชื่ออย่างยึดมั่นถือมั่นไม่ถอดถอนใน“มิจฉาทิฎฐิ”กันอยู่เหนียวแน่น ให้หลุดพ้นออกมาเป็น“อาริยะ”ได้

(๒๔๓) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็ความเจริญแบบ“อริยะ”

ซึ่ง“อริยะ”นั้นก็นิยามกันว่า เน้นความเจริญของ“อัตตา”ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ“โลก” แต่“หนีโลก” ออกไปสู่ป่า หลีก

ลี้หนี่สังคมคน เป็นลัทธิหลงป่า จึงสุดโต่งไปทาง“จิตนิยม” มันจึงยังเป็น“แบบโลกีย์” ยังไม่ใช่“โลกุตระ”ที่สัมมาทิฐิ แม้ชาวพุทธส่วนมากในปัจจุบันนี้ จะไป“นิพพาน”ที่ยังเป็น ลัทธิ“คนเมืองคนบ้าน” แต่“ทิฐิ”ยังมี“อริยะ”ได้เท่านี้เช่นนี้

“ความจริงและความรู้”ยังไม่เป็น“อาริยะ” ศึกษาดี ๆ

ส่วน“อาริยะ”ซึ่งมีนิยามที่อาตมาเองเน้นในความเป็น “ศรีอาริยะเมตไตรย์(ศาสนาพุทธที่จะเจริญในข้างหน้าต่อไป)”ว่าเป็น ความเจริญของ“โลกุตระ” ที่ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้งความเป็น “โลก” และความเป็น“อัตตา” แล้วไม่ตกเป็นทาสของ “โลกและอัตตา” ก็คือ สามารถ“อยู่เหนือ”หรือ“หลุดพ้น” ความเป็น“โลก”และ“อัตตา”นั่นเอง

แต่“ความรู้”ยังไม่เข้าขั้น“โลกุตระ” ความจริงก็ยังไม่

หากเป็น“ความเจริญ”แค่แบบ“อาริยะ”กับ“อริยะ” เท่านั้น ที่คนผู้นั้นไม่มีความรู้หรือทฤษฎีที่จะต้องปฏิบัติ ตนมี“ธรรมะ ๒”คือ“รูป-นาม”หรือ“กาย”ซึ่งต้องมีการ“สัมผัส” อันเป็นเงื่อนไขสำคัญในการศึกษาแบบพุทธ จนกระทั่ง สามารถ“รู้จัก”อย่างแจ้งอย่างจริงของ“การเกิด-การตาย”ใน ความเป็นสัตว์โลกเป็นอันขาด

เพราะผู้ยังไม่มีความรู้หรือ“มิจฉาทิฐิ”จะไม่เข้าใจ ว่า ต้องมี“รูป-นาม”คือ ธรรมะ ๒ หรือ“กาย” ให้เราเรียนรู้ จากการ“สัมผัส” แล้วมันจะ“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”ให้ เรามี“สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-วิริยสัม

โพชฌงค์”ทำการปฏิบัติธรรม ได้ตลอดเวลา ก็จะมีเจริญ
“โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘” หรือเจริญ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

(๒๔๔) แบบ“อริยะ”มีนัยที่ผิดแผกจาก“อาริยะ”สำคัญยิ่ง

ทั้งนัยะของทฤษฎี-ของการปฏิบัติ-ของผลที่เกิด
ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั้นต้องมี“กาย”
มี“ธรรมะ ๒”ต้องมี“สัมมปปธาน ๔” จึงต้องมี“สํารวม
อินทรีย์ ๖” ต้องมีภายนอกสัมผัสสัมผัสกันอยู่ ไม่เช่นนั้น
นั้น ก็เป็น“การปฏิบัติผิด”ไปจาก“อปฺปนณกปฏิปทา๓”ไง!

เป็นการออกนอกพุทธศาสนา ชัด ๆ ก็คือ “แสวง
บุญนอกขอบเขตพุทธ” เพราะการหลับตาปฏิบัติ แกรม
ปิดทั้ง ๕ ทวารด้วยนั้น ไม่มีสิทธิ์จะเกิด“บุญ”ได้เลย

กล่าวคือ มัน“ไม่มีทางชำระกิเลส”ได้

ผู้ที่ปฏิบัติเอาแต่“หลับตา”ปิดทวาร ๕ คือ ปิดตา
หูจมูกลิ้นกาย ไม่รับรู้ใด ๆ ภายนอก จึงผิดไปจาก“การ
ปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อปฺปนณกปฏิปทา๓) ตั้งแต่ข้อแรก “ไม่มี
สํารวมอินทรีย์ ๖”กันแล้ว ...เข้าใจชัดมั๊ย?

“อปฺปนณกปฏิปทา ๓ (พตปฏ. เล่ม ๒๐ ข้อ ๔๕๕)”ซึ่งมี
อินทรีย์สังวร(สํารวมอินทรีย์ ๖)ไง-โภชนมัตตัญญูตา(ระมัดระวัง
ในเรื่องกินอาหารอย่าตกเป็นทาสกิเลส)-ชาคริยานุโยคะ(การเพียร
ให้ตนมีสติตื่นรู้ในการสัมผัสทั้ง ๖ และเรียนรู้ปฏิบัติด้วยการตื่นอยู่เสมอ)

การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงปฏิบัติธรรมได้ทุกขณะ ตลอดเวลาในชีวิต ทั้งในขณะทำอาชีพ(ทำสัมมาอาชีพะ)-ทั้งขณะมีการกระทำทุกอย่างอยู่(ทำสัมมากรรมันตะ)-ทั้งขณะพูด(ทำสัมมาวาจา)-ทั้งขณะคิดพิจารณา(สัมมาสังกัปปะ) ตามหลัก“มรรคอันมีองค์๘”ซึ่งต้องปฏิบัติ“มรรค๗องค์”นี้เอง

การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงมิใช่ต้องปลีกเวลาต่างหากไปปฏิบัติธรรมให้เสียเวลา ไม่ว่าจะทำมาน ทำสมาธิ ทำนิโรธ หรือทำให้เกิด“อธิจิต” พุทธทำได้ทุกเวลา ในที่ทุกแห่ง ไม่ต้องอยู่ในสถานที่เฉพาะเท่านั้น เพื่อปฏิบัติหา“ความจริงและความรู้” แล้วก็ทำการ“สะกิดจิตตนเอง”เข้าไป...เสียอีก ..ซึ่งไม่ใช่เช่นนั้นเลย

(๒๔๕) “อาริยะ”สำคัญอย่างไร? ต้องศึกษาให้ถ่องแท้จริง ๆ

พุทธนั้นมีการศึกษาที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ธรรมนิยาม ๕” เริ่มนับตั้งแต่มีพลังงานขึ้น “อุตุ(วัตถุ = ดินน้ำไฟลมอากาศ, พลังงาน)” และสูงขึ้นเป็น“ชีวะ”จาก“พีชนิยาม”คือพืชต่าง ๆ แล้วจึงจะสูงขึ้นเป็นขั้น“สัตว์”คือขั้น“จิตนิยาม”เริ่มตั้งแต่สัตว์ชั้นต่ำ แล้วพัฒนาสูงขึ้นไปตามลำดับของความเป็น“สัตว์” จากเป็น“เวไนยสัตว์”แบบโลกียะ สูงขึ้นเป็น“เวไนยสัตว์”แบบโลกุตระ จนกระทั่งสูงสุดแห่งที่สุดถึงขั้น“ตรัสรู้”เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันเลย

“เทวนิยม”มีความรู้เพียง“ปรมาตมน์”มีองค์เดียว มีขนาดเดียวคือ“พระเจ้า”เท่านั้นด้วย จึงมีเฉพาะ“พระเจ้า” องค์เดียวที่ลึกลับ”สัมผัสไม่ได้ด้วยทวาร ๕ จึงไม่เป็น “ความรู้และความจริง”ที่ศึกษากันได้ทั่วไปชั้นสากลเลย

และ“เทวนิยม”ที่มี“พระเจ้า”องค์เดียวนี้อยู่เพียงชั้น “การเกิด-การตาย”จากความเป็น“คนชาติเดียว” เมื่อ “ตาย”ไปก็ไปอยู่สวรรค์กับ“พระเจ้า”นิรันดร์ หรือไม่ก็ “พระเจ้า”พิพากษาให้ลงนรก จึงเป็นการศึกษาที่ไม่สามารถ จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”นิพพาน หรือรู้ความเป็น “มนุษย์อมตะ” ที่สามารถทำตนเองให้“ตาย”ชนิดที่“ดับ”อย่าง“สูญสิ้น”ความเป็นอาตมน์หรืออัตตาได้แท้จริง ไม่มี“อาตมน์”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”ใน“สวรรค์หรือนรก”ไหนได้อีกเลยนั้น

จึงเป็น“โลกุตรธรรม”ที่เหนือความสามารถในความรู้ และความจริงชั้น“โลกียธรรม”จะพึง“รู้แจ้งเห็นจริง”ได้แน่แท้

(๒๔๖) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ“อาริยะ”

ความเจริญแบบ“อาริยะ”นี้เป็นภูมิ“โลกุตระ”แท้จริง “โลกุตระ”นั้นไม่นิยม“สวรรค์และนรก”แล้วจริง ๆ นะ!!!

“อาริยบุคคล”ของพุทธต้องพิสูจน์“ความจริง”นี้

ซึ่งจะพิสูจน์ความจริงได้แท้ว่า “สวรรค์”มันไม่มีจริง มันเป็นอุปาทาน(ความยึดมั่นถือมั่นที่ตนยึดมั่นสิ่งนั้นอยู่) มันเป็น

นิรมานกาย(กายที่ตนปั้นเอาเองผู้เดียวหลงอยู่ของตนผู้เดียว) มันเป็นของเก๊ ที่ตนเองปั้นลม ๆ แล้ง ๆ ขึ้นมาเพื่อหลงเอง-เสพสมเอง

โลกุตระนั้นหมดสิ้นเกลี้ยงความเป็น“ตัวตน” ไม่เห็นแก่ตัวเด็ดขาด “ไม่มีอาตมันหรืออัตตา” เหลือเศษอยู่ในที่ใดอีกเลย ครอบทั้ง“ความรู้และความจริง” ซึ่งเป็น“ความประเสริฐยิ่ง”ในความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือความเป็น“มนุษย์”

ซึ่ง“ความรู้”แบบโลกียะนั้น ถึงแม้จะสุดแสนชาญฉลาด อัจฉริยะสูงสุดสูง และดีเยี่ยมเป็น“ศาสดา”ของโลก“เทวนิยม” ปานใด ๆ ก็ยังไม่ใช่“ความรู้”แบบ“โลกุตระ”ที่เรียกว่า“ปัญญา”

“ความรู้”หรือ“ความเฉลียวฉลาด”ชั้นโลกีย์เก่งที่สุด ก็แค่เรียกด้วยภาษากันว่า “เฉกา(พหูพจน์) หรือเฉกะ,เฉโก (เอกพจน์)”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด”ที่ภาษาบาลีบัญญัติว่า“ปัญญา”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด” แบบ “โลกุตระ”เฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น

แต่ทุกวันนี้ฟั่นเฟือน สับสนปนเปกันไปหมดโดยเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียกความรู้ความฉลาดแบบ“โลกีย์”เสียจนกระทั่งไม่มีใครรู้กันแล้วว่า “ความรู้ความฉลาดแบบโลกีย์”นั้น ภาษาบาลีมีคำเรียกเฉพาะอยู่แล้วว่า “เฉโก”หรือ“เฉกะ”

“ความรู้หรือความฉลาด”ชั้นโลกีย์จะไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงหรือมี“ปัญญา”ได้หรือกว่า เป็นความเจริญขั้น“อารยะ” คือสภาวะธรรมแบบไหน? อย่างไร? โลกีย์จะ

รู้จักรู้แจ้งแค่ความเจริญขั้น“อารยะ”เท่านั้น

และในชาวพุทธทุกวันนี้ก็จะรู้จักรู้แจ้งได้แค่ความเจริญขั้น“อารยะ”เท่านั้นด้วย จะไม่ถึงขั้นความเป็น“อารยะ”

“อารยะ”จึงจะมี“ความรู้ความฉลาด”ขั้น“ปัญญา”

“อารยะ”จะมี“ความรู้ความฉลาด”ได้แค่ขั้น“เชโก”

หรือ“เชกา” หรือ“เชกตา”เท่านั้น ในทุกวันนี้

ดังที่ได้สาธยายผ่านมาแล้วนั่นเอง

(๒๔๗) “ความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่”มิใช่จะรู้กันง่าย

ความเป็น“ปรมัตถ”ซึ่งหมายถึง “ความรู้และความจริงอันยิ่งใหญ่(ปรม+ัตถ)”นั้น มิใช่จะมีได้ หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย ๆ เลย ต้องเรียนรู้นานนับชาติไม่ถ้วนจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้บริบูรณ์สมบูรณ์กันจริง ๆ แท้ ๆ ถ้วนหมดครบครัน

หรือความเป็น“ปรมัตต”ซึ่งหมายถึง “ความเป็นตัวตนอันยิ่งใหญ่”ก็เช่นกัน โดยเฉพาะศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”จะไม่มีการศึกษาเรื่อง“ปรมัตต(ความเป็นตัวตนอันยิ่งใหญ่)”ของตัวเองนี้เลย จึงไม่สามารถมี“ความรู้”เรื่องนี้ มีแต่ต้องเชื่อคำสั่งคำสอนในความเป็น“ปรมัตต”หรือของ“ปรมาตมัน”นี้โดยคุษณีย์ ถ้าไม่เชื่อถือว่า “ตกนรก”เลยนะ ยึดถือกันขนาดนั้น

ผู้จะสามารถมี“ความรู้และความจริง”ในความเป็น“ปรมัตถและปรมัตตทั้งหลาย”ได้บริบูรณ์และสมบูรณ์ต้อง

บำเพ็ญเป็น“โพธิสัตว์”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์
สัมบูรณ์ได้หมดสิ้น นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปรมาตม
และปรมาตต”ทั้งหลายไปตามลำดับละเอียดขึ้น ๆ จนที่สุด
จะรู้จบครบถ้วนหมดสิ้นถึงขั้นเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ซึ่งต้องศึกษาใช้“ชาติ”แห่งการเกิดเป็น“โพธิสัตว์”อีก
นานนับชาติไม่ถ้วน เพราะ“โพธิสัตว์”มีถึง ๙ ระดับที่ต้อง
ใช้“การเกิด-การตาย”เพื่อสะสมบารมีเพื่อ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ตาม“ความเป็นจริง”ในความเป็น“มนุษย์”สุดประเสริฐแท้จริง
ถึงขั้น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั่น มันคือ“สุดยอดของ“ความ
รู้สัจธรรม”ที่พึงมีใน“โลก”ของเอกภพทั้งหลายที่ยังเป็นกาละ

(๒๔๘) “ปรมาตม”และ“ปรมาตต”มิใช่จะรู้กันง่าย แต่รู้ได้แท้

ผู้จะมี“ความรู้และความจริง”ในความเป็น“ปรมาตม
และปรมาตตทั้งหลาย”ต้องบำเพ็ญบารมีจากความเจริญทั้ง
ในแบบโลกียะ ทั้งในแบบโลกุตระ อย่างมีขั้นมีตอนมีลำดับ
และกว่าจะพัฒนาขึ้นไปเป็น“คนดีของโลกีย” และ
วนหลงอยู่ในโลก“โลกีย”ก็นานแสนนานนี้สังจะหนึ่งแห่ง
ความเป็น“ภพ”หรือเป็น“ดาว”ดวงหนึ่ง ที่จะออกไปได้

แม้จะมีศาสนา หรือจะมีศาสดา ก็จะมี“วน”ในโลก
“เทวนิยม”นี้ หรือโลกที่เป็น“โลกีย”นี้ นานสุดแสนนาน
กว่าจะได้รับ“เชื้อโลกุตระ”ที่เป็น“ภพ”ใหม่ หรือ

เป็น“ดาว”ดวงใหม่ อันเป็น“คนต่างดาว”กันกับความรู้และ
ความเป็นของ“สัตว์ต่างดาว”กันนี้ ก็นานนับชาติเป็นตัวเลข
ที่นับไม่ได้กันจริง ๆ เพราะอวิชชาในความเป็นสัตว์นั้น
ยาวนานมาก กว่าที่จะหลุดพ้นจาก“สัตตาวาส๙”ได้หมดจริง

โดยการศึกษาปฏิบัติด้วย“กาย”ด้วย“สัญญา”อย่าง
สัมมาทิฏฐิ มี“การสัมผัสวิโมกข์(สัมผัสความหลุดพ้น) ๘ ด้วย
กาย(ธรรมะ ๒)” ปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญูณฐิติ๗”จึงสามารถ
“ดับความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ)” หลุดพ้นจากความเป็น
“สัตว์”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์หมดสิ้นเกลี้ยงจากที่เป็น“ปรมัตตะ
(อัตตาหรืออาตมันที่เป็นปรมาตมัน)” และทั้ง“ปรมัตตะ(แก่นสาร
เนื้อแท้อันเป็นที่สุดของสัจธรรม)” จึงครบครันสัจธรรมหมดถ้วน

ขั้นแรกของคน ขั้นต้นที่ฉลาดกว่าสัตว์เดรัจฉาน
กว่าจะเจริญในโลกีย์ และจะต้องก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ ๆ
จน“หลุดพ้นจากโลกีย์”ออกมาเป็น“คนโลกุตระ”ได้จริง
นั้น กล่าวไปแล้วมันฟังแล้วคนที่ไม่ศรัทธาเขาก็จะเห็นว่า
เป็น“เรื่องไม่คุยโต”เกินการกันทีเดียว แต่จริง ๆ นั้นเป็นความ
จริงอย่างนั้น เพราะ“วิญญูสงสาร”นั้นยาวไกลจนสุดกล่าว

(๒๔๙) “โลกุตระ”นั้นพุทธรู้ได้ด้วยการไม่เป็น“ธรรมะ๒”

เพราะคนหรือมนุษย์นี้เกิดอยู่ในโลกกว่าจะพัฒนามา
ถึงขั้น“โลกุตระ”ซึ่งเป็นผู้สามารถพัฒนาจิตวิญญูณของตนให้

เป็น“เจ้าของจิตวิญญาณ”และทำ“การดับ-การเกิด”ได้อย่างมีลำดับเป็นที่อัศจรรย์นั้น มันไม่ใช่ธรรมดา เพราะมันเป็นขั้น“อารยธรรม”ของ“โลกุตระ”กันจริง ๆ ที่มีในแบบพุทธ

เรียนรู้อันให้ดี ๆ จริง ๆ แม่น ๆ คม ๆ ลึก ๆ กันเถิด จึงจะบรรลุธรรมทั้ง“ปรมัตถะ”ทั้ง“ปรมัตถะ”ด้วย“ธรรมะ๒”ทุกมิติแห่งความเป็น“ธรรมะ๒” แล้วทำ“ความเป็น๑”ได้ทุกมิติ กระทั่งถึง“ความเป็นสูญ”ทีเดียว จึงชื่อว่า“อเทว”(ไม่ ๒)

ศาสนาพุทธจึงเป็นผู้มีผลสำเร็จใน“อเทวนิยม” คือไม่มีตกอยู่ในภาวะเป็น“สอง”ได้เด็ดขาด (เทว แปลว่า สอง)

เพราะแยก“ความเป็น๒(เทว)”ได้จริง แล้วทำให้เกิด“ความเป็น๑(เอก,เอ)”ได้แท้ จึงหมดสิ้นเมถุน ไม่เสพรสคู่จริง

และสามารถบรรลุถึงขั้นทำ“ธรรมะ”ให้เกิด-ให้ตายก็ได้ หรือไม่เกิด-ไม่ตายก็ได้ตามประสงค์ หรือจะทำให้มีเท่าไรก็ได้ แม้กระทั่งทำให้เป็น“สูญ” จึงชื่อว่า“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”ด้วยธรรมะ ๒ ทั้ง“สภาวะ”และทั้ง“บัญญัติ”ไม่สับสนในความเป็น๒ ของสรรพสิ่งทั้งหลายใด ๆ เลย เพราะมี“ปัญญา”ที่เป็นแบบพุทธ

(๒๕๐) คนรู้อย่างได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”

ความเป็น“จิตนิยาม”ที่เป็น“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ตัวตนอื่น(อัญญะ)” โดยเฉพาะ“ตัวอื่น”จาก

ตัว“โลกียธรรม” และ“ปัญญา”จะรู้จริงอีกด้วยว่า ตนเองหลุดพ้นเป็น“อิสระเสรี”จาก“โลกียธรรม”ใด ตัวเรา“อยู่เหนือโลกียธรรม”ใดได้แล้ว เราเป็น“อิสระ”หลุดพ้นจากอำนาจโลกียธรรมนั้นๆได้แล้ว แท้จริง และหลุดพ้นชนิดที่เด็ดขาดแล้วด้วย ไม่หลงกลับไปเป็น“ทาสโลกียธรรม”นั้นๆอีกเด็ดขาด

“ความเป็นอิสระ”ก็ต้องชัดเจนว่าเรา“หลุดพ้น”จากอะไร? มิใช่ว่า“อิสระ”คือ อยู่กับตนเองผู้เดียวเดียวโดด แล้วกำหนดเอาแค่“เราอยู่คนเดียว”นี้แหละ คือ“อิสระ”

นั่นมันอิสระ”สุดโต่ง เป็น“ธรรมะเดียว”เดียวโดด

“อัตตา”เต็มรูป ไม่มี“โลก”กับเขาเลย ไม่มีธรรมะ๒ กับใคร?กับอะไร? มันก็พิสูจน์อะไรกับใครไม่ได้ ผิดหรือถูก?

ไม่มี“สภาวะ” ไม่มี“บัญญัติ” ไม่มี“สมมุติธรรม”ไม่มี“ปรมาตถธรรม”ที่เป็น“ธรรมะ๒” เป็นต้น ยืนยันใดๆได้เลย

มันต้องมีอีก“ภาวะหนึ่ง” ที่เรา“หลุดพ้น”ออกมาจาก“ภาวะนั้นๆ”ได้แล้วจริงๆ นั่นคือ หลุดพ้นออกมาจาก“โลกียธรรม”ทั้งหลาย มาเป็น“โลกุตระธรรม”

ว่า เรา“หลุดพ้น”จาก“โลกีย”เรื่องนั้นแล้ว ภาวะนั้นแล้ว จึงจะชื่อว่า “โลกุตระ”ที่มีทั้ง“สภาวะและบัญญัติ”ให้รู้ทั้ง๒

จึงจะเรียกว่า เป็น“อิสระ” หรือมี“อิสระ”กันแท้จริง

(๒๕๖) ความเป็น“อิสระ”ที่มียสำคัญอันต้องแท้ชัดเจน

“อิสระ”จึงไม่ใช่“ความเป็นอยู่เดียวๆโดดๆ ไม่มีผู้คน

ไม่มีอะไรเลย โดยเฉพาะไม่มี“ภายนอก”ที่เรา“สัมผัส”ทางตา หู มุก ลิ้น กาย อยู่ขณะนั้น แล้วเกิดภาวะให้เรารู้“ความจริง”นั้น

แต่เป็น“ความอิสระ”ที่มีนัยสำคัญชัดเจนต้องแท้ว่า เรามี“เหตุ(สมุทัย)ภายนอก”ที่เรา“สัมผัสอยู่”ขณะนั้น โทนโท แล้ว เราก็อธิบาย ในจิตเราขาดจาก“ความรู้สึกเสพรสทิเลศ”นั้น

ในจิตเราจะมีอยู่ก็เฉพาะ“ความรู้ที่รู้ความแท้ของสิ่งที่เราสัมผัส”นั้นเป็น“ธรรมะ ๑” แม้เราจะมี“สัมผัส”ทางทวาร ภายนอกเป็น“ธรรมะ ๒” อยู่หลุด ๆ ไต้ง ๆ ก็ไม่มี“รสเสพสุข หรือเสพทุกข์”จากคู่ ที่“สัมผัส”อยู่ จาก“สิ่งที่เราสัมผัส”นั้นแท้ ๆ เป็นปัจจุบันขณะนี้” มี“ธรรมะ ๒” ภายนอก-ภายใน ยืนยันรู้ ยิ่งเห็นจริง จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่ถูกต้องต้องแท้ชัดเจน

จึงจะครบบริบูรณ์“สภาวะ”ที่เป็น“ปรมาตมธรรม”ก็ดี

“บัญญัติ”ที่เป็น“สมมุติธรรม”ก็ดี มี“ธรรมะ ๒” ครอบ พร้อม ที่ชี้บ่งถึง“ความหลุดพ้น”หรือ“อิสระเสรี”

“อิสระ”จึงไม่ใช่ อยู่โดด ๆ เดียว ๆ เดียว ๆ ดาย ๆ เป็น “อิตตา”เดียว ๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้ว่า มีภาวะอื่นยืนยันร่วมด้วย

“หลุดตา”เข้าไปอยู่ในภพภายในไม่มี“กามาวจร” ขาด จาก“ภพ”ภายนอกอยู่อย่างพรักพร้อม ก็มีแต่“อิตตา”ภายใน ของ“จิตในจิต”เท่านั้น ซึ่งไม่มี“กาม”พิสูจน์“ธรรมะ ๒”ยืนยัน

ถ้าอย่างนี้ไม่นับว่าเป็น“ความอิสระ”ของ“โลกุตระธรรม

“อิสระ”ก็ดี “ความหลุดพ้น”ก็ดี ทำความเข้าใจดี ๆ ว่า ต้องเป็นความอิสระที่อยู่ในพหุติบที่มี“ธรรมะ ๒” มี“กาย”

แม้แต่คำว่า“สูญญตา”ก็ดี ก็ไม่ใช่“ภาวะโดดเดี่ยว”

ผู้“สัมผัสโลกธรรม”อยู่หลุด ๆ ขณะนี้อยู่ไหนโท เป็นปัจจุบัน เราก็“หลุดพ้น”อยู่ แม้จะเป็นเวลาผ่านมานานแสนนานเป็น“อดีต”เราสัมผัสโลกียธรรมนั้น ๆ เมื่อใด เราก็ยังคงตั้งมั่น“ความหลุดพ้น-ความอยู่เหนืออำนาจโลกียะนั้น ๆ อยู่” ไม่กลับกำเริบเลยสักครา เป็น“นิจจัง,ธวััง,สัสสตัง,อวิปริณามธัมมัง,อสังหิรัง.อสังกุปปัง”

(๒๕๒) จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่“หลุดพ้น”ถ่องแท้แน่แท้

เราก็แน่ใจเราได้ว่า จิตเราหลุดพ้นแล้วแน่แท้ ชนิดที่มี“ความตั้งมั่นแข็งแรงทั้งในอดีตทั้งปัจจุบัน”ที่ความแน่มมาก สะสมลงเป็น“แกนความแนบแน่นแน่วแน่(อุปปนา-พยุปปนา-เจตโต อภินิโรปนา)แข็งแรงมั่นคงเกินพอที่จะรับมือกับ“อนาคต”ที่จะเดินทางมาถึงได้ อย่างมั่นใจยิ่ง ๆ ว่า เรายังคงมีจิต“หลุดพ้นหรืออยู่เหนือ”โลกียะนั้น ๆ ได้เด็ดขาดแล้วทีเดียว ชนิดที่ประพฤติ“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”

เราก็ได้ประพฤติย่ำซ้ำสะสมลงเป็น“อดีต ๓๖”มันคงยิ่งทั้ง“เวทนา ๓ กาละ”คือ ทั้ง“กาละปัจจุบัน ๓๖” ทั้ง“กาละอดีต ๓๖” ซึ่งแข็งแรงมั่นคงอย่างมั่นใจว่า แม้ภาวะ“กาละอนาคต ๓๖”ที่จะเดินทางมาถึงเราเมื่อใด เราก็ยังแข็งแรง บริบูรณ์ความเป็น“๑๐๘ เวทนา”อย่างจบสมบูรณ์กันเลย

เพราะเราได้ปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”จนมีผลบรรลุลแล้ว
จริง กระทั่งมี“ความหลุดพ้น-อยู่เหนือโลกียะนั้น”ได้จริงเป็น
“อิสระ”เด็ดขาด ไม่ตกเป็นทาส“โลกียะ”นั้น อย่างสัมผัส“ตัว
เหตุ”คือ โลกธรรมที่เราเคยตกเป็นทาสมาก่อน”อยู่ใต้ง ๆ เรา
ก็“หลุดพ้น-อยู่เหนือ”อย่างเด็ดขาดแท้จริง ยืนยืนอยู่ไทน์ไท่
จะนี่แลคือ “ความอิสระ”หรือ“หลุดพ้น(วิมุตติ)-อยู่
เหนือ(อุตระ)”ที่ยืนยืนความจริงมี“เหตุแห่งทุกข์”นั้น ๆ สัมผัส
อยู่หลุด ๆ ไทน์ไท่ เราก็“หลุดพ้น-อยู่เหนือ”โลกียะนั้นจริง ๆ
จึงชื่อว่า“อิสระ”หมดจากความเป็นทาสสิ่งนั้น ไม่เป็น
ทาสอำนาจของสังคมนั้น ไม่เป็นทาสอำนาจของกระแสโลก
นั้น ๆ เด็ดขาด “พ้นโลก(โลกีย์)”แท้จริง

(๒๕๓) “พระเจ้า”จึงเป็นผู้“โดดเดี่ยว”สุด ๆ ไม่ใช่“อิสระ”

แต่“ความจริงยิ่งใหญ่”หรือ“พระเจ้า”นั้น อยู่ลึก-อยู่
ลับสุด ๆ ไม่มี“สัมผัสใด”กับอะไรในโลก ในมนุษยโลกเลย
มนุษยโลกใดก็“สัมผัสพระเจ้าไม่ได้” มีแต่สมมุติว่า“มีพระ
บุตร”(ตัวแทนที่เป็นมนุษย์คนหนึ่งคนเดียวเท่านั้นอีกด้วย เท่านั้นละ!
มี ๒ คนก็ไม่ได้) เพราะ“พระเจ้า”โดดเดี่ยว หนึ่งเดียวมีแต่ตน
จริง ๆ [สัญญาะ นิจจาณี]นั้นเอง แม้แต่“พระบุตร”เมื่อมาได้
ร่างมนุษย์ ก็หมดสิทธิ์“สัมผัส”พระเจ้า ด้วยทวาร ๕

“พระบุตร”มีหน้าที่นำ“ความจริง”ของ“พระเจ้า”มา

“ประกาศ”แก่นมนุษย์เท่านั้น “พระบุตร”เมื่อมาได้ร่าง เป็น“มนุษย์”มี“ทวาร ๕”ภายนอกแล้ว ก็ไม่มีสิทธิ์“สัมผัส พระเจ้า”ด้วย“ทวาร ๕”เลย กรอบจำกัดกันมีถึงขนาดนั้น ซึ่งไม่เป็นสาธารณะเลย ไม่อิสระสมบูรณ์เลย

เห็นมั้ยว่า มันไม่เป็นสากลเลย “ผู้รู้คำสั่งสอนพระเจ้า” นี้ที่แท้เป็น“คำสั่งจากพระเจ้า(command)เสียด้วยซ้ำ”มิได้ คนเดียวเท่านั้นด้วย คนอื่นรู้ไม่ได้ คนใดๆจะเรียนรู้คำสั่งสอนที่เป็นคำสั่งนี้ของพระเจ้าได้มากเท่าใดก็เป็น“พระบุตร”ตัวจริงไม่ได้ เพราะ“พระบุตร”ตัวจริงก็มีคนเดียว โดดเดี่ยว จะมีความเป็น“พระบุตร” ๒ คนก็ไม่ได้ จึงเป็นเรื่อง จำกัด“ความแคบ”อยู่อย่างยิ่ง ซึ่งเป็น“ส่วนตัว”อยู่แต่ผู้เดียวจัดหนักมาก ยังมีความเป็น“ตัวตน”เหลืออยู่จริงแท้

ในโลกมนุษย์จึงมีแต่“พระบุตร”หนึ่งเดียวแค่นั้นที่มี สิทธิเป็น“พระบุตร”ถ่ายทอด“คำสั่ง”ของพระเจ้าได้ หนึ่งเดียวเท่านั้นเท่านั้น มาสั่งมนุษย์ มาบอกมนุษย์ คนอื่นจึงเป็น“ลูก”พระเจ้าไม่ได้ เพราะ“ลูก”ก็จำกัดแค่“พระบุตร”

และสั่งเด็ดขาดอีกว่า“ต้องเชื่อ“พระบุตรองค์เดียว” เท่านั้นอีกแหละ และ“พระบุตร”ก็มีได้แค่คนเดียว” พระเจ้า ก็ต้องเป็น“พระเจ้าองค์เดียว”อีกด้วย อะไรก็“หนึ่งเดียว” จำกัดความเป็น“หนึ่งเดียว”โดดเดี่ยว คับแคบยิ่งๆสุดๆ

“ความโดดเดี่ยว”ตามนัยนี้จึงแตกต่างจากความ เป็น“อิสระ”ที่“อยู่เหนือความเป็นโลกีย์” นั้นสำคัญมาก

(๒๕๔) “อิสระ” ไม่ใช่ “ความขาด” สิ้นเด็ดไปจากสรรพสิ่ง

“ความอิสระ” สมบูรณ์แบบนั้น ไม่ใช่ “ความโดดเดี่ยว” และไม่ใช่ภาวะที่ “ขาด” จากกัน จนไม่มีรอยภาวะที่เหลือ แม้เงาหรือแม้แต่อรุณ

หรือ “แตก” ออกไปจากกัน “เด็ด” ให้หลุดขาดจากกัน และทิ้งพรากหนีห่างไกล ไปจากสรรพสิ่งทุกสรรพสิ่งชนิด ที่หาร่องรอยสัมผัสกันไม่ได้ อย่างยืนยันทันทีเลยด้วย จนกลายเป็น “ลึกลับ” คือ ทั้ง “ลึ” ทั้ง “ลับ” ไม่กระจ่างแจ้ง

“พระเจ้า (God)” ของ “เทวนิยม” นั้นโดดเดี่ยวมาก ๆ ๆ จริง ๆ และไม่มี “ความอิสระ” แท้จริงด้วย ภาษาจึงเป็น “ธรรมะ ๒” คือ “เทว” เต็มตัว อยู่นั่นเอง เพราะไม่สามารถ เป็น “ธรรมะ ๑” ในตนเอง แสดงตนกับผู้อื่นได้ นั่นคือยังทำ ตนเองเป็น “อเทว” คือ ทำ “ความเป็น ๑” หรือ “ธรรมะ ๑” และที่สุด “๐” ให้แก่ตนเองไม่เป็น ยังทำไม่ได้ ยังไม่มีวิธี

เพราะ “ปรมาตม” หรือ “ความจริงยิ่งใหญ่” นั้น มนุษย์ เท่านั้นที่จะค้นหาคบ “ความจริง” นี้ได้ สัตว์อื่นใดยังไม่นึก ไม่คิดกันหรอก จึงมีมนุษย์เท่านั้นที่จะได้ “สัมผัสความจริง ยิ่งใหญ่” กันได้ สัตว์อื่นใดในโลกไม่มีสิทธิ์ได้สัมผัสแน่

แม้แต่มนุษย์ที่ศึกษาทว่ายัง “มิจฉาทิฏฐิ” อยู่ก็ยัง ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้ “สัมผัส” ความจริงที่ยิ่งใหญ่ (ปรมาตมสัจจะ) นี้

สำหรับ“เทวนิยม”ทำลึกลับสงวนสิทธิ์ไว้ที่“พระเจ้า”
และมีแค่“พระบุตร”องค์เดียวแค่นั้นคือ“ลูก”ที่พอจะเชื่อม
ต่อกันอยู่ คนอื่นไม่มีสิทธิ์เป็น“ลูก”ที่มี DNA เดียวกัน

นี่คือ “ความขาดตอน”ที่ไม่เชื่อม“เชื้อแท้ของศาสนา”
หรือของ“ศาสดา”แท้จริง

พอชัดเจนในนัยสำคัญที่กล่าวนี้ ได้มั๊ย?

(๒๕๕) “พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”มนุษย์ต้องสัมผัสได้

ขออภัยจริง ๆ นะ ที่เรากำลังสาธยายกันอยู่นี้คือ“การ
ศึกษา” เป็นเรื่องของวิชาการ ไม่ใช่เรื่องพูดนิทานว่าร้าย ช่ม
แบ่ง หรือยกตนข่มท่าน ดูถูกดูแคลนอะไรกันเลยเป็นอันขาด

เรากำลังอธิบายความเป็น“ปรมาตมัน-บรมัตตา”

นั่นคือ“ปรมาตมัน(ปรม + อัตตา.อาตมัน)”ที่เป็น“อัตตา
ยิ่งใหญ่”หมายถึง“พระเจ้า”ในศาสนาเทวนิยมนั่น ลึกลับ
มากยิ่ง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว

“พระเจ้า”จึงไม่ยอมให้“สัมผัสตัวตน”จริง จึงไม่มี
ใครสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นั้นได้เลย ไม่ว่าจะ
เป็น“ความจริง”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”หรือ“ปรมาตสัจจะ”

ซึ่งเป็น“สัจจะ ๒ หรือธรรมะ ๒”ที่ต้องศึกษาจริง ๆ

“ธรรมะ ๒”ในความเป็น“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”
ของพระเจ้าจึงเดาเอา ใช้“ตักกะ”(ตรรกะ)เอา ใช้จินตนาการ

และรู้จักกันอย่างคลุมเครือมาตลอดกาล ไม่เปิด
เผยกระจ่าง “สัมผัส” ไม่ได้ยังเป็นปัจจุบันนี้ร่วมกันโทนโท
ร่วมกันรู้ ร่วมกันเห็น สัมผัส“รูป”สัมผัส“กาย”กันอยู่ใต้งๆ
จึงเป็น“ความขาดตอน”หรือขาดจากทุกสิ่งทุกอย่าง
ในมหาเอกภพหรือมหจักรวาลใด ๆ ไปอย่างแท้จริง

“อิสระ”นั้นจะต้องมี“ธรรมะ ๒”ยืนยันความเป็น
“อิสระ”หรือ“ความหลุดพ้น”จากกันและกันอยู่ใต้งๆ อย่าง
มีภาวะ ๒ ให้เห็นให้รู้ได้ว่า“ขาดจากกัน” ขาดไปจากการ
เป็น“คู่” คือแยกคู่ ไปเป็น“ธรรมะ ๑”ก็รู้ชัดเจน จนกระทั่ง
ทำให้เป็น“๐”ไม่มีภาวะเลย ก็ทำได้ และรู้แจ้งชัดๆสัมผัสได้
ซึ่งต้องมี“ธรรมะ ๒” เปรียบเทียบกันอยู่เสมอ

“ลักษณะ ๒”คือ“เทว”นี้จึงเป็นสุดยอดแห่งการศึกษา
อันเป็น“สัจจะ ๒ อย่าง”หรือเป็น“ธรรมะ ๒”ที่คือ
“กาย”นี้เองของการศึกษาใน“ธรรมนิยาม ๕” ซึ่งเป็นยอดสุด
สำคัญยิ่งยวด ที่จะต้องศึกษาทั้งพยานุชนะที่เป็น“เทว” ที่จะ
ต้องศึกษาทั้งความเป็นสภาวะที่เป็น“เทว” อย่าให้สับสน
เป็นอันขาด เมื่อเราจะกำหนดหมายลงไปที“ธรรมะ”ใด

“การศึกษา”ที่ไม่ชัดเจนเป็นลำดับ“ธรรมะ ๑-ธรรมะ
๒-ธรรมะ ๓-ธรรมะ ๔-ธรรมะ ๕ ฯลฯ”แล้ว“ปรุ้งแต่งกัน”
เริ่มตั้งแต่“ธรรมะ ๒”สังเคราะห์สังขารกันเป็น“๓ เล้า”

ซึ่งเมื่อเป็น“๓ เล้า”ก็จะมี“ธรรมะ ๒ กับประธาน ๑”
รวมเป็น“๓”(ISH หรือ nucleus ที่มี“จิตนิยาม”เป็นประธานเสมอ

คือส่วน I และมี S กับ H คือ บวกกับ ลบ) นั่นคือ “จิตนิยาม ๓ เล้า” จะสามารถเรียนรู้ได้ และมีการเจริญขยายเป็น “ธรรมะ ๔” เป็นธรรมะ ๕-๖-๗-๘-๙-๑๐ หรือ ๑๐ ชนิดหมุนรอบ เชิงซ้อนไล่เรียงกันเจริญขึ้น ๆ เป็นลำดับ เป็น ๒๐-๓๐-๔๐-๕๐ ฯลฯ สละสลวยสนิทเนียนอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

(๒๕๖) พระเจ้ากับพระบุตรของเทวนิยมก็ถูก“ตัดตอน”

เพราะ“เทวนิยม”นั้นสงวนสิทธิ์“ความรู้และความจริง”ไว้เฉพาะ“พระเจ้า”แล้ว“ตัดตอน”ความเป็น“วิญญาณ”ตัวตนของพระเจ้าไว้เฉพาะสุด ๆ “ลึกลับ”ที่สุดแห่งที่สุด แล้วยก“พระเจ้า”ไว้ว่ามี“ความรู้และความจริง”อยู่เต็มองค์ผู้เดียว มนุษย์คนใดจะมี“ความรู้-ความจริง”เองเก่งเองไม่ได้

มนุษย์“ทำเอาเอง”หรือมี“กรรม”เองไม่ได้ ทุกอย่างอยู่ในบัญชาหรือการบงการของ“พระเจ้า”ทั้งสิ้น

“เทวนิยม”ไม่เชื่อ“กรรม ๔” นั่นคือ “ไม่เชื่อกรรม-ไม่เชื่อวิบาก(วิบากคือผลของกรรม)-ไม่เชื่อว่ากรรมเป็นของตน (เชื่อว่าทุกอย่างเป็นของพระเจ้าหมดสิ้น แม้แต่“กรรม”ก็ตาม)-ไม่เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” นี่คือ ไม่เชื่อ“กรรม ๔”

เพราะ“เทวนิยม”เชื่อว่า“พระพุทธเจ้า”เป็นคนเท่านั้น เป็นมนุษย์เท่านั้น ไม่ใช่“พระเจ้า” แม้แต่“พระบุตร”ยังคลุมเครือมาก ว่าเป็น“คน”หรือเปล่า? เกิดตามธรรมชาติ

ของสัตว์โลกหรือไม่? มีแต่“แม่”บ้าง จะมี“พ่อ”ก็ไม่ชัดเจน
 หรือ“คน”เกิดจาก“สี่โครง”สี่ที่ ๗ ก็ไม่สามารถรู้
 แจ่มชัดว่า “๗”คืออะไร? เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 ได้จริง ในลำดับของ“ธรรมะ ๑ ธรรมะ ๒ ธรรมะ ๓” และ
 สภาพ“หมุนวนของธรรมะ ๓ เสา”ที่เป็น“๓”-เป็น“๖”-เป็น“๙”
 แล้วเป็น“๑๐”หรือเป็น“๐”อย่างมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน
 (คัมภีราวภาโสหรือปฏินิสสัคตะทั้งหลาย)”ที่มีความหมุนรอบ“เชิงซ้อน
 ที่ซับซ้อน”ไปมา ชนิดที่เรียง“ชั้น”ลำดับซับซ้อนเชิงชั้นกัน
 ไปมาอย่างน่าอัศจรรย์ได้ มีระบบระเบียบเป็น cyclic order
 ที่สมบูรณ์แบบหมดปัญหาความเป็น chaos

“เทวนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงาน“อุตุ
 นิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ทั้ง
 หลายอย่างชัดแจ้ง จึงไม่สามารถพิสูจน์“กรรม ๕”ซึ่งได้แก่
 “กัมมัสสกะ-กัมมทายาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิ
 สรรณะ” เพราะไม่เชื่อ“กรรม ๕”นั่นเอง

“เทวนิยม”จึงต้องมีตัวตน(อัตตา)อยู่กับ“ความเป็น ๒”
 แยกแยะ“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”ไม่ออก รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความ
 เป็น“สภาวะ”กับ“บัญญัติหรือพยัญชนะ”ไม่ได้

เพราะไปมี“ความเชื่อ”ว่า ความเป็น“คนหรือมนุษย์
 ในโลก”นั้นต้อง“แบ่งแยก”ออกไปจาก“พระเจ้า”เด็ดขาด
 นั่นคือ แยก“ความจริงสูงสุด-ความรู้สูงสุด”นั้นไม่มี
 ใครจะเป็นได้ หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ มีแต่“พระเจ้า”องค์

เดียวเท่านั้นที่เป็นที่มีได้

นั่นก็เพราะไม่สามารถแยก“ธรรมะ๒”อันคือ “เทวธัมมา” เป็นตัวตนบุคคลเราเขา กับสมมุติสัจจะได้เลย

คนหรือมนุษย์ในโลกบังอาจสามารถมี“ความจริงหรือความรู้”เท่า“พระเจ้า”หรือเหมือน“พระเจ้า”ไม่ได้ แม้ความเป็น“ชั้น” เป็น“ลำดับ”

“ตัดตอน”ความเป็น“พระเจ้า”ลึกลับไปจาก“มนุษย์”จะเป็น“วิญญูณเช่นเดียวกัน”ไม่ได้แท้ “สัมผัส”กันไม่ได้เลย

(๒๕๗) พระเจ้ากับมนุษย์ของเทวนิยมจึงถูก“ตัดตอน”

ศาสนาพุทธ“อเทวนิยม”ไม่ได้“ตัดตอน”เด็ดขาดปานนั้น พุทธมี“ลำดับ”แห่งความสลับซับซ้อนได้จริง อย่างเป็นระบบระเบียบอย่างน่าอัศจรรย์(พระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙)

จึงพาให้“เทวนิยม”หลงผิดกันไปใหญ่ แล้วเชื่อสุดโต่งไปว่า “พระพุทธเจ้า”ไม่รู้เรื่อง“วิญญูณ”ไม่ใช่“พระวิญญูณบริสุทธิ์” จำกัด“ความบริสุทธิ์”ว่า มีได้แต่“พระเจ้า”เท่านั้น ทั้งๆที่“วิญญูณ”นั้น สามารถทำ“ความบริสุทธิ์สะอาด”ได้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างแท้จริง ที่สามารถพิสูจน์ได้ในมนุษย์

เพราะความมี“ลำดับ”แม้แต่ใน“ความบริสุทธิ์ของวิญญูณ”ซึ่งมีได้เป็น“ลำดับ”ๆ เช่น โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ เป็นต้น “เทวนิยม”ก็ไม่ใช่ รู้จัก แยกไม่ได้

จึงหลงผิดจนเลยเถิดไปอีกว่า “ศาสนาพุทธ” ไม่ใช่ “ศาสนา(religion)” เป็นเพียงแค่“ปรัชญา(philosophy) เพราะศาสนาพุทธ“ไม่มีวิญญาณ” ไม่มีความรู้หรือไม่มีความจริงในวิญญาณ หารู้ไม่ว่า พุทธนี่ยอดเยี่ยม“ขั้น ๕”ได้ละเอียดยิ่ง

“รูป”ก็ดี “เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”พุทธนั้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ถึงขั้นแยกแยะเป็น“ธรรมนิยาม๕”ได้ด้วย

ทั้ง“อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรมะ”ชัดเจนทั้ง“๕ นิยาม”

เพราะไม่เชื่อ“กรรม ๔” ก็ไม่มีภูมิสามารถหยั่งรู้ถึงใน“อจินไตย”ที่ถึงขั้น“ฌานวิสัย-กรรมวิปาก-โลกจินตา”ได้

โดยเฉพาะไม่รู้ว่“กรรมวิปาก”ต่าง ๆ ที่“ทำดีหรือชั่ว ย่อมมีผลมีวิปาก” และ“กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)”แท้ ๆ

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม ๕” ไม่ได้ พิสูจน์“กรรม”จึงไม่ชัดแจ้งว่า“กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)” ยังเชื่อ“พระเจ้า”บงการ“กรรม”ของมนุษย์ทุกคนอยู่นั่นเอง

“มนุษย์”จะมี“ความรู้และความจริง”เท่า“พระเจ้า”ไม่ได้ ต้องฟังและทำตามเท่านั้น จะ“สัมผัส”รูปร่างหรือตัวตน วิญญาณของ“ความจริงและความรู้”นี้ไม่ได้เป็นอันขาด

แม้จะมี“พระบุตร”แท้ ๆ ลงมาอุบัติในโลกมนุษย์มาเป็น“ศาสดา”ผู้ประกาศคำสอนของพระเจ้า(ปกาสก,Prophet) ก็ยัง“สงวนสิทธิ์”เป็นว่า มีมนุษย์“คนเดียว”เท่านั้น ที่จะพอจะมี“ความรู้ที่เป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ในมหจักรวาล”นี้ ของพระเจ้าได้ “ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้จึงถูกสงวน

สิทธิ์ไว้เฉพาะ“คน”ที่เกิดมาได้เป็น“ร่างมนุษย์” ก็จะมี“คนเดียว”เท่านั้น ที่พอจะสามารถรู้“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้ “คน”หรือ“มนุษย์”ที่มีร่างมีกายอื่นใดในโลก ไม่สามารถศึกษาฝึกฝนตนให้มี“ความรู้และความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้ได้ แม้เป็นขั้นเป็นตอน ถ้ามนุษย์ก็มีแค่“พระบุตร”พอรู้

ใครที่มี“ความเป็นมนุษย์”ไม่สามารถมี“ความจริงและความรู้”ของ“ศาสดา”ได้เป็นเด็ดขาด ..นี่“ตัดตอน”แล้ว

ยังอีก“ส่วน”ที่“พระเจ้า”ทรงมี ทั้งหมดของพระเจ้าเอาไว้ เป็น“ความสูงสุด”ที่มนุษย์ไม่อาจมีเท่าเทียมได้

นี่คือ การ“ตัดตอน” คือ ความแคบใน“แคบส่วนตน”เป็นลัทธิหรือศาสนาเดี่ยวๆ เดี่ยวๆ โดดๆ เพราะยังมี“กักสมบัติ”ความจริงและความรู้อันยิ่งใหญ่ไว้ส่วนหนึ่ง เฉพาะตนไว้ที่“ตนเอง” ไม่ยอม“ให้”ความสูงสุดแก่มนุษย์

(๒๕๕) “ความจริงสำคัญยิ่งที่สุด”ก็อยู่กับที่“สัมผัส”นี้เอง

เมื่อมาเป็น“มนุษย์”หรือได้ร่างความเป็น“คน”ขนาดมาเป็น“พระบุตร”แท้ๆ ก็ยังไม่สามารถ“สัมผัสพระเจ้า”ที่เป็น“ภาวะวิญญานใหญ่”(ซึ่งก็คือ“ความเป็นวิญญานพระเจ้า”นั่นเอง) ปรากฏให้พระบุตร“สัมผัส”ได้เลย เพียงแต่ให้“พระบุตร”มี“หน้าที่”เอาคำสั่งมาประกาศ หรือมาสอนต่อมนุษย์ในโลก ที่เรียกว่า“อาโลก”ให้ได้รับความรู้กันบ้าง ขนาด“พระ

บุตร”แท้ ๆ ก็ยังมีส่วนแห่ง“การตัดตอน”จาก“พระเจ้า”อยู่ เป็น“ความลึกลับ”อีกชั้นหนึ่งอยู่ ไม่มี“สัมผัส”เต็มสภาพ

[“อาโลก”คือ “โลก”ที่มีแสงสว่างของพระอาทิตย์ ซึ่งคนใน“โลก”ตามทีว่ำนีได้ใช้สอยแสงพระอาทิตย์นี้เห็นอะไร ๆ ทำประโยชน์ได้ จึงเรียกว่า“อาโลก” หรือหมายถึงว่าเป็น“โลก”อีกชนิดหนึ่ง ที่มีแ่งแตกต่างกันไปเป็น“โลก”อื่น เป็นมิติอื่น ๆ เช่น ถ้าเป็นนามธรรมก็หมายถึง ความเห็นแจ้ง ถ้าเป็นคนก็หมายถึง เปิดตาเห็นได้ ไม่ใช่ตาบอดเลย]

การ“ตัดตอน” คือ ความแคบในที่“แคบส่วนตน” ยก“พระเจ้า”ให้ไว้สูงสุดจนไม่มีใครจะต้อง“สัมผัส”ได้ “มนุษย์”คนใดก็ไม่สามารถจะต้อง“ความจริงสูงสุด ๆ เท่าที่พระเจ้ามี”ทั้งหมดนั้นได้เลย ความจริงสูงสุด ๆ ที่พระเจ้ามีทั้งหมดนั้นใครจะ“เห็น”ด้วย“สัมผัส”ไม่ได้เป็นอันขาด

โดยไม่ให้สิทธิ์แก่ความ เป็น“มนุษย์”เต็มที่ ที่จะ“มีความจริงและมีความรู้”เท่าเทียมพระเจ้า

“ความจริงในพระเจ้าสูงสุด”จึงเป็น“ความลับ”ตลอดกาล นิรันดร์ ไม่เปิดเผย ไม่มีใครรู้ใครเห็น ใคร ๆ ในโลก หรือในที่ไหน ๆ จึงมี“ความจริง”ตามพระเจ้าไม่ได้เลยนิรันดร์

นี่คือ “ความเป็นตัวตน”ที่ยังหวง ยังเหลือ“ความเป็นตัวตนของตนอยู่” ที่ชื่อว่า“ความเห็นแก่ตัว”อยู่ส่วนหนึ่งแท้ ๆ ไม่สะอาดหมดจดจาก“ความเห็นแก่ตัว” เพราะยัง“กัก”ความเป็นตัวตน(อาตมันแม้จะเป็นขั้นปรมาตมัน)อยู่แท้

คือ “ส่วนสูงสุดของพระเจ้า”นี่เอง ที่“กัก”ไว้
ซึ่งไม่ยอมให้มนุษย์“สัมผัส”ได้ เป็น“ความลึกลับ”

(๒๕๙) “ความจริง”ทั้งหมดจึงสัมผัสครบปรากฏทุก“ภพ”

ศาสนาพุทธต้องเรียนรู้ด้วย“การสัมผัส”จึงชัดเจน
ปรากฏ“ความจริง”ได้จริง เปิดเผย“ความจริง”หมดเกลี้ยง

ไม่ว่าจะเป็น“กามภพ”ก็เรียนรู้เป็น“กามาวจร”ลด
กิเลสชั้น“กามราคะ”ได้แล้ว “กามราคะ”ไม่มี จึงจะเรียนสืบ
ต่อไปใน“รูปภพ” เป็นปกติ“ลืมนตา”เห็นใน“อาโลก”อยู่เสมอ

แล้วก็เรียนต่อไปใน“รูปาวจร”ที่เป็น“รูปภพ”ขั้นต่อ
จาก“กามภพ”โดยยังมี“สัมผัส”ภายนอกอยู่เป็นปกติอยู่ตาม
เดิม แต่กิเลสชั้น“กามราคะ”ได้หมดไปเป็นลำดับต้นก่อนแท้

แม้ที่สุดหมดกิเลสชั้น“รูปภพ”เหลือกิเลสชั้นสุดท้าย
“อรุภพ”ก็“ลืมนตา”เรียนรู้ใน“อรุปาวจร”อยู่นั่นเอง

ไม่มีการ“หลับตา”เข้าไปเรียน“รูปภพ”แต่อย่างใด

นอกจาก“หลับตา”ทำ“เตวิชโช”เพื่อตรวจสอบ“อดีต”
(บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ว่า เราได้ทำ“เกิด(อุปบัติ)”ทำ“เคลื่อนไป
สู่ที่สูง(จติ)”หรือ“เคลื่อนไปถึงจุดดับ(จติ)”(จุตูปปาตญาณ) เราได้
ปฏิบัติมาบรรลุลผลแล้วครบจนสิ้น“อาสวะ”หรือยัง ..?

ไม่มีการเรียนหรือการปฏิบัติธรรม“หลับตา”เลยใน
ศาสนาพุทธ เพราะ“หลับตา”ไม่เป็น“ความจริงในปัจจุบัน”

มันไม่มี“ทิวฐธรรม” มันไม่เป็น“ความจริง” เสียเวลาเปล่าๆ
ที่จะไปมัวงมๆคลำๆอยู่กับ“ความไม่จริง”

“นิพพาน”จึงต้องมีใน“ทิวฐธรรมนิพพานทิวฐ” ไม่
ว่าจะเป็น“กาม” หรือ“ฉาน ๑-๒-๓-๔” ก็ต้องลืมหูลืมตาเป็น
“ทิวฐธรรมนิพพานทิวฐ”ทั้งนั้น คือ ต้องทำ“นิพพานใน
ขณะปัจจุบัน” ลืมตาเป็นสามัญคนที่มีทวารครบครัน

“ทิวฐธรรม”แปลว่า สิ่งที่มีมองเห็น,สภาวะหรือเรื่องที่มี
เห็นได้ คือ ปัจจุบัน,ชีวิตนี้,ชาตินี้,ทันเห็น,จำพวกวิตถุ,ด้าน
รูปกาย ส่วน“นิพพานทิวฐ”นั้นแปลว่า“ความรู้เรื่องนิพพาน”

“ความรู้เรื่องนิพพาน”ถ้าไปหลงผิดว่า ต้อง“หลับตา”
ปฏิบัติ จึงเป็น“มิจฉาทิวฐ”ในศาสนาพุทธ ที่ทุกวันนี้ยุคนี้
ได้“มิจฉาทิวฐ”สนิทเนียนไปจนปักใจมั่นกันว่า เป็น“สัมมา
ทิวฐ”แล้วสนิทใจแล้ว อย่างน่าสังเวชใจเป็นที่สุด

ศาสนาพุทธเรียนรู้และสามารถเข้าถึง“ความจริง
สูงสุด”กันได้ทุกคน ไม่สงวนสิทธิ์เลย ถ้าสามารถบำเพ็ญให้
เป็นผู้เข้าถึงขั้นสูงสุด“สัพพัญญู” ซึ่งเป็น“สัมมาสัมพุทธะ”ได้
ด้วยตนเอง นั่นคือ สามารถเอา“ตนเอง(อัตตา)”ของตนเอง
นี้แหละบำเพ็ญบารมีได้จนถึงที่สุด ซึ่งไม่ต้องถ่ายทอดกัน
ด้วย“พระบุตร” คนใดก็มีสิทธิ์ ถ้าสามารถบำเพ็ญจนถึงได้

(๒๖๐) “ความจริงสูงสุด”จึงสามารถ“มี”ในตัวตนจริงได้

ศาสนาพุทธมี“ความจริงสูงสุดในตัวตนจริง” ที่สั่งสม

บารมีเป็น“พระโพธิสัตว์”แล้วเป็นผู้มี“ความจริงสูงสุดที่สูงที่สุดในความจริง”นี้ได้ทุกคน ถ้าผู้นั้นสามารถส่งสมบารมีได้ มาตามลำดับ “โพธิสัตว์ ๙ ลำดับ”และถึงที่สุดเอาได้ไม่ลืกลับ และไม่ตัดตอน ไม่“กั๊ก”สงวนสิทธิ์ไว้ที่ใด ณ ที่ไหน ๆ กันเลย

ความเป็น“คน(มนุษย์)”ในโลกจึงมีสิทธิ์มี“ความจริงสูงสุดในตัวคนจริง” ไม่ลืกลับ ไม่เพ้อเจ้อ ไม่ลม ๆ แล้ง ๆ

คนทุกคนบำเพ็ญบารมีถึง“ความจริงสูงสุด”ได้ทุกคน ศาสนาพุทธจึงไม่มี“พระบุตร” ทุกคนที่ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิจริง จะมี“ความจริงสูงสุด”ได้ สามารถเห็นชัดด้วยตนเอง(สันทิฏฐิโก)

ส่วน“เทวนิยม”นั้นถึงจะเป็น“พระบุตร”เองแท้ ๆ ก็ไม่สามารถมี“ความจริง”นี้ได้ แค่ว่า“เห็น”ตัวตนของพระเจ้า หรือ แค่ว่า“สัมผัส”ก็ไม่เคย“สัมผัสตัวตนจริงของพระเจ้าด้วย ทวาร๕”เลย ซึ่งเป็นได้ก็แค่“ประกาศก(prophet)”ให้“พระเจ้า”

ความไม่เื่องต่ออย่างสมบูรณ์นี้ เป็น“ความตัดตอน” ที่มีนัยสำคัญยิ่งอยู่ ฉะนั้นจึงมี“ตัวตนแท้ ๆ ของพระเจ้า” ที่ “ตัดตอน”ความเป็นตน-เป็นของตนไว้ ไม่ให้ใคร“สัมผัส”ได้ “ตัวตน”ของ“พระเจ้า”จึง“ลืกลับ”อยู่จริงฉะนี้แล

“ปรมาตมัน”จึง“มีอยู่”จริงที่สุด “ตัวตน”ใหญ่สุด ๆ ไม่มี“สูญ”ไปได้ นิรันดร “เทวนิยม”จึงไม่มี“นิพพาน”

สำหรับศาสนาพุทธนั้น “ปรมาตมัน”จะยิ่งใหญ่ปานใดก็สามารถศึกษา“สัมผัสของจริง”พิสูจน์กันได้ด้วยความเป็น “วิญญูญาณ”คือ“ธาตุรู้”ทั้งหลายของมนุษย์ทุกคน ที่พัฒนา

เป็น“ปัญญา”อันเป็น“ธาตุรู้”ที่วิเศษชั้น“โลกุตระ”ด้วยสัมผัส
 “สัมผัส”ทั้งหมดมี ๖ หากได้ “สัมผัสด้วยทวาร ๕”
 ก็จะเกิดครบ“สัมผัส ๖”จึงจะบริบูรณ์และสัมบูรณ์ด้วย
 “ความจริง”ที่สามารถมี“ความรู้แจ้งจริง”ได้ครบถ้วนไม่มี
 อะไรหลงเหลือเลยที่เป็น“ความจริงและความรู้”ทั้งหลาย
 ของมนุษย์ในมหาจักรวาลหรือในเอกภพเท่าที่มีได้

“การจะรู้ยิ่งครบ ๆ หรือได้ความจริงหมด ๆ”จึงต้อง
 มี“สัมผัส ๖”จึงจะครบถ้วนไม่หลงเหลือเศษธุลีใด ๆ เลย

หากไม่มี“สัมผัส ๖”ก็ไม่มี“ความรู้ในความจริง”ครบ
 ถ้วนบริบูรณ์ และทำ“ความจริงตามที่รู้”ไม่ได้หมดครบแท้

“ความสัมผัส”จึงเป็นเหตุ(สมุทัย)สำคัญสูงสุด ตาม
 ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร” เพราะเป็น“มูล”หรือ
 เป็น“ต้นเค้า ๑๐”หรือเชื้อของเหตุสำคัญที่ขึ้นต้นแก่ผล ๑๐”
 จริง ๆ อันมีตาม“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔)

(๒๖๑) **นัยะที่แตกต่างยิ่งของ“ปรมัตตะ”กับ“ปรมัตถะ”**

เห็นมั๊ย? เห็นร່องรอยของความเป็น“ตัวตน”แท้ ๆ
 ที่เป็น“อัตตา”จริง ๆ โดด ๆ เดี่ยว ๆ เดียว ๆ ของ“พระเจ้า”ได้
 มั๊ย? ทั้งที่เป็น“ปรมัตตะ” และทั้งที่เป็น“ปรมัตถะ”

ซึ่ง“พระเจ้า”นั้นยัง“กัก”ความเป็น“ตัวเอง(อัตตา)”ไว้
 เพียงได้แต่ เดี่ยวดาย “ตัดขาด”ไม่มีใคร“สัมผัส”แตะต้อง

ได้เลยจริงๆ ชัดๆ เห็นได้มั๊ย?

จึงเป็น“ปรมัตตะ(ปรม + อัตต ก็ที่สันสกฤตเรียกว่า “ปรมาตมัน”[ตัวตนเต็มๆสุดๆ]อยู่ได้งั้น)”คือ “ตัวตนที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีอะไรเทียบได้” ซึ่งแตกต่างจากสัจสาระของ“ปรมัตตะ (ปรม + อัตต[แก่นสารเนื้อหาทั้งกันอยู่]”ยังต่างภาวะ ต่างมิติ

การยึด ยังหวง“ความเป็นตัวตน”หรือ“ปรมัตตะ” อยู่ ไม่เปิดเผยหมดสิ้น ก็เป็นส่วนเหลือที่เป็น“ตน”อยู่

ทั้ง“พระเจ้า”ทั้ง“พระบุตร”จึงล้วนยังมี“ความเป็นตัวตน(อัตตา)เฉพาะตนเอง”อยู่อีกส่วนหนึ่งทั้งคู่ ต่างก็ยังมี“ความเป็นตัวเองตนเองเฉพาะตัว”อยู่ทั้งพระเจ้า ทั้งพระบุตร นั่นคือ พระเจ้าก็ดี พระบุตรก็ดี ยังมีส่วนที่เหลือ“ตัวตนไว้”อยู่เต็มๆแท้ๆ ไม่เผยสิ้น

นั่นคือ เมื่อ“พระบุตร”มาเกิดเป็น“มนุษย์”นั้น ได้ร่างเป็น“คน” พระบุตรก็ไม่สามารถ“สัมผัส”พระเจ้า ด้วย“ทวาร๕”ของตนได้ ซึ่งเป็นทวารภายนอกของความ เป็น“คน”ทุกมนุษย์ในโลก ให้“สัมผัสรู้”ได้ครบครันเลย

จึงยังมี“ส่วนที่ถูกปกปิดซ่อนเร้น”อยู่ ..พอเห็นมั๊ย?

(๒๖๒) ทำไม“ปรมัตตะ”หรือ“ปรมาตมัน”เปิดเผยไม่ได้?

“ความจริง(ปรมัตตะ)”ในความเป็น“พระเจ้า”เป็นอย่างไร? ก็ควรเปิดเผยได้ ไม่ใช่เรื่องน่าอายนี่นา เป็นเรื่อง

ดีสุดพิเศษด้วย แต่ทำไม“ปกปิด”ซ่อนเร้น ไม่เปิดเผยให้
สามารถ“สัมผัสความจริง”นั้นได้ด้วยทวาร ๕ ให้มนุษย์รู้

“ปรมัตตะ”แก่นแท้ของ“ความรู้”ที่ว่า“ยิ่งใหญ่” พระ
บุตรก็นำมาเปิดเผย หรือเผยสัจจะกับคนกับมนุษย์ แต่“ปร
มัตตะ(ส่วนที่เป็น“ตัวตน = อตตะ”ของพระเจ้า)ทำไมจึงไม่เปิดเผย

ดังนั้น “ตัวตนของพระเจ้า(ปรมาตมัน)”ก็ยัง“ลึกลับ”
สุดๆ ไม่มีมนุษย์“สัมผัสพระองค์”ได้ แม้แต่ผู้เป็นมนุษย์
คือ“พระบุตร”แท้ๆ ก็สัมผัสด้วยทวาร ๕ ไม่ได้

ปกปิด“ตัวตน(อตตะ)”ไว้ทำไม?

นัยสำคัญแท้จริงลึกซึ้งยิ่งก็คือ “เทวนิยม”ยังไม่
ชัดแจ้งถ่องแท้ในความเป็น“อตตะ๓”ด้วย“ความรู้ยิ่ง(ปร
มัตตะ)”หรือด้วย“ปัญญา”แบบพุทธรู้นั่นเอง

“มนุษย์”ใน“อาโลก”หรือ“โลกสันนิวาส”นี้หมดสิทธิ์
ที่จะได้สัมผัสความเป็น“ปรมัตตะ”ซึ่งเป็น“ตัวตนพระเจ้า”
ที่ยืนยันกันว่าเป็น“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ อย่างลึกลับ

ทำไม..ความจริง“ปรมัตตะ”สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้

“ปรมัตตะ”หรือ“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”ที่
พระบุตรผู้เป็น“ศาสดา”ก็นำของพระเจ้ามาเปิดเผยได้ แต่
“พระบุตร”ก็ยัง“ถูกตัดตอน”จนกระทั่ง“ขาดตอน”ไปแล้ว
ขั้นหนึ่ง คือ เมื่อ“พระบุตร”มาเป็นคนหรือมนุษย์แล้วไม่
สามารถ“สัมผัส”ความเป็น“จิตวิญญาณของพระเจ้า”ด้วย
“ทวาร ๕”ได้นั่นเอง “พระบุตร”มีหน้าที่แค่เป็น“ปากสกลของ

พระเจ้า” นั่นคือ พระบุตรได้แต่เพียงเป็น“ผู้ประกาศคำสั่งสอนของพระเจ้า”เท่านั้น

นี่ก็คือ “อิตตาหรือปรมาตมันที่เป็นตัวตนของพระเจ้าแท้ๆ”นั่น “พระบุตร”ที่เกิดจาก“พระเจ้า”แท้ๆ เมื่อมามีร่างเป็น“ศาสดา”ในโลกมนุษย์หรือ“อาโลก(โลกที่คนต้องอาศัยแสงพระอาทิตย์)ก็ยังคง“ตัดตอน”จาก“พระเจ้า”เห็น“ความถูกตัดตอน”ได้ชัดเจนยิ่งมั๊ย?

(๒๖๓) “ความรู้ในความจริง”เกิดไม่ได้ ปรมัตถ์จึงไม่เต็ม

ซึ่ง“ปรมัตตะ”นั้นเป็นภาวะของ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”มนุษย์จึงควรได้สัมผัสกันอย่างถึงที่สุด ก็ไม่มี“ความปรากฏ”(ที่ศัพท์ว่า“ภาวะ”) และไม่มีอะไร“ทรงอยู่”(ที่ศัพท์ว่า“ธรรม”)ให้สัมผัสด้วยทวาร ๕ ภายนอกของ“มนุษย์”ได้บริบูรณ์

“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”คือ“ปรมัตตะ”จึงเป็น“ความรู้”ที่ไม่บริบูรณ์ครบถ้วนเต็มสมบูรณ์ได้แท้

มีแต่ปรากฏว่า “พระบุตร”เป็นมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นที่มีสิทธิ์เป็นผู้นำ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”อันมนุษย์พึงได้สัมผัสกันที่“พระเจ้าเท่านั้นเป็นความจริง”นี้ หรือมนุษย์ผู้นี้แหละที่เป็นตัวแทน“พระเจ้า”ที่จะนำ“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่พิเศษทั้งหลาย”นั้นมาประกาศแก่มนุษย์ในโลก และมนุษย์คนนี้(พระบุตร)เท่านั้นที่มีสิทธิ์นำ“ความจริงของพระเจ้า”มา

กล่าวประกาศแต่ผู้เดียว คนอื่นไม่มีสิทธิ์มี“ความรู้ยิ่งใหญ่”
นี้บริบูรณ์สมบูรณ์ได้ ก็ยังมี“กัก”อยู่อีกด้วย พอเห็นได้มั้ย?

เห็นความสงวนสิทธิ์หรือตัดตอน ชัดมั้ย?

“พระบุตร”เท่านั้นที่“รู้”ได้ยอดสุด คนหรือมนุษย์คนอื่นหมดสิทธิ์มี“ความรู้ยอดเยี่ยมใหญ่”เท่า“พระบุตร”

แม้แค่“ความรู้”ก็ถูก“ตัดตอน”ให้มีได้แค่“พระบุตร”

คนหรือมนุษย์อื่นเลยเป็นผู้ถูก“พระเจ้า”ครอบงำ

“คน(มนุษย์)”ใดก็ไม่มีสิทธิ์มี“ความรู้”แล้วปฏิบัติให้เป็น
“ความจริง”เองเท่ากับ“พระบุตร”และเท่ากับ“พระเจ้า”ได้เลย

คนหรือมนุษย์จึงเท่ากับถูก“ข่ม”ไว้ตลอดกาล เป็น
“อิสระ”บริบูรณ์สมบูรณ์ไม่ได้ แม้แต่จะมี“ความรู้”

(๒๖๔) “ความอิสระ”ที่เท่าเทียมกันในความเป็น“มนุษย์”

ศาสนาพุทธนั้นทุกคนมี“อิสระ”เท่าเทียมกันทุกคน
มีสิทธิ์ที่จะบำเพ็ญตนจนกระทั่งมี“ความรู้อันวิเศษยิ่งใหญ่”
คือ “ปรมัตถะ”ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงมี
ได้ทุกคน ขอให้เรียนรู้ปฏิบัติบำเพ็ญให้ถึงที่สุดเถิด

ซึ่งผู้บำเพ็ญสะสมบารมีก็ต้องเกิดมาในร่างความ
เป็น“มนุษย์”ชาติแล้วชาติเล่า เป็นล้าน ๆ ชาติ นับชาติไม่ถ้วน

แต่“เทวนิยม”คนตายจากชาติเป็น“มนุษย์”แล้วไม่มี
“การเกิดวนเวียน(Rebirth, Reincarnation)”อยู่ในโลกมนุษย์อีก

“คน”เกิด-ตายเพียง“ชาติเดียว”แล้วก็ต้องไปอยู่กับ
 “พระเจ้า”นิรันดร์ แถม“จิตวิญญาณ”ไม่มี“สูญ”อีกด้วย
 ใครอยากจะ“ดับอัตตภาพ”สูญ ทำไม่ได้ หมดสิทธิ์
 และต้องอยู่ภายใต้อาณัติของ“พระเจ้า”นิรันดร์ไม่มี
 สิ้นสุด นี่คือ“ความหมดสิ้นอิสระเสรีภาพ”นิรันดร์ด้วย
 แจ่มแจ้งในความแตกต่างกันทั้งการมี“ความรู้” ทั้ง
 การมี“ความอิสระ”ที่สามารถ“มี”ได้มากน้อยกว่ากันชัดเจน
 ระหว่าง“เทวนิยม” กับ“อเทวนิยม” มั้ยเอ่ย?

(๒๖๕) “ความเกิดอีกวนเวียน”มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันยิ่ง

“เทวนิยม”ไม่เชื่อว่า มนุษย์มี“การเกิดวนเวียน”นับ
 ชาติไม่ถ้วน และ“มนุษย์”สามารถ“ดับการเกิด” ที่เรียกว่า
 นิพพานได้จริง ไม่ต้องวนเวียนมาเกิดอีกเลยตลอดนิรันดร์
 แต่“อเทวนิยม”นั้น เชื่อชัดเจนยิ่งว่า มนุษย์มี“การเกิด
 วนเวียน”นับชาติไม่ถ้วน และ“มนุษย์”สามารถ“ดับการเกิด”
 ไม่ต้องวนเวียนมาเกิดอีกเลยตลอด“นิรันดร์”ได้อีกด้วย
 ซึ่งนัยสำคัญของ“ความเกิดอีกวนเวียน” หรือตาย
 แล้วเกิดใหม่ ที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า Rebirth บ้าง
 Reincarnation บ้างนี้ แถมเลยเกิดไปยกให้“พระเจ้า”หรือ
 “พระศาสดา”มีความเป็น“อมตะ” คือ“ไม่ตาย”ตลอดกาล
 เป็น“ชีวิตนิรันดร์” ว่าไปโน่นเลย ปานนั้น

แม้“ตาย”แล้วจากความเป็น“คน”ไปแล้ว ก็ยังเป็น “ชีวิต” หรือยังมี“ชีพ”

ความเป็น“ชีพ”หรือ“ชีวิต”จึงไม่มีที่สิ้นสุดนิรันดร์
หวังกันว่า“พระศาสดา”จะกลับมาเกิดใหม่ จึงมี
ผู้“รอ”กันอยู่ว่าพระศาสดาจะมาปรากฏในโลกมนุษย์นี้อีก
แต่แปลกนะ! ที่ศาสดาตายแล้ว จะมาปรากฏใน
โลกมนุษย์นี้อีก ส่วนมนุษย์ทุกคนนั้น“ตายแล้ว”กลับมา
ปรากฏในโลกมนุษย์นี้อีกไม่ได้ เกิดเป็น“คน”ได้ครั้งเดียว
ดังนั้น “ความเกิด”ก็ดี “ความตาย”ก็ดี ความเป็น
“อมตะ”ก็ดี ของ“เทวนิยม” กับของพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”
จึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งหลากหลายมิติ

(๒๖๖) ไม่ว่า“เกิด-ตาย-อมตะ”นั้นพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“ความเกิด”ก็ตาม “ความตาย”ก็ตาม “ความเป็น
อมตะ”ก็ตาม ซึ่ง“พุทธ”ที่เป็น“อเทวนิยม”สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงเห็นความชัดเจนยิ่งของ“ความไม่มีอิสระ”ที่บริบูรณ์
สมบูรณ์อย่างสูงสุดได้จริงในลัทธิ“เทวนิยม”ทั้งหลาย

นั่นคือ ความไม่มี“ปรมาตมะ”ที่เป็น“ความรู้ในความ
จริงที่ยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า“ปรมาตมะ”ได้จริง ๆ

จึงเห็นชัดว่า “เทวนิยม”นั้นมีแต่“ปรมาตมะ”แท้ ส่วน
“ปรมาตมะ”ที่จะรู้ความเป็น“ตัวตน”อันเป็น“อัตตา”ไม่มีเลย

แต่ในศาสนาพุทธนั้น“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า “ปรมาตตะ”อันมนุษย์พึงได้“สัมผัส”นี้ “มนุษย์”ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะ“รู้”เป็น“ปรมาตตะ”ได้เท่ากันทุกคน แม้ที่สุดจะ“รู้”ยิ่งสูงสุดได้เท่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ถ้าผู้นั้นพากเพียรเรียนรู้ฝึกฝนตนกระทั่งมี“ความตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ”เท่ากันกับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่“ก๊ก”ส่วนใดได้เลย ไม่สงวนสิทธิ์ใด ๆ ด้วย

ทุกคนในโลกที่มีร่างมนุษย์มี“สิทธิ์”จะสูงสุดทั้ง“ปรมาตตะ”(ความจริงที่เป็น) และทั้ง“ปรมาตตะ”(ความรู้ที่รู้ความจริง) ด้วยการ“สัมผัส”ทุกภาวะแห่ง“สัจจะ”ทุกประการ

จึงจะต้องรู้จักรู้แจ้งทั้ง“ความเป็นตนอันยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า“ปรมาตตะ” และมีความรู้อันยิ่งใหญ่ในความจริงอันยิ่งใหญ่ที่เรียกว่า“ปรมาตตะ” จึงจะทำ“ความเกิด-ความตาย”และแม้ที่สุด“ความเป็นอมตะ”สำเร็จได้จริงแท้ เป็น“ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ที่ครบครันพร้อมหมด

(๒๖๗) “สัจจะ”ที่เป็น“สอง”และที่เป็น“หนึ่ง”สูงสุด

“สัจจะ”ที่เป็น“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”จึงเท่ากับสงวนสิทธิ์ไว้ และกลายเป็นหวงแหน “สัจจะ”ไว้เฉพาะบุคคล มีแค่“พระบุตร”เท่านั้นที่เป็น“นายหน้า”(dealer)ได้เพียงคนเดียว “สัจจะ”จึงไม่เป็นสาธารณะของผู้

คนทั้งหลายทั่วไปได้ศึกษา“สัจจะ”อย่างเป็น“อิสระ”สัมบูรณ์

เพราะการศึกษา“สัจจะ”ของ“เทวนิยม”ไม่เป็น“เทวหรือทวิ(สอง)” นั่นคือ มิได้ครบทั้ง“ปรมาตสัจจะ”และไม่มี“สมมุติสัจจะ” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วน“ภาวะ”เกินกว่า“หนึ่ง”ที่เป็นแค่“อัตตา”ของตน

จนกระทั่งเมื่อศึกษาปฏิบัติบรรลุลหรรณกันเป็นผลที่สุด ก็จะไม่มีความเป็น“สอง”(เทวหรือทวิ)จะมีสัมบูรณ์สุดในความเป็น“หนึ่ง” นั่นคือ “อเทวนิยม”

เพราะ“พุทธ”ศึกษาครบทั้งที่เป็น“ปรมาตสัจจะ”และทั้ง“สมมุติสัจจะ”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้หมดครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และทั้งความเป็น“โลก” แม้ที่สุดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อันตคาหิกทิฎฐิ ๑๐” ซึ่งเป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบถ้วน

จึงเป็นผู้“พ้นอวิชชา”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่สุดแห่งที่สุดของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบถ้วน หรือเป็นผู้“หลุดพ้นจากความไม่รู้”ในสรรพสิ่งทั้งปวง ชนิดที่สัมผัส“ของจริง”ทั้งหมด

พุทธจึงเป็นศาสนาที่สามารถสัมผัส“ปรมาตมัน”หรือ“ปรมาตตา”(ปรม+อัตตา)ได้ถึงสาระอันยิ่งใหญ่ที่เป็นแก่นของ“อัตตา”เรียกว่า“ปรมาตต(ปรม+อัตต)”อย่างเป็นจริง ที่มีความเป็น“จิตวิญญาน”อันครบถ้วนด้วย“ตรีมูรติ(ผู้สร้าง-ผู้รักษา-ผู้ทำลาย)”ที่สมมุติกันว่าเป็น“พระพรหม”คือ ผู้สร้าง “พระนารายณ์หรือพระราม”คือ ผู้รักษา “พระศิวะหรืออิศวร”

คือผู้ทำลาย อย่างมีสภาวะ“จิตวิญญูณ”จริง ๆรองรับ ที่
คน“สัมผัส”กันได้แทบ“สัจจะ๒ ประการ”ยืนย่นในโลก

(๒๖๘) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อัตตา”เด็ดขาด

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตาหรือ
อาตมัน”ตั้งแต่ใหญ่หยาบยิ่ง ที่เป็น“ปรมาตมัน”ได้ ที่เป็น
“อัตตาหรืออาตมัน” และสามารถ“ดับสิ้น”ความเป็น“อัตตา
หรืออาตมัน”นี้ได้จริงด้วย ไม่ติดยึดในความเป็น“อัตตา”
ทั้งหมดทั้งมวลได้จริง แม้จะอาศัย“อัตตา”ทำงานรับใช้
มวลมนุษย์และสังคมหรือโลกอยู่ก็ชัดเจนว่า“ไม่ใช่เรา(อัตตา)-
ไม่ใช่ของเรา(อัตตนิยา)” เพียงอาศัยใช้ทำงานเท่านั้นจริง ๆ

พุทธจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”สัมบูรณ์แท้
ไม่ว่า“ปรมาตตา(ปรมาตมัน)-โอฬาริกอัตตา-มโน
มยอัตตา-อรูปอัตตา”ศาสนาพุทธศึกษาเรียนรู้ได้ทั้งหมด
จึงหมดสิ้น“อัตตา”ใด ๆจะมาเป็นนายบงการ จึง
มี“ความอิสระ”ได้ตลอดกาล ถ้าผู้ใดมีสัมมาทิฐิในคำสอน
ของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติบรรลุผลจริง ก็บริบูรณ์แท้

กลุ่ม,สังคมหรือประเทศที่มีความรู้ยังรู้จริง(ปัญญา)
ในความเป็น“อัตตา”และ“โลก”จึงไม่ต้องออกกฎหรือ
กฎหมายมาบังคับ“อัตตา”ของใคร คน“โลกุตระ”จึงมี“ความ
อิสระ”ในตัวเองสัมบูรณ์สุด แม้ประเทศจะมีกฎหมาย

ทุกวันนี้ประเทศที่ยังไม่ใช่ประเทศที่มีประชาชนพัฒนาตนถึงขั้น“โลกุตระ”เต็มจริงเท่านั้นที่ยังก้าออกกฎหมายบังคับ“ความอิสระ”ของคนในประเทศตนเอง แต่กระนั้นคน“โลกุตระ”ก็อยู่กับกฎหมายนั้น ๆ ได้โดยไม่ละเมิด คนโลกียะจึงยังไม่มี“ความอิสระ”สมบูรณ์แท้จริง

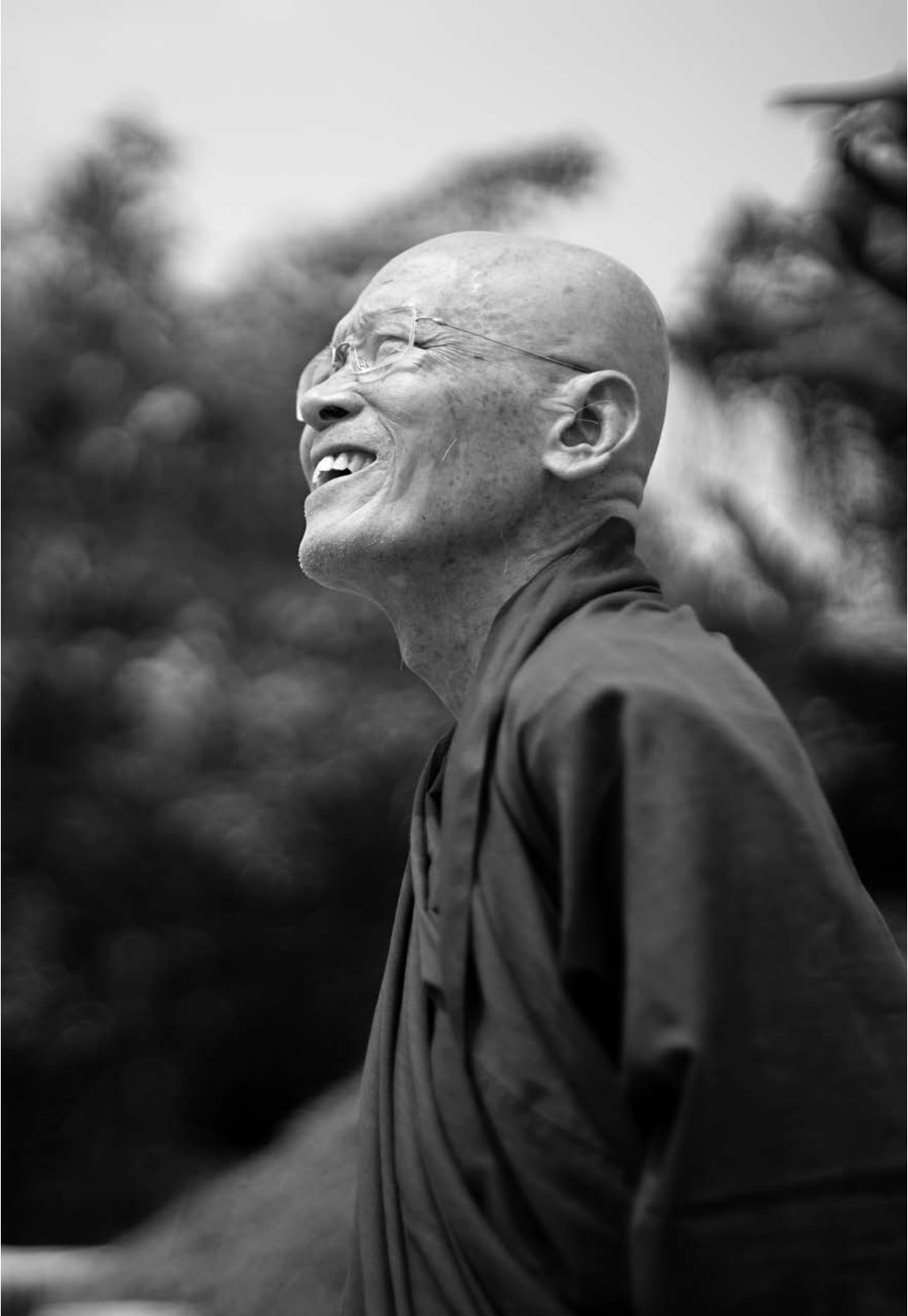
โลกียะจึงยัง“นิยม”(เป็น ism = เป็นลัทธิ)ความเป็นทาสอยู่ ตามภูมิธรรมแห่งความรู้และความจริงของกลุ่มหรือสังคมหรือประเทศ เท่าที่กลุ่มหรือสังคมหรือประเทศนั้นมี

เพราะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นทาส”ทั้งภายนอกและภายในที่เป็น“จิต” แล้วทำตนให้“หลุดพ้น”ความเป็นทาสได้บริบูรณ์สมบูรณ์กระทั่ง“สิ้นอัตตา ๓” และ“สิ้นอัตตา ๔ (รวมทั้งปรมาตมันอีก๑)”เป็นที่สุดได้แท้จริง ลัทธิ“พุทธ”จึงสิ้นความเป็น“ทาสอัตตา”เด็ดขาด

(๒๖๔) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อัตตา”และ“โลก”

แต่โลกยุคนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งทั่วไปแล้วว่า *ไม่“นิยม”ความเป็นทาสกันแล้ว(*ไม่เป็น ism = ไม่ยอมเป็นลัทธิ) ทางระบบวิธีของโลกเขาจึงละอายที่จะก้าออกกฎหมายมาละเมิด“อิสระเสรีภาพ”ของประชาชน แต่กระนั้นก็ยังมิได้อยู่นั่นเอง เพราะผู้ออกกฎหมายยังมีแค่“ความรู้ชั้นเนโก”อยู่อย่างเดิมไม่เป็น“อิน” จิตยังไม่เป็นจิต“อิน(อัญญะ)”ที่เป็นจิต

เข้าเขตภูมิโลกุตระะ จิตก็เป็น“จิตเดิม”แท้ ๆ ที่เป็นโลกียะ เพราะ“จิตเดิม”แท้ ๆ ของ“จิตนิยาม”นั่นคือ จิตที่มี “อวิชชา”มาแต่เดิมก่อนจึงเกิด“สังขาร” ตามปฏิจตุสมุปบาท ของพระพุทธเจ้า คือเริ่ม“จิตนิยาม”ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว “จิตนิยาม”คือ“สัตว์” เริ่มตั้งแต่“สัตว์เซลล์เดียว”ก็ คือ“จิตนิยาม”แล้ว “สัตว์เซลล์เดียว”มี“อวิชชา”มาก่อนแน่ “จิตเดิมแท้”ของสัตว์โลกจึงไม่ใช่“จิตสะอาดจากกิเลส”มาแต่ดั้งเดิมเลย ผู้วิชา“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ต่างหาก ดังนั้น วิธีการที่ทำตนให้เข้าไปอยู่กับ“จิตเดิมแท้” จึงคงเป็นมิจฉาทิฏฐิของนักปฏิบัติชาว“โลกียะ”อยู่นั่นเอง ทั้ง“นิกายเถรวาท”ทั้ง“นิกายมหายาน” เพราะยังหลงผิด ยุคนี้เป็นยุคบริบูรณ์ด้วยการศึกษา และเป็นยุคที่ นิยม“ความอิสระ” คนทั้งโลกนิยม“อิสราธิปไตย” ที่ยกให้เป็นเลิศยอดหัวใจแล้ว มี“เหตุผล-หลักฐาน-ความฉลาด”ยิ่ง แต่ถ้าความรู้เก่งยอดแบบ“เนโก”ยังไม่สามารถ“หยั่งรู้”เข้าไปในความเป็น“อัตตา”อันเป็นภายใน“จิต-เจตสิก”ทั้งหลายแล้วจึงจะ“อยู่กับโลก”อย่างรู้จักรู้แจ้งการเป็นอยู่ไป กับ“โลก”อย่างสงบสมดุล จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”และ“โลก”บริบูรณ์ พ้นความเป็นทาส“อัตตา”ทาส“โลก”ได้ และด้านความเป็น“โลก”ถ้าเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ กันก็แน่นอนว่า“โลก”ภายนอกย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไม่ได้ มากมายหลากหลายมหาศาลมโหฬารครบถ้วนรอบเท่า

ผู้“ลืมหัดปฏิบัติมีสัมผัสจริง”อย่างแน่อน

ความรู้ชั้น“ปัญญา”นี้สามารถ“หลุดพ้น”ได้จริงซึ่งหลุดพ้นทั้ง“อัตตา”ทั้ง“โลก”แน่แท้ จึงเป็นสุดยอด“อิสระเสรีภาพ”ที่ตนได้พิสูจน์ด้วยตนเองโดยตนเองเป็น-ตนเองมี“ความอิสระ”นั้น อย่างพอใจแล้ว ใน“ความลึกซึ้งและความลึกลับของจิตชั้นอัตตาหรืออาตมันในตนและโลก”

(๒๗๐) “ความอิสระ”ขึ้นอยู่กับการศึกษา“อัตตาและโลก”

และใน“ความเป็นโลก”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยการสัมผัสธาตุรู้ทั้ง๖ ทวารของตนกับ“โลก”ต่างๆ “สังขารโลก-สัตวโลก-โอกาสโลก หรือมนุษย์โลก-เทวโลก-พรหมโลก หรือความเป็น“โลก”อีกสารพัดหลากหลายมากมาย เช่น โลกธรรม,โลกธาตุ,โลกนาถ,โลกบาล,โลกวัชชะ,โลกาธิปไตย,โลกามิษ,โลกียฌาน,โลกุตระฌาน,โลกียวิมุตติ,โลกุตระวิมุตติ ฯลฯ ที่สำคัญโลกคือโลกียะ-โลกุตระ เป็นต้น ฯลฯ (คือ มีความรู้โลกสารพัดทั้งหลาย = มีโลกวิทู)”

แต่ความรู้ชั้น“ศรัทธา”นั้นยังตกอยู่ในห้วง“การเชื่อตามผู้อื่น” หรือยังนิยม“หลับตาปฏิบัติ”ที่ยังไม่พ้น“ความลึกลับหรือลึกซึ้ง”อันยัง“เป็นอัตตาหรืออาตมัน และเป็นโลก” คือยังไม่ครบความเป็นโลกวิทู(โลกภายนอกที่กว้างขวางหลากหลายมากมาย) นั่นคือ สายนี้ยังรู้ภวนอยู่ใน“โลกแคบ”

ยังรู้ไม่กว้างออกมาภายนอก“โลก” จึงรู้ประมาณหนึ่งเท่านั้น
 จึงยังเป็นทาสในส่วนที่เป็น“โลก”อยู่อีกประมาณมาก
 ที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า “ต้องสัมผัสวิโมกข์๘
 ด้วยกาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)จึงจะพ้นความเป็นทาส
 ทั้งเป็น“ทาสโลก”และ“ทาสอัตตา” ซึ่ง“หลุดพ้นความเป็น
 ทาส”ทั้งภายนอกคือ“โลก” และทั้งภายในคือ“อัตตา”

(๒๗๑) สาธารณโภคีกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้

เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ในโลกยุคนี้เป็น“ทาสผู้
 ปล่อยไม่ไป” ยังไม่สามารถทำตนจนเป็นผู้หลุดพ้นอำนาจ
 โลกธรรมสำเร็จเป็นอาริยชนกันได้นั่นเอง ไม่เป็น“โลกุตระ”

มีคนในประเทศไทยเท่านั้นที่มี“วิชา”ความรู้พาตน
 ออกจากความเป็น“ทาสโลกธรรม”ได้เพียงจำนวนน้อยนิด
 แม้คำสอนของพระพุทธเจ้าที่พาคน“พ้นความเป็นทาส”จะยัง
 มีอย่างสมบูรณ์อยู่แท้ๆ และมีอยู่ในแดน“อเทวนิยม”จริง

อีกทั้งสมบูรณาญาสิทธิราชก็หมดสิ้นไปแล้ว

สังคมฆราวาสและสงฆ์จึงสามารถทำให้เกิดสังคม
 เป็นรูปสังคมสาธารณโภคีทั้งหมู่บ้านหรือทั้งชุมชนกันได้

สังคมกลุ่มหมู่ใดหากไม่แยกหมู่บ้าน ไม่แยกวัด
 ไม่แยกโรงเรียน ก็ยังเป็น“สาธารณโภคี”ที่ดีพิเศษทีเดียว

บ้าน-วัด-โรงเรียนไม่แยกกัน แต่อยู่ร่วมกัน สัมพันธ์

กันเป็นหนึ่งในเดียวคือ“บวร”

สังคมที่มีครบความเป็น“บวร”จะเป็นสังคมที่เจริญ
พัฒนาได้ดียิ่งๆ ทั้งในการศึกษา และภาวะ osmosis
เพราะเป็นสังคมที่สัมพันธ์กัน ๓ เสา และมีอภิสังขาร

(๒๗๒) ความเป็น“๓ เสา”นี้ยิ่งใหญ่ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ

ความเป็น“๓ เสา”นี้ มีความสำคัญมากในสรรพสิ่ง
เพราะเป็นพลังงานที่สังขารกันอยู่ใน“ตัวตนของตนเอง”
(ใน“วงวนที่สังเคราะห์กันอยู่แต่ละหน่วย หรือโลกหนึ่งๆ” nucleus หรือ ISH.
อุตุนิยาม, พิชนิยาม, จิตนิยาม ฯลฯ)ซึ่งมีความสมดุลของ“สรรพสิ่ง”
แต่ละหน่วยที่“ทรงไว้(ธรรมซึ่งสภาพของตน)”อยู่ ไม่ว่าใน
“นิยาม”หนึ่ง “นิยาม”ใด ของทุก“ธรรมนิยาม ๕”

ใน“อุตุนิยาม”ก็ต้องอาศัยความสมดุลด้วย“๓ เสา”
เช่น พลังงานเป็นตัวเอง(I), พลังงานลบ(S), พลังงานบวก(H)
ถ้ามีอยู่สมดุลก็จะเป็น“วงวนที่หมุนอยู่อย่างพอเหมาะได้”
ไม่ร้อนเกินจนตัวละลายเร็วกระทั่งทรงรูปร่างมิได้ ไม่ขัดสีกัน
จนมวลกระจายกระจายยึดรูปร่างของตนไม่ได้ ไม่กระเด็น
ดินเร็วจนดูรูปไม่ออกจนไม่มีรูปทรงพอที่จะเรียกได้ว่า
เป็นหน่วยเป็นจุด หรือที่พอทรงรูปอยู่ได้มีระยะเวลาเป็น
ตัวเป็นตนในระยะเวลาพอนับเป็นจุดเป็นมวลได้ เป็นต้น
แม้“พิชนิยาม”ก็เช่นกัน “จิตนิยาม”ก็เช่นกัน

ยิ่ง“กรรมนิยาม”นี้แหละที่คนผู้สามารถทำ“กรรม”ให้
สมดุลงได้จริง ไม่ว่าจะสำหรับตนเอง หรือสำหรับผู้อื่น สำหรับ
สังคม สำหรับประเทศชาติ แม้ที่สุดสำหรับมหาจักรวาล

ที่พุทธศาสนาศึกษากัน ก็คือ “ตัวตนของตนเอง”

ทุก“นิยาม”จะต้องมีภาวะธรรม“๓ เล้า”เสมอ แม้แต่
“สุญญตา”ก็ต้องมี“ภายนอก-ภายใน”และ“ความเป็นสุญญ”
ที่เกิดขึ้นแก่ตัวเอง ว่า สมดุลกันดีหรือไม่ดี นี่ก็“๓ เล้า”

(๒๗๓) ความเป็น“๓ เล้า”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”

“การทรงสภาพนั้น ๆ ไว้ได้อยู่” แม้เหลือรังสี “รังสี”ส่วน
ที่ถือว่ายังเป็น“พลังงานแสง, สีเสียง ฯลฯ” ที่ยังเป็นส่วนดี
ก็ยังนับว่า “ธรรหรืออัมม หรือธรรม” คือ ยังทรงมี-ทรงอยู่

ซึ่งส่วนยังมีเหลือคือรังสี ยังไม่สิ้นสนิท ยังเหลือเศษ
ต้องหมดสิ้นเกลี้ยง“รังสี” คือไม่มีรังสี จึงจะเรียก
ว่าไม่มี“ธรรหรืออัมม หรือธรรม” ซึ่งภาษาก็เรียกว่า“อธรรม”

ฟังความซับซ้อนนี้อีกที ความไม่มีแม้แต่“กัมมันตภาพ
รังสี”อันหมายถึง พลังงาน“รังสีของกัมมันตภาพ”ส่วนที่เป็น
พลังงานพิษภัยร้ายที่ยังเป็นส่วน“กัมมันตภาพรังสี”โนนแหละ
หมดไป จึงจะนับส่วนที่เหลือ ว่า ไม่ใช่“ธรร หรืออัมม หรือ
ธรรม” คือ “ไม่ทรงสภาพนั้นไว้แล้ว”

เมื่อ“ไม่ทรงไว้ใด ๆ แล้ว”ก็เรียกด้วยภาษาว่า“อธรรม”

แต่ถ้าที่สุดเหลือ“รังสีแห่งกัมมันตภาพ”ที่ยังเป็นส่วนดี ก็นับว่า“ทรงสภาพไว้”ที่ภาษาก็บอกว่า“ธรร, ธัมม, ธรรม” คือ“มี”
 มันก็แค่“มี”เศษที่เหลือเท่านั้น แต่ก็ยัง“มี”เศษอยู่ในส่วนที่ดี ใจ! มันยังเป็นประโยชน์ในโลก ก็ไม่เสียหาย
 “มีคุณ”จะยัง“ทรงอยู่”ก็เป็นการอนุโลมให้“มี”อยู่
 ถ้า“มีโทษ”ก็กำจัดแน่นอน ไม่ให้“มี”อยู่เด็ดขาด
 ไม่ให้“ทรงไว้-ทรงอยู่”นั่นคือ “ไม่เป็นธรร, ธัมม”เด็ด ๆ
 “ความมีอยู่”นั้นถ้ามันไม่มี“พลังงาน”อะไรมาเพิ่ม
 ให้มัน“เจริญ”ต่อ(โก, กุศล, พลดี, พลฐะ) โดยเฉพาะพลังงานที่
 เพิ่มมาไม่ถึงขั้น“อัตราการก้าวหน้า(progression ratio)” ที่บวก
 ลบคุณหารแล้ว มีแต่ถอยหลัง มันก็“เสื่อมไป”เป็นที่สุดอยู่ดี
 (ขรตา) ก็ธรรมดาของ“ไตรลักษณ์”

(๒๗๔) ความเป็น“๓ เส้า”ในที่นี้ คืออะไร?

เป็นต้นว่า ใน“๓ เส้า”นั้น มี“I-S-H” คือ มี“ตัวเรา-เพศหญิง-เพศชาย” หรือมี“ไตรลักษณ์” คือ “การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป” ที่มีอยู่ในมหาจักรวาลนิรันดร์
 ถ้าผู้ใดยังมี“ความเห็นแก่ตัว(self-ish) ก็ย่อมแย่งเอามาให้ตัวเองอยู่ นั่นคือ I(ตัวเรา) เมื่อเรามีพลังเหนือกว่า ก็แย่งจากพลังงาน S(พลังงานลบ=[อิตถิภาวะ]เพศผู้) หรือยังแย่งจากพลังงาน H(พลังงานบวก=[บุริสภาวะ]เพศเมีย) อยู่

ก็จะสร้าง“พลังอำนาจเพื่อแย่งจากมนุษย์คือ S (เพศผู้) หรือ H(เพศเมีย) และจากอื่นๆ ไม่มีหยุด เพราะเห็นแก่ตัวอยู่

หรือ“๓ เล้า”คือมี“พลังอำนาจ-มนุษย์-การแย่งพลังมาให้ตน”ซึ่งยังโยงใยยุ่งยากกันมากในสังคมมนุษย์ตลอด

ผู้ยังไม่สามารถมี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“อำนาจ”ที่แท้ ก็จะต้องเป็นทาสอำนาจ อยู่โดยพยายามแสวงหา“อำนาจ”มาให้ตนได้มากขึ้นเสมอ เพื่อแย่งมาให้ตนเองไม่หยุด ไม่หย่อน ตราบที่ยังเห็นแก่ตัว และยังรักความเป็น“ตัวตน” ก็ไม่ยอมหมดตัวตนแน่นอน ไม่ทำ“ความเป็นสูญ”ให้แก่“อัตตา”ตนเองแน้อย่าง แน่

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งความเป็นโทษ-ทั้งความเป็นคุณแห่งตัวตน” และทำ“ตัวตน”ให้เป็น“สูญ”ไม่ได้นั่นเอง

ผู้มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เท่านั้นที่จะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ตัวตน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นคุณ-เป็นโทษ”ของ อัตตา(ตัวตน)จริงแท้ และทำความเป็น“ตัวตน”ที่เป็น“โทษ”หมดสิ้นไปก่อน แม้แต่“ตัวตน”ที่เป็น“คุณ”ก็สามารถทำให้ “สูญ”สิ้นไปได้ด้วย จึงชื่อว่า“อยู่เหนือความเป็นอัตตา”

(๒๗๕) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง

ซึ่งผู้ที่ได้ศึกษา“ความเป็น‘ตัวตน’ และความเห็น

แก้ตัวเอง”ได้จริงแท้ และเห็น“โทษ”ของการเห็นแก้ตัว-เห็น“โทษ”ของการมี“ตัวตน(อัตตา) แล้วปฏิบัติลดละ“ความเห็นแก้ตน และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นตัวตน(อัตตา)” ถึงขั้นถ้าจะรักษาตัวตนไว้อยู่ก็เพียงเพื่อ“อาศัยใช้ทำงาน”

ไม่ได้หลงผิดแล้วว่า “อัตตานี้เป็นตัวตนที่มีอยู่นิรันดร” เพราะได้เรียนรู้ฝึกฝนจริงจนกระทั่งสามารถทำความเป็น“ตัวตน(อัตตา)” ตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”หายาบใหญ่ที่สุด มีทั้ง“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”ก็สามารถกำจัดได้แล้วจริง

หรือขนาด“ปรมาตมัน”อันเป็น“อัตตาลึกลับที่ใหญ่ยิ่งสุดเป็นเพียงพลังงานทางจิตวิญญาณจริง ๆ ก็ได้เรียนรู้และสัมผัสความเป็นพลังงานระดับนี้จริงที่สุดด้วยตนเอง ในตนเอง เพราะ“ยิ่งใหญ่ที่สุด”ที่มีพลังเหนือ“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”โดยสามารถควบคุมจัดการพลัง“ธรรมนิยาม ๕”นั้น ๆ ได้เท่านั้นเอง

จึงไม่มีความลึกลับ(อหะ)แล้วสำหรับ“พลังงานในธาตุและในธรรมต่าง ๆ ประดามีในจักรวาลหรือในมหาเอกภพ”

พลังงานที่เป็น“จิตวิญญาณ”ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ถ้าลึกลับ ไม่สามารถทำให้คนที่ ๒ หรือคนอื่น ๆ ทั้งหลายทั้งโลกรู้ร่วมได้ ก็ไม่น่าจะชื่อว่า“ความจริงอันยิ่งใหญ่ของโลก”

“ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก”ที่เรียกว่า“บรม”หรือ“ปรม” ที่เป็น“ปรมอัตตาหรือปรมาตมัน” หากจะ

ชื่อว่าเป็น“สัจจะ”ก็ต้องเป็นสากล ที่มนุษย์ผู้ล้นมี“จิตวิญญาน”สามารถร่วมรู้หรือรู้ร่วมได้ จึงจะชื่อว่า“สัจธรรม”

ดังนั้น ผู้นี้จึงชัดเจนว่า ถ้าจะยัง“มี”อตตาก็มีเพื่อประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น สำหรับ“ตนเอง”หากยังมี“ตน”อยู่ไม่ว่าในแบบใด ๆ ก็ยังมี“ทุกข์”ทั้งสิ้นมากหรือน้อย(ชาติ ปี ทุกขา)

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อตตา”นี่คือ พลังงานที่เราสามารถ“ยึดไว้ให้ทรงอยู่เป็นภาวะที่ใช้งานเท่านั้น” ถ้าเรา“ไม่ยึดมันถือมัน(ไม่มีอุปาทานหรือไม่มีภินิสา)”ก็ว่าง(มุญจิตุ=มีมุญจิตุกัมมตณฺณ) เป็นผู้มีการปล่อย(มุญจ)ความเป็นอตตานี้ได้จริง ก็เป็นผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“อตตา”จริงแท้บริบูรณ์ จะวางจะปล่อยเมื่อใดก็ได้ อย่างเป็นจริง ก็จบกิจ

(๒๗๖) “สุญ”คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร?

ผู้นี้จึงอยู่ที่เมื่อใดตนจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เท่านั้น ก็ทำได้เอง ถ้าทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แล้ว ก็“สุญ”แท้นิรันดร ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว เหมือนแยกธาตุ H กับธาตุ O ออกจากกันได้แล้ว “ธาตุน้ำ”ก็สูญสิ้นไป ธาตุ“น้ำ”ตัวนี้ก็ไม่มีอีกแล้วนิรันดร แตกสลายออกไปเป็นแก๊สแล้ว

เพราะผู้นี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”จริงแท้ และสามารถแยกธาตุของ“ธรรมนิยาม ๕”เหล่านี้ได้แท้จริง

“อำนาจ”ที่สามารถแยก“ธาตุ”ทำลาย“ธรรม”ให้“สูญ”
 ได้นี้ ไม่บาป ไม่เป็นโทษ ทำได้อย่างนี้ แค่นี้ กับบริบูรณ์-
 สัมบูรณ์แล้ว ที่เป็น“อำนาจ”ที่ยิ่งใหญ่ ไม่เป็น“โทษ” มี
 แต่“คุณ”ถ้ายึดยวบเท่านั้น “อำนาจ”นี้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด
 แล้ว จึงไม่ต้องแสวงหา ไปมี“อำนาจ”อะไรได้อีก

และ“ตนเอง”ก็ไม่ต้องเป็น“เจ้าของอำนาจ”ด้วย คน
 อื่น ส่วนอื่นทั้งหลายเขามอบ“อำนาจ”มาให้เราเองทั้งนั้น

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”อันเป็นโลกุตระแล้ว
 จึงไม่แสวงหา“อำนาจ(อธิปไตย)”มาให้ตนเลย แต่จะเป็นผู้
 ทำงานรับใช้ผู้อื่น เป็นประโยชน์ให้แก่สังคมประชาชนแท้จริง
 (อภิบาล) ก็จะได้“อำนาจโดยธรรม”(ธรรมาธิปไตย)อย่างเป็น
 อัตโนมัตติที่สุจริตที่สุด ที่ผู้อื่นได้รับการเกื้อกูลช่วยเหลือ
 หรือเลี้ยงดูจากเรา หรือให้ประโยชน์แก่เขา เขาต่างมอบ
 ให้เราเอง ด้วยความรู้ ด้วยใจที่เคารพบูชาเทิดทูนแท้
 จริง

คือ เราจะ“ไม่สร้างอำนาจมาให้ตัวเองเลย” แต่
 จะทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่ดีที่ตนแน่ใจว่าดีและที่ตนสามารถ
 ทำได้ ทั้งรูปทั้งนาม-ที่มีคุณค่าประโยชน์แท้แก่โลก แก่
 สัตว์ แก่มวลมนุษย์ หรือไม่ก็ใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์รับ
 ใช้(ไม่ใช่ว่าจ้าง)ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็น“ร่างกาย
 หรือแรงความรู้,แรงความคิด” โดยไม่แลสิ่งตอบแทน

บ

บ้าน-หมู่บ้านชุมชนราชธานีโตก

า

วัด-พุทธสถานราชธานีโตก

ร

โรงเรียน-โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีโตก

(๒๗๗) สาธารณโภคีที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ

ในสังคมหรือหมู่กลุ่มมนุษย์ที่เป็นโลกุตระมี“บ้าน-วัด-โรงเรียน”ครบ“๓ เสา = บวร”จึงเป็นสังคมหมู่กลุ่มชุมชนที่มีการเรียนรู้และมีการสังเคราะห์(การรับเอา,รวบรวมไว้)และการสังขาร(การแยกแยะปรับปรุง)ที่บริบูรณ์สมบูรณ์ได้แท้จริง

สังคมชุมชน“บวร”นอกจากครบครันด้วยการศึกษาอย่างมีการจัดทำกันเองแล้ว ก็ยังมีการไหลแทรกซึมซับ(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”อยู่อย่างอัตโนมัติ

แต่“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นต้องดีถึงขั้นมีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอจะ จึงจะมีการไหลถ่ายเทซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ที่ซึมลึกได้

ถ้าไม่มีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอก็เกิดการถ่ายเทไหลซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ไม่ได้

หรือถ้า“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นย่ำแย่มีคุณภาพต่ำ ก็ยังจะกลับเกิดการถ่ายเทไหลแทรกซึมซับ(osmosis)สู่กันไปในแบบเลวร้ายนั้นแหละหนักยิ่งขึ้นได้ เช่นกัน

จึงต้องสร้าง“สังคมหมู่กลุ่ม”หรือประเทศให้เป็นสังคมหมู่กลุ่มที่เป็น“โลกุตระ”ให้ได้ จึงจะมี“ธรรมะ”ที่เป็น“โลกุตระ” ซึมซับ แทรกซอนมี osmosis ในสังคมนั้น ๆ จริง

(๒๗๘) สาธารณโภคีที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร”ที่ดี

สังคม“บวร”ที่ดีก็จะมี osmosis ที่ดี ถ้าเป็นสังคมที่ไม่ดี ก็แน่นอนย่อมจะมี osmosis ที่ไม่ดี เกิดโดยอัตโนมัติ

เรากำลังชี้ให้เห็นแจ่มแจ้งกันว่า สังคมแบบ“คนจน”ที่มี“ปัญญา” เป็น“โลกุตระ”นั้น เป็นสังคมที่ประเสริฐแท้จริง

ซึ่งสังคมชุมชนที่ดำเนินชีวิต“แบบคนจน”อันเป็นเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”กันได้นี้ เป็นเครื่องชี้วัดความเจริญประเสริฐของคนและสังคม ในโลก เจริญทั้งตั้งใจเจตนาให้เจริญ ทั้งที่เกินเจตนาที่มัน osmosis อยู่เอง

ถ้ามนุษย์ในสังคมใดสามารถดำเนินชีวิตกันถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้ ก็จะถูกยกย่องอย่าง“บวร”คือ บ้านของพระราชาที่ดี วัดอันเป็นที่อาศัยของนักบวชที่ดี โรงเรียนอันเป็นสถานศึกษาของเด็กนักเรียนและผู้ใหญ่สมาชิกหมู่บ้านที่ดี ต่างอยู่ร่วมกัน ช่วยกันดำเนินความเป็นอยู่ของบ้านของวัด ของโรงเรียนไปด้วยกันทุกคน เป็นสามัคคีหนึ่งเดียวกันสุดยอดสังคม เท่าที่เคยมีเคยเป็นกันมา

จึงเป็นเหตุดี-ผลดีสนับสนุนเกื้อกูลกันอย่างวิเศษ

ทั้งที่ดินทั้งข้าวของวัตถุทรัพย์ สมบัติต่าง ๆ ล้วนเป็นส่วนรวม ไม่ยึดเป็นของตัวเองของตน เหมือนอย่างที่ดีสังคมโลกียะสามัญคนทั่วไปทั่วโลกที่เป็นที่มีกัน

(๒๗๙) หมู่บ้าน“สาธารณโภคี” คือ ครอบครัวเดียวกัน

ดังนั้น “สาธารณโภคี”นี้ทุกอย่างเป็นส่วนกลาง จึงต่างช่วยกันสร้างช่วยกันรักษาดูแล ร่วมใช้ร่วมกันด้วยกัน ซึ่งเป็นสังคมที่มี“บ้าน-วัด-โรงเรียน” ย่อว่า“บวร”ที่ต่างมีชีวิตดำเนินอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างเป็นระบบระเบียบสนธิเนียนทั้งหมู่บ้านเหมือนครอบครัวบ้านหลังเดียวกัน ผู้คนในหมู่บ้านอยู่ร่วมกัน ทำอยู่ทำกินทำให้ร่วมกัน กินอยู่ร่วมกัน ปลุกสร้างผลิตผลขึ้นมาเป็นสมบัติส่วนกลางกันทั้งหมด

ซึ่งเรียกว่าสังคมชุมชน“สาธารณโภคี” และดำรงความเป็นอยู่ของชีวิตจริงที่ไม่ใช่ละครหรือการแสดงชั่วคราวชั่วคราว แต่เป็นชีวิตจริงสังคมจริงของคนที่มีศรัทธาใจมาอยู่ร่วมกันมีชีวิตอยู่กับเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี” เพราะได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้ามีผลจริง สำเร็จอย่างเป็นจริง ในประเทศไทยมีหมู่บ้านที่เป็น“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ให้พิสูจน์จับต้องสัมผัสได้จริง ของจริงมิใช่ละครชั่วคราว

พิสูจน์ได้ทั้งความเป็น“บ้าน” เป็น“วัด” เป็น“โรงเรียน”

แม้จะยังมี“รูป”ไม่ใหญ่โตมหิหาร แต่ใน“อรูป”ที่หยั่งรู้ถึงได้ยากคือ“นาม”นั้น ขอยืนยันรับประกันได้ว่า“แท้แน่นอน”

เพราะการศึกษาของพุทธนั้นมีทั้ง“รูปและจิตใจ”

ครบ

(๒๕๐) “สาธารณโภคี”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”

คนทุกคนในชุมชนสังคมนี้จึงชื่อว่า “คนจน” ที่แท้จริง เพราะแต่ละคนไม่สะสมสมบัติ“ของตน” มีแต่ช่วยกันสร้าง ขึ้นเป็นของส่วนกลาง ทุกคนทำอาชีพช่วยกันแต่ไม่เอามา เป็นของตน จึงเป็น“ล้มมาอาชีพ”ชั้นสูงสุด เป็นสังคมที่อุดม สมบูรณ์ นั่นคือทำงานเลี้ยงชีพโดยไม่รับแลกค่าแรงค่าผลผลิต เป็นรายได้มาให้แก่ตน ซึ่งพ้นจากงานอาชีพที่ยังมี“ลามแลก ลาม (ลาภณ ลามัง นิชิคิงสนตา)” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่มีเศรษฐศาสตร์เข้าชั้น พ้น“มิจฉอาชีพ ๕”ได้สูงขึ้นสุดสำเร็จแล้วจริง มิใช่มีแต่คิดได้ แต่เป็นได้จริง

จึงเป็นสังคม“คนจน”ที่เป็นจริงที่สุด และเป็นสังคม “คนจน”ที่เจริญยิ่งสูงสุด ประเสริฐสุดด้วย

เพราะคนในสังคมทุกคนทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้น ด้วยความมี“ปัญญา”จึงรู้อย่างเข้าใจจริง ๆ ตาม“ปัญญา”ไม่ ใช้แค่“ฉนโก” จึงพอใจ“จน”และเต็มใจ“จน” ทำให้ส่วนกลาง

“ส่วนกลาง”จึงมีความอุดมสมบูรณ์ เพราะทุกคน ทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้น ไม่สะสมไว้“ส่วนตัว”

“ส่วนตัว”แต่ละคนจึง“จน”อย่างสุขสำราญเบิกบาน ใจ เพราะมี“ปัญญา” เข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่ใช่ถูกบังคับเดือดขาด

(๒๔๘) คน“สาธารณโภคี”จริงๆ รู้จริงๆ ว่า“จน”ดีกว่า“รวย”

รู้ชัดรู้จริงว่า “คน”หรือมนุษย์นั้น เป็นคนที่มีสภาพ “จน”อย่างนี้แหละเป็นดีที่สุดแล้ว เพราะไม่ต้องต่างคนต่าง แย่งกัน แต่ต่างคนต่างทำแล้วนำมารวมกันไว้ แล้วก็กินก็ใช้ ร่วมกัน มันก็ไม่มีวันหมดสิ้น หรือ“ยากจน”ต่อไปอีกแล้ว

สงครามก็ไม่มี ไม่แย่ง ความวิवादบาดหมางก็ไม่มี
แถมมีแต่ความเกื้อกูลกัน เมตตา กัน ช่วยเหลือกัน
และถ้าเราเดือดร้อนก็มีหลักประกัน มีผู้ช่วยเหลือ
พึ่งพา“ญาติธรรม”ได้ ไม่ใช่รอพึ่งแต่“ญาติเชื้อสาย”เท่านั้น
แม้แต่ตายลงก็ฝากผีได้ ป่วยไข้ก็มีคนช่วยรักษา ไม่
อ้างว้างโดดเดี่ยว เพราะทุกสิ่ง“สาธารณโภคี”พึ่งสาธารณะ
“ส่วนตัว”จึงไม่ต้องแบกต้องหามเป็นภาระมาก เอา

แรงงานและเวลาไปช่วยกันดูแลรักษาสังคมส่วนรวม

“สังคมชุมชน”หรือหมู่มนุษย์เช่นนี้ จึงเป็นสังคมที่มี
สภาพ“พออยู่พอกิน-อุดมสมบูรณ์” สามารถมีเหลือมีเกิน
ที่ชุมชนกินใช้ จึงเผื่อแผ่แจกจ่ายไปสู่ผู้อื่น หมู่อื่นได้ง่าย

“สาธารณโภคี”เป็นเรื่องดีทั้งนั้น อย่างนี้จริงๆ

(๒๔๙) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐกิจการเมืองสัมบูรณ์

ความเป็น“คนจน”แบบ“สาธารณโภคี”นี้เป็นสุดยอด

“เศรษฐศาสตร์การเมือง”(Political Economy)ในสังคมมนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐศาสตร์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งยากสุดที่จะเป็นไปได้ และดีที่สุดที่ควรจะเป็นให้ได้

ชาวไทยกลุ่ม“บวรโอศก”สามารถนำมาปฏิบัติสำเร็จได้ในยุคนี้จริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นยุค“ทุนนิยมสามัญ”แท้ ๆ

ชุมชนชาวบวรโอศกจึงหมดปัญหาใน“เศรษฐศาสตร์การเมือง”เรื่องเกี่ยวกับการทำงานเลี้ยงชีพ เพราะเป็นสังคมชุมชนที่มีชีวิตพื้น“มิชชาชีพ ๕”ได้จริง เป็นสังคมชุมชนที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจของชุมชนได้สูงสุดแล้ว ทุกคนวางใจได้

ชุมชนนี้จึงเป็นที่พึงของคนจากหมู่บ้านชุมชนอื่นเข้ามาทำงานอาศัยรับจ้างทำงานในชุมชน“บวรโอศก”ที่เป็น“สาธารณโภคี”นี้ เพื่อนำรายได้ไปเลี้ยงชีพครอบครัวของเขาได้อีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ชุมชนนี้เป็นสังคม“คนจน”นะ! แปลกมั๊ย?

“สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐศาสตร์ที่แก้ปัญหาเรื่องเศรษฐกิจของชุมชนได้สำเร็จอย่างยั่งยืนถาวร ถ้ายังมีการศึกษาและปฏิบัติ“พุทธธรรม”เป็นโลกุตระได้จริงอยู่

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นไม่สามารถทำ“สาธารณโภคี”ให้เกิดให้เป็นในสังคมฆราวาส ทำได้แค่สังคมนักบวชของพระองค์เท่านั้น เพราะมีข้อจำกัดดังได้กล่าวหลายทีแล้ว

แต่ยุคนี้ พ้นจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชแล้ว พ้นจากการเป็นสังคมทาสแล้ว และเป็นสังคมสากลทั่วไป ที่ทุกคนต่างมีสิทธิเสรีภาพสมบูรณ์กันแล้ว

จึงสามารถทำให้เกิดสังคมชุมชนฆราวาสที่มีเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้จริง ตรงตามหลักสูตรหรือทฤษฎีที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”ขั้นสูงเลิศของพระพุทธเจ้าได้แท้

(๒๕๓) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก

ซึ่งความเป็นได้จริงแท้ันี้ หากคนไม่มี“ความรู้”ชั้น“ปัญญา” ยังมีแต่“ความรู้”ที่เป็น“เงโก”อยู่เท่านั้น จะยัง“ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ถึงใน“อจินไตย(เกินกว่าการขบคิด หรือนึกค้นเอาได้)”ขั้นนี้ ได้อย่างแท้จริง

มันสุดวิสัยที่จะเดาหรือคาดคะเน“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่ยินดีพอใจในความเป็น“คนจน” ที่เต็มใจจะเป็น“คนจน”ว่า คนในหมู่กลุ่มชุมชน“สาธารณโภคี”นี้จะเป็น“คนจน”ที่มีความสุขสำราญเบิกบานใจ ในความเป็น“คนจน”ที่ตนเป็นอยู่กันจริงหรือ? ความรู้สึกจริงนี้จะเป็นไปได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถหยั่งเข้าไป“เดา”หรือใช้“ตรรกะ”วัดเทียบเพื่อบรรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความรู้สึก(เวทนา)”แท้จริงของคนที่มี“ความรู้สึกในใจจริง”ของคนที่เขาผู้มี“ปัญญา”จริงนี้ได้สำหรับผู้ยังมีความฉลาดแค่“เงโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”ที่แท้

ซึ่งคนชนิดนี้ จะมี“ธรรมะ”ขั้นที่ชื่อว่า“อภิธรรม”จริง ๆ

“อภิธรรม”นี้ประกอบไปด้วย“คุณธรรม ๙ ประการ”

คุณธรรม ๙ ประการนั้นได้แก่ ๑.เป็นคนเลี้ยงง่าย

(สุภระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อยหรือกัลยาณ(อัปิจฉะ)
๔.สันโดษ หรือใจพอ(สันตมุข) ๕.ขัดเกลา(สัลলেখะ) ๖.กำจัด
กิเลสจริงมีศีลเคร่งได้(ฐิตะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิ
กะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน“คุณธรรม ๙ ประการ”นี้ไว้
ชัดเจน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ เป็นต้น
อ่านดูดี ๆ เกิด เป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

(๒๕๔) “สาธารณโภคี”นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค

“สาธารณโภคี”นี้ยืนยันการเป็นเศรษฐกิจได้แม้แต่ใน
ยุคที่เต็มไปด้วยเศรษฐกิจทุนนิยมกิเลสจัดจ้าน สะสมของ
ตัวของตนหนักหนาสาหัสอยู่ชัด ๆ ในปัจจุบันสมัยนี้แท้ ๆ ก็
ยังอาจสามารถมีสังคมชุมชน“สาธารณโภคี”ที่เกิดได้เป็นได้
จริงในโลก จึงเป็น“ปรากฏการณ์”ของคนพิเศษในยุคนี้ที่เป็น
สังคมยอดเยี่ยมมหัศจรรย์อันเป็นลักษณะสังคมจริง ที่คน
ภายนอกต่างก็สามารถเข้าไปสัมผัสได้ยืนยันความจริงนี้ได้

เป็น“อกาลิกโก(ไม่จำกัดกาล) เอหิปัสสิโก(เชิญให้มาสัมผัส
ความจริงที่เป็นจริงนี้ได้เสมอ)” ตรงคำตรัสพระพุทธศาสดาที่สุด

ซึ่งเป็นปรากฏการณ์(phenomenon)ที่ประหลาดยิ่ง ๆ
เป็นความแปลกที่แตกต่างจากสังคมเศรษฐกิจโลกีย์สามัญ
ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในสังคมมหาโจดเน่าเหวหนักยุคนี้

แต่ก็เกิดขึ้นจริง ๆ มีให้สัมผัสได้แท้ ๆ ณ ลมหายใจ
เฮือกนี้ ที่ยังอยู่กลางกาละ ในปรตยุดบันนี่นี้แล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธที่มีทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
ชั้น“สาธารณโภคี”อันเป็นเศรษฐกิจชนิดพิเศษเยี่ยมยอดนี้
ประเทศเดียวในโลกที่มีหมู่กลุ่มชุมชนปฏิบัติจริงประพฤติ
ได้แท้ และเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยราบรื่นง่ายงามสันติสุข

(๒๘๕) “สาธารณโภคี”นี้ พัน“มิจฉาชีพ”ได้สูงสุด ๆ ของคน

โดยเฉพาะเกิดได้ถึงขั้นเป็นชุมชนเศรษฐกิจ“สาธารณ
โภคี” อันเป็นจริงได้ นั่นคือ ชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็นอยู่
ประจำวันปกติจริง ๆ ของคนชุมชนนั้น ทุกคนที่สามารถทำ
งานเลี้ยงชีพอยู่ทุกวัน โดยไม่แลกเปลี่ยนได้มาเป็นของตน
เลย(ลาภาน ลาภัง นิชิตังสนตา) ไม่ต้องสะสม(อปจยะ)มาให้ตนเลย

จึงจะถือว่า เป็นคนหรือเป็นสังคมที่มีเศรษฐกิจ“พัน
มิจฉาชีพ”กันแท้จริง ซึ่งเป็นสุดยอดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ผู้ยังทำอาชีพที่ยัง“รับค่าตอบแทนอยู่” ยังไม่ทำงาน
ฟรี ยังหารายได้มาให้ตนอยู่นั้นพระพุทธเจ้ายังทรงนับ
ว่าเป็นคนที่ยังมี“มิจฉาชีพ”อยู่ เป็น“ข้อที่ ๕” ซึ่งถ้าสามารถ
ปฏิบัติกระทั่งพ้นความเป็น“มิจฉาชีพ๕ข้อ”นี้ได้ในประดาที่
เป็น“มิจฉาชีพ” ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธสำเร็จจริง ก็เป็น
คนหรือเป็นสังคม ที่มีเศรษฐกิจสูงสุดยอดกันจริงแล้ว วิเศษ

สุด ถ้าทำได้กันทั้งประเทศก็จะเป็นประเทศที่มี“เศรษฐกิจขั้นสุดยอด”ในโลกกันทีเดียว สังคมประเทศจะอยู่เย็นเป็นสุขสงบ สำราญเบิกบานใจสูงสุด จริงๆ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นสังคมที่มี“เศรษฐกิจ”เจริญสูงสุดเท่าที่คนและประเทศจะเป็นได้มีได้

(๒๘๖) “มิจฉาชีพ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ๆ

“มิจฉาชีพ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสมี ๕ ระดับนั้น ได้แก่

(๑) กุพนา(โกงทุจริตร้ายเลวสุด) (๒) ลปนา(โกงร้ายชั่วรองมา)

(๓) เนमितตกตา(ยังอยู่ในระหว่างปฏิบัติพัฒนาตน จึงชื่อว่า ต้องอาศัยโชคที่อุตสาหกรรมทำเองสร้างเองให้ได้ ไม่ใช่เสี่ยง) หมายถึง ผู้กำลังปฏิบัติพัฒนาตนเองแท้ๆนั่นเองที่จะเจริญ“โชค”เป็นของตน

(๔) นิปเปสิกตา(ผู้บรรลุผลแล้ว และไม่ยอมตนให้กับผู้ผิด)

(๕) ลาเภณ ลาภัง นิชิคิงสนตา(พ้นมิจฉาชีพขั้นสูงสุดคือทำงานฟรี โดยไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยนเอาอะไรกลับมาให้ตนแล้ว สบายใจ)

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕ มหาจัตตาริสกสูตร]

“อาชีพ”ที่“พ้นมิจฉาชีพข้อ ๕”ถึงขั้น“สาธารณโภคี”จึงจะนับได้ว่า คนผู้นั้นทำ“สัมมาอาชีพ”ที่มีเศรษฐกิจสูงสุด วิเศษสุดแล้ว เท่าที่คนและสังคมชุมชน หรือยิ่งเป็นประเทศจะพึงสามารถมีได้เป็นได้ ก็ยืนยันความเจริญของมนุษยชาติโดยแท้

ซึ่งขั้นสูงสุดที่ยังนับว่าเป็น“มิจฉาชีพ”นั้น คือ คนผู้

นั้นยังทำงานแล้วมีการ“รับสิ่งแลกเปลี่ยนกันไปมาอยู่(ลาภเงิน
ลาภงา นิธิคังสนตา)” จึงยังไม่ถือว่าเจริญสุด ๆ ยังไม่ทำงานฟรี
โดยไม่รับสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยนมาให้ตนเลย จึงยังไม่เป็น
ความเจริญในความเป็นมนุษยชาติ และสังคมประเทศสูง
สุด ๆ ที่ไม่มีความเจริญใดจะเจริญไปยิ่งกว่านี้ได้แล้ว

คนผู้“พ้นมิจอาชีพ ๕” ได้สูงสุดจึงเป็นคนมี“สัมมา
อาชีพ”สูงสุด จึงเป็น“คนวิเศษ”สุด เพราะมีชีวิตอยู่ได้ด้วย
การทำงานฟรี อันเป็นคุณงามความดีที่แท้จริง ทำเพื่อผู้อื่น
แท้ ๆ โดยไม่เอาอะไรมาให้ตน อย่างบริสุทธิ์จริงใจ

เฉพาะอย่างยิ่งต้องมี“ปัญญา”เข้าใจจริง ๆ ว่า ทำ
เช่นนั้นเพราะอะไร? ดีจริงไหน? แม้จะต้องเป็น“คนจน”

ทั้ง ๆ ที่เป็นคนยอดเยี่ยมอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ) แต่กลับ
ไม่สะสม(อปจยะ) เป็นผู้มักน้อย ชอบที่จะมีน้อย ๆ (อัปปิจจะ)
ไม่ปรารถนามีสมบัติมาก(เป็นผู้ไม่หมกหม้ม)

ผู้ประพฤติตนเช่นนี้จริง คือผู้มีความรู้เศรษฐกิจศาสตร์ดี
เยี่ยม เป็นผู้มีเศรษฐกิจดีเยี่ยม ช่วยเศรษฐกิจสังคมประเทศ
ชาติอยู่อย่างมีประโยชน์มาก เป็นคุณค่าสูงยิ่ง

นั่นก็คือ“เศรษฐกิจแบบคนจน”ที่เป็น“สาธารณโภคี”

(๒๘๗) “สัมมาอาชีพ”สูงสุด ๆ แท้จริงของคนจึงคือ“คนจน”

สังคมคนที่มี“สัมมาอาชีพ” ที่พ้น“มิจอาชีพ”สูงสุดได้

จริง คือ พันมิจฉาอาชีพข้อที่ ๕ นี้แลได้แท้ จึงเป็น“คนจน”
ชั้นสูงจริง(The Classes) เป็นผู้ที่มี“วรรณะ ๙”ได้บริบูรณ์เต็ม
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดังที่ได้ยกอ้างผ่านมาแล้ว
นั้น [พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐] ซึ่งมีผลสำเร็จเยี่ยงยอดเยี่ยม
ผู้ประเสริฐแท้จริง สัมบูรณ์ในความเป็นกลุ่มชุมชนที่มีชีวิต
สามัญ ประพฤติตนเป็น“อารยธรรม(civilization)”สูงสุดได้
ปานนี้ ยิ่งยุคนี้ก็ยิ่งมหัศจรรย์ในโลก

ในยุคนี้มีกลุ่มชุมชนชาวอโศกทุกชุมชนที่กระจายอยู่
ทั่วไปในประเทศไทยล้วนพิสูจน์“ความจริง”อันเยี่ยงยอดเยี่ยม
นี้ของพระพุทธเจ้าได้สำเร็จ จึงเป็นกลุ่มชุมชนที่แก้ปัญหา
เศรษฐกิจได้ถาวรยั่งยืนจริงในประเทศไทย และในโลก

แม้แต่ฆราวาสก็ทำงานฟรี เป็นชีวิตที่ไม่มีรายได้
แต่มีชีวิตที่เป็น“สุข-สงบ-อบอุ่น-อุดม-สมบูรณ์”

โดยตนเองผู้เป็นสมาชิกชุมชนแต่ละคนต่างก็เป็น
“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ

โดยสังคมก็อุดมสมบูรณ์มีกินมีใช้อย่างพอเพียง(ef-
fectual)อยู่ได้โดยแท้ แถมผลิตเพื่อแจกจ่ายแจกจ่ายจริงอีก

แปลกไหม? ที่ผู้“พันมิจฉาชีพ”คือ ผู้ทำงานฟรี ผู้
ทำงานไม่รับรายได้ตอบแทนเลย นี่แหละคือ ผู้ที่ได้รับชื่อ
ว่า คนผู้มี“สัมมาอาชีพ”สูงส่งแท้จริง

เช่น ผู้มาบวชเป็นภิกษุของศาสนาพุทธ คือ ผู้ทำงาน
ฟรี ผู้ทำงานไม่รับรายได้แลกเปลี่ยนใด ๆ เป็น“คนจน”แท้จริง

ที่ต้องกราบเคารพบูชา

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ฆราวาสในสังคมชุมชนชาวอโคก ก็ทำงานฟรีอยู่ในชุมชน ไม่รับรายได้มาให้ตนเลย เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ ไม่เป็นภัยอยู่ในสังคมประเทศ

(๒๘๘) มิจฉาชีพ ๕ ชั้น จากชั้น ๑ ชั่วแย่สุด ถึงชั้น ๕ ก็สิ้นสุดชั่ว

“มิจฉาชีพ” ๕ ชั้นของพระพุทธเจ้าไตร่ตรองตามพินิจ ให้ดี ๆ เกิด ชั่วต่ำสุดนั้นชั้น“กุหนา(ครมกาย-วาจาใจ)” ชั้นหยาบ รองลงมาก็“ลปนา(หนักที่วาจาใจ กายอาจเบาแล้ว)” แต่ก็มีเชิงลึก ที่“วจีหลอกด้วยเจโกสีกร้ายเข้าไปอีก” มันซับซ้อนขึ้นแบบนี้ เช่น อาชีพที่เป็นภัยเป็นโทษต่อมวลชน ต่อสังคมโลก เลวร้ายทำทุกข์ร้อนให้ผู้คนมากที่สุดร้ายแรงสุด ซึ่งกระทบ สะเทือนไปถึงคนทุกขนาดทุกวัยทั้งชาติทั้งประเทศ

แต่เรียกว่าหยาบ แต่หยาบตื่น ๆ ชั้นเด็ก ๆ แต่ถือกันว่าหยาบ คนก็รู้ได้ง่าย เป็นต้นว่า นักเลง ดีหัวหมา ด่าแม่ เจ็ก(ขอภัยที่คำนี้) อะไรอย่างนั้น นี่ถือว่ายาบตื่น ๆ

“กุหนา”นี้เรียกว่า“ชั่วหยาบต่ำร้ายสุด ๆ”แต่มีเชิง ซ่อนที่เขาอ้างว่า“ดี”มากได้ด้วย เพราะเขารวยลามก-รวยยศ -รวยสรรเสริญ-รวยโลกียสุข แล้วชี้ชวนปลุกเร้าเทิดทูน “คนเจริญโลกีย”กันอยู่อย่างไม่ยอมมี“ปัญญา”กันได้สักที ถ้าเป็นสมัยโบราณก็โหดโหดอำมหิตไร้เทียมทาน

เช่น ข่าน หรือจักรพรรดิโบราณที่รุนแรงดุเดือดอำมหิต แต่ก็ถือกันว่า ช่วยมวลประชาชนของตน นี่คือ เจริญขึ้น

หยาบมากยิ่งขึ้นกว่าก็ขึ้นมีเชิงฉลาดลับลวงพราง ยิ่งขึ้นอีก ดูเหมือนเป็นคนสูงส่ง แต่ลึกซึ้งฉลาดกิเลสร้าย ยิ่งขึ้น แรงแหยบยิ่งขึ้น ซ่อนพรางยิ่งขึ้น คนไม่รู้ทันก็เลยยิ่งหลงหนักขึ้นว่าอย่างนี้แหละ อย่างนี้แหละคือ ดีแน่-ดีแท้

แต่แท้จริงยิ่งหยาบร้ายกาจขึ้นยิ่งกว่า แต่หลงว่าดียิ่งกว่า เช่น นักการเมืองน้ำเน่า นายทุนยุคนี้ นักบวชยุคนี้เป็นต้น ฟินใจไตร่ตรอง ตรวจตรากันให้ลึก ๆ เกิด จะเห็นได้

คนเหล่านี้ อาชีพอย่างนี้แหละคือ ผู้มีอาชีพชั่วที่สุด กุหลาบ หรือลพนา ตัวแท้ตัวจริง รู้กันให้ชัด ๆ

(๒๘๙) มัจฉาชีพ ๕ ขั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง

เพราะความลึกซึ้งขั้นขึ้น“หมุนรอบเชิงขึ้น(คัมภีรภาโล,ปฏิณิสต์คค)นี้ เป็นเรื่อง“อจินไตย”ขั้น“วิสัย(วิสัยรูป ๕ หรือฉานวิสัย เป็นต้น)” ขั้น“กรรมวิบาก”และขั้น“โลกจินตา”อย่างยิ่งจริง ๆ

“อจินไตย ๔”นั้น ขั้นที่ ๑ สูงสุด“พุทธวิสัย”เรายกไว้ เราไม่บังอาจล่วงล้ำเข้าไปแตะต้องแสดงภูมิใดอวดรู้ได้แน่

ต่อมา“อจินไตยขั้นที่๒”คือ “ฉานวิสัย” อันนี้แหละที่มีความหมายอันเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”เต็ม ๆ เริ่มเสื่อมหรือพัฒนา เป็นโลกียะหรือโลกุตระก็ขั้น“ฉานวิสัย”นี้เองใน

สังคมยุคนี้ มีให้เห็น มีให้ศึกษาเป็นตัวอย่างมากมาย

ถ้าผู้ใดไม่รู้เรื่องของความเป็น“โลกุตระ”กันแท้ๆ “สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ ละก้อ ผู้นั้นจะพูดถึงความเป็น“ฉาน” ก็พูดได้แค่“ฉานโลกีย์” เพราะตนเองอย่างเก่งก็ยังมี“ฉานวิสัย”แบบ“โลกีย์” ย่อมพูดถึง“ฉานวิสัยแบบโลกุตระ”ไม่ได้ ยิ่งขั้น“วิสัย”นั้นต้องมี“เนื้อแท้”(สาระ)สูงมาก

เพราะ“สย”นี้เริ่มตั้งแต่“อาสย” เพิ่มขึ้นก็“นิสย” แล้ว จึงจะถึงขั้น“วิสัย” สูงสุดๆ ก็สลับซับซ้อนย้อนกลับเป็น“อนุสย”

ผู้ไม่มีสภาวะถึงขั้น“วิสัย”จริง จึงยังเป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ คาดคะเนไม่ได้ ต้องปฏิบัติตนให้ถึงขั้นปัจเจกตั้ง

“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ๔ คำสั้นๆนี้เป็น“อภิธรรม” คือ ธรรมะขั้นสูงยิ่ง เข้าชั้นโลกุตระทีเดียว ที่จะสามารถมี“ปัญญา”ที่รู้เรื่อง“อตตะ”หรือ“อนัตตะ” หรือแค่ขั้นว่าเป็นคน“มีฉาน” หรือเป็นคน“ไม่มีฉาน”ซึ่งอจินไตยจริงๆ

เพราะแค่คำว่า“รูป”ที่เป็นบัญญัติคำที่ ๓ ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”นี้แหละมันก็ไม่ได้หมายถึงแค่“มหาภูตรูป ๔”เท่านั้นๆกันแล้ว มันหมายถึง“กาย”ที่มี“นามรูป”แล้ว ซึ่งพ้นจากความเป็น“รูปรูป”ไปแล้ว เป็นต้น นี่คือ“กายวิสัย”ที่คนไทยทุกวันนี้ เข้าใจ“กายวิสัย”กันไม่ได้ง่าย ๆ รอค

เพราะคำว่า“กาย”ของพระพุทธเจ้าเป็น“โลกุตระ”ในศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ง่าย ๆ ดังนั้นผู้จะศึกษา“สติปัฏฐาน ๔”กว่าจะสามารถพิจารณา“กาย-เวทนา-

จิต-ธรรม”ได้ถูกต้องเป็นสัมมาปฏิบัติ แม้คำว่า“กาย”ยังไม่
สัมมาทิฏฐิแล้ว ย่อมไม่มีบรรลุธรรมเป็นแน่แท้

(๒๙๐) ความมี“อตฺตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีพ”เลี้ยงตน

ความมี“อตฺตา”ของพุทธนั้น ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน
ความเป็น“อตฺตา”จะต้องมี“อาชีพ” ต้องมีการทำงาน เพื่อ
เลี้ยงตนเองให้อยู่รอด ให้คุ้ม อย่าให้เป็นหนี้ เพราะไม่เช่นนั้น
มันจะเบียดเบียนผู้อื่น ตนเองทำการงานอันมี“ผล”ไม่
คุ้มค่า ไม่คุ้มราคาพอกับที่ตนใช้ตนกินตนอาศัย ตนก็มี
“วิบาก”เป็น“หนี้”โดยสัจจะ แท้จริงที่สุด

นั่นคือ ค่าของตนเองที่ตนใช้ตนกินตนอาศัยในชีวิต
มันมาก มันเกินกว่า“ค่าหรือราคา”ของการทำงานที่ตนทำอยู่
นั้น เมื่อไม่คุ้ม จึงเป็นคนกินแรงผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่นอยู่แท้
ตามสัจจะ “วิบากบาป”ของคนผู้นี้ก็ถือเป็นหนี้ เห็นมั๊ย?

“กิเลสบาป”ที่เป็นหนี้ก็จะประกอบตัวขึ้นเป็น“อตฺตา”

“กรรมวิบาก”เป็นเรื่องจริงที่สุด ชือสัตย์ที่สุด

แต่ถ้าผู้ที่“ทำงานเลี้ยงชีพคุ้มตนเอง”และมีเหลือมี
เกิน“ให้(ทาน)”แก่ผู้อื่นได้จริง “อตฺตา”ก็ไม่มี ไม่เกิดมาสะสม

เกิดมาเป็น“สัตว์”ที่มี“อตฺตา”จึงต้อง“เลี้ยงตน”ด้วย
การทำงาน“หากิน”ทุกตัวสัตว์ ยกเว้นที่ยังเป็น“ลูกอ่อน”
หรือผู้ป่วยเจ็บทำงานไม่ได้ หรือแก่มาแล้วทำงานไม่

ไหวแล้ว ที่จริงคนแก่ก็เลี้ยงคนอื่นมานานแล้ว ก็ต้องมีคนเลี้ยงท่านตอบแทนบ้าง ที่สุดเป็นคนพิการที่เลี้ยงตนไม่ได้ ก็จำเป็นต้องเกื้อกูลเลี้ยงดูกัน ด้วยเมตตา

สังคมคนที่มีความรู้รอบอย่างนี้และทำตามนี้ก็เป็นสังคมที่เป็นอยู่กันอย่างเป็นสุขสงบอบอุ่น ต่างคนต่างก็ทำอาชีพ ไม่ใช่“ไม่มีอาชีพ” หรือยิ่งแย่ใหญ่ก็คือ มีอาชีพที่เป็น“มิจฉาชีพ” หรือ“ไม่พ้นมิจฉาชีพ ๕”ได้จริง

ศึกษาเรื่อง“อาชีพ”คือทำงานเลี้ยงตนกันดี ๆ มิเช่นนั้นจะมีชีวิตเลวยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน โดยเฉพาะ“ภิกษุ”

(๒๙๔) ผู้ที่ไม่ต้องทำ“อาชีพ”เลี้ยงตน คือ ใคร?

ส่วนผู้ที่ไม่ต้องทำงานเลี้ยงตนเองนั้นก็คือ “ผู้ไม่มีอัตตา”แล้ว กับ“ผู้ดับชีพไป..ตาย”ก็ไม่ต้องทำอาชีพเลี้ยงตน

ได้แก่ ผู้ดับสิ้นสลายอัตตาของตนไปได้”ไม่เหลือความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”อยู่ในตนอีกแล้ว คือ ผู้บรรลุนิพพาน แล้วก็ทำปริญพพานเป็นปริโยสาน ก็สูญสิ้นไปไม่เหลือ“อัตตา”ในที่ใด ๆ ไม่มีแม้ในสววรรค์ใด หรือนรกไหน

กับผู้เป็น“อรหันต์”ที่แม้จะยังมี“ขันธ ๕”อยู่ในโลก ยังไม่“ปริญพพานเป็นปริโยสาน”ก็ไม่ต้อง“ทำงานอาชีพ”คือไม่ต้อง“ทำงานเลี้ยงตน”แล้ว ทั้งชีวิตให้“คนอื่นเขาเลี้ยงไว้(ปรปฐิพฺพทา เม ชีวิกา)” ท่านก็จะมีชีวิตอยู่เพียงแต่..ใช้ภาษา

ตรงๆก็ว่า “ทำงานรับใช้ประชาชน”ไปตลอดจนตาย หาก
 แม้ใครเขาไม่เลียงไว้ ท่านก็ต้องตายไปเท่านั้นแหละ

แต่ผู้ที่ เป็น “อรหันต์” หรือยิ่งเป็น “โพธิสัตว์” ที่สัมมา
 ทิฏฐิแท้นั้นคือ “ผู้รับใช้ประชาชน”จริง ๆ จึงจะไม่มีหอรอกที่
 จะไม่มีใครเลียง “พระอรหันต์หรือพระโพธิสัตว์”ไว้

จะนี่คือ ผู้รับใช้มวลมนุษย์ เป็นประโยชน์ต่อมวล
 มนุษย์ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) ผู้ให้ความสุขแก่มวลมนุษย์ทั้ง
 หลาย(พหุชนสุขายะ) เป็นผู้อนุเคราะห์โลกอยู่(โลกานุกัมปายะ)

ไม่ต้องกังวลเรื่อง “เลียงชีพตน”เลย มีแต่ทำหน้าที่
 “รับใช้”(ไม่ใช่ “รับจ้าง”นะ ระวัง!)ผู้อื่นให้ได้ประโยชน์ ให้เป็นสุข

เว้นแต่..บางองค์เป็นผู้มี “อกุศลวิบาก”หนักถึงขั้น
 อนันตริยกรรมจนต้อง “ตาย”ไปโดยไม่มีใครเลียงไว้จริงๆ

เพราะทำ “อาชีวะ”ไม่เป็น จึงต้องอดอาหาร “ตาย”แท้ๆ

ซึ่งก็มีได้ยากอยู่ ที่ “ตาย”อดอยากจริงๆ ไม่มีใคร
 เลียงไว้ ปานนั้น แม้จะเป็นยุคนี้ ยุคมหาทุนนิยมสamananย์

“อาชีวะ”สูงสุดของมนุษย์ จึงได้แก่ อาชีวะ “รับใช้”
 มวลชน ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) “รับใช้”โลก(โลกานุกัมปายะ)

“อาชีวะ”สูงสุดยิ่งก็คือ ทำให้มวลมหาชนเป็นอันมาก
 เป็น “สุข”(พหุชนสุขายะ) ซึ่งคำว่า “สุข”ในที่นี้ ในศาสนาพุทธที่
 เป็น “โลกุตระ”นั้น สดลึกซึ้งยิ่ง เพราะเป็น “สุขอันสงบยิ่ง”
 ชนิดที่ “ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรกสัมบูรณ์”ทีเดียว

(๒๙๒) “อาชีพรับใช้มวลประชาชน คือ อาชีพยิ่งใหญ่ที่สุด

“กรรม”ที่รับใช้ประชาชนนี้แหละที่มี“ค่าหรือราคา”แท้จริง ที่ผู้มี“อาชีพ”ชนิดนี้แล้วไม่ต้องทำงานเลี้ยงชีพตนเลย ถ้าบริสุทธิ์แท้จริง แม้จะเป็นฆราวาสที่เรียกว่า “นักการเมืองในระบอบประชาธิปไตย”ผู้ทำงานเพื่อประชาชน ผู้มี“กรรม”ที่ประพาสไม่มีเล่ห์ ไม่มีกิเลสแท้จริง หรือมี“จิตตั้งใจ”จริง ไม่เพื่อตัวตน ไม่เพื่อโลกธรรม ได้ตรงบริสุทธิ์แท้

“อาชีพ”นักการเมือง คือ ผู้รับใช้มวลประชาชนจึงเป็นอาชีพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้า“ทำ”ได้อย่างบริสุทธิ์จริง ๆ แท้ ๆ

คนผู้บรรลุลหรรษะของพุทธสูงสุดคือเป็นอรหันต์ หรือแม้แต่ผู้ยังไม่ถึงขั้นอรหันต์เป็นอริยบุคคลขึ้นไปแต่ละขั้นก็เป็น“ผู้รับใช้มวลมนุษยชาติ”อยู่จริง ตามขั้นแห่ง“อาริยะ”

“อรหันต์”ก็คือ “นักการเมือง”ตัวจริง เห็นมั๊ย?

ใครเห็นว่าท่าน“ดี”มีคุณค่าต่อคนต่อสัตว์โลก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านก็มีประโยชน์ต่อคนต่อสัตว์โลก หากใครคนนั้นอยากให้ท่านมีชีวิตอยู่ เขาก็อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้นั่น ซึ่งเป็นการต่างตอบแทนกันอยู่ในที่

หรือที่จริงแท้แล้วผู้ที่อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้จึงเป็นผู้มี“ปัญญา”ที่สามารถหยั่งรู้การกระทำหรืออาชีพ“รับใช้มวลประชาชน”ซึ่งเป็น“งานสัจจะพิเศษ”นี้ได้ ต่างหาก

ผู้ที่ยังมี“ทิฏฐิ”หรือมี“อุปาทาน”ว่า “นักการเมือง”

กับ“นักธรรมะ” ต้องแยกกันอย่างเด็ดขาด จึงไม่สามารถ
เข้าใจ“สัจจะ”ที่ว่านี้ได้ง่าย ๆ เลย ก็ต้องศึกษากันต่อไป

(๒๔๓) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น“หาค่าบ่มีได้”

เพราะ“ราคาของกรรมที่เป็นโลกุตระ”นี้แหละคำนวณ
“ค่า”ได้ยากมาก เพราะเป็น“ค่าแห่งสัจจะ”ที่มีความลึกซึ้ง
เป็น“นามธรรม”ที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)ด้วย
ซึ่งเกิดจาก“กรรม”ทั้งสิ้น ใครจะ“ตีราคากรรม”ชนิดนี้ไม่ได้
ง่ายเลย เพราะมันละเอียดสูงส่ง“หาค่าบ่มีได้”

“กรรม”ของอารยบุคคลที่เป็น“โลกุตระ”นั้นมี“ค่า
สูงและแพง”ยิ่งกว่า“กรรม”ที่เป็น“โลกียะ”อย่างเทียบกัน
ไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะทุกวันนี้คนมี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น
หาเกือบไม่ได้แล้วในโลกขณะนี้ จึงยังเป็น“อุปสงค์(demand)”
ที่มีราคาแพงอย่างประเมิน“ราคา”ของกรรมที่เป็นโลกุตระ
กันไม่ได้แล้ว จึงยัง“หาค่าบ่มีได้”หนักหนาไปใหญ่

ผู้ทำงานที่เป็น“อุปทาน(supply)ตามอุปสงค์(de-
mand)” คือ“กรรมอันเป็นโลกุตระ”ได้จริง จึงเป็นผู้นับว่า เป็น
ผู้มีค่าที่“หาค่าบ่มีได้” ยากที่จะประเมินเป็น“ราคา”ของโลก

ผู้มี“ปัญญา”แท้หยั่งรู้“ความจริง”นี้ได้จริงเท่านั้นที่จะ
รู้“ค่าที่หาค่าบ่มีได้”นี้ จึงจะเคารพนับถือบูชายกย่อง“คนที่มี
คุณค่าที่หาค่าบ่มีได้”กันจริง ๆ

ในโลกทั่วไปที่ไม่ใช่พุทธแท้ๆ คนนี้ที่เป็นโลกหลงคำว่า “ปัญญา” แล้วก็ยังหาคนที่มี “ปัญญาจริง” ที่ว่านี้ยากมาก สลั กระนั้นก็ดีวิญญานอันมีเชื้อโลกุตระลึกในกันบั้งของ จิตคนไทย ก็ยังมีอยู่ ยังไม่ “สูญสิ้นเชื้อโลกุตระ” เสียทีเดียว เพราะประชาชนคนไทยมี “ศาสนาพุทธ” มาก่อนมี ประเทศไทยเสียอีก และเป็น “ศาสนาพุทธที่ยังไม่เสื่อม” มาก่อน จึงมี “อนุสัยแห่งโลกุตระ” เหลือติดฝังอยู่มาถึงทุกวันนี้

(๒๙๔) ผู้ที่มี “กรรมที่เป็นโลกุตระ” ที่ “หาค่าบ่มีได้” ของไทย

ผู้ที่ยืนยัน “ความจริง” ที่ว่านี้อยู่ในปัจจุบันหลด ๆ ที่ เกิดไต่ง ๆ เป็นปรากฏการณ์ประเทศไทย ณ ลมหายใจเอือก นี้ คือ “พระจริยวัตรของในหลวง ร.๙” ของไทย ที่ได้ทรง “กรรมอันเป็นโลกุตระ” มานานถึง ๗๐ ปี

คนไทยเป็นพุทธศาสนิกชน ๙๕ % ยังมีวิญญาน ลึก ๆ อันเป็น “เชื้อโลกุตระ” มาแต่ดึกดำบรรพ์อยู่ จึง “ตื่น โพลง” เห็น “ค่า” อัน “หาค่าบ่มีได้” นี้กัน แล้วตื่นตัว-สว่าง โพลงเป็น “ระเบิดแห่งความรัก (Bomb of love)” อันยิ่งใหญ่ ขึ้นมา เป็น “ปรากฏการณ์” จริงแท้ของความเป็นจริง ดังที่ เป็นที่เห็นกันอยู่ไต่ง ๆ ในบัดปัจจุบันนี้ และตรงตามทีโพธิ สัตว์ไอน์สไตน์ได้เขียนจดหมายบอกลูกสาวเอาไว้วันนั้นแหละ “กรรม” คือ การกระทำของมนุษย์ ในชั้น “โลกียะ” ก็

ปรากฏการณ์

ระเบิดรัก

มี“ราคา”ตามแบบโลกีย์ ซึ่งการตีราคา“ค่าแรง”ของการกระทำแบบโลกีย์ และอยู่ในระบบ“ทุนนิยม”หรือ“ศักดินา”ผู้เป็น“นายทุน”หรือ“นาย”จะเป็นผู้“ตีราคา”ให้ตามใจที่เขายังมีกิเลสเห็นแก่ได้-เห็นแก่ตัวอยู่ตามที่เขามีมากหรือน้อยนั้นจริง ๆ ซึ่ง“อคติ”อยู่ คือ ลำเอียงให้ตัวเองหรือผู้ที่ตนรักชอบได้เปรียบแน่นอน

ที่สำคัญคือ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”จะถูกตีราคาเป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”อันเป็นโลกีย์ธรรม

ซึ่งแตกต่างกันอย่างยิ่งกับ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”อันเป็น“โลกุตระ” ที่ไม่มี“ราคา”แต่เป็น“ค่า”อัน“หาค่าไม่ได้” เพราะเป็น“นามธรรม”ที่เรียกว่า“การให้หรือการเสียสละ” ที่วัดค่า กำหนดราคากันยากสุดยาก

โดยเฉพาะ“รูปของการให้หรือการเสียสละภายนอก”มันก็พอรู้กันประมาณกันพอได้

แต่“นามของการให้หรือการเสียสละภายในจิต”ของผู้ที่เป็น“โลกุตระ”เท่านั้น มันยังรู้ก็แสนยาก หรือรู้ไม่ได้ นั่นก็แสนจะยากแล้ว ในการกำหนด“ราคา”

(๒๙๕) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ตีราคา”แรงงาน

เพราะยังเป็น“โลกุตระ”นั้น มันยังเป็น“นามธรรม”ที่ทวนกระแส(ปฏิโลตง) หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)ที่แตกต่าง

กันคนละทิศ และแถม“หมุนรอบเชิงซ้อน”ที่ซับซ้อนกันไม่รู้
กี่“วนกลับ”(ปฏิภมต=กลับมากลับไป วนหลายชั้น) ซับซ้อนกลับไป-
กลับมา”กันไม่รู้กี่ชั้น ที่“โลกียะ”จะไม่มี“ระบบระเบียบเลย

แต่“โลกุตระ”จะมี“ความเป็นลำดับ”ที่มี“ระดับอัน
เป็นระบบระเบียบ”ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลอย่างน่าอัศจรรย์
ไปตามขั้นตอนแห่ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณ
ทัสสนะ”ของแต่ละชั้น“อารียะ”อันมีความเป็น“บุคคล”ที่
ชาว“โลกุตระ”สามารถรอบรู้อย่างละเอียดมากมายเป็น
“อจินไตย”เกิน“ความรู้ของชาวโลกียะ”ที่จะหยั่งรู้ได้จริง ๆ

“พลังงาน”ที่ยากยิ่งในการ“ตีราคา”คือ พลังงาน
ที่เป็น“นามธรรม” และยิ่งยากยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกนักกว่านัก เมื่อ
พลังงานนั้นแถมเป็น“โลกุตระธรรม”อัน“หาค่าไม่ได้”ซ้ำเข้าไป
อีก ซึ่งจับรายละเอียดได้ยากยิ่งนักอีกก็คือ “โลกุตระ”นี้
รวมครบเป็นระเบียบทั้ง“มิติ(dimension)”ของหน่วย แต่ละ
หน่วย ที่หลากหลายปนเปกันอยู่ ทั้ง“มิติ”แบบเหลี่ยม
อันสลับซับซ้อน และทั้ง“มิติ”แบบกลมอันสลับซับซ้อน

“การตีราคา”พลังงานโลกุตระ กับโลกียะจึงแตกต่าง
กันยิ่งยวด เพราะมีทั้งแง่“ประโยชน์” แง่“ราคา” แง่“คุณค่า”

(๒๙๖) “ตีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด

“โลกียะ”นั้นรู้และเก่งแต่ในแนวตรง แนวระนาบ

แนวเหลี่ยม-ทรงเหลี่ยม เป็นหลัก ถ้าถึงขั้น“ความรู้”ที่เป็น
ทรงกลม หมุนเป็น“ความวน” อันมี“คติ”ครบทุกด้าน เริ่ม
ตั้งแต่“๓ มิติ(three dimensions)”ได้แก่ “กว้าง-ยาว-หนา”หรือ
“๓ เสา”ที่“หมุนเป็นวงกลม(cyclic)” แลมี“มิติที่ ๔”เพิ่มขึ้น
มา จึงมี“คติ”เป็น“วงวน”และมีแรงงานของ“มิติที่ ๔”เสริม
เข้ามาอีก และต่อไปอีกเป็น“๕ มิติ-๖ มิติ-๗ มิติ-๘ มิติ-๙
มิติ-๑๐ มิติ” ซึ่ง“จิต”ที่มีคุณธรรมขั้น“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ
จึงจะสามารถจัดการปรุงแต่งกันเข้า(อภิสังขาร)เป็น“พลังงาน
ความวน”ที่“หมุนรอบเชิงซ้อน”ทั้งในเชิง“ปฏิโลตัง(ทวน
กระแส)”ทั้งในเชิง“ปฏินิสสังคคะ(ทวนไปมาสลับซับซ้อน)” ชนิดที่
เป็นระเบียบระบบไปตามขั้นตามตอนเป็นลำดับ อย่างนำ
อศจรรย์ของ“วงวน” จึงเกินกว่าความเป็น“มิติ”ของโลกียะ
ที่รู้ความเป็นส่วนของแนวระนาบ หรือเป็นเหลี่ยม เท่านั้น

“โลกุตระ”จึงเป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มีขั้น
ตอนอันมีลำดับ“ซับซ้อน”ที่ซ้อนซับซ้อนสลับกันไปมาอย่างรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความสลับซับซ้อนกัน” เกินกว่า“ชาวโลกียะ”จะ
สามารถเดาหรือใช้เพียง“ตรรกะ”หรือใช้“การขบคิด”เท่านั้น
จะหยั่ง“รู้แจ้งจริง”ได้

(๒๙๗) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง

เพราะต้อง“รู้”หมดทั้ง“กติ(เท่าไร?)” ทั้ง“คติ(ดำเนินไป)”

ตั้งแต่เป็น“อากาศ-ลม-ไฟ-น้ำ-ดิน” หรือเริ่มจาก“อุตุ-ลม-ไฟ”ปรุ่กัน กระทั่งจับรูปเป็น“กลละ-อัมพุช-เปติ-ชนะ-ปัญจสาขา” ทั้ง“สมา(ประชุมกัน,หมู่)” ทั้งที่เป็น“สมต(ธาตุน้ำที่มีคุณสมบัติขึ้นมาจำเพาะแต่ละอย่าง เช่น น้ำมันเปรี๊ยะ,เนยใส,เนยเหลว)” ทั้ง“สมติกา(ลิม,ปุม,ปม,เวลา)” จนกระทั่งเป็น“สมน(ค้อนที่ใช้ประโคนดนตรี)” แล้วเป็น“เมฆ,กายที่มีรูปร่างขึ้นมา,ก้อน,หนา,แน่น,แข็ง,ทึบ” จนถึงขั้นเป็น“สมร(เป็นที่อยู่,เป็นเรือน)” เป็น“สมาส(เป็นอาหาร,ทุ่งหญ้า)” เป็น“สมสิ(เป็นอาหารต่าง ๆ)” กระทั่งเป็น“สมาต(การฆ่า) ฯลฯ และอื่น ๆ อีกมาก ๆ ๆ ๆ

นี่ยังกล่าวถึงแค่ตัวอย่างจากอักษรไม่กี่ตัวอักษรนะ มันก็คิดราคา หรือมี“ค่า”ที่หาค่าปมิได้กันแล้ว

ซึ่งเกิดจาก“ธรรมะ๒”อันเป็น“รูป”กับ“นาม”ของทุกสรรพสิ่ง ที่มีทั้ง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

“ภาษาหรือบัญญัติ”กับ“สภาวะจริง”นี้แหละที่เมื่อมันดำเนินไป สังขารกันขึ้นด้วย“อภิปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความสลับกัน กลับไปกลับมาของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มี“สภาวะ”เกิดขึ้นมาก่อน แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ขึ้นมา กำหนดเรียก“สภาวะ”นั้น ๆ

“สภาวะ”เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงตั้ง“ภาษาบัญญัติ”ขึ้นมาเรียก“สภาวะ”นั้น จึงนับว่า“ของจริง”ทุกสภาพ

(๒๙๘) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”

ส่วนผู้“บัญญัติภาษา”ขึ้นมาก่อน แล้วจึงค่อยสร้าง“สภาวะ”ให้เกิดขึ้นมาตามที่ตนกำหนดนั้น บางอย่างเป็นขึ้นมาตรงตามนั้นได้ บางอย่างไม่ตรง แต่เจ้าของ“บัญญัติ”มักจะโมเมบอกแก่ชาวโลกว่า “นี่แหละ“ของจริง(สภาวะจริง)” ใครสามารถยืนยันได้ล่ะ?

จึงต้องเรียนรู้ความหมายของ“บัญญัติ”นั้น ๆ ว่าเข้ากันเป็นจริงตรงกันถูกต้องทั้ง“สภาวะ”ที่เกิดขึ้นมานั้นใคร ๆ ก็สัมผัสกันได้ รู้เห็น“ของจริง”ที่ปรากฏออกมาสู่ภายนอก ให้ทุกคนตรวจสอบได้ว่า“ครบครันทั้งบัญญัติและสภาวะ” ถ้าอย่างนี้ก็นับว่า“ใช่..ของจริง”ครบ“ธรรมะ๒”

แต่ถ้าช่วยกันตรวจสอบว่า มัน“ไม่ใช่”หรือ“ใช่” ก็ตรวจสอบดู“ของจริง”ที่เกิดออกมาภายนอกแล้ว มันจะช่วยกันรับรองยืนยันความจริงที่ครบครันได้

การกำหนด“บัญญัติ”ของผู้ตั้ง“ภาษา”มาก่อน ซึ่ง“การกำหนดนั้น”เป็นของ“ผู้กำหนด”มาจาก“จิต”หรือ“จินตนาการ”ส่วนตัว ซึ่งใน“จิตใจคนผู้กำหนด” ใครจะสามารถหยั่งเข้าไปล่วงรู้“ความจริงตามของจริง”ที่เกิดขึ้นว่า มันตรงกันจริงกับความเต็มครบบตาม“ความคิด”ของตัวผู้คิดที่กำหนดเป็น“ภาษา”ออกมาหรือไม่

ศาสนาที่กำหนด“บัญญัติภาษา”มาก่อน“สภาวะ”
นั่นคือ ศาสนา“เทวนิยม” ศาสนิกเขาจึงยึดมั่นบัญญัติภาษา
อย่างยิ่งยวดกวดขัน ก็เป็นจริง ตามลักษณะแท้ของสัจจะ

(๒๙๙) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้

เพราะใน“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้ใด ก็ผู้นั้น
รู้เองคนเดียว พอ“สภาวะจริง”ที่ปรากฏเกิดออกมา
ภายนอกเป็น“รูปธรรม-วัตถุธรรม”แล้ว จะตรงตามที่
ผู้กำหนดและบอกเป็น“ภาษาบัญญัติ”ไว้หรือไม่ ใครจะ
ล่วงเข้าไปล่วงรู้ specification (การระบุรายละเอียดไว้,
สภาพที่กำหนดไว้แน่นอน)นั้น ๆ ว่า มีแค่ไหน? อย่างไร?

จึงยืนยันกันแน่นอนไม่ได้ ว่า จะตรงตามความเป็น
จริงของผู้ที่เป็นเจ้าของ“จินตนาการ”หรือไม่?

เว้นแต่ผู้นั้นเป็น“อรหันต์ย่อมละเอียดลออพอ
ผู้นั้นย่อมซื่อสัตย์สุจริตแท้จริง และท่านก็เพื่อพอของตนเอง
แน่ แต่ถ้ายังมีกิเลสก็ย่อมยากจะเชื่อได้ ..ใช่มั๊ย?

“สภาวะ”ที่เกิดแล้วกระทั่งออกมาภายนอกให้คนทั้ง
หลายต่างก็สัมผัสได้ แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ใส่เข้าไปจึงแน่แท้
เป็นสัจจะ ที่คนอื่นทั้งหลายช่วยกันรับรองยืนยัน ก็เชื่อ
กันได้จริงแท้เป็นสากลกว่า การ“บัญญัติภาษา”ภายในไว้
ก่อน แล้วค่อยสร้าง“สภาวะ”ขึ้นมาภายหลัง ซึ่งมันจะตรง

เป๊ะ ตามจินตนาการของผู้ยังมีกิเลสนั้นหรือ?

เห็นความ“ควร” จะเชื่ออันใดยิ่งกว่ากันเอ่ย?

นี่..เป็นเรื่องที่พูดกันถึงความละเอียดลอออย่างหนึ่ง

(๓๐๐) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยได้

ที่นี้ มาพูดกันถึงความละเอียดลออกันอีกอย่างหนึ่ง
คือ เรื่องของ chaos สับสน วุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบระบบ

“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“วงวน”ที่ไม่เป็นระบบ
ระเบียบไปตามลำดับ ๆ จึง“ยุ่ง”พันกันวุ่นไปหมดยิ่งกว่าเส้น
ไหมที่ยุ่งแสนยุ่ง “โลกียะ”จึงรู้“อะไรต่าง ๆ ในสิ่งปรุงแต่งอยู่
ในวงวน”ได้ไม่เป็นระบบ รู้ไม่หมดหรอก เพราะมันซับซ้อน
สับสน ปนเป ลึกล้ำ ไม่มีระบบระเบียบเลย(chaos หรือ caos)

ทั้งในวงวนความเป็น“โลก” ทั้งวงวนความเป็น“ตน”
ความเป็น“โลก”และความเป็น“ตน” ๒ สภาวะนี้แล ที่สรุป
รวม“การปรุงแต่งที่มันวุ่นวนปนเปแล้วไม่รู้”เรียกว่า“สังขาร”
ได้แก่ สังขาร ๑ อยู่ในรูปหนึ่งก็เปลี่ยนไปเรียกว่า“โลก” กับ
อีกสังขาร ๑ ที่อยู่ในอีกรูปหนึ่งเปลี่ยนไปเรียกว่า“ตน” อัน
เป็น“สังขาร ๒” ที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดใน“พรหมชาลสูตร”
พระสูตรแรกของพระไตรปิฎกทีเดียว ศึกษากันดี ๆ

ฉะนั้นแลคือ เริ่มต้นปฏิเสธสมุปาทว่า เพราะ“อวิชชา”
ของคนทั้งหลาย จึงมี“สังขาร” ก็ต้องเรียนรู้ความเป็น“สังขาร”

เพราะ“อวิชชา”ไม่รู้“สังขาร” นี่ก็ต้น“ปัจจุสมุปบาท”

ผู้ศึกษาฝึกฝนตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าที่เป็นสัมมา
ทิฏฐิช่วยได้แน่ๆ จะสามารถเรียนรู้จัดระบบของchaosได้
เป็นขั้นเป็นตอน รู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตามลำดับที่น่าอัศจรรย์
(ศึกษาความน่าอัศจรรย์ยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

(๓๐๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ”

อย่างที่เราเริ่มเรียนรู้กันจาก“ผีเสื้อขยับปีก”เกิดความ
เคลื่อนที่ของ“ลม”ใน“ช่องว่าง”ที่เป็น“อากาศ”ขึ้นมาทีเดียว
เริ่มตั้งแต่อ่อนแผ่ว กระทั่งไหลรูปเป็นร่าง“รูปแห่งก้อนลมที่
มีการเคลื่อน” กระทั่งเป็นมวลก้อน แล้วแข็ง แล้วแรง รวม
เป็น“นิวเคลียส” แล้วระเบิดกระจายฤทธิ์ เป็น แผ่พลังมวล
ที่แค่“ลม” ก็มีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงมหาศาล

มวลที่เป็น“ไฟ”หรือ“อุณหธาตุ” ซึ่งคือ ๑ ใน ๔ ของ
อุดุนิยาม มันก็เป็น“สังขาร”ของ“มหาภูตรูป ๔”นั้นแหละ ที่
ปรุ่่งแต่งกันจนเปลี่ยนรูปจากไฟสู่ลม-จากลมสู่ไฟ หรือจาก
ดินสู่ น้ำ-จากน้ำสู่ดิน ต่างก็ล้วนมีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงยิ่งใหญ่
มหาศาล เช่น ในดวงอาทิตย์ หรือใน“แก๊สลิคซี”เป็นต้น

ก็เกิดจาก“การสังขาร-ปรุ่่งแต่ง”กันขึ้นทั้งสิ้น แม้แต่“อุดุ
นิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม” ล้วนเกิด“อาการหรือกิริยาหรือ
กรรม” ที่มี“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป”กับ“ธาตุรู้”คือ“นาม”ของตน

“อุตุนิยาม”มันมี“พลังงานปรุ่กันเป็นมวลของมัน”
แต่มันไม่มี“ธาตุรู้” ซึ่งพลังงานต่อมา“พีชนิยาม”มันก็ปรุ่แต่ง
ตนเองด้วยซ้ำ จะว่ามันรู้ตัวเอง มันก็รู้แค่“ทำให้เป็นตัวกู”

“พลังงานทางจิต”ที่มีสภาพเดียวกันกับ“นิวเคลียส”
เกิดจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของ“คน”นั้นแหละทำขึ้น
เอง ตนเป็น“ตัวการ”ทั้งสิ้น ผู้รู้จริงจึงเรียนรู้อันที่“กรรมตน”

(๓๐๒) พุทรมิต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น“ตน”สุดลึก

“กรรมวิบาก”คือ “เหตุ”ที่เป็น“การกระทำ” ตกผลึก
เป็น“ผล”ที่สะสมไว้คือ“วิบาก(แปลว่าผล)” ที่ชาวโลกียยัง
ไม่มี“ธาตุปัญญา”สามารถใช้หยั่งรู้อย่างเป็น“ระบบระเบียบ”
อย่างเป็นลำดับขั้นตอนละเอียดลออได้ จึงเป็น“อจินไตย”

ความยิ่งยวดใน“มิติ”ที่ชาว“โลกีย”ไม่สามารถเห็น
“คุณค่า”และไม่“ตีราคา”ให้ก็คือ “โลกียะ”เห็นแต่“ค่า”ของ
“การได้มาหรือการเอาเป็นของตน”เป็นประโยชน์ เป็น“ค่า”

“การให้แก่ผู้อื่น” การเอาออกจากตนไปเพื่อผู้อื่น
ไม่เห็นว่าเป็น“ค่า” หรือเป็นภาวะที่“ดีกว่าประเสริฐกว่าเอา
มาให้ตน” จึงกลายเป็น“คน”ผู้เต็มไปด้วย“ความเป็นตนเอง”

จึงสะสมแต่“การเอามาให้ตนเป็นของตน” ไม่รู้ตน
โดยเฉพาะจะไม่เชื่อเลยว่า “หมดตัวตน-ไม่มีอะไร
เป็นของตนเลย”นั้น คือภาวะที่“ดี-ประเสริฐสุด”ในคนผู้

ฝึกฝนจนทำได้เองจริง พร้อมมีปัญญาเห็นความจริงนี้อย่าง
หมดสงสัย อย่างสนิทใจเป็นผู้ไม่มีของตน กระทั่งถึง ความ
เป็น“ตัวตน”ที่เป็นการ“ยึดจิตตนเอง” ก็หมด“ตัวตน”สิ้นได้

โดยการปฏิบัติตาม“วิธี”ของพระพุทธเจ้าไปตาม“ต้น-
กลาง-ปลาย” ตาม“หยาบ-กลาง-ละอียด”มาเป็นมรรคผลแท้

(๓๐๓) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตถตา”ของมนุษย์

ดังนั้น ผู้ได้ปฏิบัติสั่งสมมรรคผลแท้จริง เป็นบารมี
บริบูรณ์สัมบูรณ์ ถึงขั้นพระโพธิสัตว์อันดับสูง โดยเฉพาะ
จากขั้น๔ (คือขั้นอรหัตต์)ขึ้นไป จะมี“ตถตา(axiom)”ติดตนมาจริง
ในชาติต่อ ๆ ไปเรื่อย ๆ ตามสังขาร เป็น“ทุนเดิมประจำตัว”

จึงเป็นผู้“หมดสิ้นตัวตน” หมดสิ้นจาก“หยาบ”ไป
เป็นขั้นตอนตามลำดับ ตรวจตราไปตลอด จึงเกลี้ยงสนิท
หมดจดแท้ เป็นลำดับๆ “ต้น-กลาง-ปลาย” แม้จะมี“วงจร
ของสังขาร”ที่ซับซ้อน สลับกันอยู่มากมาย หลากหลายชั้น
เชิง ผู้มีภูมิพอหยั่งรู้ได้ ก็จะสามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริงได้แท้

ในหลวง ร.๙ พระองค์นี้ พระองค์ทรงมีความเป็น
เช่นที่ว่านี้ในพระองค์เองมาตลอด คือความเป็น“ตถตา”แห่ง
“ความหมดสิ้นตัวตน” ตราบสิ้นพระชนม์

อันเป็น“คุณภาพ-คุณลักษณะ-คุณประโยชน์-คุณงาม
ความดี-คุณวุฒิ-คุณวุฒิ(บุคคลผู้มีเกียรติคุณอันสูงส่ง)-คุณสมบัติ-

คุณธรรม-คุณาत्मย(มั่งคั่งในความดี)-คุณูปการ-คุณวิเศษ-คุณราศี”
โดยเฉพาะในที่นี่ต้องพูดถึง“คุณวิเศษ”ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

(๓๐๔) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง

“คุณวิเศษ”คือ อุตตริมนุสสรธรรม เป็น“คุณธรรมอันประเสริฐสุดของคน”ได้แก่ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง ซึ่งพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ ทรงเป็น“ตถตา”แท้ นั่นคือ พระองค์เป็นเช่นนั้นเอง(bond to be, axiom) จิตโพธิสัตว์ เป็นอัตตโนมัตติ เป็นได้โดยไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องมีใครบังคับ เป็นยิ่งกว่านิสสัย เป็นวิสัยแท้เต็มๆ ผ่องแผ้วอยู่ พระองค์ทรงงาน ใคร ๆ ก็เห็นว่าต้องเหน็ดเหนื่อย พระวรกายแน่ๆ แต่พระองค์เอง“ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยพระทัยเลย” ซึ่งแน่นอนละ ทาง“กายภาพ”มันย่อมเหน็ดเหนื่อย อย่างเห็นได้ชัดเจนเป็นธรรมดา ส่วน“จิตภาพ” ใคร ๆ จึงเห็นเป็น“พระวิริยอุตสาหะเพื่อมวลประชาชน”โดยแท้ ไม่มีใครปฏิเสธได้ เมื่อสัมผัสด้วยสัมผัสทั้ง๖ ของตนอยู่จริง มันไม่ใช่ความเสแสร้งของพระองค์ หรือไม่ใช่ dramatics การแสดงเหมือนละคร ที่พระองค์ทรงแสดงเพื่อให้คนชมเชยยกย่องแต่อย่างใดเลย มันจริงแท้ทั้งกายทั้งจิต ไม่เหมือนนักแสดงภาพ นักการเมืองน้ำเน่า ไม่ได้ทรง

งานเพื่อ“อยาก”ได้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ใด ๆ แน่แท้
ไม่ใช่“โลภียธรรม”ชัดที่สุด ถ้าใครหยั่งถึงมองออก ก็
จะเห็นความแท้จริงได้แน่ ว่าพระองค์ทรงงานเพื่องานเพื่อ
ประชาชนของพระองค์ให้ได้รับความสุขสบายกายใจแท้ ๆ

พระองค์จึงเป็น“นักการเมือง”แท้จริงผู้ยิ่งใหญ่ หาใด
เทียบมิได้ พูดด้วยภาษาพื้น ๆ อันดูเหมือนไม่สมควรนัก ก็คือ
พระองค์รับใช้ประชาชนอย่างแท้จริงที่สุด มีมีที่เปรียบ

ถ้าพูดด้วยภาษาสัมบูรณ์ก็คือ พระองค์ทรงปกครอง
(อภิบาล)ประชาชนโดยธรรม พระองค์จึงทรงได้รับ“อธิปไตย
(อำนาจ)”จากประชาชนโดยธรรม ด้วยจิตวิญญูณเต็ม ๆ ที่
บริสุทธิ์ของประชาชนที่เขาต่างเทิดทูนให้พระองค์แท้ ๆ

หมายความว่า พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ ที่ต้องอุบัติ
ขึ้นมาในโลกเพื่อสั่งสมบารมีจริงแท้ เป็นเช่นนั้นเอง ท่าน
ต้องอุบัติขึ้นมาเป็นตามที่ท่านจะต้องเป็น(born to be) เป็น
สัจธรรมที่ลงตัวจริงไม่ต้องพิสูจน์เลย(axiom) ผู้มีภูมิรู้พอรู้ได้
ทันทีว่าจริงแท้ ตามบารมีปางนี้ที่พระองค์ทรงเป็น

(๓๐๕) ผู้มี“สัตยชาติญาณ”ที่เป็น“ตถตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่

คนไทยมี“สัตยชาติญาณ” คือ“ความรู้แบบนี้ที่ฝังลึก
ติดตามตัวมาทุกชาติทุกชาติ” โดยเป็นเช่นนั้นเอง ไม่ต้อง
มีใครบอก ไม่ต้องเรียน ไม่ต้องฝึกฝน ทำได้เองด้วยตนเอง

กองทัพธรรม

โรงอาหารมังสวิรัติ : VEGETARIAN FOOD

คนจนมหัศจรรย์
แบ่งปันตลอดกาล

Bomb of Love เกิดปรากฏการณ์ระเบิดรัก
ประชาชนมาสักการะพระบรมศพของ ในหลวง ร.๙ กันอย่าง
ล้นหลาม มีการแจกอาหารและข้าวของกันอย่างมากมาย
และเกิดจิตอาสาเสียสละบริการในด้านต่างๆ
ชาวกองทัพธรรมก็ได้ไปแจกอาหารมังสวิรัติตลอดทั้งปี

รับ-ส่งฟรี
พัสดุเพื่อพ่อ

รับ-ส่งฟรี

ทันที ดังที่เห็นปรากฏการณ์“ระเบิดรัก(Bomb of love)”ที่ประชาชนคนไทยได้ระเบิดออกมาให้เห็นปลายปี๒๕๕๙ นั้นแล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธมีรากฐานของ“ความรู้”
“คุณลักษณะพิเศษ”ดังกล่าวนี้อยู่ใน“สัญญา”อันลึกอยู่ทั้งสิ้น
เมื่อถูกกระตุ้นด้วย“คุณลักษณะพิเศษ”ที่พระเจ้าอยู่หัว ร.๙
ท่านทรง“คุณลักษณะพิเศษ”ขึ้นให้เห็นเป็น“ปรากฏการณ์
(phenomena)”มาตั้ง ๗๐ ปี คนไทยทราบซึม-ซึมซาบ-ซึ่งใจ
มาตลอด กระทั่งถึงจุดระเบิด เมื่อ“พระผู้สร้างคุณลักษณะ
พิเศษ”ทรงจากไปด้วยการสวรรคต ความอาลัยรักสุดรัก
ใน“คุณลักษณะพิเศษ”นี้ ที่ประชาชนคนไทยสุดอาลัย จึง
“ระเบิดความรักอันยิ่งใหญ่”นี้ขึ้นกับคนไทยทั่วประเทศ ชนิด
ที่เป็น“ปรากฏการณ์”เกิดจริง ดังที่โลกได้เห็นกันนั้นแหละ

ก็น่าตื่นเต้นยินดีสุดที่จะหาอะไรเปรียบมิได้ใน
ปรากฏการณ์นี้อย่างยิ่งจริงๆที่“พุทธศาสนิกชนคนไทย”มี
อาการ“ตื่นตัวเกิดระเบิดโพล่งพุ่ง”นี้กันออกมาขนาดนี้กัน

จึงน่าจะมีการศึกษากันอย่างสำคัญเหลือเกินว่า “คน
ไทยตื่นโพล่ง”อะไรในการเสด็จสวรรคตของในหลวง ร.๙ นี้

“ภาวะ”นี้แหละที่น่าศึกษา และที่พูดกันว่า จะเดิน
ตามรอยพระบาทของพ่อ จะปฏิบัติตามคำสอนของพ่อ
อะไรต่าง ๆสารพัดที่ขัดแย้ง ว่าหมายถึงอะไรอยู่ทั้งนั้น ๆ

จะได้“เห็นค่าอันหาค่าปมิได้”นี้กันจริงๆ ว่า คืออะไร?

เป็นอย่างไร? และในหลวง ร.๙ พระองค์ทรงพระจริยวัตร
ไหน? ก็จะได้“นำกรรม”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้น มาทำตามพ่อ
สอน เดินตามรอยพระบาทพ่อกันได้จริงๆ

มิใช่มีแต่“ตื่นโพลง”วูบมาแล้วก็วาบเลยไป ผ่านไป
เป็นสายลมที่พัดหาย “หาค่ามิได้”จากสายลมนั้นเลย

เพราะมันเป็น“สิ่งสำคัญยิ่งสูงสุดคือ กรรมอันเป็น
โลกุตระธรรม” ที่ประเทศไทยยังมีอยู่ ตั้งแต่“สมเด็จพระพ่อ”
คือ ในหลวง ร.๙ และคนไทยที่แสดงความจริงออกมา“ตื่น
โพลง”ต่อการจากไปของในหลวง ร.๙ นี้กัน นี้แล

ซึ่งก็คือ “ความหมดตัวตน” มีแต่“กรรม”การงาน
ที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น”จริงๆ หรือ“รับใช้ผู้อื่น”เท่านั้นเอง

(๓๐๖) “อาชีพ”สูงสุดของความเป็น“คน”คือ “รับใช้”

“รับใช้”ไม่ใช่“รับจ้าง”นะ คุณค่าของ“สัจจะ”แห่ง ๒
คำนี้ แตกต่างกันคนละฟากฟ้ากับกันเหวทีเดียว

“รับจ้าง”คือ มีสิ่งแลกเปลี่ยน ยิ่งได้มามาก ยิ่งต่ำตาม
จำนวนที่ได้ เอาจมาน้อยก็ลบ“คุณค่า”ของตนลงน้อย ยิ่ง“เอา
มา”มาก ก็ยิ่งลบ“คุณค่า”ของตนมากตามที่สูงขึ้น ๆ นั้น ๆ

“รับใช้”คือ ไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยน แลกเอาคืน“ค่า”มา
“ค่า”ก็ยิ่งลดลง ทำงานเพื่อผู้อื่นบริสุทธิ์เท่าใด ๆ “ค่า”ยิ่งสูง
มากเท่านั้น ๆ ยิ่งไม่“รับค่าตอบแทนเลย” ยิ่ง“หาค่าปมิได้”

ประชาชนคนไทยที่“ตื่นโพลง”กับคุณค่าอัน“หาค่าบ่มีได้”ของในหลวง ร.๙ นี้กัน จึงส่อแสดงถึง“ภูมิธรรม”ของคนไทยที่น่ายินดีอย่างยิ่ง

ผู้สามารถ“รู้จักฐัแจ้งรู้จริง”ใน“คุณค่าอันหาค่าบ่มีได้”ของ“ในหลวง ร.๙”นี้ได้จริง ว่า เป็น“สุดยอดแห่งกรรมอันเป็นโลกุตระ”ที่คนไทยทั้งหลาย“ตื่นโพลง”จากพระจริยวัตรของในหลวง ร.๙ แท้ๆ เป็น“เหตุ”

จึงเกิด“ผล”เป็นปรากฏการณ์“ระเบิดรัก(Bomb of love)”อันยิ่งใหญ่ที่คนไทยมีต่อในหลวงร.๙ ฉะนี้เอง

เห็นมัยว่า มันเป็นเรื่องจริงที่มีเหตุมีผล มี“เรื่องดี-เรื่องไม่ดี”ที่“คน”จะมีปัญญาตัดสินใจจาก“กรรม”ของแต่ละคน ที่กระทำกันอยู่ ด้วย“ปัญญา”จริง ๆ

ดังนั้น ผู้ที่ไม่“ห่วงตนเอง ทั้งตนเองให้คนอื่นเลี้ยงดูไว้”ได้เลย จึงทำการงานโดยไม่ต้องไปคิดเรื่องใครจะต้องมาคิดราคาของตน ที่จะต้องมีใครมาให้“ราคาแลกเปลี่ยนแล้ว”ทำงานฟรีไปเลย ทำงานอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อสังคมเต็ม ๆ

“มิจฉาชีพ”ขั้นที่๕ คือ คนผู้ทำงานฟรี “ไม่แลกแลกด้วยลาภ”แล้ว จึงเป็น“อาชีพ”ที่สูงสุดแล้วของความเป็นคน

การเปรียบเทียบ“ธรรมะ ๒”ในภาวะที่“มี”ที่“ทรงอยู่(ธรรม)”ต่าง ๆ มีให้เราศึกษามากมายนับไม่ถ้วน

(๓๐๗) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ๒”อีกมาก

คำว่า“ธรรม” มีให้ศึกษาในความเป็น“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” ได้แก่ กุศล กับอกุศล นี่๑ และเป็นได้ทั้ง โลภียสัจจะ กับโลกุตรสัจจะ นี่๒ เป็นต้น แม้“บุญกับกุศล”

กุศลกับอกุศลธรรม ก็ธรรมะ๒ ยังเป็นโลภียสัจจะ ส่วน“โลภียธรรมกับโลกุตระธรรม”นี้เป็น“โลกุตรสัจจะ”

“ธรรม”นั่นคือ ความยังแสดงความมีอยู่ ซึ่งบอกนัยะ ของความเป็น“สภาวะ”ว่า มีหรือไม่มี, ทรงอยู่หรือไม่ทรงอยู่

ส่วน“สัจจะ”นี่คือ การแสดงว่า บัญญัตินั้นเป็นจริง หรือไม่เป็นจริง ถูกหรือผิด ชั่วหรือดี บอกนัยะ ความเป็น ข้าง ว่า ข้างใด“ควร” กับ ข้างใด“ไม่ควร” เป็นต้น

“บัญญัติ”แตกต่างกับ“สภาวะ” ทำความสำคัญ กำหนดหมายให้มันให้แม่นให้คมกันดี ๆ

นัยะสำคัญ แจกแยกให้ละเอียดได้ดังนี้

ทีนี้เอาคำสำคัญ ๒ คำ คือ บุญกับกุศล มาชี้แจงดู

“บุญ”นั่นเป็น“โลกุตระ” แต่“กุศล”เป็น“โลภียะ”

“บุญ”เป็น“โลภียะ”ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

“บาป”คู่กับ“บุญ” ซึ่ง“บาป”นั่นเป็น“โลภียะ”ก็ได้ เป็น “โลกุตระ”ก็ได้ แต่“กุศล-อกุศล”เป็นโลภียะ ไม่ใช่“โลกุตระ”

“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”นี้ต้องเรียนรู้กันอย่างสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะชั้น“โลกุตระ”

(๓๐๘) ความเป็น“ธรรมะ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ขึ้นโลกุตระ

เพราะ“กุศล-อกุศล”เป็น“โลกียะ”ที่ไม่มีวันหมดสิ้น
ไปจาก“วิบากกรรม”ของคนแต่ละคน จนกว่าผู้นั้นจะ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจำเป็นต้องยกเลิกทิ้งไป

ส่วน“ธรรมะ๒” คือ “บุญ-บาป”นั้นเป็น“โลกุตระ”
เมื่อผู้ใดทำ“บุญกัมมัตถะ”จบสิ้น ก็เป็นผู้หมดสิ้นบุญสิ้น
บาป(บุญบาปปริโยสาน) ที่จะมีใน“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”อีก

เป็นผู้จบ“กาลกิริยา” คือ ทำการตายเสร็จแล้ว คน
ผู้นี้จะไม่มี“กิริยาของการตายของบาปในจิตตน”อีกแล้ว

คนผู้นี้เป็นอรหันต์“กิริยา”ทุกกิริยาในทุกๆ“กาล”
จึงไม่มีการเกิดการตายของ“บุญและบาป”กันอีกแล้ว

การจะยก“กรรมวิบาก”ของตนทิ้งได้ก็ต้องคนผู้
เป็น“อรหันต์”ขึ้นไปทีกระทำการตาย”ลงด้วย“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”เท่านั้น (“มุลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

เพราะอรหันต์คือ ผู้“ทำกาละ(ตาย)”เป็นแล้ว หรือผู้
“ทำการตาย”สำเร็จแล้ว “กรรม”ของอรหันต์จึงไม่มี“บาป
หรือบุญ”อีกแล้ว(บุญบาปปริโยสาน) ฉะนั้นคือ“กรรม”ไม่มีวิบาก
นอกนั้นไม่มีใครสามารถเลิก“วิบากกรรม”ของตน

“ทำกาละ”ก็ดี “กาลกิริยา”ก็ดี หมายถึง การตาย
หรือการกระทำความตายให้ตน

สำหรับ“อรหันต์”คือ ผู้เกิด ๒ ครั้ง หรือตาย ๒ ครั้ง

ครั้งที่ ๑ เกิดทางสรีระ จากท้องแม่ ที่คลอดออกมาจากมดลูก เป็นการเกิดแบบ“ชลัพพชโยนิ” ถ้าตายก็ตายทางสรีระ คือ การตายกายแตก(กายัสสะ เกทา)

ครั้งที่ ๒ การเกิดของสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)เป็นการสะสมพลังงานของสัตว์ทางวิญญาณ(โอกันติ ; อภินิพัตติ)ที่คลอดแบบ“ผุดเกิด” เป็นการเกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ” นั่นคือ จิตวิญญาณหนึ่ง“ตาย”ลง จิตวิญญาณที่ต่อจากนั้นก็เกิดต่อทันทีที่ไม่มีเกี่ยวกับ“สรีระ”ที่เป็นดิน,น้ำ,ไฟ,ลม มีแต่“กาย”กับ“สัญญา”เท่านั้นที่เป็น “สัตว์”อยู่ ตามความเป็น“สัตว์”ใน“สัตตาวาส”หรือ“วิญญาณฐิติ”

(๓๐๙) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ลึกลับใน“บุญ”

ส่วนผู้เป็นอรหันต์ไม่มี“การเกิด”แบบโอปปาติกโยนิ” มีแต่“ทำกาละ(ตาย)” หรือ“ทำกาลกิริยา(ทำการตาย)”

อรหันต์คือ ผู้ทำ“การตาย”ของสัตว์โอปปาติกะ หรือทำการตายของ“บาป”ของ“อกุศล”ในจิตตนสำเร็จเด็ดขาด ด้วยอาวุธพิเศษ(ศาสตรา)คือ“บุญ” หรือความรู้ชั้นโลกุตระ(ศาสตรา)มิใช่ผู้ทำ“การเกิด”ทางสรีระเนื้อหนังเลย

ส่วน“บาป”นั้น มันเป็น“จิตชั่ว” ซึ่งเป็น“กรรม”ที่จะทำเป็น“โยนทิ้งไปคือ ๆ ไม่ได้ เพราะมันเป็นโทษเป็นภัยที่คนอื่นเขาเดือดร้อนเขาก็ยึดพยาบาทอยู่ที่เขาไม่ยอมทิ้ง

แต่“กุศล”ก็ไม่ใช่“บุญ” “กุศล”เป็นภาคหรือส่วนที่“ไม่ใช้ความชั่ว” เป็น“ความดี” ซึ่งเป็นสมบัติ“โลกียะ”ไม่มี“บุญ”

ต่างจาก“บุญ”มีบุญ แม้“บุญ”จะ“ฆ่า”แต่ก็“ฆ่าอกุศลจิตหรือจิตบาป”เท่านั้นคือ“ฆ่า”เฉพาะ“กิเลส”ใน“จิต”ของตนเองเท่านั้นด้วย ไม่“ฆ่า”อะไรอื่นเด็ดขาดนอกจาก“กิเลส”

“บุญ”เป็นแค่“พลังงานจิต” ทำการกำจัดหรือฆ่ากิเลสเสร็จ “บุญ”ก็จบหน้าที่ของพลังงาน ไม่มีความเป็น“บุญ”เหลืออยู่อีก “บุญ”จึงสะสมไม่ได้ ไม่ใช่“สมบัติ”

“อรหันต์”คือ“ปัญญา”ที่สูงสุด ไม่ลี้ลับใน“บุญ”

(๓๐) “อรหันต์”คือผู้ไม่ลี้ลับใน“การเกิด-การตาย”

“บุญ”ทำหน้าที่ทำลาย หรือกำจัด เป็น“วิบัติ”

“บุญ”เป็น“นักฆ่า”ผู้ยิ่งใหญ่

“บุญ”ฆ่ากิเลสเท่านั้น “บุญ”ไม่ฆ่าผิดไปจากกิเลส หากเป็น“จิตดี”แท้(กุศล) “บุญ”จะไม่“ฆ่า”เด็ดขาด

“อรหันต์”จึงทำ“บุญ”ที่ละเอียดชัดแม่นยำ ไม่“จับตัวอกุศลจิตหรือตัวบาป”ผิดเพี้ยนเด็ดขาดจึง“ฆ่า”ถูกตัว

เพราะ“บุญ”ต้องมี“ปัญญา”แท้ “ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”

ฉะนั้น คือ “วิสัยชั้นฌาน(ไฟ)”ซึ่ง“เผา”กิเลส“วิสัย”

นี่คือ“บุญ(โลกุตรธรรม)” เป็น“ฌานวิสัย”ที่“อจินไตย”จริง ๆ

ผู้ไม่มีภูมิถึงขั้นมี“ฌานวิสัย”แบบพุทธ เดาไม่ได้เด็ด

ขาด “ฌาน(พุทธ)วิสัย” จึงเป็น “อจินไตย” จริงแท้แน่นอนที่สุด

ผู้ปฏิบัติได้แต่ “ฌานโลกีย์” กัน ก็เพราะความเป็น “ฌานวิสัย” ของพุทธเป็น “อจินไตย” ปุถุชนคนโลกีย์จึงต้องศึกษา “ฌาน” ของพุทธให้ “สัมมาทิฐิ” ก่อน จึงจะปฏิบัติได้

ทุกวันนี้เข้าใจ “ความเป็นฌานแบบพุทธ” กันไม่ได้แล้ว เข้าใจความเป็น “ฌาน” กันแต่แบบโลกีย์ หรือของเดียรถีย์ อยู่ทั่วไป และปฏิบัติได้กันแต่ “ฌานโลกีย์” มีผลกันแค่ฌานโลกีย์ จึงได้แต่อาศัย-มีนิสัย-มีวิสัยกันแค่ “ฌานโลกีย์”

ก็ไม่มีวันจะได้ “ฌานวิสัย” ของพุทธแน่ยิ่งกว่าแน่

(๓๑๑) เนื้อแท้ของ “ภูมิธรรม” ชั้น “ฌานวิสัย” คือ อย่างไร?

จิตวิญญาณชั้น “ฌานวิสัย” นั้น มันมีสมรรถนะ มีอาการ มีลักษณะ อย่างไรกันแท้?

คำว่า “ฌานวิสัย” นี้เป็นขั้นที่ ๒ ของความเป็น “อจินไตย ๔” รองจาก “พุทธวิสัย” ซึ่งนับจากสูงลงมาหาต่ำ

และขั้นที่ ๓ ของ “อจินไตย ๔” คือ “วิบากแห่งกรรม” ขั้นที่ ๔ ก็ “ความคิดเรื่องโลก(โลกจินตา)”

แต่ถ้านับจากล่างขึ้นไปขั้น ๑ ก็ “โลกจินตา” ขั้น ๒ ก็ “กรรมวิบาก” ขั้น ๓ จึงจะเป็น “ฌานวิสัย” ขั้น ๔ “พุทธวิสัย”

“วิสัย” นี้ คือ “สยหรือสัย” ซึ่งหมายถึง “เอง” คือ “ตัวตนเอง” ที่สามารถมี “ฌาน” สูงถึงขั้น “วิ” นั่นคือ “วิเศษ(พิเศษ

ยิ่งใหญ่)-วิเศษฐ์(เลิศ)-วิสารท(แก้วกล้ำ,ชำนาญ,มั่นใจ)-วิสุทธิ์
(ความสะอาดหมดจด,บริสุทธิ์)” เป็นต้น

“วิสัย”จึงมีความหมายว่า พิเศษยิ่งใหญ่ -เลิศยอด-
แก้วกล้ำ-ชำนาญ-มั่นใจ-บริสุทธิ์-สะอาดหมดจด

“ฉานวิสัย”จึงสูงส่งมากกว่า คนที่มี“พลังงานอุดหนุน
ธาตุหรือไฟธาตุ” แค่อาสัย แค่นิสัย ..ชัดเจนมั๊ย?

“ฉานวิสัย”นั่นเป็น“ฉานโลกียะ”ก็ได้ เป็น“ฉาน
โลกุตระ”ก็ได้ แล้วแต่“ทิวฐิ”ของใคร

ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฉาน”ได้แค่“โลกียะ”ก็จัด
อยู่ในพวก“มิจฉาทิวฐิ”ซึ่งจะได้แต่“ฉาน”แบบที่ไม่ใช่พุทธ
แต่ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฉาน”เข้าขั้น“โลกุตระ”ก็จะจัด
อยู่ในพวก“สัมมาทิวฐิ”ที่เป็นแบบพุทธ

(๓๑๒) วิสัยของฉาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันใจ

เพราะ“ฉาน”ที่เป็น“โลกียะ”นั้นมีคุณสมบัติเพียง
แค่“กดข่ม”หรือสะกดจิตให้สงบให้เก่งๆได้ทำเป็นคราวๆ
เท่านั้น เพราะไม่มีผลของ“โพชฌงค์ ๗” ไม่ปฏิบัติตาม
“มรรคองค์ ๘”บริบูรณ์สัมบูรณ์ หรือไม่ได้ดำเนินไปตาม
“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างสัมมาทิวฐิจนสำเร็จผลจบกิจ

เพียงแต่ทำให้“พลังงานนามธรรมของตน”อยู่ใน
อำนาจ“สามารถควบคุม”ให้อยู่ในอณัติของตนได้เยี่ยม

ยอดเป็นครึ่งคราว แล้วต้องเลิก แล้วก็ต้องทำใหม่อยู่เสมอ ซึ่งหากไม่มีการควบคุมหรือไม่ตั้งใจมีสติควบคุมมันก็ไม่มี ความเป็น“ฉาน” กล่าวคือ ไม่เป็น“ฉาน”จนเป็นปกติสามัญ ซึ่งไม่ต้องตั้งใจทำ“ฉาน”ให้แก่ตนอีกก็มี“ฉาน”ไม่ได้นั่นเอง

โดยเฉพาะ“ฉาน”โลกีย์ต้องเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”หรือ อยู่ใน“ภพภายใน” หากมีภายนอกด้วย เกี่ยวข้องสัมพันธ์ ร่วมด้วยกับสัมผัสภายนอกอย่างเป็นปกติชีวิต ก็เป็น“ฉาน” ปกติไปตลอด ไม่ได้ ..จึงเป็น“ฉาน”ที่ไม่มีผลสำเร็จจบจริง

ซึ่งแตกต่างจาก“ฉาน”ที่เป็น“โลกุตระ” พลังงาน อุณหธาตุพลังงานนามธรรม สามารถ“เผาทำลายกิเลสให้ สลายสิ้นไปจนหมดสิ้นเกลี้ยงบริสุทธิ์สะอาดหมดจด”ได้ แท้จริงยังยืนตลอดกาลในชีวิตปกติสามัญตื่นๆไม่ต้อง หลับตา รับรู้ภายนอกเป็นปกติจิตก็เป็น“ฉาน”ได้ตลอด

จบกิจเสร็จการ “ฉาน”เป็น“วิสัย”ของชีวิตตนปกติ

(๓๑๓) ความเป็น“ฉาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”

เมื่อเป็นได้สำเร็จแล้วก็มีชีวิตที่ดำเนินไปได้โดยไม่ มีกิเลสสาธวะอยู่ในชีวิตตลอดไปเป็นชีวิตธรรมดาสามัญ ไม่ต้องเรียกว่ามี“ฉาน”อีกก็ได้ เพราะแท้จริงจิตมี“ฉาน วิสัย”ในตนแล้วเป็นอัตโนมัติ เป็น“ตถตา”เป็น axiom

ซึ่งจาก“อาศัย” เจริญขึ้นเป็น“นิสัย” แล้วจึงเจริญ

ขึ้นเป็น“วิสัย” ที่สุดจุดท้ายแท้ๆเป็น“อนุสัย”กันทีเดียว
 “อนุสัย”ในที่นี้มีไหมายถึง“กิเลส”เด็ดขาด อย่า
 หลงผิดเป็นอันขาด มันคนละชั่ว เพราะไม่ใช่“อนุสัยกิเลส”
 แต่เป็น“ฌาน”ที่มี“วิสัย”สูงสุดพิเศษ วิเศษวิสุทธ
 ตั้งสติดี ๆ นะ คำว่า“อนุสัย”ในที่นี้เป็น“ฌานวิสัย
 ขันโลกุตระ”ที่มีคุณสมบัติขึ้น“ตถตา” นั่นคือ “ได้โดยไม่
 ยากได้โดยไม่ลำบากในฌานทั้ง๔” ซึ่งมันเป็นสามัญปกติ
 ของชีวิตทีเดียว ที่“ผู้มีฌานนี้”ก็คือ คนมี“พลังงานทางจิต
 (อุณหธาตุ)”อันสามารถไม่มีกิเลสอยู่เสมอ”ยังยืนถาวร โดย
 ไม่ต้อง“ทำฌาน”กันอีกเลย เป็น“ความจริงหรือสัจธรรม
 ที่เป็นจริงที่สุดแล้ว ไม่ต้องพิสูจน์แล้ว(axiom)”

(๓๑๔) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”

คนที่ไม่ศึกษาการ“ทำฌาน”เพื่อเรียนรู้กิเลส และ
 กำจัดกิเลสเลย จึงคือ“ปุถุชน” เป็นคนมีกิเลสเพิ่มขึ้นโตขึ้น
 มากขึ้นๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่งๆขึ้น อยู่ตลอดเวลา
 ของชีวิตที่ดำเนินอยู่ ตาม“กรรม”ไปกับ“กาล”

ฟังให้ดี ๆ!.. คนไม่มี“ฌาน”จึงคือ“ปุถุชน”คนมีกิเลส
 เพิ่มขึ้นโตขึ้น มากขึ้นๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่งๆขึ้น
 ตลอดเวลาของชีวิตที่ดำเนินอยู่ และมี“กรรม”ไปกับ“กาล”

ดังนั้น ปุถุชนคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้“กระบวนการ

การ”ของจิตใจตนเอง แล้วปฏิบัติ“ฉาน”ให้แก่ตนเอง จึงคือผู้สะสมกิเลสใส่จิตตนเองอยู่ตลอดเวลาทุกวินาที

ผู้ไม่มี“ฉาน” เข้าใจว่า“ฉาน”เป็นเรื่องไม่จำเป็น โดยเห็นว่า“ฉาน”เป็นเรื่องลึกลับไกลตัว เป็นเรื่องไม่สำคัญเลยในชีวิต เข้าใจว่าไม่ใช่เรื่องชีวิตธรรมดาปกติ นั่นคือผู้เข้าใจความเป็น“ฉาน”ผิดไปอย่างถนัดถนี่

จึงเป็นชีวิต“มีทุกข์”อยู่ และทุกข์ยิ่งๆขึ้นแน่นอน ไม่ว่าจะเฉลี่ยฉลาดยอดเยี่ยม เป็นอัจฉริยะปานใดๆ

(๓๑๕) “ฉานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้

แม้จะเก่งสุดเยี่ยมใน“ฉานโลกิยะ”ก็ไม่มีวันสิ้นกิเลส จะ“รวบลาภหรือจะจนลาภ-จะมีศหรือเสื่อมยศ-จะมีสรรเสริญหรือถูกนินทา”ก็“ทุกข์อาริยสัง”ตลอดเวลา ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ ก็แน่นอนไม่พ้น“อวิชชาสวะ-อวิชชานุสัย”ด้วย“ปัญญาหรือญาณ”อย่างสัมมาทิฐิ ได้เลย

เพราะหลงผิดด้วย‘อวิชชา’มาเป็น“พื้นจิตของปฏิกูล”มาเลยตามปฏิจกสมุปบาท ว่า ชีวิตคนถ้าได้สิ่งที่ตนมี“ความต้องการ”ตามที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในใจก็เป็น“สุข” หรือ“อยากได้”กระทบสัมผัสทาง“ทวาร ๖”คือตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจแล้วตรงตามที่ตนมี“สมมุติ”ไว้ในใจ ก็เป็น“สุข” ก็ปกติปฏิกูล

ดังนั้น ถ้าคนจะ“สุข-ทุกข์”ก็ต้องมี“เป้ายึด”อยู่ในใจ

เสมอตลอดกาลหรือไม่ต้องการ แต่เมื่อกระทบสัมผัสทาง “ทวาร ๖” ได้ตามที่ “ตนยึดมั่นไว้นใจ” อยู่เสมอ ก็สุขอยู่เสมอ ซึ่งเป็น “ความหลงผิด(โมหะ)” หรือ “อวิชชา” เต็มที่แท้ๆ ถ้า “ได้” ตาม “ใจยึด-ความต้องการอยู่” ก็ “สุข” และถ้ากระทบสัมผัสทาง “ทวาร ๖” ไม่ได้สนใจตามที่ “ยึด” ก็ “ทุกข์”

ดังนั้น “คน” ที่ไม่เคยมี “ฉาน” อันเป็น “พลังงานทางจิต(พลังงานไฟฟ้าหรืออุณหภูมิตัว)ที่ชำระกิเลสยึดของตน” จึงล้วนยังมี “สุข-ทุกข์” บำเรอ “ความต้องการอยู่ในใจ” อยู่ตราบที่ยัง “อวิชชา” และยังมี “สุข” บำเรอตามที่ “อยากได้” เมื่อกระทบสัมผัสทาง “ทวาร ๖” อยู่ตลอดที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “สุขแท้” จึงมีชีวิตที่อยู่กับ “ผีหลอก(สุขัลลิกะ)” ที่ชื่อว่า “สุข” อยู่ตลอดไปชั่วกาลนานใน “กรรม” กับ “กาล” ทั้ง ๆ ที่มันคือ “เท็จ” “ฉานโลกุตระ” เท่านั้นที่จะมี “ปัญญา” กำจัด “สุข” ได้แท้

(๓๑๖) ศึกษา “สุข” ให้สัมมาทิฐิ จึงจะกลับปฏิบัติ “ฉาน”

ซึ่ง “สุข” นี้แหละ ที่เป็น “สุขแท้(สุขัลลิกะ = สุข+อลิกะ)” “สุข” ไปเป็นขณะๆ ตามที่หลงว่าการได้ลาภ “เกิดรสสุข” การได้ยศ “เกิดรสสุข” การได้สรรเสริญยกย่อง “เกิดรสสุข” [นี่คือ กายภาพ เป็นกามสุข ๕ หรือกามคุณ ๕] เป็นเรื่องจากภายนอกอยู่ด้วยเสมอ และการได้ “สัมผัส” ภายนอก “แล้วเกิด” “รสสุข” เข้าไปหาจิตภายใน นี่คือ จิตภาพ เป็นอัตตทัตถสุข ๕

หรือสุขัลลิกะ ๕ คือรสภายในที่เต็มไปด้วยความหลงหรือโง่
คนจะหมดสิ้น“ความหลง(โมหะ)”หรือหมดสิ้น“ความ
โง่(อวิชชา)”ได้จริงสิ้นเกลี้ยงนั้นต้องทำลายล้าง“ความหลง-
ความโง่”สำเร็จด้วย“ฌาน” และต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”นะ
จึงจะเกิดผลสำเร็จจริงแท้ และจริงแท้อย่างสมบูรณ์แบบ

เพราะ“ฌานโลกุตระ”นั้นมี“กาย”ตลอดการปฏิบัติ ที่
กำจัดกิเลสภายนอกคือ“กามสุข๕”หมด“กามสุข๕”ภายนอก
แล้ว เหลือ“สุขหรือโสมนัสภายในที่เป็นรูปภพ-อรูปภพ”ก็
ยังเรียนรู้ต่อโดยมีภายนอกสัมผัสด้วยอยู่ตามเดิมนั้นแหละ
แต่ในจิตที่เป็น“กามจิต”มันหมด“สุข”แล้ว “กามสุข”ตายสิ้น
หมดแล้ว เหลือแต่“รูปจิตกับอรูปจิต”ที่ยังเป็นโสมนัส(เรียก
ความสุขภายในว่าโสมนัส) ก็ต้องกำจัดกิเลสภายในนี้ที่ยัง“สุข
ภายใน”ต่อไปอีกให้หมดสิ้นจนกระทั่งเกลี้ยงสนิทให้ได้

“สุขและโสมนัส”จึงจะหมดสิ้นไปจากจิตวิญญานตน
ด้วยการปฏิบัติ“ฌาน” และเป็น“ฌานโลกุตระ”ที่มี“กาย”อัน
เป็น“นิพพาน” นั่นคือ“หมดสิ้นสุขสิ้นทุกข์”ที่อยู่กับโลก

“ฌานโลกุตระ”ถึงที่สุด จิต“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”สมบูรณ์

(๓๑๗) ต้องรู้“ทุกข์อาริยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”

“กาย”อันเป็น“นิพพาน”รู้ได้ด้วย“ฌานโลกุตระ”

“กาย”ส่วนที่หมายถึงภายนอก(กายภาพ) เมื่อหมดสัมผัส

ไม่มีสัมผัสภายนอกนั้น มันก็พอรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงกันได้ง่ายกว่าการยึดภายในเมื่อหมดภาวะของความเป็น“ภายนอก”นั้นแล้ว ซึ่ง“สุข”ภายนอกนั้นหายไป แต่การสัมผัสภายนอกอยู่คงเดิมนั้นแหละ ทว่าความรู้สึก“สุข”นั้นไม่มีแล้ว แต่ภายในมันยังเหลือมี“สุข”อยู่นั้นแหละ(อนาคามีบุคคล) นี่คือ“สุขเที่ยง”

นี่คือการยึดว่า“เที่ยง”อันเป็นอยู่จริง ยังไม่หมดสิ้น“ความเที่ยง”ที่ลึกลงไปตามลำดับ ก็กำจัดต่อไปให้หมดสิ้น

แต่ถ้าหมดยึดส่วน“กายภายนอก”ได้ ก็ยัง“อวิชชา”ภายในอยู่ไม่รู้จัก“ความยึด”ที่“เที่ยง”อยู่ภายใน มันก็ไม่หมด“ความยึด(อุปาทาน)”อยู่ โดยเฉพาะการปฏิบัติที่“หลับตา”ทำ ตามทฤษฎี“ฉาน”แบบ“ฉานโลกิยะ”

การทำ“ฉานหลับตา”แล้ว“เกิดรสสุขภายใน” หรือแม้จะเหลือ“อุเบกขา”แล้วหลงยินดียึดมั่นถือมั่นว่า“อุเบกขาเวทนา”เป็น“สิ่งจริงเที่ยงแท้”ลัทธิหลับตาทำถึงขั้นนี้ได้ และยึดเป็นนิรันดร์ด้วย คือ ยึดอยู่กับ“เวทนา”นี้นั่นเอง อย่างนี้จึงไม่มีวันหมด“ภพ” จบสิ้นหมด“ชาติ”จนเกลี้ยงได้

“มิจฉาทิฎฐิ”ยังหลง“หลับตา”ทำ“ฉาน”อยู่จึงเป็น“โลกิยะ”ที่ไม่หมด“ภพ”จบ“ชาติ”กับเขาได้สักที

ต้องเป็น“ฉานโลกุตระ”จึงจะรู้แจ้ง“ทุกขอาริยสัจ๔”

แล้ว“กำจัดเหตุแห่งทุกข์”ไปตามลำดับ ต้น-กลาง-ปลายซึ่งมี“หยาบ-กลางภายนอก...กลาง-ปลายภายใน”อีก

(๓๑๘) “ฌาน”ที่รู้“เวทนา๑๐๘”จึงจะ“ดับทุกข์เวทนา”ได้แท้

“เวทนา”ที่ยึดอยู่นั้นมี“๓ เวทนา” ได้แก่ “สุขเวทนา-ทุกข์เวทนา-อุเบกขาเวทนาหรือไม่สุขไม่ทุกข์เวทนา”

และ“วิญญาน”นั้นจะต้องมี“นาม-รูป”เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน จึงจะมี“อายตนะ”เป็นปัจจัย ซึ่งก็ต้องมี“สัมผัส”เป็น“เหตุ”ในการปฏิบัติจึงจะเกิด“เวทนา” เป็น“ฐาน”สำคัญให้เรียนรู้“ความรู้สึก(เวทนา) ๑๐๘”ครบครันบริบูรณ์

มี“เวทนา”จึงจะสามารถปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัด “เหตุ”แห่ง“ทุกข์อาริยสัจ”อีกที่ได้จากปัจจัยของ“เวทนา”นี้เอง ตามหลัก“ปัจจุสมุปบาท” ซึ่งมีใช้แค่“เหตุ”คือ“สัมผัส”ที่ทำให้เกิด“เวทนา”ตาม“มูลสูตร ๑๐”อันดับปฏิบัติก่อน

แต่“เหตุ”นี้ทำให้เกิด“ตัณหา”ตาม“ปัจจุสมุปบาท”

มันคนละสภาวะ คนละขั้นตอน คนละสมัย

“เวทนา”จึงคือ“ภาวะแท้ตรงตัว”เป็น“กรรมฐาน”จริง ที่จะต้องใช้ศึกษาให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในภาวะที่เป็นสุข-เป็นทุกข์-เป็นอุเบกขาหรือไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วทำให้เป็น“เนกขัมมมลิตอุเบกขา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”จึงจะสัมมาทิฐิ

ซึ่งมันมี“ตัณหา”นั่นเอง เป็นเหตุเป็น“ปัจจัย”สำคัญ

และมี“ความรู้สึก(เวทนา)สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์”ให้ศึกษากันจริง ๆ จึงจะเป็น“อาริยสัจ” ที่จัดการได้ถูกต้องแท้

เพราะ“เวทนา๓”นี้เป็นได้ทั้ง“โลกียะ”หรือ“โลกุตระ”

ผู้มีจกาทิฏฐิ“หลับตา”ปฏิบัติ“ฌานโลกียะ”ก็จะไม่มี “เวทนา ๑๐๘”ให้เรียนรู้อุปฏิบัติ จึงทำ“เนกขัมมสิตเวทนา” ไม่ได้เด็ดขาด ต้อง“ฌานโลกุตระ”ที่เดินตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จึงจะทำให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”สามารถ แยก“เคหสิตเวทนา”และแยกเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้

เมื่อทำให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้จริง จึงจะเห็น “อารยสัจ ๔”ที่จะทำ“เวทนา ๒ ให้เป็น“เวทนา ๑”(ทุกขณะ เวทนายะ เอกสมสูตรา ภวันติ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ สำเร็จอย่างถูกต้อง

โดยเฉพาะ“เวทนา ๑๘”ที่เป็น“มโนปวิจารย์”อันสามารถ มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”แยกแยะเป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘” และเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” แล้ว“ดับเคหสิตเวทนาด้วย “ปัญญา”อันยิ่งได้ จึงจะเกิด“ผล”ในการปฏิบัติ

ซึ่งจะทำ“เวทนาแก้”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”ให้หมดไป เหลือ แต่“เวทนาแท้”ที่ชีวิตเรายังอาศัยตามที่เป็นจริง เราก็“สิ้น ทุกขอารยสัจ” ศาสนาพุทธต้องมี“ฌาน”สัมมาทิฏฐิอย่างนี้ จึงจะเกิด“บุญ” หรือทำให้มี“พลังงานไฟฟ้าพิเศษเผา(เผาตีหรือ ฌานนั่นเอง)”สำเร็จอย่างเป็นผล“สัมมาทิฏฐิ”แท้

(๓๑๙) “ฉานหลับตา”ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”ให้ศึกษาเลย

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติ“ฉาน”จึงไม่ใช่“ฉาน”แบบ พุทธ เพราะอย่างเก่งสุดก็ยึดเอา“อุเบกขาเวทนา”นั่นเองที่เป็น “ภพ”เป็น“ชาติ”แห่ง“ฉานหลับตา”เป็น“ผล”ที่ยังแท้อยู่เท่านั้น เรียกว่า“เคหสิตเวทนา”

เพราะ“ฉานหลับตา”เรียนรู้อยู่แต่ใน“ภวังค์” ไม่มี“ผัสสะ”จึงไม่มี“เวทนา”เป็น“ฐานะ(ฐานะแห่งการกระทำใจในใจ = มนสิการ)”แท้ ๆ ของ“การรู้สึกทุกข์-รู้สึกสุข”ให้ปฏิบัติจนบรรลุ มรรคผล“นิพพาน”ตามเหตุปัจจัยแห่ง“ปัจจุสมุปบาท”

เพราะ“นิพพาน”ในอดีต-ในอนาคตนั้น มีไม่ได้

“นิพพาน”จะมีได้แต่ใน“ปัจจุบัน”ที่สัมมาทิฏฐิ ซึ่ง“มี ฐานะที่ตั้งแห่งทิฏฐิ คือ เวทนาทั้งหลาย”เท่านั้น

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ ในปริเนทรวงสุดท้าย

การปฏิบัติจะต้องอาศัย“ผัสสะ”จึงมี“เวทนา”

การหลับตาปฏิบัติจึงจมอยู่ใน“องค์แห่งภพ(ภวังค์)” แทนที่จะได้เรียน“ความเป็นภพ”ที่หยาบ(กามภพที่เป็นโอฬาริก) แล้วก็กลาง(รูปภพ) และขึ้นปลาย“อรูปภพ”

ถ้าจะปฏิบัติ“ฉานหลับตา”ก็ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ก่อน และปฏิบัติ“ฉานหลับตา”นี้ก็เป็นเพียง“อุปการะ(ช่วยเสริม)” เท่านั้นในคราวครั้งที่จำเป็นบ้างในบางส่วนบางกาลละ เช่น จะ

ทำ“เดวิชโซ”ตรวจสอบการประพฤติปฏิบัติที่“ผ่านๆมา”ซึ่งก็ไม่ใช่“วิธีปฏิบัติ”ที่จะกำจัดกิเลสโดยตรงหรอก

(๓๒๐) ผู้ที่ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”

และ“การหลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”ให้ศึกษาเลย ลัทธิที่ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”จะไม่มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยในการปฏิบัติ จึงไม่ใช่ศาสนาพุทธ แม้ชาวพุทธก็เป็นลัทธิเดียรฉัตร หรือลัทธิอนุสสรณ์ พยายามพุทธไปแท้ ซึ่งศาสนาอื่นใดทั้งหลายในโลกไม่มี“ปัจจุสมุปบาท” ไม่ได้ศึกษา“ปัจจุสมุปบาท” จึงไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”จนกระทั่ง“ดับเหตุ”ที่มี“สภาวะจริงของจิต-เจตสิก”อย่างถูกต้องของจริงชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”โดยตรงถูกต้องของ“รูปนาม”ได้

ศาสนาอื่นหรือแม้แต่“ชาวพุทธ”แท้ๆที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปัจจุสมุปบาท”ก็จะมี“อวิชชา”เป็นตัวตั้งต้นอยู่ทั้งนั้น จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญูณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ” ก็ไม่สามารถหมดสิ้น“โสกะ ปริเวทะ ทุกะ โทมนัส อุปายาสะ” แน่นนอน

ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายที่ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”หรือแม้ชาวพุทธเองแท้ๆที่ปฏิบัติวิตกวิจารณ์ไม่เป็น หรือไม่มี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์”ตามเหตุตามปัจจัยของ“ปัจจุ

สมุปบาท”ก็จะหลงยึดถือ“วิญญูญาณ”เที่ยงแท้กันอยู่ทั้งนั้น
 “จิตวิญญูญาณ”จึงเป็น“อตตตา”ที่ยิ่ง“หนา”(ปุณฺ = หนา, อ้วน, โต,
 ใหญ่)”ยิ่งขึ้น ๆ ตลอดไปนิรันดร

ที่นิรันดร เพราะไม่มีทางลดละจางคลายลงนั่นเอง
 จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“อตตตา ๓”
 ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒
 แล้วปฏิบัติลดละ“อตตตา”ใน“จิตวิญญูญาณ”ลงได้เป็นอันขาด
 จึงมลายหลงผิด “หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ ไม่ฟังผู้รู้
 ชาวพุทธผู้มีจกาทิฏฐิทั้งหลายเอ๋ย! นั้นมันไม่ใช่พุทธ

(๓๒๔) พุทธเรียนรู้“อตตตา ๓” กำจัด“อตตตา”ด้วย“ปัญญา”

ศาสนาพุทธมี“ภูมิธรรม”รู้ในความเป็น“อตตตา”แท้
 ด้วย“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”ทีเดียว ไม่ใช่แค่“เนโก”เท่านั้น
 “ปัญญา”เป็น“ธาตุรู้”ที่เป็น“อุตตริมนุสสธรรม(ธรรมะ
 ซึ่งเหนือความเป็นปุณฺชนสามัญขึ้นไปเป็นพิเศษจริง ๆ)” เพราะเป็น
 “อัญญธาตุ”(ธาตุ“อื่น”ที่ไม่ใช่แค่ธาตุสามัญของปุณฺชน) แต่เป็น
 “ธาตุใหม่”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ จึงมีเครื่องมือนำมาใช้งาน
 ที่เป็น“สมบัติ”ใหม่ เป็น“นวัตกรรม”ที่มีใน“ศาสนา
 พุทธ”เฉพาะ ผู้อยากได้อยากมี“สมบัติ”นี้ก็ต้อง“ต่อเชื้อ”เอา
 จากเชื้อที่เป็น“เชื้อแท้ของความเป็นปัญญา”จริงจึงจะได้
 เพราะไม่ใช่“ความรู้หรือความฉลาดเฉลียว”แบบเก่า

ที่เป็นแค่ DNA โลกีย์ หรือแบบปุถุชนคนสามัญทั่วไปจริง ๆ

“ปัญญา”จึงเป็น“ธาตุรู้”ที่มีคุณสมบัติ“ใหม่”อีกชนิดหนึ่งซึ่งมีเชื้อของ“อัญญธาตุ”แท้ กล่าวคือ เป็น“ธาตุใหม่”ที่เกิดขึ้นมาให้แก่โลกจริง ๆ แล้วจึงขยายผลมาเป็นคุณสมบัติ“ธาตุรู้”จาก“สัญญาและสังขาร” ซึ่งเกิดมีลักษณะการพัฒนาของ“เวทนาธาตุ”และ“วิญญานธาตุ”กันขึ้นก้าวหน้ายิ่งขึ้นมา เกิดเป็น“เวทนา”และ“วิญญาน”ของ“จิตนิยาม”ชั้นโลกุตระ

เมื่อ“อัญญธาตุ”ขยายตัวเป็น“อัญญา”ให้แก่“สัญญาธาตุ”ถึงขั้น“ปัญญา”ก็กลายเป็น“ความรู้”ที่พิเศษสามารถ“รู้”ความเป็น“อัตตา”ได้จริง และแยกแยะออกไปได้ครบถ้วน ในความเป็นอยู่จริง แล้วกำจัด“อัตตา”ที่เป็น“อกุศล”ได้แท้

ต้องมี“ปัญญา”จริงแท้จึงจะสามารถทำ“อัตตา”ของตนให้เป็นผู้“อยู่เหนือ”ความเป็น“อัตตา”ของตนเองสำเร็จ

(๓๒๒) “ปัญญา”รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า“อุตตริมุสสธรรม”

ซึ่งลำพัง“ความรู้”ความฉลาดเฉลียวแค่ชั้น“เนโก” นั้นมีคุณสมบัติหรืออัจฉริยะของ“เนโก”ที่ไม่สามารถรู้ลึกล้วงล่องรู้เข้าไปถึงความเป็น“อัตตา”อันเป็น“ปรมัตถธรรม”คือ สภาวะที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้หรอก เพราะ“ปัญญา”นี้รู้ได้ยิ่งซึ่งลึกกว้างหนาเกินกว่า “มิติ”แห่งความรู้สามัญมนุษย์ที่พึงรู้กันอยู่ จึงเป็นการรู้ที่รู้

ยิ่งสูงกว่า“ธาตุรู้”ของคน“โลกียะ”ปุถุชนทั่วไปในโลกสามัญ
ปกติ เพราะเป็น“โลกุตระธาตุ” จึงชื่อว่า“อุตตริมนุสสรธรรม”

เช่น สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” ดัง
ที่สาธยายผ่านมา หรือสามารถรู้ลึกรู้กว้างรู้หนารู้ละเอียด
รู้รอบถ้วนไปได้ถึงความเป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิต
นิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”เป็นต้น และอื่นๆอีกมาก

จึงมีประสิทธิภาพในการ“รู้”ได้มากมายเหนือเกิน
กว่า“ความรู้”สามัญธรรมดาของประดาคนผู้รู้ที่รู้กันมา
แล้วจะยิ่งเยี่ยมเก่งสุดแค่ไหนก็ตาม ในมหาจักรวาลนี้

“ธาตุรู้”ที่เป็นเช่นดังสาธยายมาคร่าว ๆ นี้ก็คือ
“ธาตุรู้”ที่เรียกกันในภาษาว่า“ปัญญา” ซึ่งมีใช่ความรู้ปกติ
เพราะมีความพิเศษเหนือกว่า“ธาตุรู้”ปกติที่ชื่อ
ว่า“เนกะหรือเนโก”“เนโก”ซึ่งจะอัจฉริยะเท่าใด ๆ ก็ยังไม่
สามารถเหมือนมีได้“ปัญญา”เลย

ธาตุรู้ชั้น“ปัญญา”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“ปรมาตถธรรม”ที่เรียกว่า“อัตตา” เพราะสามารถแจกแจง
“ธาตุ”ต่างๆที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้แน่แท้

(๓๒๓) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ

การรู้ความเป็น“อัตตา”จึงไม่ใช่เรื่องตื้น ๆ ง่าย ๆ
หันมาศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ”กันเถิด ผีกฝนไปแล้วจะ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ไอพาริกอัตตา”ที่เกิดใน“กามาวจร”เป็นขั้นต้น

แล้วมีสัมมาปฏิบัติกำจัดความเป็น“อตฺตา”ขั้นต้นนี้ให้ได้ เหลือ“รูปาวจร”ขั้น“มโนมยอตฺตา”คือ“อตฺตา”ขั้นกลาง ซึ่งเป็น“อุทฺธมภาคิยสังโยชน”ก็ศึกษาต่อกำจัดต่อไปให้ได้หมด ไปอีก จนกระทั่งที่สุดเหลือ“อรูปาวจร”อันเป็น“อรูปอตฺตา”ขั้นปลายก็ศึกษากำจัดให้ได้จนหมดสิ้นเกลี้ยง กับบรรลुความเป็น“อนัตตา” เป็นผู้“ไม่มีอตฺตา”ได้สมบูรณ์

ไม่ใช่แค่ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่อตฺตา หรือไม่มีความเป็นอตฺตา(สัพเพธัมมา อนัตตา)” แล้วก็ยึดเอาแค่นี้ เพียงแค่ที่ตนเข้าใจภาษาดีแล้ว เท่านั้น แล้วก็หลงผิดว่า“อตฺตา”ในโลกนี้ไม่มี หรือหลงเพี้ยนไป ว่า“อตฺตา”ใด ๆ ก็“ไม่มี” ในตนก็“ไม่มี” จึงไม่ต้องปฏิบัติ

ถ้าเข้าใจหรือเห็นเป็นอย่างนี้ก็“มิจฺฉาทิฏฐิ”แน่ ๆ ย่อมเป็นผู้“อวิชชา”อยู่แท้ คนผู้นี้ก็ไม่มี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อตฺตา” และไม่รู้วิธีปฏิบัติกำจัด “อตฺตา”นั้น ๆ ได้สำเร็จ

การกำจัด“อตฺตา”นั้น มิใช่กำจัด“อตฺตา”อย่างพา ชื่อ หรือพาเซ่อ กำจัดกันคือ ๆ ดุ่ย ๆ ชนิดที่ไม่มี“ปัญญา” แยกแยะส่วนของความเป็น“อตฺตา”ที่จะกำจัดให้ถูกตัว

“อตฺตา”ส่วนใดที่“เจ้าตัว”ของ“จิตนิยาม”นั้นจะต้อง อาศัยก็ต้อง“มี”อยู่ ส่วน“อตฺตา”ใดที่ต้องกำจัดทั้งก็ทำให้สูญ

ด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”ที่พิเศษเกิน อัจฉริยะของ“โลกิยะ” ชนิดที่บรรยายยากมาก

(๓๒๔) “นิพพาน”นั่นคือจบ “เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ผู้ยังไม่สามารถทำ“อิตตา”ของตนจนได้จนเป็นในตน คือ“ปัจจุตัง” ที่มีเองเป็นเองเฉพาะตัว ก็ไม่สามารถจะ“เดา” เอาได้หรอก ไม่อาจจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ตามที่เป็นจริงแน่

เพราะ“อิตตา”ของคนผู้นี้ก็ยัง“มีอยู่”เที่ยงแท้ ไม่มีวัน“สูญ”อยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร(ลัทธิ“เทวนิยม”จมอยู่กับเที่ยงแท้)

ส่วน“อเทวนิยม”นั้นใน“จิตวิญญาณ”วัดกันที่“อกุศลเวทนา”ที่ยัง“ยึด”อารมณ์สุข ยังเสพความรู้สึกสุข“เที่ยง(นิจจัง)”อยู่ในตนยังไม่“ดับสูญ” เพราะทำ“ความไม่เที่ยง” คือยังทำ“อกุศลเวทนา”ที่คนผู้นี้ยึดมั่นถือมั่นเป็น“อิตตา”ของตนอยู่เขาก็ยังทำให้“อิตตา”นี้ให้มัน“ไม่เที่ยงหรือสูญ”ไม่ได้

เพราะเขาเปลี่ยนแปลง“อกุศลเวทนา”ที่มีอยู่ในจิตตนให้น้อยลงๆ ด้วยความสามารถของตน กระทั่ง“สูญ”ไม่ได้

คนผู้ศึกษาที่“สัมมาทิฐิ” และมี“สัมมาปฏิบัติ”เกิดมรรคผลจริง จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยง” เพราะเป็นผู้ทำให้“อกุศลเวทนา”ลดลงไปจากเดิม ทำให้ไม่เท่าเดิมได้ ซึ่งชื่อว่า“ไม่เที่ยง” และที่สุด“ดับสูญ”ไป จนกระทั่งไม่มี“อกุศลเวทนา”นั้นเกิดขึ้นอีกในจิตเลย นี่คือผู้บรรลุผลปฏิบัติที่จบ

โดย“อกุศลเวทนา”ที่เป็น“อิตตา”ไม่มีในจิตเราแล้ว ชนิดที่“เที่ยง(นิจจัง)-ฉุฉัง(ยังยืน)-สัสสตัง(ตลอดไป)-อวิปริณาม

ธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น)-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง)-ไม่
กลับกำเริบอีกแล้ว(อสังกุปัง) นี่คือ “ความเที่ยง” ของ “เวทนา”
“อกุศลเวทนา” ไม่เที่ยง ส่วน “เวทนาจริง” นั้นเที่ยง
นี้แล “นิพพาน” ที่จบ “เที่ยง” เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

(๓๒๕) “ผู้มีนิพพาน” มี “สูญ” แท้ แต่ยังมี “อิตตาอาศัย” อยู่

แม้มี “นิพพาน” แล้ว แต่ “อิตตา” ที่ต้อง “อาศัย” ในขณะ
มีชีวิตมันก็ต้อง “มีอยู่” เพราะยังไม่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
“อิตตา” นี้แหละที่ “ไม่เที่ยง” ต้องมี “เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไป”
เป็นธรรมชาติของ “ขันธ ๕” จึงต้อง “บริหารความเป็นสังขาร”

เฉพาะ “อิตตา ๓” ของ “เวทนา” (สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-
อุเบกขาเวทนา) นั้นเราได้ทำให้ “สูญ” ทั้ง “๓ อิตตา” จนกระทั่ง
“เที่ยง” ใน “ความไม่มีอิตตา ๓” นั้นอันได้แก่ “ความรู้สึกทุกข์-
สุข-ไม่ทุกข์ไม่สุขหรืออทุกข์มสุข” ที่เป็นโลกีย์แก่ตนสำเร็จ
สัมบูรณ์เป็น “นิพพาน” จริงแล้ว ก็เหลือแต่ “อนัตตา” เที่ยง

“อนัตตา” คือ “ความไม่มีอิตตา” ภาวะนี้เท่านั้นเที่ยง

เพียงแต่ยังไม่ทำ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จนหมด
สิ้น “ชีวิตสลายขันธ ๕ ไป” ชนิดหมดเกลี้ยงไม่เหลือแก่นั่นเอง

ผู้กำจัด “อิตตา ๓” ของตนให้หมดสิ้นเกลี้ยงได้กระทั่ง
“เที่ยง” สำเร็จได้แต่ตั้งนี้แล คือ ผู้บรรลุผล “นิพพาน” จริง
แม้ “นิพพาน” ขึ้นนี้ ก็จบ “เที่ยง” เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ถ้าผู้ใดทำ“จิตตน”ให้มีภาวะ“นิพพาน”ได้ เป็นครั้งแรก
 ก็ยังไม่“เที่ยง(นิจจัง)”แท้เด็ดขาด ยังไม่“แน่นอน(นิยต)”
 แต่“นิพพาน”ที่จับนี้เป็น“ความเที่ยง”แน่แท้เด็ดขาด

โปรดอ่านต่อเล่ม ๒

